

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-18-22

Druk nr 2019
Warszawa, 18 lutego 2022 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415 oraz z 2021 r. poz. 2140) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3–8 w brzmieniu:

„3) „aktywach podstawowych” – należy przez to rozumieć:

- a) wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczone hipotekami – w przypadku hipotecznych listów zastawnych,
- b) wierzytelności, o których mowa w art. 3 ust. 2 – w przypadku publicznych listów zastawnych;

¹⁾ Niniejsza ustawa:

- wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającą dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29),
- uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29 oraz Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1),
- służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, ustawę z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych, ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, ustawę z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym oraz ustawę z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

- 4) „aktywach stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych” – należy przez to rozumieć aktywa podstawowe, aktywa zastępcze oraz instrumenty pochodne, o których mowa w art. 18a;
 - 5) „aktywach zastępczych” – należy przez to rozumieć środki banku hipotecznego, o których mowa w art. 18 ust. 3;
 - 6) „instrumencie pochodnym” – należy przez to rozumieć instrument pochodny w rozumieniu art. 3 pkt 28a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, 355, 680, 1505, 1595 i 2140 oraz z 2022 r. poz. ...);
 - 7) „nadzabezpieczeniu” – należy przez to rozumieć poziom zabezpieczenia listów zastawnych wyższy niż łączna nominalna wartość znajdujących się w obrocie odpowiednio hipotecznych albo publicznych listów zastawnych;
 - 8) „puli aktywów stanowiących zabezpieczenie” – należy przez to rozumieć aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”;
- 2) w dziale II dodaje się art. 2a i art. 2b w brzmieniu:
- „Art. 2a. List zastawny jest dłużnym papierem wartościowym wyemitowanym przez bank hipoteczny zgodnie z przepisami ustawy, który jest zabezpieczony aktywami stanowiącymi zabezpieczenie listów zastawnych, względem których posiadaczom listów zastawnych przysługuje bezpośrednio roszczenie zarówno do osobnej masy upadłości wyodrębnionej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228, z późn. zm.³⁾), jak i do banku hipotecznego.
- Art. 2b. Bank hipoteczny może emitować hipoteczne listy zastawne i publiczne listy zastawne.”;
- 3) w art. 3:
- a) w ust. 2:
 - w pkt 3 wyrazy „jednostkom samorządu terytorialnego.” zastępuje się wyrazami „jednostkom samorządu terytorialnego, albo”,
 - dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 2320, z 2021 r. poz. 1080, 1177, 1598 i 2140 oraz z 2022 r. poz.

- a) Skarb Państwa,
 - b) jednostki samorządu terytorialnego,
 - c) Bank Gospodarstwa Krajowego, które zostały zabezpieczone w całości gwarancją lub poręczeniem Skarbu Państwa.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:
- „2a. Papiery wartościowe, o których mowa w ust. 2 pkt 4, mogą stanowić podstawę emisji publicznych listów zastawnych, jeżeli są wolne od wszelkich obciążeń w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.⁴⁾).
- 2b. Papiery wartościowe, o których mowa w ust. 2 pkt 4 lit. b i c, mogą stanowić podstawę emisji publicznych listów zastawnych, pod warunkiem że emitent nie ograniczył swojej odpowiedzialności za zobowiązania wynikające z tych papierów wartościowych.”;
- 4) w art. 5a:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. List zastawny o jednostkowej wartości nominalnej równej kwocie stanowiącej równowartość 100 000 euro lub przekraczającej tę kwotę, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu podjęcia przez emitenta decyzji o emisji, może mieć formę dokumentu.”,
 - b) w ust. 3 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 89)”;
- 5) art. 7a otrzymuje brzmienie:
- „Art. 7a. Warunki emisji listów zastawnych zawierają w szczególności informacje o:
- 1) sposobie i terminach wypłaty odsetek oraz terminach i warunkach wykupu listu zastawnego stosowanych w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe;

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 28 z 04.02.2016, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 271 z 30.10.2018, str. 10.

- 2) warunkach dotyczących wykonania zobowiązań z tytułu listów zastawnych w przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego, o której mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.⁵⁾);
- 3) uprawnieniach i roli Komisji Nadzoru Finansowego oraz kuratora, o którym mowa w art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego.”;
- 6) po art. 7a dodaje się art. 7b–7d w brzmieniu:

„Art. 7b. 1. Przedłużenie terminu wykupu emitowanych listów zastawnych jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku:

- 1) ogłoszenia upadłości banku hipotecznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe;
 - 2) wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:
- 1) z dniem wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego terminy wykupu wyemitowanych listów zastawnych ulegają przedłużeniu o 12 miesięcy;
 - 2) odsetki od wierzytelności z listów zastawnych wypłaca się w sposób i terminach określonych w warunkach emisji.

Art. 7c. 1. W przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z Bankowym Funduszem Gwarancyjnym w celu zabezpieczenia praw i interesów posiadaczy listów zastawnych polegającego w szczególności na zapewnieniu nieprzerwanego i należytego zarządzania programem emisji listów zastawnych.

2. Komisja Nadzoru Finansowego oraz kurator, o którym mowa w art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji dotyczących programu emisji listów zastawnych w zakresie, w jakim jest to niezbędne do prowadzenia postępowania upadłościowego.

Art. 7d. 1. List zastawny może być oznaczony jako „europejski list zastawny” lub „europejska obligacja zabezpieczona” wraz z tłumaczeniem tego oznaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 680, 1177, 1535, 1598, 1666 i 2140 oraz z 2022 r. poz.

2. List zastawny spełniający wymogi określone w art. 129 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.⁶⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 575/2013”, może być oznaczony jako „europejski list zastawny (premium)” lub „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” wraz z tłumaczeniem tego oznaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej.”;

7) w art. 12:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) udzielanie kredytów niezabezpieczonych hipoteką, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1–3;”;

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) nabywanie papierów wartościowych, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4;”;

c) w pkt 5 w lit. b kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) nabyte przez bank hipoteczny papiery wartościowe, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4.”;

8) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Emitowanie listów zastawnych jest dokonywane w ramach programu emisji listów zastawnych, po uzyskaniu:

- 1) zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447 oraz z 2022 r. poz. ...), oraz zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, o którym mowa w art. 36 ust. 1 tej ustawy – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 4, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 183 z 09.07.2019, str. 14, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25.

2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych:

- 1) w przypadku utworzenia banku hipotecznego i rozpoczęcia przez ten bank działalności – w toku postępowania o wydanie zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz w toku postępowania o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 2) w przypadku rozszerzenia przedmiotu działalności banku hipotecznego o emitowanie hipotecznych listów zastawnych lub publicznych listów zastawnych – w toku postępowania o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

3. Elementami programu emisji listów zastawnych są co najmniej:

- 1) program działalności banku hipotecznego obejmujący emisje listów zastawnych;
- 2) regulacje wewnętrzne banku hipotecznego dotyczące jego działalności i emisji listów zastawnych, w tym:
 - a) regulamin ustalania bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, o którym mowa w art. 22 ust. 5, oraz regulacje wewnętrzne dotyczące weryfikacji bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości,
 - b) regulacje wewnętrzne dotyczące ograniczania ryzyka walutowego i ryzyka stopy procentowej związanych z emisją listów zastawnych,
 - c) regulacje wewnętrzne dotyczące udzielania kredytów lub nabywania wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów zaliczonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, w tym podejmowania decyzji o ich udzieleniu, nabyciu, zmianie, odnowieniu i refinansowaniu,
 - d) regulacje wewnętrzne dotyczące sposobu prowadzenia rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz przeprowadzania testu równowagi pokrycia i testu płynności;
- 3) regulacje wewnętrzne dotyczące posiadania odpowiednich kwalifikacji oraz odpowiedniej wiedzy w zakresie emisji listów zastawnych oraz administrowania programem emisji listów zastawnych przez osoby pełniące funkcje kierownicze

- w banku hipotecznym oraz pracowników banku hipotecznego, wyznaczonych do wykonywania czynności związanych z programem emisji listów zastawnych;
- 4) regulacje wewnętrzne dotyczące wyłonienia kandydatów do pełnienia funkcji powiernika i jego zastępcy, którzy posiadają odpowiednie kwalifikacje oraz odpowiednią wiedzę do pełnienia tych funkcji.”;
- 9) w art. 13:
- a) uchyla się ust. 1,
- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej, może określić, w drodze rozporządzenia, niższą niż określona zgodnie z ust. 2, wyrażoną w procentach, maksymalną wysokość stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości w dniu:
- 1) jego udzielenia – w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką,
- 2) nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu – w przypadku nabywania wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką
- uwzględniając wysokość obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego w rozumieniu przepisów o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym oraz konieczność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego i jego stabilności.”;
- 10) w art. 14 wyrazy „rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)” zastępuje się wyrazami „rozporządzenia (UE) nr 575/2013”;
- 11) w art. 15:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Łączna wysokość zobowiązań wynikających z czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie może przekroczyć:
- 1) w przypadku banków hipotecznych stosujących określony w art. 428b ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wymóg stabilnego finansowania netto na zasadzie indywidualnej, o której mowa w tym rozporządzeniu, począwszy od

19. miesiąca od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej – dziesięciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego;
- 2) w przypadku banków hipotecznych niestosujących określonego w art. 428b ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wymogu stabilnego finansowania netto na zasadzie indywidualnej, o której mowa w tym rozporządzeniu:
- a) w okresie od 19. miesiąca do pięciu lat od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej – dziesięciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego,
- b) po upływie okresu, o którym mowa w lit. a – sześciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej przez bank hipoteczny do upływu 18. miesiąca działalności tego banku limitów, o których mowa w ust. 2, nie stosuje się.”,
- c) w ust. 3 wyrazy „ust. 1 pkt 1–3” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 2 i 3”;
- 12) w art. 15a:
- a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 15 ust. 1 pkt 1–3 i 5” zastępuje się wyrazami „art. 15 ust. 1 pkt 2, 3 i 5”,
- b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) wykonywać czynności ograniczające ryzyko walutowe i ryzyko stopy procentowej, z zastrzeżeniem art. 19 ust. 2, w tym zawierać umowy o instrument pochodny.”;
- 13) w art. 17 w ust. 2 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2019 r. poz. 2357)”;
- 14) w art. 18:
- a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:
- „1. Suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką oraz praw i środków, o których mowa w ust. 3 i 4, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, stanowiących podstawę emisji hipotecznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 105% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie hipotecznych listów zastawnych, przy czym suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką, stanowiących podstawę emisji hipotecznych listów

zastawnych, nie może być niższa niż 85% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie hipotecznych listów zastawnych.

1a. Suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego, o których mowa w art. 3 ust. 2, oraz praw i środków, o których mowa w ust. 3 i 4, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, stanowiących podstawę emisji publicznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 105% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie publicznych listów zastawnych, przy czym suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego, o których mowa w art. 3 ust. 2, stanowiących podstawę emisji publicznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 85% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie publicznych listów zastawnych. W kwocie wierzytelności banku hipotecznego mogą zostać uwzględnione wierzytelności z tytułu nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4, w przypadku gdy nie stanowią one aktywów zastępczych, o których mowa w ust. 3 pkt 1.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przy spełnianiu wymogów, o których mowa w ust. 1–2, nie uwzględnia się aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”,

c) w ust. 3:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ulokowane w papierach wartościowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3, o ile nie stanowią aktywów podstawowych;”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) ulokowane w bankach krajowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe lub instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, spełniające wymogi określone w art. 129 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”,

d) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Bank hipoteczny jest obowiązany utrzymywać, odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych, nadwyżkę utworzoną

z aktywów spełniających warunki określone w ust. 3c, w wysokości nie niższej niż maksymalny skumulowany wypływ płynności netto w okresie kolejnych 180 dni. Wypływ płynności netto stanowią wypływy płatności wymagalne w danym dniu płatności, w tym płatności kwoty wartości nominalnej listów zastawnych i odsetek z tytułu tych listów oraz płatności z tytułu instrumentów pochodnych w ramach programu emisji listów zastawnych, po odliczeniu wpływów płatności wymagalnych w tym samym dniu z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych.”,

e) po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu:

„3aa. Do wyliczania płatności kwoty wartości nominalnej listów zastawnych, o której mowa w ust. 3a, stosuje się przedłużony o 12 miesięcy termin wymagalności listów zastawnych.”,

f) po ust. 3b dodaje się ust. 3c i 3d w brzmieniu:

„3c. Nadwyżka, o której mowa w ust. 3a, jest tworzona wyłącznie z aktywów kwalifikujących się jako aktywa poziomu 1, 2A lub 2B zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych, które zostały wycenione zgodnie z tym rozporządzeniem i nie zostały wyemitowane przez podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia.

3d. W nadwyżce, o której mowa w ust. 3a, nie uwzględnia się aktywów, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”,

g) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy określaniu kwot, o których mowa w ust. 1–2, uwzględnia się wartość nabytych instrumentów pochodnych, uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, oraz zmiany ich wartości.”;

15) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. Instrument pochodny może być uwzględniony w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:

1) umowa o instrument pochodny została zawarta w celu ograniczenia ryzyka walutowego lub ryzyka stopy procentowej związanego z wyemitowanymi listami zastawnymi, przy czym wolumen instrumentów pochodnych zabezpieczających

dane ryzyko zmniejsza się odpowiednio w razie zmniejszania tego ryzyka, a w przypadku gdy zabezpieczane ryzyko przestaje istnieć, instrumenty te usuwa się z rejestru zabezpieczenia listów zastawnych;

- 2) stroną umowy o instrument pochodny jest bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, dom maklerski w rozumieniu art. 110a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub zagraniczna firma inwestycyjna w rozumieniu art. 3 pkt 32 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 3) strona umowy o instrument pochodny, o której mowa w pkt 2, spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) posiada ocenę 1 lub 2 stopnia jakości kredytowej, przypisaną przez zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 98 rozporządzenia (UE) nr 575/2013,
 - b) nie toczy się wobec niej postępowanie restrukturyzacyjne,
 - c) nie znajduje się w likwidacji lub upadłości lub nie oddalono w stosunku do niej wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe,
 - d) nie jest podmiotem w restrukturyzacji w rozumieniu art. 2 pkt 44 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;
- 4) umowa o instrument pochodny wyłącza uprawnienie do jej rozwiązania z chwilą wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości banku hipotecznego na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe;
- 5) zabezpieczenie instrumentu pochodnego, o ile zostało ustanowione, stanowią aktywa określone w art. 129 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 6) wycena instrumentów pochodnych została dokonana zgodnie z przyjętymi przez bank hipoteczny zasadami (polityką) rachunkowości.

2. Bank hipoteczny jest obowiązany gromadzić dokumentację dotyczącą instrumentów pochodnych zaliczonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie.

3. Dokumentacja, o której mowa w ust. 2, umożliwia identyfikację rodzaju zabezpieczanego ryzyka, a także zawiera dane dotyczące instrumentu pochodnego, w tym termin jego zapadalności.”;

16) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. Bank hipoteczny jest obowiązany opracować i wdrożyć procedury monitorowania utrzymywania ciągłości ubezpieczenia od zdarzeń losowych nieruchomości stanowiących zabezpieczenie wierzytelności banku hipotecznego emitującego listy zastawne, przez cały okres, w którym wierzytelności te są wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”;

17) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. Bank hipoteczny posiada rozwiązania zapewniające ustalanie przez ten bank terminu wykupu wyemitowanych listów zastawnych według stanu na każdy kolejny dzień oddzielnie, w szczególności w ramach funkcjonującego w banku hipotecznym systemu informatycznego.”;

18) w art. 24:

a) uchyla się ust. 2,

b) w ust. 2a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) instrumentów pochodnych, w przypadku których zostały spełnione warunki określone w art. 18a ust. 1, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych;”;

19) w art. 25:

a) w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.)”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przeprowadzając test równowagi pokrycia i test płynności, bank hipoteczny uwzględnia:

1) instrumenty pochodne uwzględnione w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, przy czym:

a) w teście równowagi pokrycia – uwzględnia wartość nabytych instrumentów pochodnych oraz zmiany wartości tych instrumentów,

b) w teście płynności – uwzględnia płatności z tytułu instrumentów pochodnych;

2) szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji;

- 3) koszty likwidacji osobnej masy upadłości oraz różnice walutowe i oprocentowania, jeżeli takie różnice między składnikami osobnej masy upadłości a zobowiązaniami z listów zastawnych nie będą zabezpieczone przez odpowiednie transakcje zabezpieczające przed ryzykiem zmiany stopy procentowej lub ryzykiem walutowym.”;
- 20) w art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Powiernik i jego zastępca są niezależni i nie podlegają poleceniom organu, który ich powołał, oraz są niezależni od firmy audytorskiej, o której mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415 oraz z 2021 r. poz. 1598 i 2106), badającej sprawozdanie finansowe banku hipotecznego.”;
- 21) w art. 30 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Powiernik corocznie, nie później niż do dnia 31 marca, przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego sprawozdanie dotyczące działalności banku hipotecznego w zakresie zadań powiernika, o których mowa w ust. 1, za rok poprzedni.”;
- 22) w art. 32 w ust. 1 wyrazy „art. 30” zastępuje się wyrazami „art. 30 ust. 1”;
- 23) po art. 33 dodaje się art. 33a–33i w brzmieniu:
- „Art. 33a. 1. Komisja Nadzoru Finansowego sprawuje nadzór nad działalnością banku hipotecznego w zakresie emitowania listów zastawnych, w ramach nadzoru sprawowanego na podstawie przepisów niniejszej ustawy oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.
2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny, nie rzadziej niż co 12 miesięcy, czy emitowanie listów zastawnych przez bank hipoteczny jest zgodne z przepisami niniejszej ustawy oraz wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi.
3. W celu dokonania oceny, o której mowa w ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może żądać przedstawienia przez bank hipoteczny informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1, według stanu na dzień wskazany w takim żądaniu.
4. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji administracyjnej, nakazać bankowi hipotecznemu dostosowanie emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych do obowiązujących przepisów prawa, a także może określić termin na wykonanie tego nakazu.
- Art. 33b. 1. Komisja Nadzoru Finansowego udostępnia na swojej stronie internetowej wykaz banków hipotecznych.

2. Komisja Nadzoru Finansowego corocznie, nie później niż do dnia 31 stycznia, przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego wykaz, o którym mowa w ust. 1, według stanu na ostatni dzień roku poprzedniego.

3. Komisja Nadzoru Finansowego udostępnia na swojej stronie internetowej obowiązujące oraz projektowane przepisy prawa powszechnie obowiązującego w zakresie emisji listów zastawnych, a także wytyczne i stanowiska Komisji Nadzoru Finansowego oraz wytyczne europejskich urzędów nadzoru z tego zakresu.

4. Komisja Nadzoru Finansowego udostępnia na swojej stronie internetowej wykaz emisji listów zastawnych, w ramach których wyemitowano listy zastawne oznaczone zgodnie z art. 7d.

5. Komisja Nadzoru Finansowego na bieżąco aktualizuje wykazy, o których mowa odpowiednio w ust. 1 i 4, a także zapewnia aktualność informacji, o których mowa w ust. 3.

Art. 33c. 1. Bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego corocznie, nie później niż do dnia 31 marca, według stanu na ostatni dzień roku poprzedniego, informacje o:

- 1) wartości aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych;
- 2) wartości aktywów podstawowych;
- 3) wartości aktywów zastępczych;
- 4) czynnościach na instrumentach pochodnych uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych dokonanych w okresie od daty przekazania przez bank hipoteczny poprzedniej informacji;
- 5) spełnianiu wymogów, o których mowa w art. 18 ust. 3a–3d;
- 6) spełnianiu wymogów dotyczących limitów określonych w art. 15 ust. 2, art. 17 ust. 1, art. 18 ust. 1 i 1a oraz art. 23 ust. 1;
- 7) rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, o którym mowa w art. 25 ust. 1;
- 8) wynikach testu równowagi pokrycia i testu płynności, o których mowa w art. 25 ust. 2, przeprowadzonych w okresie od daty przekazania przez bank hipoteczny poprzedniej informacji;
- 9) wartości zobowiązań z tytułu wyemitowanych listów zastawnych, w odniesieniu odpowiednio do hipotecznych i publicznych listów zastawnych.

2. Bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego informacje, o których mowa w ust. 1, także w przypadku ogłoszenia jego upadłości lub oddalenia w stosunku

do niego wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe albo wszczęcia wobec niego przymusowej restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji.

3. Banki hipoteczne przekazują informacje, o których mowa w ust. 1, za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa wyemitowanych listów zastawnych.

Art. 33d. 1. Bank hipoteczny, nie później niż do końca każdego kwartału, według stanu na ostatni dzień kwartału poprzedniego, udostępnia na swojej stronie internetowej informacje o emisjach listów zastawnych zawierające co najmniej:

- 1) wartość puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz łączną kwotę nominalnych wartości listów zastawnych znajdujących się w obrocie;
- 2) numery serii znajdujących się w obrocie listów zastawnych (kody ISIN);
- 3) rozkład geograficzny aktywów stanowiących zabezpieczenie udzielonych kredytów, rodzaj takich aktywów, informacje na temat kwoty związanych z nimi kredytów oraz metody wyceny takich aktywów;
- 4) opis i ocenę różnych kategorii ryzyka związanego z daną emisją listów zastawnych, w tym ryzyka stopy procentowej i ryzyka walutowego oraz ryzyka kredytowego i ryzyka płynności;
- 5) strukturę terminów zapadalności aktywów wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych oraz terminy zapadalności listów zastawnych, a także zdarzenia, których wystąpienie powoduje przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych;
- 6) poziom dostępnego, wymaganego oraz ustanowionego nadzabezpieczenia;
- 7) udział kredytów, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz kredytów, w przypadku których nastąpiło opóźnienie w spłacie wynoszące więcej niż 90 dni, we wszystkich kredytach uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, oraz sposób ich prezentacji, mając w szczególności na względzie, aby informacje te umożliwiały inwestorom przeprowadzenie oceny ryzyka związanego z emisją listów zastawnych.

Art. 33e. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji administracyjnej, ogranicza działalność banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych w razie stwierdzenia, że bank hipoteczny:

- 1) uzyskał zezwolenie na emitowanie listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych na podstawie nieprawdziwych informacji lub dokumentów poświadczających nieprawdę, lub
- 2) emituje listy zastawne w ramach programu emisji listów zastawnych, rażąco i uporczywie naruszając przepisy prawa.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji administracyjnej, ograniczyć działalność banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych w razie stwierdzenia, że bank hipoteczny:

- 1) przestał spełniać warunki prowadzenia działalności w zakresie emitowania listów zastawnych, lub
- 2) uwzględnił w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie instrumenty pochodne, w przypadku których nie zostały spełnione warunki określone w art. 18a ust. 1, lub
- 3) emituje listy zastawne przewidujące przedłużenie terminu ich zapadalności w przypadkach innych niż określone w art. 7b ust. 1, lub
- 4) stosuje oznaczenia listów zastawnych, o których mowa w art. 7d, niezgodnie z określonymi w ustawie warunkami ich stosowania lub w inny sposób istotnie narusza interesy inwestorów nabywających listy zastawne, lub
- 5) nie przekazuje informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1, lub przekazuje je niezgodnie z tym przepisem, lub
- 6) nie udostępnia informacji, o których mowa w art. 33d ust. 1, lub przekazuje je niezgodnie z tym przepisem, lub
- 7) narusza przepisy art. 24 ust. 1, 3 i 4 lub przepisy dotyczące utrzymywania nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a.

Art. 33f. 1. Jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, o których mowa w art. 33e ust. 1 pkt 1 i ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może, zamiast ograniczenia działalności

banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych, nałożyć, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną na bank hipoteczny lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za naruszenie.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może jednocześnie z nałożeniem kary pieniężnej nakazać, w drodze decyzji administracyjnej, bankowi hipotecznemu lub członkowi zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnemu za naruszenie zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodjęmowanie tych działań w przyszłości.

3. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi:

- 1) w przypadku jej nałożenia na bank hipoteczny – do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym banku hipotecznego, a w przypadku braku takiego sprawozdania – do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku hipotecznego;
- 2) w przypadku jej nałożenia na członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za naruszenie – do kwoty 20 000 000 zł.

Art. 33g. Komisja Nadzoru Finansowego, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 33f ust. 1, uwzględnia:

- 1) wagę i okres naruszenia;
- 2) stopień przyczynienia się członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie do powstania tego naruszenia;
- 3) stosunek wysokości kary pieniężnej do skali działalności banku hipotecznego mierzonej wielkością przychodów lub prognozowanych przychodów, a w przypadku członka zarządu banku hipotecznego – mierzonej wielkością jego rocznego dochodu;
- 4) szkody wyrządzone inwestorom w wyniku naruszenia, chyba że nie jest możliwe ich ustalenie;
- 5) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez bank hipoteczny lub przez członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, o ile można te korzyści lub straty ustalić;
- 6) gotowość banku hipotecznego lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie do współpracy z Komisją Nadzoru Finansowego;
- 7) uprzednie naruszenia popełnione przez bank hipoteczny lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, ich rodzaj i wagę;

8) skutki naruszenia dla stabilności finansowej i rynku finansowego.

Art. 33h. 1. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie przekazuje do publicznej wiadomości informacje o:

- 1) nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej;
- 2) rodzaju i charakterze stwierdzonych naruszeń;
- 3) firmie (nazwie) banku hipotecznego lub imieniu i nazwisku członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie;
- 4) złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo skargi do sądu administracyjnego oraz wyniku tego postępowania;
- 5) wydaniu prawomocnego orzeczenia sądu uchylającego wydaną przez Komisję Nadzoru Finansowego decyzję administracyjną o nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej oraz treści prawomocnego orzeczenia sądu w tym zakresie.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego przez okres 5 lat, licząc od dnia udostępnienia tej informacji, przy czym wskazanie imienia i nazwiska członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, po poinformowaniu tego członka zarządu, jest udostępniane przez okres nie dłuższy niż rok.

3. W informacji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego nie podaje firmy (nazwy) banku hipotecznego lub imienia i nazwiska członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, jeżeli udostępnienie tych danych:

- 1) byłoby środkiem niewspółmiernym do wagi dokonanego naruszenia;
- 2) stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynku finansowego;
- 3) zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu karnemu lub postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe;
- 4) wyrządziłoby niewspółmierną szkodę temu bankowi hipotecznemu lub członkowi zarządu.

Art. 33i. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej i o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo złożeniu skargi do sądu administracyjnego oraz wyniku tego postępowania.”;

24) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto dokonuje emisji listów zastawnych nie będąc do tego uprawnionym lub przy emisji narusza obowiązki określone w art. 17, art. 19, art. 22 ust. 1–4 i art. 23, lub nie będąc uprawnionym do emitowania listów zastawnych emitowane papiery wartościowe określa nazwą „list zastawny” lub inną nazwą, która zawiera te wyrazy, lub nazwą „europejski list zastawny”, „europejska obligacja zabezpieczona”, „europejski list zastawny (premium)”, „europejska obligacja zabezpieczona (premium)”, lub używa tych oznaczeń w języku urzędowym Unii Europejskiej, podlega grzywnie do 50 000 zł i karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204 oraz z 2021 r. poz. 1177 i 1978) w art. 16 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczone hipoteką;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128, z późn. zm.⁷⁾) w art. 21 w ust. 1 po pkt 130c dodaje się pkt 130d w brzmieniu:

„130d) odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a;”.

Art. 4. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800, 1927, 2105, 2106, 2269 i 2427) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 w ust. 4 po pkt 24a dodaje się pkt 24b w brzmieniu:

„24b) otrzymanych środków z funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;”;

2) w art. 15 w ust. 1h w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) wpłaty uczestników systemu ochrony na fundusz pomocowy, o których mowa w art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.”;

3) w art. 16 w ust. 1 pkt 58 otrzymuje brzmienie:

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1163, 1243, 1551, 1574, 1834, 1981, 2071, 2105, 2133, 2232, 2269, 2270, 2328, 2376, 2427, 2430 i 2490 oraz z 2022 r. poz. 1, 24, 64 i 138.

„58) wydatków i kosztów bezpośrednio sfinansowanych z dochodów (przychodów), o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 14a, 23, 24, 42, 47, 48, 52, 53, 54a, 55, 56, 56b–56f i 59;”;

4) w art. 17 w ust. 1:

a) po pkt 50d dodaje się pkt 50e w brzmieniu:

„50e) odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2;”;

b) po pkt 56b dodaje się pkt 56c–56f w brzmieniu:

„56c) wpłaty uczestników systemu ochrony na fundusz pomocowy, o których mowa w art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;

56d) wartość umorzonych zobowiązań z tytułu zaciągniętej przez bank pożyczki ze środków funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;

56e) środki przekazane z funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, na rzecz banku przejmującego zobowiązania innego banku – w części przeznaczonej na spłatę tych zobowiązań w zakresie, w jakim są realizowane cele, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcie, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;

56f) środki przekazane z funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, na rzecz banku przejmowanego – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) zasady tworzenia i funkcjonowania systemu ochrony;”;
- 2) w art. 4 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:
„9a) system ochrony – instytucjonalny system ochrony, którego uczestnikami są banki działające w formie spółki akcyjnej, uznany przez Komisję Nadzoru Finansowego;”;
- 3) w art. 36:
 - a) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:
„2b. Do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny załącza się dodatkowo regulacje wewnętrzne, o których mowa w art. 12a ust. 3 pkt 2–4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ...).”;
 - b) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:
„3b. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o udzieleniu bankowi hipotecznemu zezwolenia, o którym mowa w ust. 1.”;
- 4) w art. 105:
 - a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) jednostce zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celów, o których mowa w art. 130b ust. 1, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2, lub zadań organu zarządzającego określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2, jeżeli bank jest uczestnikiem tego systemu ochrony.”;
 - b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 415)”;
- 5) w art. 106d w ust. 1 po wyrazach „i bankach zrzeszających,” dodaje się wyrazy „jednostki zarządzające systemem ochrony, o których mowa w art. 130e ust. 1,”;
- 6) w art. 106e po wyrazach „i bankach zrzeszających,” dodaje się wyrazy „jednostki zarządzające systemem ochrony, o których mowa w art. 130e ust. 1,”;
- 7) po rozdziale 10 dodaje się rozdział 10a w brzmieniu:

„Rozdział 10a

System ochrony

Art. 130b. 1. Celem funkcjonowania systemu ochrony jest zapewnienie płynności i wypłacalności każdego jego uczestnika na zasadach określonych w ustawie i w umowie systemu ochrony, w szczególności przez udzielanie pożyczek, gwarancji i poręczeń na warunkach określonych w umowie systemu ochrony.

2. System ochrony może także wspierać:

- 1) prowadzoną przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny przymusową restrukturyzację, o której mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, jeżeli została wszczęta wobec banku będącego spółką akcyjną;
- 2) przejęcie banku będącego spółką akcyjną, o którym mowa w art. 146b ust. 1.

3. Wsparcie, o którym mowa w ust. 2, odbywa się w szczególności przez udzielanie dotacji, pożyczek, gwarancji i poręczeń na warunkach określonych w umowie systemu ochrony.

4. Umowa systemu ochrony określa zakres odpowiedzialności uczestnika systemu ochrony za zobowiązania wynikające z udziału w systemie ochrony.

Art. 130c. 1. Banki prowadzące działalność w formie spółek akcyjnych mogą utworzyć system ochrony na podstawie umowy systemu ochrony. Banki, które utworzyły system ochrony, są jego uczestnikami. Uczestnikami systemu ochrony są również banki prowadzące działalność w formie spółek akcyjnych, które przystąpią do systemu ochrony po jego utworzeniu.

2. Uczestniczenie w systemie ochrony jest dobrowolne.

3. Banki, o których mowa w ust. 1, zawierają umowę systemu ochrony według projektu dla danego systemu ochrony zatwierdzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Bank działający w imieniu tych banków, na podstawie udzielonego przez nie upoważnienia, przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego projekt umowy systemu ochrony z wnioskiem o jego zatwierdzenie oraz o uznanie systemu ochrony. Stroną postępowania jest wyłącznie ten bank.

4. Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzje w sprawie zatwierdzenia projektu umowy systemu ochrony, o którym mowa w ust. 3, oraz uznania systemu ochrony, w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu umowy systemu ochrony.

5. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia zatwierdzenia projektu umowy systemu ochrony, o którym mowa w ust. 3, i uznania systemu ochrony, jeżeli projektowana umowa systemu ochrony naruszałaby przepisy prawa, interesy uczestników systemu ochrony, nie zapewniałaby bezpieczeństwa środków gromadzonych u uczestników systemu ochrony lub nie byłyby spełnione warunki określone w art. 113 ust. 7 lit. b–d oraz lit. f–i rozporządzenia nr 575/2013.

6. Decyzja o uznaniu systemu ochrony może określać:

- 1) termin, od którego system ochrony powinien funkcjonować zgodnie z umową systemu ochrony;
- 2) dodatkowe warunki, których spełnienie zapewni bezpieczeństwo funkcjonowania systemu ochrony;
- 3) termin, po upływie którego decyzja wygaśnie, jeżeli warunki, o których mowa w pkt 2, nie zostaną spełnione.

7. W przypadku gdy funkcjonowanie systemu ochrony narusza przepisy prawa, zagraża interesom jego uczestników, nie zapewnia bezpieczeństwa środków gromadzonych u uczestników systemu ochrony, jest niezgodne z umową systemu ochrony lub w przypadku niespełnienia warunków określonych w art. 113 ust. 7 lit. b–d lub lit. f–i rozporządzenia nr 575/2013, Komisja Nadzoru Finansowego może uchylić decyzję o uznaniu systemu ochrony.

8. Uchylenie decyzji o uznaniu systemu ochrony może nastąpić również w razie stwierdzenia, że:

- 1) system ochrony przestał spełniać warunki określone w decyzji;
- 2) decyzja o uznaniu systemu ochrony została wydana na podstawie fałszywych dokumentów, nieprawdziwych oświadczeń lub wskutek innych działań sprzecznych z prawem.

9. Zmiana umowy systemu ochrony wymaga zmiany zatwierdzonego projektu umowy systemu ochrony. Przepisy ust. 3–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 130d. Wypowiedzenie umowy systemu ochrony wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. Wypowiedzenie następuje z zachowaniem co najmniej 24-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Art. 130e. 1. Systemem ochrony zarządza jednostka zarządzająca systemem ochrony, utworzona w tym celu przez uczestników systemu ochrony, zwana dalej „jednostką zarządzającą”.

2. Jednostkę zarządzającą tworzy się w formie spółki akcyjnej, do której w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu spółek handlowych.

3. Każdy z uczestników systemu ochrony jest obowiązany objąć i posiadać, w okresie, kiedy jest stroną umowy systemu ochrony, co najmniej minimalną liczbę akcji jednostki zarządzającej, określoną w jej statucie i umowie systemu ochrony.

4. Akcjonariuszem jednostki zarządzającej może być tylko uczestnik systemu ochrony zarządzanego przez tę jednostkę. Akcjonariusze jednostki zarządzającej, w okresie wypowiedzenia przez nich umowy systemu ochrony, na walnym zgromadzeniu nie mogą wykonywać łącznie prawa głosu z więcej niż 24% akcji.

Art. 130f. 1. Organami systemu ochrony zarządzanego przez jednostkę zarządzającą są:

- 1) walne zgromadzenie akcjonariuszy jednostki zarządzającej;
- 2) rada nadzorcza jednostki zarządzającej;
- 3) zarząd jednostki zarządzającej.

2. Organ, o którym mowa w ust. 1:

- 1) pkt 1 – jest zgromadzeniem uczestników systemu ochrony;
- 2) pkt 2 – jest organem nadzorującym system ochrony;
- 3) pkt 3 – jest organem zarządzającym systemem ochrony.

3. Umowa systemu ochrony może przewidywać powołanie organów innych niż wymienione w ust. 1.

4. W umowie systemu ochrony określa się zasady zapewnienia organom jednostki zarządzającej warunków wykonywania zadań związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony, w szczególności w zakresie pomieszczeń, łącz telekomunikacyjnych i obsługi biurowej, oraz zasady pokrywania związanych z tym kosztów.

5. Umowa systemu ochrony może zobowiązać jednego z uczestników systemu ochrony do zapewnienia organom jednostki zarządzającej warunków, o których mowa w ust. 4.

Art. 130g. 1. Członkowie rady nadzorczej jednostki zarządzającej są powoływani przez zgromadzenie uczestników systemu ochrony.

2. Organ nadzorujący system ochrony zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o swoim składzie oraz jego zmianie niezwłocznie po jego powołaniu albo zmianie jego składu.

3. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków. Rękojmia, o której mowa w zdaniu pierwszym, odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw jednostki zarządzającej w sposób ostrożny i stabilny. Do oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania jednostką zarządzającą stosuje się odpowiednio przepisy art. 22aa ust. 10–12.

4. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej są powoływani, za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego, przez radę nadzorczą jednostki zarządzającej albo zgromadzenie uczestników systemu ochrony stosownie do postanowień umowy systemu ochrony albo statutu jednostki zarządzającej. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje rada nadzorcza jednostki zarządzającej. Przepisy art. 22b oraz art. 30 ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może delegować przedstawiciela w celu obserwowania, bez prawa głosu, prac walnego zgromadzenia akcjonariuszy jednostki zarządzającej i rady nadzorczej jednostki zarządzającej, o ile te organy wyrażą na to zgodę.

6. Szczegółowy zakres i sposób działania organów systemu ochrony, w tym tryb zwoływania posiedzeń oraz sposób i warunki podejmowania uchwał, czas trwania ich kadencji, liczbę oraz zasady powoływania i odwoływania członków organów oraz zakres ich niezbędnych kwalifikacji określa umowa systemu ochrony.

Art. 130h. 1. W jednostce zarządzającej tworzy się fundusz pomocowy w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań systemu ochrony w zakresie pomocy finansowej dla uczestników systemu ochrony mającej na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieżenie upadłości oraz umożliwienia udzielania przez system ochrony wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2.

2. Fundusz pomocowy jest tworzony z wpłat uczestników systemu ochrony wnoszonych w wysokości i na zasadach określonych w ust. 3 oraz w umowie systemu ochrony lub z innych źródeł przewidzianych w tej umowie.

3. Uczestnik systemu ochrony wnosi w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do tego systemu wpłatę na fundusz pomocowy w wysokości nie mniejszej niż 0,3% kwoty środków gwarantowanych uczestnika systemu ochrony objętego obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, o którym mowa w art. 2 pkt 34 ustawy z dnia

10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

4. Jednostka zarządzająca może lokować środki funduszu pomocowego jedynie w:

- 1) lokaty bankowe w bankach, będących uczestnikami systemu ochrony;
- 2) skarbowe papiery wartościowe w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;
- 3) bony pieniężne Narodowego Banku Polskiego;
- 4) obligacje emitowane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

5. Szczegółowe zasady zarządzania funduszem pomocowym określa umowa systemu ochrony.

Art. 130i. 1. W jednostce zarządzającej tworzy się mechanizmy pomocy płynnościowej i pomocy służącej zapewnieniu wypłacalności, dostosowane do struktury organizacyjnej systemu ochrony.

2. W jednostce zarządzającej można także utworzyć mechanizm wsparcia procesów, o których mowa w art. 130b ust. 2.

3. Szczegółowe zasady tworzenia mechanizmów, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz zasady zarządzania takimi mechanizmami określa umowa systemu ochrony.

Art. 130j. 1. Jednostka zarządzająca może udzielić pomocy lub wsparcia, o ile spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

- 1) zapobiegnie to ryzyku upadłości jednego z uczestników systemu ochrony;
- 2) pozwoli na spełnienie przez uczestnika systemu ochrony wymogów regulacyjnych;
- 3) wsparcie byłoby udzielone w przypadkach, o których mowa w art. 130b ust. 2.

2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, może być udzielone w związku z przejęciem, o którym mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub przejęciem, o którym mowa w art. 146b ust. 1.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 130b ust. 2 pkt 1, wniosek o wsparcie jest składany przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji przez podmiot zainteresowany przejęciem przedsiębiorstwa lub wybranych albo wszystkich praw majątkowych lub wybranych albo wszystkich zobowiązań lub praw udziałowych podmiotu, wobec którego może zostać wszczęta przymusowa restrukturyzacja.

4. O wyrażeniu zgody na udzielenie pomocy lub wsparcia, o których mowa w ust. 1, jednostka zarządzająca informuje wnioskodawcę, Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz Komisję Nadzoru Finansowego.

5. W przypadku odmowy udzielenia wsparcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jednostka zarządzająca przekazuje niezwłocznie wnioskodawcy, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz Komisji Nadzoru Finansowego uzasadnienie odmowy udzielenia wsparcia.

Art. 130k. 1. Do zadań organu zarządzającego systemem ochrony należy w szczególności:

- 1) reprezentowanie systemu ochrony na zasadach określonych w umowie systemu ochrony;
- 2) zarządzanie systemem ochrony na zasadach określonych w umowie systemu ochrony;
- 3) podejmowanie działań koniecznych do zapewnienia bezpieczeństwa depozytów gromadzonych u uczestników systemu ochrony i zgodności ich działalności z postanowieniami umowy systemu ochrony;
- 4) podejmowanie działań służących zapewnieniu płynności i wypłacalności uczestników systemu ochrony.

2. Organ zarządzający systemem ochrony może także udzielać wsparcia w procesach przymusowej restrukturyzacji i przejęć banków, o których mowa w art. 130b ust. 2.

3. Zasady dostępu uczestników systemu ochrony do informacji o ryzyku utraty przez uczestnika systemu ochrony płynności i wypłacalności, identyfikowanym, mierzonym albo szacowanym przez organ zarządzający systemem ochrony, określa umowa systemu ochrony.

4. Organ zarządzający systemem ochrony sporządza, według stanu na koniec każdego kwartału, informację o systemie ochrony oraz przekazuje ją niezwłocznie do Komisji Nadzoru Finansowego.

5. Informacja o systemie ochrony, o której mowa w ust. 4, zawiera:

- 1) bilans oraz rachunek zysków i strat systemu ochrony;
- 2) informację o wysokości środków zgromadzonych w funduszu pomocowym i ich wykorzystaniu.

6. Organ zarządzający systemem ochrony przekazuje do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego informację, o której mowa w ust. 5 pkt 2, w terminie do 15. dnia miesiąca

następującego po zakończeniu danego kwartału oraz niezwłocznie na żądanie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

7. Organ zarządzający systemem ochrony może zlecać wykonywanie czynności faktycznych pozostających w zakresie jego kompetencji jednostkom lub komórkom organizacyjnym poszczególnych uczestników systemu ochrony na zasadach określonych w umowie systemu ochrony.

8. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1 pkt 3 i 4, organ zarządzający systemem ochrony lub osoby przez niego upoważnione są uprawnione do żądania pisemnych lub ustnych informacji i wyjaśnień oraz okazania dokumentów lub innych nośników informacji, jak również udostępnienia danych związanych z działalnością uczestnika systemu ochrony, który zwrócił się do systemu ochrony o udzielenie pomocy lub wsparcia, a organy tego uczestnika systemu ochrony i jego pracownicy są obowiązani udzielać żądanych wyjaśnień i informacji oraz niezbędnej pomocy. Wyjaśnienia i informacje są udzielane w zakresie niezbędnym do oceny możliwości i zasadności udzielenia pomocy lub wsparcia.

9. W celu realizacji zadań określonych w ust. 2 organ zarządzający systemem ochrony lub osoby przez niego upoważnione są uprawnione do występowania do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego lub Komisji Nadzoru Finansowego o informacje lub dane związane z działalnością banku, wobec którego planowane jest podjęcie działań, o których mowa w art. 130b ust. 2. Informacje lub dane udzielane są w zakresie niezbędnym do oceny możliwości i zasadności udzielenia takiego wsparcia.

10. Uczestnicy systemu ochrony są obowiązani, na żądanie organu zarządzającego systemem ochrony lub osób przez niego upoważnionych, udzielać informacji niezbędnych do wykonywania zadań określonych w ust. 1 i 2, w tym również informacji objętych tajemnicą bankową w rozumieniu art. 104.

11. Organy systemu ochrony mogą wykorzystywać informacje określone w ust. 8–10 wyłącznie w celu realizacji zadań systemu ochrony.

12. Bank będący uczestnikiem systemu ochrony, członkowie organów tego banku i osoby w nim zatrudnione, członkowie organów jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 130e ust. 1, oraz osoby zatrudnione w tej jednostce oraz inne osoby, które zapoznały się z informacjami stanowiącymi tajemnice prawnie chronione, są zobowiązane do zachowania ich w tajemnicy, o ile z przepisów odrębnych nie wynika obowiązek udzielania informacji objętych tymi tajemnicami.

Art. 130l. 1. Funkcjonowanie systemu ochrony podlega nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego w zakresie i na zasadach określonych w przepisach niniejszego rozdziału oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

2. Czynności kontrolne podejmowane przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego są wykonywane po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Komisję Nadzoru Finansowego.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może, w ramach sprawowanego nadzoru:

- 1) zalecić jednostce zarządzającej podjęcie środków koniecznych do przywrócenia płynności płatniczej systemu ochrony;
- 2) przekazać jednostce zarządzającej opinię na temat konieczności zwiększenia funduszu pomocowego.

4. W przypadku stwierdzenia, że organy systemu ochrony nie realizują zaleceń określonych w ust. 3 pkt 1, a także gdy ich działalność jest wykonywana z naruszeniem prawa, umowy systemu ochrony lub statutu, lub stwarza zagrożenie dla interesów uczestników systemu ochrony, Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) wystąpić do właściwego organu z wnioskiem o odwołanie albo odwołać prezesa, wiceprezesa lub innego członka organu zarządzającego systemem ochrony odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości;
- 2) zawiesić w czynnościach członków organu zarządzającego systemem ochrony do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o ich odwołanie przez odpowiedni organ na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji;
- 3) uchylić decyzję o uznaniu systemu ochrony.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może zawiesić w czynnościach członka organu zarządzającego systemem ochrony w przypadku:

- 1) przedstawienia mu zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
- 2) spowodowania znacznych strat majątkowych w tym systemie.

6. Komisja Nadzoru Finansowego odwołuje członka organu zarządzającego systemem ochrony w przypadku zaistnienia przesłanek określonych w art. 22b ust. 3 pkt 1–3.”;

- 8) po art. 138a dodaje się art. 138aa w brzmieniu:

„Art. 138aa. Niezależnie od działań przewidzianych w niniejszej ustawie w przypadku stwierdzenia, że bank hipoteczny dokonuje naruszeń przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, Komisja Nadzoru Finansowego stosuje sankcje administracyjne określone w tej ustawie.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1080, 1177, 1598 i 2140) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 440 w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:
 - „3) kategoria trzecia:
 - a) podkategoria pierwsza: pozostałe należności z tytułu środków objętych ochroną gwarancyjną innych niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji,
 - b) podkategoria druga: pozostałe należności wynikające z umów rachunku bankowego,
 - c) podkategoria trzecia: odsetki od należności ujętych w kategoriach, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz lit. a i b,
 - d) podkategoria czwarta: inne należności, jeżeli nie podlegają zaspokojeniu w innych kategoriach, w szczególności podatki i inne daniny publiczne oraz pozostałe należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne;
 - 4) kategoria czwarta:
 - a) podkategoria pierwsza: odsetki od należności ujętych w pkt 3 lit. d, a także sądowe i administracyjne kary grzywny oraz należności z tytułu darowizn i zapisów,
 - b) podkategoria druga: należności jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 22d ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;”;
- 2) w art. 442 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W razie ogłoszenia upadłości banku hipotecznego osobną masę upadłości, która służy zaspokojeniu roszczeń wierzycieli z listów zastawnych oraz roszczeń z tytułu umów o instrument pochodny, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, tworzą:”;

3) w art. 442a w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przepisu ust. 1 nie stosuje się do potrącenia wierzytelności z tytułu instrumentów pochodnych, w przypadku których zostały spełnione warunki określone w art. 18a ust. 1 ustawy o listach zastawnych, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”;

4) w art. 446b w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) syndyk może zawierać umowy dotyczące instrumentów pochodnych, o których mowa w art. 442a ust. 2.”;

5) art. 448 otrzymuje brzmienie:

„Art. 448. Z osobnej masy upadłości zaspokaja się kolejno:

- 1) koszty likwidacji osobnej masy upadłości, które obejmują także wynagrodzenie kuratora, oraz odsetki i inne należności uboczne z listów zastawnych oraz z tytułu okresowych płatności odsetkowych dokonywanych w ramach instrumentów pochodnych;
- 2) roszczenia z listów zastawnych według ich wartości nominalnej oraz roszczenia z tytułu instrumentów pochodnych.”;

6) w art. 458 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zagraniczne należności publicznoprawne zaspokaja się w kategorii trzeciej podkategorii czwartej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2022 r. poz. 100) w art. 6a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku emisji listów zastawnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 1–8, art. 12a ust. 3 oraz art. 17–34 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ...).”.

Art. 8. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 605, 1595 i 2140) w art. 97:

1) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dłużne papiery wartościowe wyemitowane:

- a) przed dniem 8 lipca 2022 r. przez jedną instytucję kredytową, która podlega szczególnemu nadzorowi publicznemu mającemu na celu ochronę posiadaczy tych papierów wartościowych, pod warunkiem że kwoty uzyskane z emisji tych papierów wartościowych są inwestowane przez emitenta w aktywa, które w całym okresie do dnia wykupu zapewniają spełnienie wszystkich świadczeń pieniężnych wynikających z tych papierów wartościowych oraz w przypadku niewypłacalności emitenta zapewniają pierwszeństwo w odzyskaniu wszystkich świadczeń pieniężnych wynikających z tych papierów wartościowych,
 - b) od dnia 8 lipca 2022 r. przez jedną instytucję kredytową zgodnie z przepisami państwa członkowskiego wdrażającymi dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającą dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29) i zabezpieczone aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, w rozumieniu przepisów tej dyrektywy, względem których nabywcom tych papierów wartościowych bezpośrednio przysługuje pierwszeństwo w odzyskaniu świadczeń wynikających z tych papierów wartościowych.”;
- 2) uchyla się ust. 5.

Art. 9. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, 355, 680, 1505, 1595 i 2140) w art. 70 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) art. 69 ust. 2 pkt 1–6 – o ile przedmiotem tych czynności są papiery wartościowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, lub inne niedopuszczone do obrotu zorganizowanego instrumenty finansowe oraz obligacje, o których mowa w art. 39p ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268 oraz z 2021 r. poz. 802, 1005, 1595, 2328 i 2427), obligacje, o których mowa w art. 67 ust. 3 i art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych

innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.⁸⁾), obligacje, o których mowa w art. 34ga ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2021 r. poz. 442, 1535, 2133 i 2232), a także obligacje emitowane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;”.

Art. 10. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983 i 2140) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4:
 - a) pkt 27 otrzymuje brzmienie:

„27) pośrednim nabyciu akcji – rozumie się przez to uzyskanie statusu podmiotu dominującego w podmiocie posiadającym akcje spółki publicznej lub w innym podmiocie będącym wobec tego podmiotu podmiotem dominującym albo nabycie lub objęcie akcji spółki publicznej przez podmiot bezpośrednio lub pośrednio zależny;”;
 - b) w pkt 32 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 33 i 34 w brzmieniu:

„33) wzywającym – rozumie się przez to podmiot ogłaszający wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej;

34) podmiocie pośredniczącym – rozumie się przez to podmiot prowadzący działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, za pośrednictwem którego wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej jest ogłaszane i przeprowadzane.”;
- 2) w art. 11a w ust. 9 w zdaniu drugim wyrazy „art. 77–79” zastępuje się wyrazami „art. 77–79f”;
- 3) po art. 72 dodaje się art. 72a w brzmieniu:

„Art. 72a. 1. Nabycie akcji spółki publicznej, której akcje są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, może nastąpić w wyniku wezwania do zapisywania się na

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 695, 1086, 1262, 1478, 1747, 2157 i 2255, z 2021 r. poz. 1535 i 2368 oraz z 2022 r. poz. 64 i 202.

sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej spółki, zwanego dalej „wezwaniami dobrowolnymi”.

2. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, że wezwanie to zostaje ogłoszone pod warunkiem, że do dnia wskazanego w treści tego wezwania, nie później jednak niż do zakończenia przyjmowania zapisów w odpowiedzi na to wezwanie, właściwy organ:

- 1) udzieli zezwolenia na dokonanie koncentracji przedsiębiorców,
- 2) udzieli zgody lub zezwolenia na nabycie akcji będących przedmiotem tego wezwania, albo
- 3) nie zgłosi sprzeciwu wobec nabycia akcji będących przedmiotem tego wezwania.

3. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, że wezwanie to zostaje ogłoszone pod warunkiem wyrażenia, do dnia wskazanego w treści tego wezwania, nie później jednak niż do zakończenia przyjmowania zapisów w odpowiedzi na to wezwanie, wymaganej przepisami prawa zgody na nabycie akcji przez walne zgromadzenie lub inny organ stanowiący lub nadzorujący wzywającego.

4. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, że wezwanie to zostaje ogłoszone pod warunkiem, że do dnia wskazanego w treści tego wezwania, nie później jednak niż do zakończenia przyjmowania zapisów w odpowiedzi na to wezwanie, zostanie:

- 1) podjęta przez walne zgromadzenie lub radę nadzorczą spółki, której akcje są objęte tym wezwaniem, uchwała w określonej sprawie;
- 2) zakończone z określonym skutkiem inne wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki należącej do tej samej grupy kapitałowej co spółka, której akcje są objęte tym wezwaniem dobrowolnym, ogłoszone na terytorium państwa należącego do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) przez wzywającego lub spółkę należącą do tej samej co wzywający grupy kapitałowej;
- 3) zawarta przez spółkę, na której akcje to wezwanie jest ogłaszane, umowa określona w treści warunku.

5. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie określające minimalną liczbę akcji objętą zapisami, po której osiągnięciu podmiot nabywający akcje zobowiązuje się do nabycia tych akcji. Minimalna liczba akcji określona w tym wezwaniu wraz z liczbą akcji posiadanych przez podmioty, o których mowa w art. 87, których udział w ogólnej

liczbie głosów uwzględnia się na potrzeby powstania obowiązku ogłoszenia wezwania, nie może stanowić więcej niż suma 50% ogólnej liczby głosów.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 3–5, wzywający może zastrzec możliwość nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie dobrowolne mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku.

7. Wzywający jest obowiązany przekazać niezwłocznie agencji informacyjnej informację o ziszczeniu lub nieziszczeniu się warunku, w terminie określonym w treści wezwania dobrowolnego, lub o podjęciu przez wzywającego decyzji o nabywaniu akcji w tym wezwaniu mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio do otrzymania zawiadomienia właściwego organu o udzieleniu albo nieudzieleniu zezwolenia na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, lub o udzieleniu zgody lub zezwolenia albo nieudzieleniu zgody lub zezwolenia na nabycie akcji będących przedmiotem tego wezwania, albo o braku sprzeciwu albo sprzeciwie wobec nabycia akcji będących przedmiotem tego wezwania, o których mowa w ust. 2.”;

4) art. 73 otrzymuje brzmienie:

„Art. 73. 1. W przypadku przekroczenia progu 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, akcjonariusz lub podmiot, który pośrednio nabył akcje, jest obowiązany, w terminie trzech miesięcy od przekroczenia 50% ogólnej liczby głosów, do ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej spółki, zwanego dalej „wezwaniami obowiązkowymi”.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie powstaje w przypadku, gdy udział akcjonariusza lub podmiotu, który pośrednio nabył akcje, w ogólnej liczbie głosów ulegnie zmniejszeniu do nie więcej niż 50% ogólnej liczby głosów, w wyniku podwyższenia kapitału zakładowego, zmiany statutu spółki lub wygaśnięcia uprzywilejowania jego akcji, w terminie trzech miesięcy od przekroczenia tego progu.

3. Jeżeli przekroczenie 50% ogólnej liczby głosów nastąpiło w wyniku dziedziczenia, a w przypadku Skarbu Państwa także innego zdarzenia prawnego niż nabycie lub pośrednie nabycie akcji, połączenie lub podział spółki, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie w przypadku, gdy po takim przekroczeniu udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu; termin wykonania tego obowiązku liczy się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów.

4. Udział w ogólnej liczbie głosów powodujący obowiązek ogłoszenia wezwania obowiązkowego ustala się na koniec dnia.

5. Obowiązek, o którym mowa ust. 1, nie powstaje w przypadku przekroczenia progu 50% ogólnej liczby głosów w wyniku ogłoszenia wezwania dobrowolnego do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej.”;

5) po art. 73 dodaje się art. 73a w brzmieniu:

„Art. 73a. Odstąpienie od ogłoszonego wezwania jest niedopuszczalne, chyba że po jego ogłoszeniu inny podmiot ogłosił po wyższej cenie wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej i w wezwaniu tym nie zastrzeżono żadnego warunku.”;

6) uchyla się art. 74;

7) w art. 75 w ust. 3:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Obowiązek, o którym mowa w art. 73, nie powstaje w przypadku nabywania akcji:”;

b) w pkt 6 skreśla się wyrazy „i art. 74 ust. 5”;

8) w art. 76:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W zamian za akcje będące przedmiotem wezwania do zapisywania się na zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki mogą być nabywane wyłącznie akcje innej spółki publicznej lub inne papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu dające prawo głosu w spółce publicznej.”;

b) uchyla się ust. 1a,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wezwanie musi przewidywać możliwość sprzedaży akcji przez podmiot zgłaszający się w odpowiedzi na to wezwanie po cenie ustalonej zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 4a oraz art. 79a.”;

9) w art. 77:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Ogłoszenie wezwania następuje po ustanowieniu na rzecz podmiotu pośredniczącego zabezpieczenia w wysokości nie niższej niż 100% wartości akcji, które mają być przedmiotem wezwania. Ustanowione zabezpieczenie zapewnia

możliwość zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po upływie terminu nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie. Ustanowienie zabezpieczenia jest dokumentowane zaświadczeniem banku lub innej instytucji finansowej udzielającej zabezpieczenia lub pośredniczącej w jego udzieleniu.

2. Wezwanie jest ogłaszane i przeprowadzane za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Podmiot pośredniczący realizuje zabezpieczenie wyłącznie na rzecz podmiotu, który złożył zapis w odpowiedzi na wezwanie.”,

c) uchyla się ust. 3–7;

10) po art. 77 dodaje się art. 77a–77h w brzmieniu:

„Art. 77a. 1. Podmiot pośredniczący jest obowiązany do przekazania Komisji, w postaci elektronicznej, opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, zawiadomienia o zamiarze ogłoszenia wezwania. Do zawiadomienia podmiot pośredniczący załącza treść wezwania oraz zaświadczenie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 zdanie trzecie.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane za pomocą systemu teleinformatycznego umożliwiającego składanie powiadomień, do którego dostęp jest zapewniany przez Komisję na jej stronie internetowej.

3. W przypadku zaistnienia zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 2, przekazanie zawiadomienia następuje na adres poczty elektronicznej wskazany w tym celu przez Komisję na jej stronie internetowej. Niezwłocznie po ustaniu zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 2, zawiadomienie to przekazuje się ponownie, za pomocą tego systemu teleinformatycznego.

4. Podmiot pośredniczący po przekazaniu Komisji zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 24 godzin, przekazuje agencjom informacyjnym, w celu publikacji, informację zawierającą:

1) firmę (nazwę) wzywającego, a w przypadku wzywającego będącego osobą fizyczną – jego imię i nazwisko;

- 2) liczbę akcji, na którą ogłoszone będzie wezwanie;
- 3) dane podmiotu pośredniczącego;
- 4) cenę, po jakiej wzywający zamierza nabywać akcje, oraz stosunek zamiany.

5. Agencja informacyjna publikuje informacje określone w ust. 4 w serwisie bezpłatnym i dostępnym dla wszystkich inwestorów na niedyskryminacyjnych warunkach.

6. Niezwłocznie po opublikowaniu przez jedną z agencji informacyjnych informacji określonych w ust. 4 podmiot pośredniczący udostępnia te informacje na swojej stronie internetowej.

7. Przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, następuje najpóźniej na 17 dni roboczych przed planowanym dniem ogłoszenia wezwania.

Art. 77b. 1. Komisja może, w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, zgłosić żądanie wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania lub przekazania wyjaśnień dotyczących jego treści lub dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia, w terminie określonym w żądaniu, nie krótszym niż 2 dni robocze.

2. W uzasadnionych przypadkach Komisja może wydłużyć termin 10 dni roboczych, o którym mowa w ust. 1, o nie więcej niż 5 dni roboczych. Komisja, przed upływem terminu 10 dni roboczych, o którym mowa w ust. 1, informuje podmiot pośredniczący o jego wydłużeniu.

3. W przypadku zgłoszenia przez Komisję, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, żądania przekazania wyjaśnień dotyczących treści wezwania, termin 10 dni roboczych, o którym mowa ust. 1, ulega przedłużeniu do 15 dni roboczych.

4. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, doręczone podmiotowi pośredniczącemu, uważa się za doręczone wzywającemu. Żądanie jest doręczane niezwłocznie i może zostać doręczone za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 77a ust. 2.

5. Treść żądania zmiany ceny lub stosunku zamiany proponowanych w wezwaniu Komisja udostępnia na swojej stronie internetowej.

6. W sprawach nieuregulowanych w przepisach ustawy do postępowania administracyjnego w przedmiocie zgłoszenia żądania wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania lub dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania

administracyjnego stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 10, art. 31, art. 61 § 4, art. 78–79a, art. 81 i art. 81a.

Art. 77c. 1. Podmiot pośredniczący, po upływie 17 dni roboczych od dnia przekazania Komisji zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, przekazuje treść wezwania co najmniej jednej agencji informacyjnej w celu ogłoszenia jego treści w serwisie bezpłatnym i dostępnym dla wszystkich inwestorów na niedyskryminacyjnych warunkach.

2. W przypadku zgłoszenia przez Komisję żądania wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania z terminem jego wykonania przypadającym po upływie 17 dni roboczych od dnia przekazania Komisji zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, termin, o którym mowa w ust. 1, ulega przedłużeniu do następnego dnia roboczego po dniu, w którym zostało wykonane żądanie Komisji.

3. Podmiot pośredniczący ogłoszoną treść wezwania udostępnia niezwłocznie na swojej stronie internetowej. Ogłoszona treść wezwania jest dostępna na stronie internetowej podmiotu pośredniczącego do dnia zakończenia przyjmowania zapisów.

Art. 77d. 1. Transakcja nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w ramach wezwania następuje nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia przyjmowania zapisów.

2. Podmiot pośredniczący podejmuje czynności niezbędne do wydania papierów wartościowych i środków pieniężnych należnych podmiotowi, który odpowiedział na wezwanie, oraz do przeniesienia akcji nabywanych w wyniku wezwania na rzecz wzywającego w terminie, o którym mowa w ust. 3.

3. Wydanie papierów wartościowych i środków pieniężnych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach wezwania oraz akcji nabywanych w wyniku wezwania (zakończenie wezwania) następuje w terminie 3 dni roboczych od dnia transakcji nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w ramach wezwania.

Art. 77e. Podmioty będące stronami porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, które ogłosiły wspólnie wezwanie:

- 1) odpowiadają solidarnie za zapłatę ceny akcji proponowanej w wezwaniu oraz za wydanie papierów wartościowych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach wezwania;
- 2) mogą w treści wezwania określić proporcje, w jakich nastąpi nabycie akcji przez każdy z tych podmiotów.

Art. 77f. Wzywający może wskazać w treści wezwania podmiot wchodzący w skład jego grupy kapitałowej, który będzie nabywał akcje będące przedmiotem wezwania. W przypadku gdy wzywającym jest fundusz inwestycyjny, wzywający może wskazać w treści wezwania inny fundusz inwestycyjny zarządzany przez to samo towarzystwo funduszy inwestycyjnych jako podmiot, który będzie nabywał akcje będące przedmiotem wezwania. Wzywający i podmiot wskazany przez wzywającego odpowiadają solidarnie za zapłatę ceny akcji proponowanej w wezwaniu oraz za wydanie papierów wartościowych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach wezwania.

Art. 77g. W okresie między dokonaniem zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, a zakończeniem wezwania, wzywający oraz podmioty określone w art. 79 ust. 2 pkt 1:

- 1) mogą nabywać akcje spółki, której dotyczy wezwanie, jedynie w ramach tego wezwania i w sposób w nim określony;
- 2) nie mogą zbywać akcji spółki, której dotyczy wezwanie, ani zawierać umów, z których mógłby wynikać obowiązek zbycia przez nie tych akcji;
- 3) nie mogą nabywać pośrednio akcji spółki publicznej, której dotyczy wezwanie.

Art. 77h. 1. Po ogłoszeniu wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej, zarząd spółki, której akcje są przedmiotem wezwania, przekazuje informację o tym wezwaniu wraz z jego treścią przedstawicielom zakładowych organizacji zrzeszających pracowników spółki, a w przypadku braku takiej organizacji – bezpośrednio pracownikom w sposób zwyczajowo przyjęty w spółce.

2. W przypadku gdy akcje będące przedmiotem wezwania są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w innym państwie członkowskim, wzywający jest obowiązany zapewnić na terytorium tego państwa szybki i łatwy dostęp do wszelkich informacji i dokumentów, które są przekazywane do publicznej wiadomości w związku z wezwaniem, w sposób określony przepisami tego państwa członkowskiego.

3. Po nabyciu akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie wzywający jest obowiązany zawiadomić w trybie, o którym mowa w art. 69, o liczbie akcji nabytych w wezwaniu oraz procentowym udziale w ogólnej liczbie głosów osiągniętym w wyniku wezwania.”;

- 11) uchyla się art. 78;

12) w art. 79:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Cena akcji proponowana w wezwaniu:

1) w przypadku gdy którekolwiek z akcji spółki są przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, nie może być niższa od:

a) średniej ceny rynkowej:

- z okresu 3 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, w czasie których dokonywany był obrót tymi akcjami na rynku głównym, oraz
- z okresu 6 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, w czasie których dokonywany był obrót tymi akcjami na rynku głównym, albo

b) średniej ceny rynkowej z krótszego okresu – jeżeli obrót akcjami spółki był dokonywany na rynku głównym przez okres krótszy niż określony w lit. a tiret drugie;

2) w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie ceny zgodnie z pkt 1 albo w przypadku spółki, w stosunku do której zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne lub ogłoszono upadłość – nie może być niższa od ich wartości godziwej.

2. Cena akcji proponowana w wezwaniu nie może być również niższa od:

- 1) najwyższej ceny, jaką za akcje będące przedmiotem wezwania podmiot obowiązany do jego ogłoszenia, podmioty od niego zależne lub podmioty wobec niego dominujące, podmioty będące osobami trzecimi, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 3 lit. a, lub podmioty będące stronami zawartego z nim porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, zapłaciły lub zobowiązały się do zapłacenia, w okresie 12 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, albo
- 2) najwyższej wartości rzeczy lub praw, które podmiot obowiązany do ogłoszenia wezwania lub podmioty, o których mowa w pkt 1, wydały lub zobowiązały się do wydania w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania, w okresie 12 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1.”,

b) uchyla się ust. 3,

- c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy w okresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze, obrót akcjami spółki publicznej był dokonywany na mniej niż jednej trzeciej sesji i jeżeli na co najmniej jednej trzeciej z tych sesji występowała co najmniej 5% różnica cen tych akcji na zamknięciu notowań w stosunku do ceny zamknięcia na poprzedniej sesji w tym okresie, cena minimalna nie może być niższa od ich wartości godziwej. Jeżeli wolumen obrotu akcjami spółki publicznej na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu publikowany przez spółkę prowadzącą rynek regulowany lub organizującą alternatywny system obrotu, w okresie 6 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, stanowił mniej niż 1% wszystkich akcji spółki dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzonych do alternatywnego systemu obrotu, cena minimalna nie może być niższa od ich wartości godziwej.

3b. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3a, wartość godziwą akcji wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska. Przepisy art. 79a ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.”,

- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Cena proponowana w wezwaniu może być niższa od ceny ustalonej zgodnie z ust. 1, 2 i 3a oraz art. 79a w odniesieniu do akcji stanowiących co najmniej 5% wszystkich akcji spółki, które będą nabyte w wezwaniu od osoby zgłaszającej się na wezwanie, jeżeli wzywający tak ustali z tą osobą.”,

- e) w ust. 4a:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy średnia cena rynkowa akcji ustalona zgodnie z ust. 1 pkt 1 znacznie odbiega od wartości godziwej tych akcji z powodu:”,

- część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– wzywający może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o udzielenie zgody na zaproponowanie w wezwaniu ceny niespełniającej kryteriów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2.”,

- f) ust. 4d otrzymuje brzmienie:

„4d. W przypadku wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 i 3, wniosek może zostać złożony nie później niż w terminie miesiąca od powstania obowiązku ogłoszenia wezwania.”,

- g) ust. 4f i 5 otrzymują brzmienie:

„4f. W przypadku udzielenia przez Komisję zgody, o której mowa w ust. 4b, cena proponowana w wezwaniu może być niższa od ceny określonej w decyzji Komisji udzielającej zgody, w odniesieniu do akcji stanowiących co najmniej 5% wszystkich akcji spółki, które będą nabyte w wezwaniu od osoby zgłaszającej się na wezwanie, jeżeli wzywający tak ustali z tą osobą.

5. Za cenę proponowaną w wezwaniu na zamianę wszystkich pozostałych akcji uważa się wartość papierów wartościowych, których własność zostanie przeniesiona w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania.”,

- h) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Wzywający może określić różne ceny lub stosunki zamiany proponowane w wezwaniu wyłącznie ze względu na różne prawa wynikające z nabywanych akcji lub związane z nimi obowiązki.”,

- i) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wartość akcji, których własność zostanie przeniesiona w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania, ustala się:”,

- j) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. W przypadku, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, wartość godziwą akcji wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska. Przepisy art. 79a ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.”,

- k) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Za średnią cenę rynkową, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 6 pkt 1, uważa się cenę będącą średnią arytmetyczną ze średnich, dziennych cen ważonych wolumenem obrotu.

8. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do akcji spółki publicznej niedopuszczonych do obrotu zorganizowanego oraz innych niż akcje papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzonych do obrotu w alternatywnym systemie obrotu dających prawo głosu w spółce nabywanych w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania do zapisywania się na zamianę wszystkich pozostałych akcji.”;

- 13) po art. 79 dodaje się art. 79a–79f w brzmieniu:

„Art. 79a. 1. W przypadku gdy wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej było poprzedzone, w okresie

12 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, pośrednim nabyciem akcji tej spółki przez podmiot obowiązany do jego ogłoszenia lub podmioty, o których mowa w art. 79 ust. 2 pkt 1, cena akcji proponowana w wezwaniu nie może być również niższa od ceny pośredniego nabycia, jaką podmioty te zapłaciły lub zobowiązały się do zapłacenia.

2. Cenę pośredniego nabycia wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska, która określa ją w odniesieniu do wartości godziwej akcji nabytych pośrednio, na dzień, w którym nastąpiło pośrednie nabycie akcji spółki publicznej.

3. Sporządzoną przez firmę audytorską wycenę, dokonaną w celu wyznaczenia ceny pośredniego nabycia, podmiot pośredniczący udostępnia na swojej stronie internetowej od dnia ogłoszenia treści wezwania przez agencję informacyjną zgodnie z art. 77c do dnia jego zakończenia.

4. W przypadku, o którym mowa ust. 1, w treści wezwania zamieszcza się oświadczenie wzywającego o uwzględnieniu ceny pośredniego nabycia przy ustalaniu ceny w wezwaniu, wraz ze wskazaniem firmy audytorskiej, która wyznaczyła tę cenę.

Art. 79b. 1. Wzywający może, w drodze ogłoszenia dokonanego w sposób określony w art. 77c ust. 1, w okresie od dnia ogłoszenia wezwania do dnia zakończenia przyjmowania zapisów, dokonywać zmiany ceny akcji proponowanej w wezwaniu lub zmiany stosunku zamiany, nie częściej jednak niż co 5 dni roboczych, przy czym pierwsza zmiana ceny lub stosunku zamiany może nastąpić najwcześniej 5 dni po rozpoczęciu przyjmowania zapisów. Informacje o zmianie ceny lub stosunku zamiany podmiot pośredniczący niezwłocznie udostępnia na swojej stronie internetowej.

2. Cena, po jakiej mają być nabywane akcje, może być zmieniona bez zachowania terminu, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy inny podmiot ogłosił wezwanie, którego przedmiotem są te akcje lub dokonał zmiany ceny w tym wezwaniu.

3. W przypadku gdy inny podmiot ogłosił wezwanie, którego przedmiotem są te akcje, osoba, która złożyła zapis w odpowiedzi na wezwanie, jest uprawniona do cofnięcia złożonego zapisu, jeżeli nie nastąpiło przeniesienie praw z akcji.

4. W przypadku gdy nowa cena, o której mowa w ust. 1:

- 1) jest wyższa od ceny określonej w wezwaniu przed zmianą – wzywający jest obowiązany zapłacić tę nową cenę wszystkim osobom, które zapisały się na sprzedaż akcji, zanim ogłoszono zmianę ceny, z tym że osobom, które wcześniej uzyskały

prawo do otrzymania ceny wyższej od nowej ceny wzywający jest obowiązany zapłacić tę wyższą cenę;

- 2) jest niższa od ceny określonej w wezwaniu przed zmianą – wzywający jest obowiązany zapłacić wszystkim osobom, które zapisały się na sprzedaż akcji, zanim ogłoszono zmianę ceny, cenę, po której zapisały się na sprzedaż akcji, z tym że osobom, które wcześniej uzyskały prawo do otrzymania ceny wyższej od ceny, po jakiej się zapisały – wzywający jest obowiązany zapłacić tę wyższą cenę.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się, jeżeli zmiana ceny nastąpiła po nabyciu przez wzywającego akcji w ramach wezwania.

6. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio do zmiany stosunku zamiany.

7. W przypadku zmiany ceny akcji proponowanej w wezwaniu lub zmiany stosunku zamiany, wysokość ustanowionego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1, niezwłocznie uzupełnia się do wysokości nie niższej niż 100% wartości akcji, które są przedmiotem wezwania.

Art. 79c. 1. Wzywający, który w okresie 6 miesięcy po zakończeniu wezwania, bezpośrednio lub pośrednio nabył po cenie wyższej niż cena określona w tym wezwaniu kolejne akcje tej spółki, w inny sposób niż w wezwaniu, jest obowiązany, w terminie miesiąca od tego nabycia, do zapłacenia różnicy ceny wszystkim osobom, które zbyły akcje w tym wezwaniu, z wyłączeniem osób, od których akcje zostały nabyte po cenie obniżonej w przypadkach określonych w art. 79 ust. 4 i 4f.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, spoczywa również na podmiocie z grupy kapitałowej, w skład której wchodzi wzywający, oraz podmiocie będącym stroną porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, którego stroną jest wzywający, który w okresie 6 miesięcy po zakończeniu wezwania bezpośrednio lub pośrednio nabył po cenie wyższej niż cena określona w tym wezwaniu kolejne akcje tej spółki, w inny sposób niż w wezwaniu.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie powstaje w przypadku nabycia akcji w trybie określonym w art. 83.

Art. 79d. 1. W przypadku uwzględnienia prawomocnym wyrokiem sądu powództwa o zapłatę wyższej ceny w wezwaniu niż ustalona przez wzywającego, podmiot, który był zobowiązany do ogłoszenia wezwania, jest obowiązany do zapłaty różnicy ceny wszystkim osobom, które zbyły akcje w wezwaniu, niezależnie od tego, czy to one wytoczyły powództwo, w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

2. Odpis prawomocnego wyroku, uwzględniającego powództwo, wraz z uzasadnieniem, sąd doręcza również Komisji. Komisja udostępnia na swojej stronie internetowej komunikat, w którym informuje o tym wyroku oraz o ustalonej przez sąd cenie akcji.

Art. 79e. 1. Wzywający może zmienić treść wezwania dobrowolnego w zakresie:

- 1) terminów transakcji nabycia akcji w wezwaniu, przypadających przed upływem terminu przyjmowania zapisów;
- 2) sposobu i terminów przyjmowania zapisów w wezwaniu.

2. W przypadku wezwania obowiązkowego wzywający może dokonać zmiany, o której mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Zmiany treści wezwania dokonuje się w drodze ogłoszenia dokonanego w sposób określony w art. 77c ust. 1.

4. Informacje o zmianie treści wezwania podmiot pośredniczący niezwłocznie udostępnia na swojej stronie internetowej.

5. Wzywający może dokonać zmiany treści wezwania, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie później niż na 5 dni roboczych przed terminem pierwszej transakcji nabycia akcji w wezwaniu. Osoba, która złożyła zapis, ma prawo uchylić się od skutków złożonego zapisu w drodze pisemnego oświadczenia składanego w miejscu złożenia zapisu, w terminie 2 dni roboczych od dnia zmiany treści wezwania.

6. Wzywający może dokonać zmiany treści wezwania, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie później niż na 5 dni roboczych przed zakończeniem przyjmowania zapisów zgodnie z wezwaniem.

7. Treść wezwania może zostać zmieniona w zakresie, o którym mowa w ust. 1, bez zachowania terminów, o których mowa w ust. 5 i 6, w przypadku gdy inny podmiot ogłosił wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej samej spółki.

Art. 79f. 1. Przyjmowanie zapisów rozpoczyna się nie wcześniej niż w pierwszym i nie później niż w 5. dniu roboczym po ogłoszeniu treści wezwania zgodnie z art. 77c ust. 1 lub 2.

2. Termin przyjmowania zapisów w wezwaniu nie może być krótszy niż 30 dni i nie dłuższy niż 70 dni.

3. Termin przyjmowania zapisów w wezwaniu dobrowolnym może ulec wydłużeniu o czas niezbędny do udzielenia zezwolenia albo zgody lub czas niezbędny do

niezgłoszenia sprzeciwu, o których mowa w art. 72a ust. 2, jednak nie więcej niż do 120 dni – jeżeli bezskutecznie upłynął wskazany w treści wezwania termin, w jakim miało nastąpić udzielenie zezwolenia albo zgody lub niezgłoszenie sprzeciwu.

4. Termin przyjmowania zapisów w wezwaniu może ulec skróceniu, jeżeli przed jego upływem zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie zostały objęte wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej.

5. Podmiot pośredniczący udostępnia na swojej stronie internetowej oraz przekazuje w celu ogłoszenia do agencji informacyjnej informację o:

- 1) wydłużeniu terminu przyjmowania zapisów – nie później niż na 7 dni przed upływem pierwotnego terminu;
- 2) skróceniu terminu przyjmowania zapisów – nie później niż na 7 dni przed upływem skróconego terminu.

6. Informację o skróceniu albo wydłużeniu terminu przyjmowania zapisów podmiot pośredniczący niezwłocznie udostępnia na swojej stronie internetowej.”;

14) w art. 80 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Zarząd spółki publicznej, której akcje są przedmiotem wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji, jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia wezwania, przekazać Komisji oraz do publicznej wiadomości, stanowisko dotyczące ogłoszonego wezwania wraz z podaniem podstaw tego stanowiska. Stanowisko zarządu spółki przedstawiane jest równocześnie przedstawicielom zakładowych organizacji zrzeszających pracowników spółki, a w przypadku braku takiej organizacji – bezpośrednio pracownikom w sposób zwyczajowo przyjęty w spółce.

2. Stanowisko zarządu spółki, oparte na informacjach podanych przez wzywającego w treści wezwania, zawiera w szczególności opinię dotyczącą wpływu wezwania na interes spółki, w tym zatrudnienie w spółce, strategicznych planów wzywającego wobec spółki i ich prawdopodobnego wpływu na zatrudnienie w spółce oraz na lokalizację prowadzenia jej działalności, jak również stwierdzenie, czy zdaniem zarządu cena proponowana w wezwaniu odpowiada wartości godziwej spółki, przy czym dotychczasowe notowania na rynku regulowanym nie mogą być jedynym miernikiem tej wartości.”;

15) art. 81 otrzymuje brzmienie:

„Art. 81. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzory wezwań, o których mowa w art. 11a ust. 9, art. 72a ust. 1, art. 73

ust. 1 oraz art. 91 ust. 5, sposób i tryb składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalne rodzaje zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1, uwzględniając konieczność zapewnienia możliwości właściwej oceny warunków transakcji, zapewnienia równych uprawnień podmiotów odpowiadających na te wezwania, bezpieczeństwa obrotu oraz możliwości rozliczenia transakcji, a także możliwości zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po zakończeniu wezwania.”;

16) w art. 82:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cenę przymusowego wykupu akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym ustala się zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b oraz art. 79a. Cenę przymusowego wykupu akcji wprowadzonych wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu ustala się zgodnie z art. 79 ust. 2, 3a i 3b, art. 79a oraz art. 91 ust. 6–8.”,

b) w ust. 2a dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepisu ust. 2 nie stosuje się.”,

c) w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przymusowy wykup jest ogłaszany i przeprowadzany za pośrednictwem podmiotu prowadzącego działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który jest obowiązany – nie później niż na 14 dni roboczych przed rozpoczęciem przymusowego wykupu – do równoczesnego zawiadomienia o zamiarze jego ogłoszenia Komisji oraz odpowiednio spółki prowadzącej rynek regulowany albo podmiotu organizującego alternatywny system obrotu, gdzie notowane są dane akcje, a jeżeli akcje spółki są notowane na kilku rynkach regulowanych lub w kilku alternatywnych systemach obrotu – wszystkie te spółki lub podmioty.”;

17) w art. 83:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Akcjonariusz spółki, której akcje zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, żądający wykupienia akcji na zasadach, o których mowa w ust. 1–3, jest uprawniony do otrzymania ceny nie niższej niż określona zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b oraz art. 79a. Akcjonariusz spółki, której akcje zostały wprowadzone wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu, żądający wykupienia akcji na zasadach, o których mowa w ust. 1–3, jest uprawniony do otrzymania ceny nie niższej niż określona zgodnie z art. 79 ust. 2, 3a i 3b, art. 79a oraz art. 91 ust. 6–8.”,

- b) w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Przepisu ust. 4 nie stosuje się.”;
- 18) w art. 83a w ust. 4 wyrazy „art. 79 ust. 1–3” zastępuje się wyrazami „art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b”;
- 19) art. 88a otrzymuje brzmienie:
„Art. 88a. Podmiot obowiązany do ogłoszenia wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1, do dnia jego ogłoszenia lub do dnia, w którym jego udział w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej, w której przekroczył określony w tym przepisie próg ogólnej liczby głosów, ulegnie zmniejszeniu do nie więcej niż 50%, nie może bezpośrednio lub pośrednio nabywać akcji tej spółki.”;
- 20) w art. 89:
- a) w ust. 1:
- uchyla się pkt 2,
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) akcji spółki publicznej, nabytych w wezwaniu po cenie ustalonej z naruszeniem art. 79–79b.”,
- b) ust. 2–2b otrzymują brzmienie:
- „2. Podmiot, który przekroczył próg ogólnej liczby głosów, o którym mowa w art. 73, lub w przypadku, o którym mowa w art. 73 ust. 3, jego udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu, nie może wykonywać prawa głosu z wszystkich akcji spółki publicznej, chyba że wykona w terminie obowiązki określone w art. 73 ust. 1 lub zajdzie zdarzenie, o którym mowa w art. 73 ust. 2.
- 2a. Zakaz wykonywania prawa głosu, o którym mowa w ust. 2, dotyczy także wszystkich akcji spółki publicznej posiadanych przez podmioty zależne od akcjonariusza lub podmiotu, który nie wykonał obowiązków określonych w art. 73 ust. 1 lub 3, a także akcji spółki publicznej posiadanych przez podmioty będące osobami trzecimi, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 3 lit. a, oraz wszystkie strony porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5.
- 2b. W przypadku nabycia lub objęcia akcji spółki publicznej z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 77g pkt 3 albo art. 88a, albo niezgodnie z art. 77g pkt 1, podmiot, który nabył lub objął akcje, oraz podmioty od niego zależne nie mogą wykonywać prawa głosu z tych akcji.”;
- 21) w art. 90a w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– przepisu art. 73 nie stosuje się, z tym że w takim przypadku podmiot nabywający akcje jest obowiązany do ogłoszenia i przeprowadzenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, w którym spółka publiczna ma siedzibę, z zastrzeżeniem ust. 2.”;

22) w art. 91:

- a) w ust. 5 w zdaniu drugim wyrazy „art. 77–79” zastępuje się wyrazami „art. 77–79f”;
- b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie ceny zgodnie z ust. 6, a także w przypadku spółki, w stosunku do której otwarte zostało postępowanie restrukturyzacyjne lub ogłoszono upadłość, cena akcji nie może być niższa od ich wartości godziwej.”;

- c) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, wartość godziwą akcji wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska.”;

23) w art. 96:

- a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Kara, o której mowa w ust. 6, nie może być nałożona, jeżeli od wydania decyzji, o których mowa w ust. 1, 1e lub 1f, upłynęło więcej niż 12 miesięcy.”;

- b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, 1e lub 1i, przez podmiot, o którym mowa w tych przepisach, Komisja może nałożyć karę, o której mowa w ust. 6, na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję członka zarządu tego podmiotu. Przepisu ust. 7 nie stosuje się.”;

24) w art. 97 w ust. 1:

- a) uchyla się pkt 3,
- b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a–3c w brzmieniu:

„3a) nie wykonuje lub niewłaściwie wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 77a,

3b) bezpośrednio lub pośrednio nabywa lub zbywa akcje z naruszeniem art. 77d,

3c) nie dokonuje w terminie zapłaty różnicy w cenie akcji, w przypadku określonym w art. 79c lub art. 79d ust. 1,”;

- c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

- „5) nie ogłasza lub nie przeprowadza wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 i 3,”,
- d) uchyla się pkt 5a,
- e) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) wbrew żądaniu, o którym mowa w art. 77b ust. 1, 2 lub 3, w określonym w nim terminie nie wprowadza niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania albo nie przekazuje wyjaśnień dotyczących jego treści albo nie zmienia rodzaju lub wysokości zabezpieczenia,”,
- f) uchyla się pkt 8,
- g) pkt 9–10 otrzymują brzmienie:
- „9) w wezwaniu, o którym mowa w art. 11a ust. 9, art. 72a, art. 73 lub art. 91 ust. 5, proponuje cenę niższą niż określona na podstawie art. 79 ust. 1, 2, 3a, 3b lub art. 79a, a w przypadku wezwania, o którym mowa w art. 91 ust. 5, dotyczącego akcji spółki publicznej, której akcje zostały wprowadzone wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu, proponuje cenę niższą niż określona zgodnie z art. 91 ust. 5–8,
- 9a) bezpośrednio lub pośrednio nabywa lub obejmuje akcje z naruszeniem art. 77g pkt 1 lub 3 albo art. 88a,
- 10) nabywa akcje własne z naruszeniem trybu, terminów i warunków określonych w art. 73, art. 79, art. 79a lub art. 91 ust. 5,”.

Art. 11. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059 oraz z 2021 r. poz. 680, 815, 1598 i 2140) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) nadzór bankowy, sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447 oraz z 2022 r. poz. ...), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027, z 2021 r. poz. 1598 oraz z 2022 r. poz. 22), ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ...), ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2021 r. poz. 102, 680 i 2140) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia

26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.⁹⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”;

2) w art. 7 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) posiadają co najmniej wykształcenie wyższe i tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera lub tytuł równorzędny”;

3) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kształtowanie wysokości wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji, jego Zastępców i pracowników Urzędu Komisji oraz wynagrodzeń członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, powinno zapewnić sprawne wykonywanie nadzoru nad rynkiem finansowym i realizację celów określonych w art. 2.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Członkowie Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, otrzymują miesięczne wynagrodzenie w wysokości do 100% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.¹⁰⁾). Wysokość miesięcznego wynagrodzenia każdego z członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, jest obliczana proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu.

1b. Do wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1a, nie stosuje się art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1637 oraz z 2021 r. poz. 1834).”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla

⁹⁾ Patrz odnośnik nr 4.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 353, 794, 1621, 1981, 2105, 2270 i 2314.

Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród, a także sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia dla członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń, uwzględniając organizację Urzędu Komisji i Komisji, konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań Urzędu Komisji i Komisji w zakresie sprawowanego nadzoru oraz poziom płac w instytucjach nadzorowanych.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1821, z 2021 r. poz. 2071 oraz z 2022 r. poz. 241) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 26a wyrazy „W latach 2022–2027” zastępuje się wyrazami „W latach 2023–2027”;
- 2) po art. 26a dodaje się art.26aa w brzmieniu:

„Art. 26aa. W roku 2022 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin, na jego wniosek, skarbowe papiery wartościowe celem ich przekazania przedsiębiorstwu, o którym mowa w art. 8 ust. 1, na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa, jeżeli jest to niezbędne do realizacji jego zadań określonych w ustawie, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 270), z tym że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 800 000 tys. zł. Przepisy art. 26a ust. 2–7 stosuje się odpowiednio.”;

- 3) w art. 26b skreśla się wyrazy „, o których mowa w art. 5f ustawy”;
- 4) art. 26c otrzymuje brzmienie:

„Art. 26c. W latach 2023–2031 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać przedsiębiorstwu górniczemu objętemu systemem wsparcia, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin, skarbowe papiery wartościowe na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa w celu finansowania dopłat do wysokości określonej w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy.”;

- 5) po art. 26c dodaje się art. 26ca–26cc w brzmieniu:

„Art. 26ca. W roku 2022 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin, na jego wniosek, skarbowe papiery wartościowe celem ich przekazania przedsiębiorstwu

górnictwu objętemu systemem wsparcia na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa w celu finansowania dopłat, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r., z tym że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 5 200 000 tys. zł.

Art. 26cb. Minister właściwy do spraw gospodarki złożami kopalni może zlecić na podstawie umowy Bankowi Gospodarstwa Krajowego otwarcie i prowadzenie rachunku papierów wartościowych dla skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w art. 26aa i art. 26ca, lub świadczenie innych usług związanych z tymi papierami wartościowymi.

Art. 26cc. W przypadku nieprzekazania w roku 2022 przez ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalni skarbowych papierów wartościowych zgodnie z art. 26aa i art. 26ca, podlegają one zwrotowi na rachunek wskazany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”;

6) art. 26e otrzymuje brzmienie:

„Art. 26e. 1. System wsparcia stanowi pomoc publiczną i podlega notyfikacji do Komisji Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki złożami kopalni jest właściwy w zakresie pomocy publicznej udzielonej w formie dopłat, w tym do dochodzenia zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami w przypadku obowiązku zwrotu pomocy oraz jej egzekwowania.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187 i 2140) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 74 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do obligacji:

- 1) stanowiących zobowiązania kwalifikowalne, o których mowa w art. 2 pkt 90a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.¹¹⁾);
- 2) które przestały spełniać wymóg, o którym mowa w art. 72c ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 575/2013.”;

¹¹⁾ Patrz odnośnik nr 5.

2) w art. 75 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do obligacji:

- 1) stanowiących zobowiązania kwalifikowalne, o których mowa w art. 2 pkt 90a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;
- 2) które przestały spełniać wymóg, o którym mowa w art. 72c ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 575/2013.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1836) w art. 5 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. W przypadku podatników, o których mowa w art. 4 pkt 1–8, podstawę opodatkowania obniża się o wartość aktywów w postaci:

- 1) nabytych przez podatnika obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.¹²⁾);
- 2) kredytów lub pożyczek udzielonych przez podatnika Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 po pkt 71 dodaje się pkt 71a w brzmieniu:

„71a) umowy finansowe – następujące umowy:

- a) umowy będące instrumentami finansowymi w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi,

¹²⁾ Patrz odnośnik nr 5.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 680, 1177, 1535, 1598, 1666 i 2140.

- b) niebędące instrumentami finansowymi, o których mowa w lit. a, umowy dotyczące obrotu towarami,
 - c) niebędące instrumentami finansowymi, o których mowa w lit. a, opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward oraz inne prawa majątkowe, których cena lub wartość zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości składnika majątku, usługi, prawa lub udziału,
 - d) umowy pożyczki międzybankowej, jeżeli termin spłaty pożyczki wynosi 3 miesiące albo jest krótszy,
 - e) umowy ramowe, których przedmiotem jest zawieranie umów, o których mowa w lit. a–d;”;
- 2) w art. 8:
- a) w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:
„8a) obniżenie, na wniosek Zarządu Funduszu, docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach;”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, przyjmuje zasady określania docelowego poziomu środków, o których mowa w ust. 1 pkt 8a. Zasady są zamieszczane na stronie internetowej Funduszu.”;
- 3) w art. 11 w ust. 4 po pkt 20 dodaje się pkt 20a w brzmieniu:
„20a) zwrotnego przeniesienia wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań, o którym mowa w art. 225 ust. 2;”;
- 4) w art. 67 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji” zastępuje się wyrazami „zobowiązań kwalifikowalnych”;
- 5) w art. 70:
- a) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
„2a. Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli zobowiązania kwalifikowalne spełniają warunki, o których mowa w art. 98 ust. 21 pkt 1, oraz:
 - 1) zaistniały warunki, o których mowa w art. 101 ust. 7–9, lub okoliczności, o których mowa w art. 102 ust. 1 lub 4, lub
 - 2) bez dokonania umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych podmiot nie spełnia warunków kontynuowania działalności, lub

- 3) kontynuacja działalności podmiotu wymaga nadzwyczajnego wsparcia ze środków publicznych.”,
- b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 2a pkt 2, uznaje się, że podmiot nie spełnia warunków kontynuowania działalności, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki.”,
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Nie uznaje się za nadzwyczajne wsparcie ze środków publicznych, o którym mowa w ust. 2 pkt 3 i ust. 2a pkt 3, udzielenia na podstawie odrębnych przepisów pomocy wypłacalnemu podmiotowi w celu przeciwdziałania poważnym zakłóceniom w gospodarce i utrzymania stabilności finansowej w formie, o której mowa w art. 101 ust. 13 pkt 3, o ile wsparcie to jest proporcjonalne do skali zakłóceń, ma charakter zapobiegawczy i czasowy oraz nie służy pokryciu strat, które podmiot poniósł lub poniesie w bliskiej przyszłości.”;
- 6) w art. 70a:
 - a) w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „sposób pozwalający” zastępuje się wyrazami „wskazanie sposobu pozwalającego”,
 - b) w ust. 7 wyraz „mu” zastępuje się wyrazem „im”;
- 7) w art. 92 w ust. 9 w zdaniu pierwszym po wyrazach „okoliczności określonych w ust. 3” dodaje się wyrazy „i 3a”;
- 8) w art. 101:
 - a) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) naruszenie określonego przez Fundusz minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych;”,
 - b) ust. 12a otrzymuje brzmienie:
„12a. Decyzje w sprawach umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych oraz zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji zawierają oszacowanie wartości aktywów i pasywów podmiotu.”;
- 9) w art. 112:
 - a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) udzielać osobom trzecim gwarancji spłaty zobowiązań:

- a) podmiotu w restrukturyzacji, jego podmiotów zależnych, instytucji pomostowej, podmiotu zarządzającego aktywami oraz podmiotu przejmującego – z tytułu kredytu lub pożyczki,
 - b) podmiotu zarządzającego aktywami z tytułu obligacji wyemitowanych przez ten podmiot i nabytych przez te osoby trzecie w obrocie pierwotnym, o którym mowa w art. 4 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej.”,
- b) w ust. 3:
- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Fundusz może udzielić wsparcia z funduszy przymusowej restrukturyzacji w celu zastosowania instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa, przeniesienia, o którym mowa w art. 188 ust. 1, lub przeniesienia, o którym mowa w art. 225 ust. 1, polegającego na:”,
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) udzieleniu gwarancji całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z wszystkimi lub wybranymi prawami majątkowymi lub zobowiązaniami podmiotu w restrukturyzacji, jego podmiotów zależnych, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami;”,
 - w pkt 2 po wyrazach „art. 188 ust. 5” dodaje się wyrazy „i 5a”,
- c) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:
- „8. Jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem spełnienia przez Fundusz świadczenia z tytułu gwarancji, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 7, Fundusz nabywa z mocy prawa spłaconą wierzytelność wynikającą z udzielonego kredytu, pożyczki lub wyemitowanych i objętych obligacji do wysokości dokonanej zapłaty, wraz z przedmiotem zabezpieczenia ustanowionym przez pożyczkobiorcę, kredytobiorcę lub podmiot zarządzający aktywami oraz innymi prawami związanymi z nabytą wierzytelnością.
9. Gwarancja, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 7, może także obejmować spłatę kredytu, pożyczki lub wykup obligacji, wraz z odsetkami umownymi oraz innymi kosztami związanymi z kredytem, pożyczką lub obligacjami. Wypłaty z tytułu gwarancji są pomniejszane o spłaty kredytu dokonane przez kredytobiorcę lub pożyczkobiorcę lub kwotę dokonanych płatności z tytułu wyemitowanych obligacji oraz o kwoty uzyskane przez kredytodawcę, pożyczkodawcę lub podmiot, który

nabył obligacje, w wyniku zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia tego kredytu, pożyczki lub z przedmiotu zabezpieczenia tych obligacji.”;

10) w art. 113 po ust. 1e dodaje się ust. 1f i 1g w brzmieniu:

„1f. Uchwały Zarządu Funduszu o powołaniu zarządu, rady nadzorczej, zmianie statutu lub umowy spółki podmiotu w restrukturyzacji, Fundusz niezwłocznie zamieszcza na swojej stronie internetowej. Uchwały wchodzą w życie z chwilą zamieszczenia ich na stronie internetowej.

1g. W przypadku wydania decyzji o przejęciu praw udziałowych przez podmiot przejmujący, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, nie stosuje się przepisu ust. 1 pkt 2. W tym przypadku rada nadzorcza ulega rozwiązaniu, a mandaty jej członków wygasają, z tym że może ona wnieść skargę do sądu administracyjnego, o której mowa w art. 103 ust. 5, oraz zachowuje zdolność sądową i procesową w tym postępowaniu przed sądami administracyjnymi.”;

11) w art. 121:

a) w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) przepisów art. 212, art. 223, art. 233, art. 236, art. 237, art. 255 § 1, art. 397, art. 399 § 3, art. 400, art. 401, art. 430 § 1 oraz przepisów tytułu IV działów I i II Kodeksu spółek handlowych,”

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących bankami nie stosuje się przepisów art. 34 ust. 2, art. 124, art. 124a i art. 124c ustawy – Prawo bankowe;”;

12) w art. 131 ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Członkowie europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji uwzględniają globalną strategię przymusowej restrukturyzacji dla grupy przyjętą przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji państw trzecich w celu realizacji zadania, o którym mowa w art. 127 ust. 2 pkt 9.”;

13) w art. 133 w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „art. 272 ust. 4 i 5” zastępuje się wyrazami „art. 272 ust. 3”;

14) w art. 138 w ust. 7 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) bilans uwzględniający dokonaną ocenę oraz kwoty, o których mowa w ust. 4 i 5;”;

15) w art. 144b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W umowie finansowej, której jedną ze stron jest podmiot, a prawem właściwym jest prawo państwa trzeciego, zawiera się zastrzeżenie, zgodnie z którym Funduszowi przysługują uprawnienia, o których mowa w art. 142–144a, a przepisy art. 156 mają zastosowanie do stron tej umowy.”,

- b) w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „w art. 102 ust. 1 pkt 3 i art. 142–144” zastępuje się wyrazami „w art. 142–144a, lub do których miałyby zastosowanie przepisy art. 156”,
- c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niezamieszczenie w umowie finansowej, o której mowa w ust. 1 lub 3, zastrzeżeń umownych określonych w ust. 1 pozostaje bez wpływu na możliwość stosowania przez Fundusz uprawnień, o których mowa w art. 142–144a, oraz zastosowania do stron tej umowy przepisów art. 156.”;

- 16) w dziale III tytuł rozdziału 11 otrzymuje brzmienie:

„Skutki zawieszenia wykonania zobowiązań i przymusowej restrukturyzacji dla zobowiązań podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji”;

- 17) w art. 156:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zawieszenia wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a, wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, decyzji podejmowanych przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji, a także skutków takich decyzji w odniesieniu do umów zawartych przez podmiot w restrukturyzacji nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 142, art. 144, art. 161 i art. 213.”,

- b) w ust. 2:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli istotne postanowienia umowy, w szczególności w zakresie dostawy, płatności i zabezpieczenia, są wykonywane przez podmiot, podmiot w restrukturyzacji lub podmioty grupy, której częścią jest ten podmiot lub ten

podmiot w restrukturyzacji, zawieszenie wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a, wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, decyzje podejmowane przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji i ich skutki nie stanowią dla drugiej strony takiej umowy podstawy do:”,

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wypowiedzenia, odstąpienia, wstrzymania wykonania lub dokonania zmiany umowy oraz dokonania potrącenia lub kompensaty w przypadku umów zawartych przez podmiot lub podmiot w restrukturyzacji, a także umów zawartych:

- a) przez podmiot zależny od podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji, w przypadku gdy podmiot lub podmiot w restrukturyzacji zabezpiecza wykonanie zobowiązań z tytułu umowy,
- b) przez podmiot grupy, jeżeli istotne postanowienia umowy odnoszą się do niewykonania zobowiązań przez inny podmiot grupy;”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) ograniczania lub żądania ograniczenia praw podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji lub podmiotów grupy wynikających z umów, w tym postanowień umowy dotyczących niewykonania zobowiązań, przez inny podmiot grupy.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają prawa do podjęcia działania, o którym mowa w ust. 2, jeżeli realizacja tego prawa następuje z powodów innych niż w związku z zawieszeniem wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a, wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, podjęciem przez Fundusz decyzji w ramach przymusowej restrukturyzacji lub ich skutkami.”;

18) w art. 175 uchyla się ust. 8;

19) po art. 175 dodaje się art. 175a w brzmieniu:

„Art. 175a. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, uprawnienia Funduszu określone w art. 113 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1e wygasają z dniem określonym w tej decyzji.”;

20) art. 179 otrzymuje brzmienie:

„Art. 179. 1. Fundusz może przekazać podmiotowi przejmującemu, a w przypadku przejęcia praw udziałowych – podmiotowi w restrukturyzacji lub podmiotowi

przejmującemu, środki z funduszu gwarancyjnego banków albo z funduszu gwarancyjnego kas do wysokości różnicy:

- 1) między wartością przejmowanych zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przejmowanego przedsiębiorstwa albo przejmowanych praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2 albo przejęcia praw majątkowych na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 2;
- 2) między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przejęcia praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 3.

2. Wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 1 nie może być wyższa niż różnica między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji z tytułu środków gwarantowanych na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji a wartością przewidywanych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, kwot zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień wydania decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.”;

- 21) w art. 181 w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisów art. 25–25r ustawy – Prawo bankowe, art. 106–108 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz art. 73 ustawy o ofercie publicznej nie stosuje się.”;

- 22) w art. 188:

- a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Wartość przenoszonych zobowiązań nie może przekraczać łącznej wartości przenoszonych praw majątkowych oraz przekazanych do instytucji pomostowej praw majątkowych lub środków pochodzących z innych źródeł.

5. Fundusz może przekazać instytucji pomostowej, a w przypadku przeniesienia praw udziałowych – podmiotowi w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, środki z funduszu gwarancyjnego banków albo z funduszu gwarancyjnego kas do wysokości różnicy:

- 1) między wartością przenoszonych zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przenoszonego przedsiębiorstwa albo przenoszonych praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przeniesienia

przedsiębiorstwa lub jego części na podstawie ust. 1 pkt 2 i 3 albo przeniesienia praw majątkowych na podstawie ust. 1 pkt 3;

- 2) między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przeniesienia praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”,

- b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 5 nie może być wyższa niż różnica między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji z tytułu środków gwarantowanych na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji a wartością przewidywanych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, kwot zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień wydania decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.”,

- c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku przeniesienia i zwrotnego przeniesienia praw udziałowych w podmiocie w restrukturyzacji przepisu art. 73 ustawy o ofercie publicznej nie stosuje się.”;

- 23) w art. 193:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Instytucja pomostowa zbywa swoje:

- 1) przedsiębiorstwo lub
 - 2) wybrane albo wszystkie prawa majątkowe, lub
 - 3) wybrane albo wszystkie zobowiązania
- na zasadach określonych w art. 178.”,

- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zbycie, o którym mowa w ust. 2, nie wymaga zgody wierzycieli oraz dłużników instytucji pomostowej.”;

- 24) w art. 202 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Fundusz może przekazać podmiotowi w restrukturyzacji środki z funduszu gwarancyjnego banków albo z funduszu gwarancyjnego kas, w przypadku gdy pokrycie straty podmiotu w restrukturyzacji, wynikającej z oszacowania, o którym mowa

w art. 137 ust. 1, wymagałoby umorzenia zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych do wysokości niezbędnej do pokrycia kwoty straty podmiotu w restrukturyzacji.

5. Wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 4 nie może być wyższa niż różnica między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji z tytułu środków gwarantowanych na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji a wartością przewidywanych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, kwot zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.”;

25) w art. 206 w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „kontrahentów centralnych” zastępuje się wyrazem „CCP”;

26) w art. 212a:

a) w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „sposób pozwalający” zastępuje się wyrazami „wskazanie sposobu pozwalającego”,

b) w ust. 7 wyraz „mu” zastępuje się wyrazem „im”;

27) w art. 220 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przekroczenie progu 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej nastąpiło w wyniku konwersji wierzytelności na akcje podmiotu w restrukturyzacji, obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji w rozumieniu art. 73 ustawy o ofercie publicznej ma zastosowanie w przypadku, gdy po takim nabyciu akcji udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu.”;

28) w art. 222 w ust. 4 uchyla się pkt 5;

29) po art. 225 dodaje się art. 225a w brzmieniu:

„Art. 225a. 1. W przypadku zabezpieczenia kredytów objętych instrumentem przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, hipoteką lub zastawem rejestrowym, z dniem przeniesienia tych kredytów wskazanym w decyzji, o której mowa w art. 225 ust. 1, na podmiot zarządzający aktywami przechodzą odpowiednio hipoteki lub zastawy rejestrowe. Przepisów art. 79 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204 oraz z 2021 r. poz. 1177 i 1978) oraz art. 17 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz. U. z 2018 r. poz. 2017) nie stosuje się.

2. Do chwili ujawnienia podmiotu zarządzającego aktywami odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów spełnienie świadczenia do rąk wierzyciela ujawnionego odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów ma skutek względem podmiotu zarządzającego aktywami. Wierzyciel ujawniony odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów jest zobowiązany dokonać niezwłocznie rozliczenia z podmiotem zarządzającym aktywami.

3. W razie wygaśnięcia hipoteki albo zastawu rejestrowego przed ujawnieniem podmiotu zarządzającego aktywami odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów, podmiot zarządzający aktywami jest obowiązany dokonać wszelkich czynności umożliwiających wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej albo zastawu rejestrowego z rejestrów zastawów.

4. Podmiot zarządzający aktywami oraz Fundusz na swoich stronach internetowych zamieszczają informację o skutkach wydania przez Fundusz decyzji, o której mowa w art. 225 ust. 1, wskazując w szczególności na zakres przejętych praw majątkowych i zobowiązań.

5. Niezwłocznie po przeniesieniu kredytów zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym, które zostały objęte instrumentem przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, podmiot zarządzający aktywami jest obowiązany dokonać wszelkich czynności w celu ujawnienia podmiotu zarządzającego aktywami odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów.

6. Z chwilą zawiadomienia sądu, sądu polubownego lub organu prowadzącego postępowanie administracyjne o zastosowaniu instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, podmiot zarządzający aktywami wstępuje z mocy prawa w miejsce podmiotu w restrukturyzacji do postępowań cywilnych, administracyjnych, sądowo-administracyjnych oraz przed sądami polubownymi, dotyczących hipotek lub zastawów rejestrowych zabezpieczających kredyty, które zostały objęte instrumentem przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, bez konieczności uzyskania zezwolenia strony przeciwnej albo osoby trzeciej, która ma interes prawny.”;

30) w art. 226:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wynagrodzenie ustalone zgodnie z ust. 1, podmiot zarządzający aktywami płaci na rzecz:

- 1) podmiotu w restrukturyzacji, albo
- 2) podmiotu przejmującego, albo
- 3) podmiotu, który został przejęty zgodnie z art. 174 ust. 1 pkt 3, albo
- 4) instytucji pomostowej

– w formie i w terminie ustalonych w decyzji Funduszu o przeniesieniu praw majątkowych, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia przeniesienia.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zapłata wynagrodzenia może nastąpić w szczególności przez objęcie przez podmioty wskazane w ust. 3 instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmiot zarządzający aktywami.”;

31) w art. 228 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmiot zarządzający aktywami jest zwolniony z obowiązku zawiadamiania o nabyciu pakietów akcji spółek publicznych, uzyskania zgody odpowiednich organów na wykonywanie praw z tych akcji oraz ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji, o którym mowa w art. 73 ustawy o ofercie publicznej.”;

32) po art. 229 dodaje się art. 229a w brzmieniu:

„Art. 229a. Podmiot zarządzający aktywami może emitować obligacje na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 18a albo na podstawie odrębnych ustaw.”;

33) w dziale III po rozdziale 18 dodaje się rozdział 18a w brzmieniu:

„Rozdział 18a

Zasady i tryb emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami

Art. 229b. 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o obligacjach rozumie się przez to obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami, których nabywcą może być wyłącznie klient profesjonalny, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

2. Do obligacji, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, z 2021 r. poz. 187 i 2140 oraz z 2022 r. poz. ...).

Art. 229c. 1. Obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami są papierami wartościowymi, w których podmiot zarządzający aktywami stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela takiego papieru i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia pieniężnego.

2. Obligacje, o których mowa w ust. 1:

- 1) mogą być oprocentowane w postaci dyskonta lub odsetek;
- 2) są emitowane jako obligacje imienne lub na okaziciela;
- 3) są emitowane w formie zdematerializowanej poprzez zarejestrowanie w depozycie papierów wartościowych prowadzonym zgodnie z przepisami ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub systemie rejestracji papierów wartościowych prowadzonym przez podmiot zagraniczny, w szczególności w centralnym depozycie papierów wartościowych;
- 4) są emitowane na rynku krajowym lub na rynkach zagranicznych;
- 5) są nominowane w walucie polskiej lub w walutach innych krajów należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.

3. Obligacje imienne mogą być emitowane w formie dokumentu, jeżeli jest to dopuszczalne na danym rynku.

4. Obligacje emitowane na rynku krajowym są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, o ile podmiot zarządzający aktywami nie postanowi inaczej w warunkach emisji.

5. Do powstawania oraz przenoszenia praw z obligacji emitowanych w formie zdematerializowanej stosuje się przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, z wyjątkiem obligacji emitowanych na rynkach zagranicznych, do których stosuje się prawo właściwe dla emisji tych obligacji.

Art. 229d. 1. Podmiot zarządzający aktywami określa warunki emisji obligacji dotyczące treści świadczeń wynikających z obligacji i sposób ich realizacji.

2. Warunki emisji zawierają w szczególności:

- 1) datę emisji;
- 2) powołanie podstawy prawnej emisji;
- 3) walutę, w której następuje emisja obligacji;
- 4) wartość nominalną jednej obligacji;
- 5) wielkość emisji;
- 6) cenę emisyjną lub sposób jej ustalenia;

- 7) wysokość oprocentowania lub sposób jego obliczania, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji;
- 8) terminy, sposoby i warunki sprzedaży;
- 9) określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych;
- 10) datę, od której nalicza się oprocentowanie obligacji danej emisji, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji;
- 11) termin i warunki wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu;
- 12) informację o zabezpieczeniu obligacji lub braku takiego zabezpieczenia.

3. Podmiot zarządzający aktywami informuje o warunkach emisji przez:

- 1) podanie ich do publicznej wiadomości, zamieszczając je na stronie internetowej podmiotu zarządzającego aktywami lub na stronie internetowej Funduszu lub
- 2) przekazanie ich do podmiotów, do których będzie kierowana emisja obligacji.

4. Emisja następuje z dniem rozliczenia zaoferowanych do nabycia obligacji oraz w kwocie równej wartości nominalnej zbytych obligacji.

Art. 229e. Sprzedaż obligacji może być dokonywana w trybie:

- 1) oferty publicznej, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12, z późn. zm.¹⁴⁾);
- 2) proponowania nabycia obligacji w inny sposób niż określony w pkt 1.

Art. 229f. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu.

2. Podmiot zarządzający aktywami może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia.

Art. 229g. Jeżeli dzień, w którym na podstawie warunków emisji powstaje obowiązek wykonania czynności, przypada na dzień ustawowo wolny od pracy albo sobotę, termin wykonania tej czynności upływa w pierwszym dniu roboczym po tym dniu.”;

¹⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 320 z 11.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 347 z 20.10.2020, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 68 z 26.02.2021, str. 68.

34) w art. 234 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Fundusz przekazuje na rzecz podmiotu w restrukturyzacji albo podmiotu rezydualnego:

- 1) wynagrodzenie, o którym mowa w art. 174 ust. 5, w części uiszczanej w formie świadczenia pieniężnego,
- 2) wynagrodzenie, o którym mowa w art. 190,
- 3) inne przychody z przymusowej restrukturyzacji

– po potrąceniu kosztów przymusowej restrukturyzacji związanych z zastosowaniem instrumentów przejęcia przedsiębiorstwa lub instytucji pomostowej.”;

35) po art. 234 dodaje się art. 234a w brzmieniu:

„Art. 234a. 1. W przypadku zastosowania instrumentu wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, środki z tytułu wynagrodzenia, o którym mowa w art. 226 ust. 1, podmiot zarządzający aktywami przekazuje, za pośrednictwem Funduszu, podmiotom wskazanym w art. 226 ust. 3, gdy taki sposób zapłaty wynagrodzenia zostanie wskazany w decyzji, o której mowa w art. 225 ust. 1.

2. Fundusz może, w odniesieniu do środków, o których mowa w ust. 1, dokonać potrącenia kosztów przymusowej restrukturyzacji.”;

36) w art. 235 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wydatki z tytułu finansowania przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 179, art. 188 ust. 5 i 5a, art. 202 ust. 4 i 5, art. 237 oraz art. 272 ust. 3 i 7;”;

37) w art. 237 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Koszty związane z utworzeniem podmiotu zarządzającego aktywami, wydatki na objęcie jego praw udziałowych oraz koszty jego działalności nieznajdujące pokrycia w jego przychodach stanowią koszt przymusowej restrukturyzacji, z zastrzeżeniem art. 227.”;

38) w art. 270 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Fundusz może emitować obligacje na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 7 albo na podstawie odrębnych ustaw.”;

39) w art. 272:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w zakresie, w jakim służą one zapewnieniu dostępu deponentów do środków gwarantowanych

w przymusowej restrukturyzacji, w szczególności w przypadkach, o których mowa w art. 179, art. 188 ust. 5 i 5a oraz art. 202 ust. 4 i 5.”,

- b) uchyla się ust. 4 i 5,
- c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli oszacowanie, o którym mowa w art. 241 ust. 1, wykaże, że wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 3, jest wyższa niż wysokość wynikająca z konieczności wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, pomniejszona o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w takim postępowaniu, powstałą różnicę przekazuje się z funduszu przymusowej restrukturyzacji na fundusz gwarancyjny banków albo na fundusz gwarancyjny kas.”;

- 40) w art. 274 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przed przeznaczeniem przez Fundusz środków, o których mowa w pkt 2:

- a) Fundusz dokonał umorzenia lub konwersji praw udziałowych lub zobowiązań lub
 - b) doszło do podjęcia, w tym w ramach systemu ochrony instytucjonalnej lub systemu ochrony, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9a ustawy – Prawo bankowe, innych działań, które będą skutkować dokapitalizowaniem podmiotu w restrukturyzacji lub pokryciem strat podmiotu w restrukturyzacji
- w łącznej wysokości co najmniej 8% zobowiązań ogółem podmiotu w restrukturyzacji, powiększonych o fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji, ustalonej zgodnie z oszacowaniem, o którym mowa w art. 137 ust. 1;”;

- 41) w art. 287:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Docelowy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach wynosi 2,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, przy czym poziom ten może być obniżany przez Radę Funduszu do poziomu nie niższego niż 1,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.”,

- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Rada Funduszu, obniżając poziom docelowy środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, bierze pod uwagę w szczególności:

- 1) bieżący poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach;
- 2) wysokość środków zgromadzonych przez systemy ochrony instytucjonalnej i systemy ochrony, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9a ustawy – Prawo bankowe;
- 3) sytuację ekonomiczno-finansową sektora bankowego;
- 4) stanowisko jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe.

2b. Rada Funduszu, przed ustaleniem poziomu docelowego środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, zasięga opinii Komitetu Stabilności Finansowej, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym.”;

- 42) w dziale V po art. 316 dodaje się rozdział 7 w brzmieniu:

„Rozdział 7

Zasady i tryb emisji obligacji gwarantowanych przez Skarb Państwa

Art. 316a. 1. Fundusz, w celu uzyskania środków na realizację zadań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7, może emitować obligacje na rynku krajowym i na rynkach zagranicznych.

2. Fundusz może emitować obligacje także w celu refinansowania zobowiązań z tytułu pozyskania środków ze źródeł, o których mowa w art. 270 ust. 1 pkt 6–9, gdy środki te zostały przeznaczone na realizację zadań wskazanych w ust. 1.

3. Zobowiązania Funduszu z tytułu obligacji, o których mowa w ust. 1 i 2, są objęte gwarancją Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

4. Do gwarancji, o której mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2021 r. poz. 442, 1535, 2133 i 2232), z wyjątkiem art. 43b, art. 44, art. 45 i art. 46 tej ustawy, które stosuje się odpowiednio.

5. Gwarancja, o której mowa w ust. 3, jest udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych z obligacjami, o których mowa w ust. 1 i 2.

6. Fundusz jest zwolniony z obowiązku ustanowienia zabezpieczenia do gwarancji, o której mowa w ust. 3, i wniesienia opłaty prowizyjnej.

7. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonej gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części.

8. Do emisji przez Fundusz obligacji, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się odpowiednio art. 39p–39s, art. 39u i art. 39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268 oraz z 2021 r. poz. 802, 1005, 1595, 2328 i 2427).

Art. 316b. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu.

2. Fundusz może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia.

3. Nie podlegają umorzeniu obligacje nabywane przez Fundusz w ramach transakcji warunkowych, w których Fundusz zgadza się wobec drugiej strony na odkup lub sprzedaż własnych obligacji, w związku z zarządzaniem aktywami lub pasywami Funduszu.

Art. 316c. 1. Dokonanie przez Fundusz emisji obligacji, o których mowa w art. 316a ust. 1 lub 2, wymaga wyrażenia zgody przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych i akceptacji warunków emisji przez ministra właściwego do spraw budżetu.

2. Zarząd Funduszu, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 5, po uzyskaniu akceptacji Rady Funduszu, może wnioskować o udzielenie zgody i akceptację warunków emisji, o których mowa w ust. 1, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki:

- 1) emisja obligacji, o których mowa w art. 316a ust. 1 lub 2, jest niezbędna do realizacji przez Fundusz zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7 lub refinansowania zobowiązań z tytułu pozyskania środków ze źródeł, o których mowa w art. 270 ust. 1 pkt 6–9, gdy środki te zostały przeznaczone na realizację tych zadań;
- 2) pozyskanie środków z innych źródeł finansowania Funduszu, o których mowa w art. 270 ust. 1, jest w danej sytuacji utrudnione, nieefektywne lub byłoby sprzeczne z celami przymusowej restrukturyzacji wskazanymi w art. 66;
- 3) wymaga tego utrzymanie stabilności finansowej.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, udzielając zgody, o której mowa w ust. 1, bierze pod uwagę:

- 1) przedstawione przez Fundusz uzasadnienie w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2;
- 2) możliwość samodzielnej obsługi obligacji przez Fundusz;

- 3) sytuację na rynku finansowym wskazującą na konieczność pozyskania dodatkowych środków przez Fundusz.”;
- 43) w art. 320 w ust. 4 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:
- „12) jednostce zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 tej ustawy.”;
- 44) w art. 320a w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
- „10) jednostce zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 tej ustawy.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 2180) w art. 6 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) organami władzy publicznej lub podmiotami wykonującymi, na podstawie przepisów prawa, decyzji administracyjnej lub porozumienia, zadania organów władzy publicznej;”.

Art. 17. W ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11 w ust. 3 uchyla się pkt 4;
- 2) w art. 13 w ust. 2 uchyla się pkt 2.

Art. 18. W ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129, 1598, 2054 i 2269 oraz z 2022 r. poz. 25) w art. 11 w ust. 5:

- 1) w pkt 11 uchyla się lit. c;
- 2) uchyla się pkt 12;
- 3) w pkt 13 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) dokonanie aktualizacji oszacowania, o którym mowa w art. 19f ust. 8 tej ustawy;”.

Art. 19. Postępowanie w sprawie wniosku o wpis w księdze wieczystej informacji, o której mowa w art. 24 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlega umorzeniu.

Art. 20. 1. Pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powiernik przedstawia nie później niż do dnia 31 marca 2023 r., przy czym sprawozdanie to obejmuje okres od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2022 r.

2. Pierwsze informacje, o których mowa w art. 33c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego w terminie do dnia 31 marca 2023 r. według stanu na dzień 31 grudnia 2022 r.

3. Pierwsze informacje, o których mowa w art. 33d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, bank hipoteczny udostępnia w terminie do dnia 31 grudnia 2022 r. według stanu na dzień 30 września 2022 r.

Art. 21. Do listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do dnia upływu terminu ich zapadalności, stosuje się:

- 1) przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyłączeniem art. 7a tej ustawy;
- 2) art. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 22. W zakresie monitorowania przez Komisję Nadzoru Finansowego spełniania przez listy zastawne wyemitowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wymogów określonych w przepisach ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się:

- 1) przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyłączeniem art. 7a tej ustawy;
- 2) art. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 23. Do listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w ramach tego samego kodu ISIN (emisje ciągle) stosuje się, nie dłużej jednak niż do dnia 8 lipca 2024 r., przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyłączeniem art. 7a tej ustawy, oraz stosuje się art. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) termin zapadalności listów zastawnych przypada przed dniem 8 lipca 2027 r.;
- 2) łączna wielkość emisji w ramach tego samego kodu ISIN od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie będzie wyższa niż dwukrotność łącznej wielkości emisji listów

zastawnych znajdujących się w obrocie według stanu na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy;

- 3) łączna wielkość emisji listów zastawnych w terminie zapadalności nie jest wyższa niż 6 000 000 000 euro lub równowartość tej kwoty w złotych ustalona przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 4) nieruchomości, które zabezpieczają aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych, znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 24. 1. Banki hipoteczne posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie emisji listów zastawnych kontynuują swoją działalność zgodnie z tym zezwoleniem.

2. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie emisji listów zastawnych stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 25. Do postępowań upadłościowych wobec banków hipotecznych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 26. 1. Do wezwań ogłoszonych przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu na podstawie art. 11a ust. 9, art. 73 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 74 ust. 1 i 2, art. 90a ust. 1 i art. 91 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, w przypadku których przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu nie nastąpiło wydanie papierów wartościowych i środków pieniężnych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach takich wezwań oraz wydanie akcji nabywanych w wyniku takich wezwań, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Obowiązek, o którym mowa w art. 73 ust. 2 albo art. 74 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, który powstał przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, wykonuje się zgodnie z przepisami dotychczasowymi.

3. W przypadku gdy w wyniku wezwania ogłoszonego na podstawie art. 73 ust. 1 albo ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, doszło do przekroczenia, po dniu wejścia w życie niniejszego przepisu, progu 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, obowiązek, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powstaje, jeżeli po wydaniu papierów wartościowych i środków pieniężnych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach tego wezwania

oraz po wydaniu akcji nabywanych w wyniku tego wezwania nastąpiło dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej.

4. W przypadku gdy przed ogłoszeniem wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, oraz w dniu wejścia w życie niniejszego przepisu podmiot, który ogłosił to wezwanie, posiadał ponad 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, obowiązek ogłoszenia wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powstaje, jeżeli po wydaniu papierów wartościowych i środków pieniężnych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach tego wezwania oraz po wydaniu akcji nabywanych w wyniku tego wezwania nastąpiło dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej.

5. W przypadku podmiotów, które w dniu wejścia w życie niniejszego przepisu posiadają więcej niż 50% i nie więcej niż 66% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, obowiązek, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powstaje, jeżeli po wejściu w życie niniejszego przepisu nastąpiło dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej.

6. W przypadku podmiotów, które w dniu wejścia w życie niniejszego przepisu posiadają więcej niż 50% i nie więcej niż 66% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej i po dniu wejścia w życie niniejszego przepisu zwiększyły udział w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej w wyniku zwykłego podwyższenia kapitału zakładowego, którego zgłoszenie do sądu rejestrowego nastąpiło przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, obowiązek, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powstaje, jeżeli nastąpiło kolejne zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej.

Art. 27. Do postępowań w sprawach wynikających z wezwań ogłoszonych na podstawie art. 11a ust. 9, art. 73 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 74 ust. 1 i 2, art. 90a ust. 1 i art. 91 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 28. W przypadku niewykonania albo niewłaściwego wykonania obowiązków wynikających z art. 26 ust. 1 lub 2, stosuje się art. 89 oraz art. 97 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, chyba że sankcja administracyjna wymierzona według przepisów ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, byłaby względniejsza dla strony postępowania.

Art. 29. 1. Do żądania sprzedaży akcji w ramach przymusowego wykupu, o którym mowa w art. 82 ustawy zmienianej w art. 10, ogłoszonego przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do żądania wykupienia akcji, o którym mowa w art. 83 ustawy zmienianej w art. 10, złożonego przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 30. Za zachowania zaistniałe przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, stanowiące naruszenie przepisów ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, sankcję administracyjną wymierza się według przepisów dotychczasowych, chyba że sankcja administracyjna wymierzona według przepisów ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, byłaby względniejsza dla strony postępowania.

Art. 31. 1. Do oszacowania, o którym mowa w art. 137 ustawy zmienianej w art. 15, rozpoczętego i niezakończonego przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, stosuje się art. 138 ust. 7 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 15, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Strony umów finansowych w rozumieniu art. 144b ustawy zmienianej w art. 15, w brzmieniu dotychczasowym, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, dostosowują te umowy do art. 144b ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 15, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

Art. 32. 1. Do dnia 31 października 2022 r. zawieszeniu ulega wniesienie należnych za 2022 rok składek na obowiązkowy system gwarantowania depozytów wnoszonych przez banki i oddziały banków zagranicznych na podstawie ustawy zmienianej w art. 15, które nie zostały wniesione przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu.

2. Wniesienie składek, o których mowa w ust. 1, następuje w IV kwartale 2022 r.:

- 1) w przypadku ustalenia w 2022 r. przez Radę Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, o której mowa w ustawie zmienianej w art. 15, nowej łącznej kwoty składek na obowiązkowy system gwarantowania depozytów, wynikającej z obniżenia docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów zgodnie z art. 287 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 15, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – po dokonaniu takiego ustalenia;
- 2) na dotychczasowych zasadach – w przypadku niedokonania w 2022 r. ustalenia, o którym mowa w pkt 1.

3. Jeżeli suma składek wniesionych w 2022 r. przez banki i oddziały banków zagranicznych przekracza nową łączną kwotę składek ustaloną zgodnie z ust. 2 pkt 1, nadwyżka ta jest zaliczana na poczet przyszłych składek.

Art. 33. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 11 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 11, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

Art. 34. Ustawa wchodzi w życie z dniem 8 lipca 2022 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 12, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 3, art. 4, art. 5 pkt 1, 2 i 4–7, art. 6 pkt 1 i 6, art. 9, art. 10, art. 13–18 i art. 26–32, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 11 pkt 2 i 3 oraz art. 33 ust. 2, które wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej regulacji

Projekt ustawy przede wszystkim dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającej dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29), zwanej dalej „**dyrektywą 2019/2162**”, oraz służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych (Dz. Urz. UE L 328 18.12.2019, str. 1), zwanego dalej „**rozporządzeniem 2019/2160**”, stanowiących pakiet regulacyjny dotyczący obligacji zabezpieczonych. Pakiet ten uwzględnia także opinie i rekomendacje Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, który przeprowadził kompleksową analizę rozwoju sytuacji regulacyjnej w kontekście ram dotyczących obligacji zabezpieczonych w poszczególnych państwach członkowskich, zalecając ich harmonizację na poziomie UE, zgodnie z najlepszymi praktykami nadzorczymi¹. Ponadto w projekcie ustawy przewidziano zmiany z zakresu wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółek publicznych, które stanowią odpowiedź na obserwację zjawisk zachodzących na krajowym rynku kapitałowym. Zmiany te powinny przyczynić się do usprawnienia procesu przeprowadzania wezwań, a w szczególności do wzmocnienia ochrony interesów inwestorów mniejszościowych.

Obligacje zabezpieczone są uregulowane w krajach UE niejednolicie, jednocześnie proces rozwoju rynków krajowych przebiega nierównomiernie. Warunki inwestowania w obligacje zabezpieczone oraz związane z tym wymogi kapitałowe dla instytucji kredytowych są zawarte w następujących przepisach prawa UE:

- art. 52 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.),

¹ European Banking Authority, *Report on covered bonds recommendations on harmonisation of covered bond framework in the EU*, 2016.

- art. 129 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 575/2013”,
- art. 44 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190), zwanej dalej „dyrektywą BRRD”,
- art. 30 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1),
- art. 180 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1), tzw. „rozporządzenie Solvency II”,
- art. 11–13 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 271 z 30.10.2018, str. 10).

Dyrektywa 2019/2162 przewiduje harmonizację przepisów państw członkowskich, w szczególności w zakresie obszarów regulacji dotyczących cech konstrukcyjnych obligacji zabezpieczonych, wymogów dotyczących emisji obligacji zabezpieczonych oraz nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi. Rozporządzenie 2019/2160 wprowadza wymogi dotyczące minimalnego nadzabezpieczenia (całego ustawowego, umownego lub dobrowolnego poziomu zabezpieczenia, który wykracza poza wymóg dotyczący pokrycia określony w art. 15 dyrektywy 2019/2162) i aktywów zastępczych w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych.

W warunkach polskich odpowiednikiem obligacji zabezpieczonych (*covered bonds*) w rozumieniu dyrektywy 2019/2162 są listy zastawne emitowane przez wyspecjalizowane banki hipoteczne, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.). List zastawny spełnia bowiem zasadnicze cechy obligacji zabezpieczonej, zdefiniowanej w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2019/2162, jako zobowiązanie dłużne wyemitowane przez instytucję kredytową zgodnie z wymogami dyrektywy i zabezpieczone aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, względem których inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone bezpośrednio przysługuje roszczenie jako wierzycielom uprzywilejowanym.

List zastawny jest dłużnym papierem wartościowym wyemitowanym przez bank hipoteczny zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zabezpieczony aktywami stanowiącymi zabezpieczenie listów zastawnych, względem których posiadaczom listów zastawnych przysługuje bezpośrednio roszczenie zarówno do banku hipotecznego, jak i osobnej masy upadłości, wyodrębnionej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228, z późn. zm.), jako roszczenie uprzywilejowane. Zauważenia wymaga, że szereg istotnych wymogów określonych w dyrektywie 2019/2162 w zakresie cech strukturalnych obligacji zabezpieczonych, w tym zapewnienia inwestorom podwójnego regresu (art. 4), czy dotyczących kwalifikujących się aktywów stanowiących zabezpieczenie (art. 6), uwzględniono w obecnym stanie prawnym w odniesieniu do listów zastawnych – na gruncie odpowiednio obowiązującej ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych.

Zgodnie z dyrektywą 2019/2162 emitentami tej kategorii papierów wartościowych mogą być wyłącznie instytucje kredytowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym wyspecjalizowane hipoteczne instytucje kredytowe. Bank hipoteczny uprawniony do emisji listów zastawnych jest „wyspecjalizowaną hipoteczną instytucją kredytową” w rozumieniu art. 3 pkt 8 dyrektywy 2019/2162, a zakres jego działalności, określony w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, wypełnia niezbędne kryteria wymienione w przywołanych przepisach dyrektywy.

Dyrektywa 2019/2162 przewiduje harmonizację przepisów dotyczących warunków emisji obligacji zabezpieczonych oraz ich cech strukturalnych, a także zawiera wiele rozwiązań fakultatywnych. Mając na względzie funkcjonujący obecnie system specjalistycznej bankowości hipotecznej w Polsce, proponuje się skorzystanie z rozwiązań fakultatywnych dla

państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim pozostają one spójne z krajowym porządkiem prawnym. Jednocześnie w projekcie uwzględnione zostały rozwiązania wychodzące naprzeciw postulatom zgłaszanym przez sektor bankowy.

Warunki inwestowania w obligacje zabezpieczone oraz związane z tym wymogi kapitałowe dla instytucji kredytowych są zawarte także we wskazanej powyżej dyrektywie BRRD, zaimplementowanej do krajowego porządku prawnego w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o BFG”. Wobec zmian regulacyjnych dotyczących emisji listów zastawnych, stanowiących istotny element pasywny instytucji kredytowych, dokonano także przeglądu przepisów ustawy o BFG w odniesieniu do kwestii struktury bilansu, tj. aktywów i pasywów instytucji kredytowych podlegających przymusowej restrukturyzacji oraz ich wzajemnych relacji w momencie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. W związku z tym dostrzeżono konieczność doprecyzowania przepisów implementujących art. 109 dyrektywy BRRD. Przepisy te odnoszą się do strony pasywnej bilansu i uzależniają one możliwość udzielenia przez system gwarantowania depozytów wsparcia procesu przejścia w ramach przymusowej restrukturyzacji od nadwyżki zobowiązań (pasywów) względem aktywów przejmowanej instytucji kredytowej. Celem proponowanych zmian jest osiągnięcie systemowej spójności przepisów odnoszących się do struktury pasywów i aktywów instytucji kredytowych, a także zapewnienie równowagi w tej strukturze. Osiągnięcie tej równowagi umożliwi wsparcie instytucji kredytowej ze środków systemu gwarantowania depozytów (funduszu gwarancyjnego banków lub funduszu gwarancyjnego kas) w przypadku trudnej sytuacji tej instytucji i konieczności interwencji ze strony Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „BFG”, z wykorzystaniem instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci przejścia przedsiębiorstwa. Dostęp do tych środków i ich potencjalnego wykorzystania wymaga określonej w przepisach dyrektywy BRRD struktury bilansu, głównie po stronie pasywnej, co zostanie osiągnięte w wyniku projektowanych zmian. W oparciu o zbliżone przesłanki dokonano korekt i doprecyzowań w zakresie instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, którego zastosowanie sprowadza się co do zasady do ingerencji BFG w bilans restrukturyzowanej instytucji oraz wydzielanie w nim konkretnych pozycji aktywów, praw i zobowiązań, a następnie przeniesienia wybranych pozycji bilansu do specjalnie w tym celu powołanego podmiotu zarządzającego aktywami. Zastosowanie tego instrumentu ułatwia, a czasami nawet umożliwia, przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji wobec bardziej

złożonych instytucji finansowych. Efektem tych zmian jest także usprawnienie mechanizmu emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami z uwagi na konieczność pozyskania finansowania przez ten podmiot na zapłatę ceny za przenoszone do niego przez BFG wydzielone prawa majątkowe.

Obecny stan prawny w zakresie obowiązku ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji został ustalony wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ofercie publicznej”. Przepisy te stanowiły implementację dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (Dz. Urz. UE L 142 z 30.04.2004, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 17, t. 2, str. 20), zwanej dalej „dyrektywą 2004/25/WE”. Zauważenia przy tym wymaga, że dyrektywa ta w głównej mierze przewiduje obowiązek ustanowienia systemu wezwań pozostawiając, co zasady, do decyzji państw członkowskich sposób realizacji tego obowiązku. Przykładowo, zgodnie z art. 5 ust. 3 tej dyrektywy, to państwo członkowskie decyduje o poziomie udziału w ogólnej liczbie głosów, który daje kontrolę, a zarazem po przekroczeniu którego zachodzi obowiązek ogłoszenia wezwania. Przedstawione w projekcie zmiany regulują zagadnienia, które wpisują się w cel dyrektywy niemniej nie wynikają wprost z jej przepisów.

Zgodnie z ideą ogłaszania wezwań, w sytuacji gdy osoba fizyczna lub prawna, w wyniku nabycia przez nią lub przez osoby działające z nią w porozumieniu, posiada papiery wartościowe spółki, które dodane do posiadanych przez nią papierów wartościowych i do papierów wartościowych posiadanych przez osoby działające z nią w porozumieniu, dają jej bezpośrednio lub pośrednio określony udział w ogólnej liczbie głosów w tej spółce, dający jej kontrolę nad tą spółką, osoba ta powinna złożyć ofertę odkupienia od pozostałych akcjonariuszy spółki posiadanych przez nich akcji. Środek ten służy ochronie interesów mniejszościowych akcjonariuszy spółki, w której doszło do istotnych zmian właścicielskich.

W ramach zrewidowanego podejścia do instytucji wezwań w projekcie ustawy przewidziano w szczególności:

- 1) ustanowienie jednego progu 50% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu jako progu przejęcia kontroli rodzącego obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji;

- 2) ukształtowanie jednolitego modelu wezwania obligatoryjnego jako wezwania następczego;
- 3) wprowadzenie mechanizmu wezwania dobrowolnego na wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej;
- 4) uwzględnianie ceny pośredniego nabycia akcji spółki publicznej przy ustalaniu ceny minimalnej w wezwaniu;
- 5) określanie ceny minimalnej w wezwaniu w oparciu o wartość godziwą, ustaloną na podstawie wyceny dokonanej na zlecenie wzywającego przez niezależną firmę audytorską, w przypadku niewystarczającego obrotu akcjami podlegającymi wezwaniu;
- 6) wprowadzenie solidarnej odpowiedzialności wszystkich podmiotów zobowiązanych do ogłoszenia wezwania;
- 7) wprowadzenie nowego sposobu informowania Komisji Nadzoru Finansowego, zwanej dalej „KNF”, o wezwaniu (zanim wezwanie zostanie ogłoszone, a nie równocześnie z jego ogłoszeniem).

Ponadto dokonano uzupełnienia ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.) o przepisy dotyczące zasad tworzenia i funkcjonowania systemu ochrony także dla banków komercyjnych w formie spółek akcyjnych. Tego typu struktury z powodzeniem funkcjonują dla banków spółdzielczych oraz stanowią skuteczny samopomocowy mechanizm zapewniający ochronę płynności finansowej i wypłacalności uczestniczących w takim systemie banków, a także mechanizm wspierający procesy łączenia się banków czy przejęć. Działalność obu funkcjonujących w sektorze banków spółdzielczych systemów ochrony pokazała, że model ten jest skuteczny, zwiększa odpowiedzialność uczestników rynku za jego stabilne funkcjonowanie, konkurencyjność tego sektora oraz poziom zaufania klientów. W obliczu możliwości wystąpienia wielu nieprzewidzianych zjawisk, jakim była np. pandemia COVID-19, nie da się przewidzieć wszystkich scenariuszy i zagrożeń dla stabilności systemu finansowego, z tego względu istotne jest, aby prawodawca zapewnił wszelkie możliwe i skuteczne mechanizmy, które pozwolą przygotować się na przyszłe, jeszcze niezidentyfikowane zagrożenia. Takim skutecznym mechanizmem jest m.in. system ochrony instytucjonalnej.

W projekcie ustawy wprowadzono także zmiany w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.) w zakresie wymagań, jakie powinna spełniać osoba powoływana na stanowisko Przewodniczącego KNF lub Zastępcy Przewodniczącego KNF. Zmiana polega na zrezygnowaniu z dookreślenia kierunku

wymaganego wykształcenia wyższego jako prawniczego lub ekonomicznego, z jednoczesnym wprowadzeniem wymogu posiadania tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera lub równorzędnego tytułu. Dodatkowo wprowadzono również przepis ustanawiający obowiązek wypłaty wynagrodzenia dla członków KNF, którzy dotychczas wykonywali swe obowiązki nieodpłatnie.

2. Szczegółowe rozwiązania zawarte w projekcie

1) **Art. 1 projektu** wprowadza zmiany do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „**Ustawą**”.

W projektowanym brzmieniu **art. 2 pkt 3–8** Ustawy wprowadza się definicje aktywów podstawowych, aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, aktywów zastępczych, instrumentu pochodnego, nadzabezpieczenia oraz puli aktywów stanowiących zabezpieczenie.

Zakres i ujęcie definicji odpowiada definicjom zawartym w art. 3 pkt 3, 4 i 12–14 dyrektywy 2019/2162. Podkreślenia wymaga, że w projektowanych definicjach posłużono się terminologią występującą w Ustawie, uwzględniając jej systematykę i rozwiązania oraz ustawowe wymogi związane z emisją listów zastawnych (np. aktywa będące podstawą emisji listów zastawnych stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych, wymogi i limity określone w art. 18 Ustawy, zasady prowadzenia rejestru zabezpieczenia listów zastawnych – art. 24 Ustawy).

Proponowane brzmienie tych definicji jest różne od analogicznych pojęć dyrektywy, jednakże odpowiadają one ujęciu tych pojęć na gruncie dyrektywy 2019/2162.

Należy zauważyć, że wprowadzana w słowniczku definicja instrumentu pochodnego odwołująca się do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, z późn. zm.) wynika z projektowanej zmiany w art. 15a pkt 2 Ustawy i ma na celu usystematyzowanie posługiwania się tym pojęciem na gruncie Ustawy oraz dostosowanie do siatki pojęciowej dyrektywy 2019/2162. Wskazana definicja zastępuje jednocześnie niezdefiniowane dotychczas pojęcie „instrumentu finansowego zabezpieczającego”.

W projektowanym brzmieniu **art. 2a** Ustawy wprowadzono definicję listu zastawnego, która odzwierciedla cechy obligacji zabezpieczonej zdefiniowanej w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2019/2162. W konsekwencji, zaproponowano także nowy przepis – **art. 2b** Ustawy – mający

przede wszystkim charakter porządkowy. Wskazuje on, że bank hipoteczny może emitować hipoteczne listy zastawne i publiczne listy zastawne.

W projektowanym brzmieniu **art. 3 ust. 2 pkt 4** Ustawy proponuje się rozszerzenie zakresu podstaw emisji publicznego listu zastawnego o wierzytelności banku hipotecznego z tytułu nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, a także papierów wartościowych poręczanych lub gwarantowanych przez Skarb Państwa, których emitentem jest Bank Gospodarstwa Krajowego.

Zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych) tego rodzaju aktywami, dla celów ich preferencyjnego traktowania, jest przewidziane w art. 129 ust. 1 lit. a rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W świetle przepisów obecnej Ustawy aktywa podstawowe obejmują kredyty udzielone jednostkom samorządu terytorialnego lub kredyty zabezpieczone poręczeniem lub gwarancją tych jednostek (w przypadku publicznych listów zastawnych wymagany udział aktywów podstawowych określa art. 18 ust. 1a Ustawy). W związku z powyższym w obecnym stanie prawnym nie jest możliwe emitowanie listów zastawnych zabezpieczonych w szerszym zakresie obligacjami jednostek samorządu terytorialnego. Przedmiotowe zmiany powinny zwiększyć skalę emisji publicznych listów zastawnych w Polsce, jak również wpłynąć pozytywnie na rozwój możliwości finansowania na szczeblu samorządowym. Jednocześnie rozwiązanie to wychodzi naprzeciw postulatom zgłaszanym przez środowisko bankowości hipotecznej. Projektowane brzmienie art. 3 ust. 2 pkt 4 Ustawy dotyczy również papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa.

Ponadto w projektowanym brzmieniu **art. 3 ust. 2a** Ustawy doprecyzowano, że papiery wartościowe mogą stanowić podstawę emisji, jeżeli wolne są od wszelkich obciążeń w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych.

Mając na uwadze szczególne wymogi, jakie muszą spełniać aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych, w związku z projektowanym brzmieniem art. 3 ust. 2 pkt 4 Ustawy, proponuje się dodanie również **ust. 2b**, który stanowi, że papiery wartościowe emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego oraz Bank Gospodarstwa Krajowego mogą stanowić podstawę emisji publicznych listów zastawnych, pod warunkiem że emitent nie ograniczył swojej odpowiedzialności za zobowiązania wynikające z tych papierów wartościowych.

Zmiana w projektowanym brzmieniu **art. 5a ust. 2** Ustawy pozwoli na emisję listów zastawnych w formie dokumentu w przypadku listów zastawnych o jednostkowej wartości nominalnej równej kwocie stanowiącej równowartość 100 000 euro lub przekraczającej tę kwotę. Przepis ten w obecnym brzmieniu umożliwia emisję listu zastawnego w formie dokumentu, o ile jego wartość nominalna przekracza równowartość 100 000 euro. Projektowana zmiana ma znaczenie w przypadku oferowania listów zastawnych na międzynarodowych rynkach i ich rejestrowania w zagranicznym systemie rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. W tym kontekście zauważenia wymaga, że listy zastawne o jednostkowej wartości nominalnej nie niższej niż równowartość 100 000 euro stanowią nominal występujący często w praktyce obrotu zagranicznego.

Zmiana w **art. 5a ust. 3** Ustawy ma charakter dostosowujący i wynika z przeniesienia wskazania aktu promulgacyjnego ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi do pierwszego miejsca w Ustawie, w którym odesłanie do tej ustawy zostanie – w wyniku tej nowelizacji – zawarte po raz pierwszy (art. 2 pkt 6 Ustawy).

W projektowanym brzmieniu **art. 7a** Ustawy dodano do obligatoryjnych elementów warunków emisji listów zastawnych informacje dotyczące zobowiązań z tytułu listów zastawnych w przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego oraz roli KNF i kuratora w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego, co uwzględnia wymogi art. 17 dyrektywy 2019/2162. Nowelizowany katalog obligatoryjnych elementów warunków emisji listów zastawnych, podobnie jak na gruncie dotychczasowego art. 7a Ustawy, ma charakter otwarty. Warunki emisji, zgodnie z zasadą swobody umów, mogą także zawierać dodatkowe postanowienia, mające charakter nieobligatoryjny, ale będące elementem stosunku łączącego emitenta z nabywcami listów zastawnych. Należy zauważyć, że warunki emisji określają świadczenia wynikające z listu zastawnego, sposób ich realizacji oraz związane z nimi prawa i obowiązki emitenta oraz nabywcy listu zastawnego. Z warunków emisji wynika szczegółowa treść praw inkorporowanych w listach zastawnych, stanowiąc mechanizm ochrony nabywcy praw z papieru wartościowego. Dlatego też, w projektowanym art. 7a, analogicznie jak na gruncie art. 6 obowiązującej ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, z późn. zm.), wykaz niezbędnych elementów warunków emisji jest otwarty, ponieważ zamknięcie ww. katalogu niesłoby negatywne konsekwencje dla nabywców listów zastawnych.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że warunki emisji ze względu na charakter tego dokumentu, co do zasady, nie zawierają danych osobowych. Jeżeli zaś dane osobowe znalazłyby się w warunkach emisji, to związane byłoby to z pełnieniem przez osoby, których dane osobowe byłyby zawarte w tych warunkach, określonych obowiązków. W takim przypadku dane takich osób będą podlegały ochronie na zasadach ogólnych w oparciu o regulację RODO (Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE).

W projektowanym brzmieniu **art. 7b** Ustawy sformułowano generalną zasadę określającą, kiedy jest możliwe przedłużenie terminu wykupu listu zastawnego określonego w umowie – tj. w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego oraz wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego. Art. 446 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe stanowi o przedłużeniu terminów wymagalności zobowiązań upadłego banku hipotecznego o 12 miesięcy. Analogiczne rozwiązanie w zakresie przedłużenia terminu wykupu listów zastawnych przewidziano w przypadku przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego, co zgodnie z motywem 24 dyrektywy 2019/2162 mogłoby ułatwić uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone. Ponadto doprecyzowano, że terminy i sposób płatności odsetek w tym przypadku określają warunki emisji.

Zauważenia wymaga, że art. 17 dyrektywy 2019/2162 wyłącza uznaniowość instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone w zakresie przedłużenia terminu ich zapadalności. Proponowane brzmienie art. 7b Ustawy przesądza o możliwości przedłużenia terminu wykupu listów zastawnych w określonych przypadkach, potwierdzając tym samym przywołane przepisy dyrektywy.

W projektowanym brzmieniu **art. 7c** Ustawy ustanowiono zasady dotyczące współpracy organu nadzoru z organem przymusowej restrukturyzacji, co odzwierciedla treść art. 20 dyrektywy 2019/2162. Projektowane przepisy pozwolą na zabezpieczenie praw i interesów inwestorów nabywających listy zastawne oraz wymianę informacji w zakresie niezbędnym do realizacji przymusowej restrukturyzacji i prowadzenia postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego. Projektowane brzmienie art. 7c ust. 2 Ustawy dotyczy wzajemnej wymiany informacji między KNF oraz kuratorem reprezentującym w postępowaniu

upadłościowym prawa posiadaczy listów zastawnych, co stanowi wdrożenie art. 20 ust. 4 dyrektywy 2019/2162.

Projektowane brzmienie **art. 7d** Ustawy stanowi implementację art. 27 dyrektywy 2019/2162, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy zezwalające na stosowanie przez emitentów oznaczeń europejskich w połączeniu z krajowymi nazwami i oznaczeniami obligacji zabezpieczonych. Projektowany przepis umożliwia krajowym bankom hipotecznym stosowanie oznaczeń „*europejska obligacja zabezpieczona*” i „*europejska obligacja zabezpieczona (premium)*” na warunkach określonych w projektowanej ustawie. Jak wskazuje się w motywie nr 17 dyrektywy 2019/2162, oznaczenia te mają na celu ułatwienie inwestorom oceny jakości obligacji zabezpieczonych i tym samym zwiększenie ich atrakcyjności jako instrumentu inwestycyjnego zarówno w Unii Europejskiej, jak i poza nią.

Zmiany w **art. 12** Ustawy (w zakresie pkt 2, 3a i 5) mają charakter dostosowujący do projektowanej zmiany art. 3 ust. 2 Ustawy (dodanie punktu 4). W odniesieniu do zmiany w pkt 3a, należy podkreślić, że rozszerzenie podstawy emisji publicznych listów zastawnych o wierzytelności banku hipotecznego z tytułu nabytych papierów wartościowych, wskazanych w dodawanym pkt 4 w art. 3 ust. 2 Ustawy, które mogą być zaliczane jako aktywa podstawowe, skutkowało koniecznością stosownej nowelizacji art. 12 Ustawy przez uwzględnienie nabywania przedmiotowych papierów wartościowych w katalogu podstawowych czynności banku hipotecznego.

Dodawany do Ustawy **art. 12a ust. 1** konstytuuje zasadę, zgodnie z którą emitowanie listów zastawnych przez bank hipoteczny jest dokonywane w ramach programu emisji listów zastawnych, po uzyskaniu zezwolenia KNF na utworzenie banku hipotecznego oraz zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny lub zezwolenia na zmianę statutu banku hipotecznego.

Należy wskazać, że bank hipoteczny może realizować wiele emisji listów zastawnych w oparciu o udzielone zezwolenie. Celem projektodawcy jest to, aby pojęcie „program emisji listów zastawnych” dotyczyło programu emisji hipotecznych listów zastawnych, programu emisji publicznych listów zastawnych albo programu emisji zarówno hipotecznych, jak i publicznych listów zastawnych.

Na podstawie projektowanego brzmienia **art. 12a ust. 2** Ustawy KNF dokonuje oceny przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych. Ocena ta jest dokonywana w toku postępowania o wydanie

zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego i postępowania o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, zgodnie z przepisami odpowiednio art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Ocena przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych jest dokonywana także w toku postępowania o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w przypadku rozszerzenia przedmiotu działalności banku hipotecznego.

Powyższe rozwiązania mają na celu uwzględnienie specyfiki krajowego modelu bankowości hipotecznej, w której wykonywanie czynności w zakresie emisji hipotecznych lub publicznych listów zastawnych determinuje działalność banków hipotecznych.

W projektowanym brzmieniu **art. 12a ust. 3** Ustawy określono natomiast niezbędne elementy programu emisji listów zastawnych.

Zmiana w **art. 13** Ustawy obejmuje uchylenie ust. 1, określającego ograniczenie w zakresie nabywania przez banki hipoteczne wierzytelności kredytowych zabezpieczonych hipotecznie oraz udzielanych kredytów w relacji do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, a także ogólnej kwoty wierzytelności banku hipotecznego. Wymaga jednak podkreślenia, że nadal będą obowiązywały dotychczasowe wymogi (limity) określone w art. 13 ust. 2 Ustawy. Zgodnie z ww. przepisem wysokość pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką w dniu jego udzielania lub odpowiednio w dniu nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu, w sytuacji gdy następuje nabycie przez bank hipoteczny wierzytelności z tytułu takiego kredytu, nie może przekraczać (100%) bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości. Wprowadzenie powyższej zmiany wychodzi naprzeciw postulatом zgłaszanym przez sektor bankowy. Jednocześnie w projektowanym **ust. 3** zawarto fakultatywne upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia. W rozporządzeniu tym, wydawanym po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej, będzie możliwe określenie niższej, wyrażonej w procentach, maksymalnej wysokości wskaźnika określającego dopuszczalny stosunek wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości. Analogicznie jak w ust. 2, wskaźnik określony w drodze rozporządzenia fakultatywnego będzie się odnosił do stosunku wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości w dniu jego udzielenia (w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką) lub nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu (przy

nabywaniu wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką).

Projektowana zmiana **art. 14** Ustawy ma charakter porządkowy i wynika z wprowadzenia do Ustawy skrótu dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.).

W zmienianym brzmieniu **art. 15 ust. 2** Ustawy określono limity łącznej wysokości zobowiązań wynikających z czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 tego artykułu (zaciąganie kredytów i pożyczek, emitowanie obligacji). Powyższe limity są ustalone według kryterium stosowania albo niestosowania przez bank hipoteczny wymogu stabilnego finansowania netto, określonego w art. 428b ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, na zasadzie indywidualnej, o której mowa w tym rozporządzeniu, przy czym poziomy tych limitów są różne w zależności od długości okresu prowadzenia działalności bankowej. Proponowane rozwiązanie zakłada, że limity łącznej wysokości wskazanych zobowiązań będą stosowane, począwszy od 19. miesiąca liczonego od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej przez bank, natomiast nie będą one obowiązywać od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej przez bank hipoteczny do upływu 18. miesiąca działalności banku hipotecznego (projektowane brzmienie **art. 15 ust. 2a** Ustawy).

Projektowane wyłączenie z limitu pasywów dotyczy zarówno banków stosujących wymóg wskaźnika stabilnego finansowania netto (NSFR) na zasadzie indywidualnej (solo), jak również banków niestosujących tego wymogu na zasadzie indywidualnej.

Uwzględniając powyższe, przewiduje się, że banki hipoteczne, które stosują wymóg NSFR na zasadzie indywidualnej, będą obowiązane do przestrzegania limitu dotyczącego zaciągania ww. zobowiązań w wysokości 10-krotności wysokości funduszy własnych banku hipotecznego, począwszy od 19. miesiąca od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej. W przypadku banków hipotecznych, które nie stosują wymogu NSFR na zasadzie indywidualnej, przewiduje się natomiast limit 10-krotności wysokości funduszy własnych banku hipotecznego, który będzie obowiązywał w okresie od 19. miesiąca do pięciu lat od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej, a po upływie tego okresu – limitu sześciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego. Przyjęty okres 5-letni odpowiada obowiązującemu brzmieniu Ustawy, przy czym okres 18 miesięcy wyłączenia limitów przyjęto w następstwie dokonanej oceny

okresu, którego bank hipoteczny potrzebowałby na zbudowanie swojego portfela i wyemitowania listów zastawnych.

Wprowadzane zmiany mają na celu zwiększenie możliwości finansowania się przez bank hipoteczny pasywami innymi niż listy zastawne, w szczególności na samym początku działalności, kiedy fundusze własne są jeszcze niewielkie, a bank musi zgromadzić znaczącą ilość aktywów do przeprowadzenia pierwszych emisji. Proponowana zmiana modyfikacji wymogu określonego w art. 15 ust. 2 Ustawy wychodzi naprzeciw postulatam banków hipotecznych, a jednocześnie uwzględnia podejście nadzorcze.

Projektowany **art. 15 ust. 2a** Ustawy potwierdza brak wymogu stosowania we wskazanym okresie limitów określonych w art. 15 ust. 2 Ustawy i jednocześnie ma na celu wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych ze strony banków będących adresatami ww. wymogów.

Zmiana w **art. 15 ust. 3** Ustawy, podobnie jak zmiana w **art. 15a we wprowadzeniu do wyliczenia Ustawy**, ma charakter wynikowy i polega na rezygnacji z dotychczasowego odwołania do art. 15 ust. 1 pkt 1, który został uchylony.

Projektowana zmiana **art. 15a pkt 2** Ustawy wskazuje na uprawnienie banków do zawierania umów o instrument pochodny na potrzeby wykonywanych czynności, tym samym sankcjonuje funkcjonującą w obrocie praktykę.

Zmiana w **art. 17 ust. 2** Ustawy ma charakter dostosowujący i wynika z przeniesienia wskazania aktu promulgacyjnego ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe do pierwszego miejsca w Ustawie, w którym odesłanie do tej ustawy zostanie – w wyniku tej nowelizacji – zawarte po raz pierwszy (art. 12a ust. 1 pkt 1 Ustawy).

Zmiana w zakresie **art. 18 ust. 1 i 1a** Ustawy stanowi dostosowanie poziomu nadzabezpieczenia do poziomu wskazanego w rozporządzeniu 2019/2160. Zgodnie z art. 129 ust. 3a tego rozporządzenia „poza wymogiem, zgodnie z którym obligacje zabezpieczone muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami wymienionymi w ust. 1 niniejszego artykułu, obligacje te muszą spełniać wymóg, zgodnie z którym minimalny poziom nadzabezpieczenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 14 dyrektywy (UE) 2019/2162 musi wynosić 5%”. W związku z tym w projekcie przyjęto, że obowiązujący obecnie poziom nadzabezpieczenia (10%), wynikający z art. 18 ust. 1 i 1a Ustawy, zostanie obniżony do poziomu wskazanego w rozporządzeniu 2019/2160. Ponadto w związku z umożliwieniem bankom hipotecznym emitowania publicznych listów zastawnych, których zabezpieczeniem

będą nabyte przez bank hipoteczny papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa, w art. 18 ust. 1a Ustawy wprowadzono dodatkowo doprecyzowanie dotyczące klasyfikacji ww. papierów w ramach aktywów stanowiących podstawę emisji publicznych listów zastawnych. Zgodnie z przyjętą zasadą w kwocie wierzytelności banku hipotecznego, do której odnoszą się limity określone w ust. 1a, bank hipoteczny może uwzględnić wierzytelności z tytułu nabytych papierów wartościowych, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4 Ustawy, o ile nie stanowią one aktywów zastępczych, o których mowa w art. 18 ust. 3 pkt 1 Ustawy. Ww. doprecyzowanie wynika z projektowanych zmian art. 3 ust. 2 pkt 4 Ustawy w zakresie rozszerzenia podstawy emisji publicznych listów zastawnych o wierzytelności z tytułu nabytych papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa, które w świetle obecnych rozwiązań mogą być wyłącznie aktywami zastępczymi. Fakultatywny zwrot „może uwzględnić” ma na celu podkreślenie możliwości klasyfikacji przedmiotowych aktywów, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4 Ustawy, odpowiednio do aktywów podstawowych lub zastępczych, w zależności od podjętej przez bank decyzji w zakresie zasad emisji i jej zabezpieczenia. Intencją przedmiotowego doprecyzowania nie jest wprowadzanie zmian w dotychczasowych zasadach liczenia limitów określonych w art. 18 ust. 1a zdanie pierwsze.

Projektowane brzmienie **art. 18 ust. 2a** Ustawy wskazuje, że przy spełnianiu wymogów, o których mowa w art. 18 ust. 1–2 Ustawy, nie uwzględnia się aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Projektowany przepis ma na celu implementację regulacji zawartej w art. 15 ust. 4 zdanie ostatnie (po wyliczeniu) dyrektywy 2019/2062. W związku z zasadą określoną w ust. 2a bank hipoteczny nie będzie mógł przy obliczaniu wymogów z art. 18 ust. 1–2 Ustawy brać pod uwagę przede wszystkim takich wierzytelności, w odniesieniu do których, zgodnie z art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bank stwierdzi, że istnieje małe prawdopodobieństwo wywiązania się w pełni przez dłużnika z zobowiązań wobec banku, lub zwłoka w wykonaniu przez dłużnika istotnych zobowiązań przekracza 90 dni. Należy podkreślić, że przepisy Ustawy stanowią, aby wierzytelności spełniające powyższe warunki nie były również uwzględniane dla celów obliczania dochodu banku hipotecznego z tytułu odsetek, ustalanego odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych (art. 18 ust. 2 Ustawy).

W projektowanym brzmieniu **art. 18 ust. 3 pkt 1 i 3** Ustawy doprecyzowaniu ulega rodzaj aktywów zastępczych, które mogą stanowić środki ulokowane przez bank hipoteczny w papierach wartościowych emitowanych lub gwarantowanych przez podmioty wymienione w

art. 3 ust. 2 pkt 1 Ustawy albo w bankach krajowych lub instytucjach kredytowych. Chodzi o aktywa spełniające wymogi określone w art. 129 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Obecne brzmienie odnosi się do środków posiadanych przez bank hipoteczny „w gotówce” jako podstawy emisji, co budziło wątpliwości interpretacyjne wynikające z braku odniesienia do warunków zawartych w ww. rozporządzeniu.

Projektowane brzmienie **art. 18 ust. 3a** Ustawy stanowi wdrożenie art. 16 dyrektywy 2019/2162 dotyczącego tzw. *bufora płynności*. Obecnie banki hipoteczne zobowiązane są do utrzymywania nadwyżki płynnościowej w wysokości odpowiadającej co najmniej sześciomiesięcznym nominalnym wpływom z odsetek od listów zastawnych znajdujących się w obrocie w celu zapewnienia terminowej obsługi należności odsetkowych od listów zastawnych.

Środki przeznaczone na nadwyżkę płynności podlegają wpisowi do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych i nie mogą stanowić podstawy emisji listów zastawnych.

Zgodnie z wymogami dyrektywy 2019/2162, projekt przewiduje zmianę polegającą na zobowiązaniu banku hipotecznego do utrzymywania odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych, nadwyżki utworzonej z aktywów spełniających warunki określone w projektowanym art. 18 ust. 3c Ustawy, w wysokości nie niższej niż maksymalny skumulowany wypływ płynności netto w okresie kolejnych 180 dni. Wypływ płynności netto stanowią wypływy płatności wymagalne w danym dniu płatności, w tym płatności kwoty wartości nominalnej listów zastawnych i odsetek z tytułu tych listów oraz płatności z tytułu instrumentów pochodnych w ramach programu emisji listów zastawnych, po odliczeniu wpływów płatności wymagalnych w tym samym dniu z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych. W ten sposób określone wypływy płynności netto są zgodne z ich definicją zawartą w art. 3 pkt 16 dyrektywy 2019/2162.

Zgodnie z proponowanym **art. 18 ust. 3aa Ustawy** wskazuje się, że wyliczanie płatności kwoty wartości nominalnej listów zastawnych następuje przy uwzględnieniu przedłużonych o 12 miesięcy terminów wymagalności listów zastawnych. Powyższa zmiana uwzględnia przewidzianą fakultatywną możliwość dla państw członkowskich określoną w art. 16 ust. 5 dyrektywy 2019/2162. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych) przewidujących przedłużenie terminu zapadalności (por. projektowane brzmienie art. 7b ust. 1 Ustawy), jest możliwe wyliczanie kwoty głównej na podstawie ostatecznego terminu zapadalności obligacji zabezpieczonej.

W projektowanym brzmieniu **art. 18 ust. 3c** Ustawy określono kategorie środków (aktywów), które są uwzględniane przy spełnianiu wymogu kalkulacji nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a Ustawy. Intencją art. 18 ust. 3c Ustawy w proponowanym brzmieniu jest odzwierciedlenie rygorów art. 16 ust. 3 (wprowadzenie do wyliczenia) dyrektywy 2019/2162, które wskazują na wymóg tworzenia nadwyżki ze środków kwalifikujących się do aktywów wskazanych w projektowanym artykule Ustawy.

Są to aktywa poziomu 1, poziomu 2A lub 2B w rozumieniu art. 3 pkt 1–2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych, które zostały wycenione zgodnie z tym rozporządzeniem, i nie zostały wyemitowane przez ten bank hipoteczny, jego jednostkę dominującą, inną niż podmiot sektora publicznego, który nie jest instytucją kredytową ani jej jednostkę zależną ani inną jednostkę zależną jednostki dominującej tego banku hipotecznego ani przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, z którą dany bank hipoteczny jest blisko powiązany. Wprowadzenie powyższych regulacji dotyczących rodzaju aktywów na potrzeby kalkulowania nadwyżki utrzymywanej przez banki hipoteczne wynika z konieczności wdrożenia art. 16 ust. 3 lit. a dyrektywy 2019/2162 (*Wymogi dotyczące bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie*).

Zgodnie z projektowanym brzmieniem **art. 18 ust. 3d** Ustawy w nadwyżce, o której mowa w art. 18 ust. 3a Ustawy, nie uwzględnia się aktywów, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Projektowane rozwiązanie wdraża art. 16 ust. 3 dyrektywy 2019/2162 zdanie drugie (po wyliczeniu).

W myśl projektowanego **art. 18 ust. 4** Ustawy przy określaniu kwot, o których mowa w art. 18 ust. 1–2 Ustawy, uwzględnia się wartość nabytych instrumentów pochodnych, uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, oraz zmiany ich wartości. Mając na uwadze zawarte w art. 18 ust. 4 Ustawy odesłanie do ust. 1–2 ww. artykułu Ustawy, wartość nabytych instrumentów pochodnych oraz zmiany ich wartości powinny być uwzględnione przy określaniu kwot, o których mowa w ust. 1 i 1a, natomiast odsetki z tytułu instrumentów pochodnych powinny być uwzględniane przy określaniu dochodu banku hipotecznego z tytułu odsetek, zgodnie z art. 18 ust. 2 Ustawy.

Art. 15 ust. 6 dyrektywy 2019/2162 stanowi, że „Wyliczenie wymaganego pokrycia zapewnia, aby łączna kwota główna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie była równa lub

wyższa od łącznej kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych („zasada nominalności”). Stosownie do definicji zawartej w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2019/2162 „aktywa stanowiące zabezpieczenie” oznaczają aktywa zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, przy czym warunki zaliczania instrumentów pochodnych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie określa art. 11 tej dyrektywy. W świetle powyższego projektowane przepisy art. 18 ust. 1 i 1a Ustawy, a także art. 18 ust. 4 Ustawy, odzwierciedlają przywołane przepisy dyrektywy 2019/2162.

Art. 15 ust. 3 lit. d dyrektywy 2019/2162 stanowi, że zobowiązania z tytułu obligacji zabezpieczonych obejmują również spodziewane koszty związane z utrzymaniem programu emisji obligacji zabezpieczonych i administrowaniem nim na potrzeby jego likwidacji. Warto zaznaczyć, że spodziewane koszty związane z utrzymaniem programu emisji obligacji zabezpieczonych i administrowaniem nim na potrzeby jego likwidacji będą uwzględnione w szczególności w nowelizowanym art. 25 Ustawy i w aktach wykonawczych wydanych na jego podstawie (sposób przeprowadzania testu równowagi pokrycia) i projekt nie przewiduje wyliczenia przedmiotowych kosztów w sposób zryczałtowany (opcja w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2019/2162).

Ponadto przy implementacji art. 15 dyrektywy 2019/2162, ze względu na obowiązywanie ugruntowanej w przepisach krajowych zasady nominalności, nie zakłada się wdrożenia opcjonalnych rozwiązań, o których mowa w art. 15 ust. 7 i 8 dyrektywy 2019/2162.

W nowym brzmieniu ust. 4 ww. artykułu Ustawy uwzględniono zmiany terminologii w zakresie instrumentów pochodnych, określanych wcześniej jako „instrumenty finansowe zabezpieczające”.

Projektowane brzmienie dodawanego **art. 18a** Ustawy transponuje art. 11 dyrektywy 2019/2162, w którym szczegółowo uregulowana została kwestia wymogów dla instrumentów pochodnych włączonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, określonych w art. 18 ust. 4 Ustawy.

Projektowane brzmienie art. 18a Ustawy precyzuje wymogi dla instrumentów pochodnych, które podlegają wpisaniu do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, z jednoczesnym określeniem warunków umowy, której przedmiotem jest instrument pochodny.

Podstawowym warunkiem umowy o instrument pochodny jest to, aby umowa została zawarta w celu ograniczenia ryzyka walutowego lub ryzyka stopy procentowej związanego z wyemitowanymi listami zastawnymi. Ponadto wyłączono uprawnienie do rozwiązania ww.

umowy z chwilą wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości banku hipotecznego na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, co odzwierciedla wymóg z art. 11 ust. 1 lit. d dyrektywy 2019/2162. Wskazać należy, że przepis ten odnosi się do „stwierdzenia niewypłacalności” instytucji kredytowej, przy czym dyrektywa nie definiuje pojęcia niewypłacalności. Mając na uwadze, że niewypłacalność banku (instytucji kredytowej) na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe stanowi przesłankę ogłoszenia jego upadłości, zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 158 tej ustawy, w projekcie zastosowano konstrukcję odwołującą się do ogłoszenia upadłości banku hipotecznego. Warto zaznaczyć, że ww. przepis dotyczy takiej sytuacji finansowej banku (hipotecznego), gdy według bilansu sporządzonego na koniec okresu sprawozdawczego aktywa banku nie wystarczają na zaspokojenie jego zobowiązań. Analogiczne rozumienie niewypłacalności banku, tj. gdy według bilansu sporządzonego na koniec okresu sprawozdawczego aktywa banku nie wystarczają na zaspokojenie jego zobowiązań, występuje również na gruncie art. 426 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe.

Wycena instrumentów pochodnych będzie dokonywana zgodnie z przyjętymi przez bank hipoteczny zasadami (polityką) rachunkowości. Projektowane brzmienie art. 18a Ustawy określa również katalog podmiotów, które mogą być stroną umowy o instrument pochodny. Katalog kontrahentów, którzy mogą być stroną zawieranej przez bank hipoteczny umowy o instrument pochodny, podlegającej wpisaniu do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, został ograniczony do podmiotów nadzorowanych, tj. banku krajowego (w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe), instytucji kredytowej (w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe), domu maklerskiego (w rozumieniu art. 110a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi) oraz zagranicznej firmy inwestycyjnej (w rozumieniu art. 3 pkt 32 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi), które muszą posiadać odpowiedni rating kredytowy. Przyjęte kryteria kwalifikowalności, jakie muszą spełniać podmioty będące stroną umowy o instrument pochodny, zostały określone szczegółowo w projektowanym art. 18a ust. 1 pkt 3 Ustawy.

Z katalogu podmiotów, z którymi bank hipoteczny może zawrzeć umowę o instrument pochodny, zostały wyłączone podmioty, wobec których toczy się postępowanie restrukturyzacyjne na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, podmioty znajdujące się w likwidacji lub w upadłości, podmioty, w

stosunku do których oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, a także podmiot w przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 2 pkt 44 ustawy o BFG.

Zgodnie z transponowanym art. 11 ust. 1 lit. b oraz ust. 2 lit. b dyrektywy 2019/2162 niezbędnym wymogiem jest odpowiednie udokumentowanie instrumentów pochodnych zaliczonych do puli aktywów, co ma na celu przede wszystkim umożliwienie identyfikacji rodzaju zabezpieczanego ryzyka oraz spełnienia pozostałych wymogów dla instrumentów pochodnych określonych przepisami prawa (projektowany **art. 18a ust. 2 i 3** Ustawy).

Na podstawie projektowanego brzmienia **art. 20a** Ustawy bank hipoteczny jest obowiązany opracować i wdrożyć procedury monitorowania utrzymywania ciągłości ubezpieczenia od zdarzeń losowych nieruchomości stanowiących zabezpieczenie wierzytelności banku hipotecznego emitującego listy zastawne, przez cały okres w którym wierzytelności te wpisane są do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych. Przedmiotowa regulacja wynika z transpozycji art. 6 ust. 6 dyrektywy 2019/2162 (na gruncie Ustawy „nieruchomości” są rzeczowymi aktywami zabezpieczającymi w rozumieniu dyrektywy 2019/2162).

Projektowane brzmienie **art. 21a** Ustawy przewiduje nałożenie na bank hipoteczny obowiązku posiadania rozwiązań zapewniających ustalanie terminu wykupu wyemitowanych listów zastawnych według stanu na każdy kolejny dzień oddzielnie, w szczególności w ramach funkcjonującego w banku hipotecznym systemu informatycznego.

Proponowane rozwiązanie ma charakter proceduralny w odniesieniu do rozwiązań dyrektywy 2019/2162, ponieważ właściwe monitorowanie terminu wykupu listów zastawnych ma znaczenie w kontekście wypełniania wymogów określonych w Ustawie, w szczególności określonych w art. 18 Ustawy.

Nowelizacja **art. 24** Ustawy, polegająca na uchyleniu ust. 2, wprowadza likwidację obowiązku ujawniania informacji w księdze wieczystej o wpisaniu wierzytelności do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych. Wymaga zauważenia, że powyższa regulacja była powiązana ze zniesionym już uprawnieniem banków hipotecznych do bezwzględnego pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń przed innymi wierzycielami w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie art. 1025 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.). Przepis art. 24 ust. 2 Ustawy określał obowiązek ujawnienia informacji o takim pierwszeństwie w księdze wieczystej, natomiast wobec jego zniesienia zamieszczenie tego rodzaju informacji w

przypadku banków hipotecznych stało się bezprzedmiotowe. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 20 ust. 1 Ustawy wierzytelność banku hipotecznego, która ma być wpisana do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych, może być zabezpieczona wyłącznie hipoteką wpisaną w księdze wieczystej na pierwszym miejscu.

Zmiana w **art. 24 ust. 2a pkt 1** ww. artykułu Ustawy ma natomiast charakter porządkujący i jest związana ze zmianą terminologii dotyczącej instrumentów pochodnych.

Zmiana w **art. 25 ust. 2 pkt 2** Ustawy ma charakter dostosowujący i wynika z przeniesienia wskazania aktu promulgacyjnego ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe do pierwszego miejsca w Ustawie, w którym odesłanie do tej ustawy zostanie – w wyniku tej nowelizacji – zawarte po raz pierwszy (art. 2a Ustawy).

Proponowana nowelizacja **art. 25 ust. 3** Ustawy rozszerza dotychczasowe wymogi w zakresie przeprowadzania przez bank hipoteczny testu równowagi pokrycia i testu płynności i jest związana z wdrożeniem art. 15 dyrektywy 2019/2162. Na podstawie nowelizowanego art. 25 ust. 3 Ustawy, bank hipoteczny przeprowadzając test równowagi pokrycia i test płynności, będzie uwzględniał również instrumenty pochodne uwzględnione w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, a także szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji (ust. 3 pkt 1 i 2). Ponadto zgodnie z ust. 3 pkt 3, który zawiera normę prawną zawartą w dotychczasowym brzmieniu ust. 3 ww. artykułu, bank hipoteczny będzie uwzględniał koszty likwidacji osobnej masy upadłości oraz różnice walutowe i oprocentowania (jeżeli takie różnice między składnikami osobnej masy upadłości a zobowiązaniami z listów zastawnych nie będą zabezpieczone przez odpowiednie transakcje zabezpieczające przed ryzykiem zmiany stopy procentowej lub ryzykiem walutowym).

Projektowane zmiany w **art. 29 i art. 30** Ustawy dotyczą powiernika, powoływanego zgodnie z dotychczasowym art. 27 ust. 1 Ustawy, przy każdym banku hipotecznym. Zaproponowano modyfikację statusu niezależności powiernika, o której mowa w obecnym brzmieniu art. 29 ust. 1 Ustawy. Modyfikacja ta polega na wyraźnym wskazaniu, że powiernik i jego zastępca są niezależni od firmy audytorskiej, o której mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415, z późn. zm.), badającej sprawozdanie finansowe banku hipotecznego. Wprowadzenie ww. regulacji wynika z art. 13 ust. 3 dyrektywy 2019/2162.

W świetle projektowanego brzmienia art. 30 ust. 2 Ustawy powiernik corocznie, w terminie do dnia 31 marca, będzie przedstawiał KNF sprawozdanie za rok poprzedni, który to obowiązek wynika z art. 13 ust. 2 lit. d dyrektywy 2019/2162. Jednocześnie w **art. 20 ust. 1 projektu** wprowadzono przepis dotyczący terminu złożenia pierwszego sprawozdania przez powiernika, a także zakresu tego sprawozdania.

Zmiana w **art. 32 ust. 1** Ustawy ma charakter dostosowujący i polega na zmianie odesłania do art. 30 Ustawy.

Zgodnie z projektowanym brzmieniem **art. 33a ust. 1** Ustawy wskazano, że KNF sprawuje nadzór nad działalnością banku hipotecznego w zakresie emitowania listów zastawnych, w ramach nadzoru sprawowanego na podstawie przepisów Ustawy oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Ponadto zgodnie z **art. 33a ust. 2** KNF zostaje zobowiązana do oceny, nie rzadziej niż co 12 miesięcy, czy emitowanie listów zastawnych przez bank hipoteczny jest zgodne z przepisami Ustawy oraz wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi. Powyższa regulacja determinowana jest wdrożeniem art. 18 ust. 3 dyrektywy 2019/2162.

Zgodnie z projektowanym **art. 33a ust. 3** Ustawy KNF zostanie przyznane uprawnienie do żądania informacji dotyczących realizowanych przez banki hipoteczne emisji listów zastawnych, w zakresie określonym w art. 33c ust. 1 Ustawy, według stanu na dzień wskazany w takim żądaniu.

W razie stwierdzenia nieprawidłowości KNF będzie mogła zobowiązać bank hipoteczny do dostosowania emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych do obowiązujących przepisów prawa w określonym terminie (projektowany **art. 33a ust. 4** Ustawy).

Projektowane brzmienie **art. 33b ust. 1** Ustawy nakłada wymóg prowadzenia przez KNF wykazu banków hipotecznych. Wykaz ten, nie później niż do dnia 31 stycznia, będzie przekazywany przez KNF Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego (projektowany art. 33b ust. 2 Ustawy). Komisja będzie również udostępniała na swojej stronie wykaz emisji listów zastawnych, w ramach których wyemitowano listy zastawne oznaczone jako „europejski list zastawny”, „europejska obligacja zabezpieczona”, „europejski list zastawny (premium)” lub „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” (projektowany **art. 33b ust. 4** Ustawy). KNF będzie również udostępniała na swojej stronie internetowej obowiązujące i projektowane przepisy prawa powszechnie obowiązującego w zakresie emisji listów zastawnych, a także

wytyczne i stanowiska KNF oraz wytyczne europejskich urzędów nadzoru z tego zakresu (projektowany **art. 33b ust. 3** Ustawy). Na podstawie ust. 5 KNF jest zobowiązana do aktualizacji informacji i wykazów udostępnianych na stronie internetowej.

Projektowane brzmienie **art. 33c ust. 1** Ustawy przewiduje wprowadzenie obowiązku banku hipotecznego, polegającego na przekazywaniu do KNF informacji dotyczących emisji listów zastawnych oraz określa zakres tych informacji. **Art. 33c ust. 2** Ustawy wskazuje, że informacje te bank hipoteczny przekazuje również w przypadku upadłości lub oddalenia przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości albo wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji. Zgodnie z **art. 33c ust. 3** Ustawy, informacje o których mowa w ust. 1 ww. artykułu, będą przekazywane za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Dodatkowo **art. 20 ust. 2** Ustawy przewiduje przepisy dostosowujące dotyczące pierwszego terminu przekazania tych informacji przez banki hipoteczne. Jednocześnie kwestie dotyczące szczegółowego zakresu informacji mogą zostać uszczegółowione w akcie wykonawczym wydawanym, po zasięgnięciu opinii KNF, na podstawie projektowanego brzmienia **art. 33c ust. 4** Ustawy. Przyjęte rozwiązanie umożliwia dostosowanie w szczegółowym zakresie katalogu informacji przekazywanych KNF w związku ze sprawowanym nadzorem nad działalnością banku hipotecznego w zakresie emitowania listów zastawnych, w toku funkcjonowania implementowanych rozwiązań dyrektywy 2019/2162.

Zgodnie z brzmieniem projektowanego **art. 33d ust. 1** Ustawy, określony zostanie katalog informacji, które bank hipoteczny zamieszcza na swojej stronie internetowej w zakresie dotyczącym emisji listów zastawnych. Dane te bank hipoteczny będzie zamieszczał nie później niż do końca każdego kwartału, według stanu na ostatni dzień kwartału poprzedniego. Zapewni to inwestorom nabywającym listy zastawne dostęp do odpowiednich informacji o emitowanych listach zastawnych i dokonanie odpowiedniej oceny ryzyka związanego z inwestycją w tę kategorię instrumentów finansowych. Wśród obligatoryjnie przedstawianych informacji znajdują się między innymi informacje na temat rozkładu geograficznego aktywów stanowiących zabezpieczenie udzielonych kredytów, rodzaju takich aktywów, informacji na temat kwoty związanych z nimi kredytów oraz metody wyceny takich aktywów (**art. 33d ust. 1 pkt 3** Ustawy), przy czym powinny one być w taki sposób udostępnione przez bank hipoteczny, aby inwestor mógł prawidłowo ocenić ryzyko związane z udzielonymi kredytami w aspekcie wartości zabezpieczeń dla tych kredytów (w całościowym ujęciu dla danej emisji).

Warto wskazać, że zgodnie z projektowanym **art. 33d ust. 1 pkt 5** Ustawy bank hipoteczny będzie zamieszczać również informacje o zdarzeniach, których wystąpienie powoduje przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych. Ww. obowiązek informacyjny banku stanowi implementację art. 14 ust. 2 lit. e dyrektywy 2019/2162, przy czym dotyczy on zdarzeń mogących wystąpić w przyszłości, w następstwie których pierwotny termin zapadalności emitowanych listów zastawnych ulegnie przedłużeniu. W dyrektywie 2019/2162 wskazano, że informacja przekazywana inwestorom ma zawierać „(...) w stosownych przypadkach, przegląd zdarzeń aktywujących przedłużenie terminu zapadalności”, co uwzględnia opcjonalny charakter wprowadzenia przez poszczególne państwa członkowskie rozwiązań dotyczących przedłużenia terminu zapadalności obligacji zabezpieczonych. Dyrektywa 2019/2162 wymaga, aby zdarzenia pozwalające na przedłużenie przez emitentów terminów zapadalności były odpowiednio zdefiniowane w prawie krajowym (por. art. 17), jednocześnie nie narzuca określonego katalogu zdarzeń, których wystąpienie skutkuje przedłużeniem zapadalności emitowanych obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych).

Szczegółowy zakres informacji przekazywanych przez banki hipoteczne oraz sposób ich prezentacji może zostać określony w drodze aktu wykonawczego wydawanego przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, na podstawie projektowanego brzmienia **art. 33d ust. 2** Ustawy. Powyższe rozwiązanie w postaci fakultatywnego upoważnienia ustawowego pozwoli na możliwie szybkie dostosowanie zakresu udostępnianych informacji do ewentualnych nowych standardów ujawniania informacji o emisjach listów zastawnych na poziomie europejskim albo do standardów, które banki hipoteczne będą stosowały w praktyce. Rozwiązanie to umożliwi dostosowanie zakresu szczegółowych informacji także do zmieniających się uwarunkowań rynkowych.

Dodatkowo **art. 20 ust. 3** Ustawy przewiduje przepis dostosowujący dotyczący pierwszego terminu udostępnienia tych informacji przez banki hipoteczne.

W projektowanym brzmieniu **art. 33e–33h** Ustawy przewidziano uprawnienia KNF do nakładania sankcji administracyjnych oraz publikowania informacji o nałożonych sankcjach w przypadkach określonych w projekcie ustawy. Powyższe regulacje stanowią transpozycję art. 23 i art. 24 dyrektywy 2019/2162.

Ze względu na szczególny katalog sytuacji przewidzianych w dyrektywie 2019/2162 przyjęto, że w przypadku naruszeń przepisów dotyczących emisji listów zastawnych będą miały zastosowanie sankcje administracyjne określone w przepisach niniejszej Ustawy, niezależnie

od stosowania przez KNF ogólnych środków prawnych, o których mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i na zasadach tam określonych.

Przepisy przyznające KNF uprawnienie do nakładania sankcji administracyjnych implementują art. 23 dyrektywy 2019/2162, który zobowiązuje państwa członkowskie do określenia sankcji administracyjnych za naruszenia wymienione w dyrektywie.

W projektowanym brzmieniu **art. 33e** Ustawy określono przypadki, w odniesieniu do których może być zastosowana sankcja polegająca na ograniczeniu działalności banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych (katalog sankcji nadzorczych obejmujących ograniczenie działalności banku przewiduje art. 138 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe). Powyższa regulacja odzwierciedla art. 23 ust. 2 lit. a dyrektywy 2019/2162. Wskazać należy, że ograniczenie działalności banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych pozostaje bez wpływu na już wyemitowane listy zastawne. W konsekwencji sankcji ograniczenia działalności, bank hipoteczny nie będzie mógł emitować listów zastawnych, lecz nadal będą ciążyły na nim zobowiązania z tytułu już wyemitowanych listów zastawnych. Organ nadzoru nad rynkiem finansowym będzie nadal sprawował nadzór nad danym bankiem hipotecznym w pełnym zakresie, podejmując wszelkie stosowne działania wynikające z sytuacji tego banku. KNF posiada uprawnienia nadzorcze określone w przepisach rozdziału 11 i następnych ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, mające zapewnić wykonanie zobowiązań z listów zastawnych wyemitowanych przed wydaniem tej decyzji. Warto nadmienić, że gdyby jednak doszło do przejęcia tego banku przez inny bank, nabycia przez inny bank hipoteczny przedsiębiorstwa bankowego lub jego zorganizowanej części czy nawet likwidacji banku, to obowiązujące przepisy gwarantują następstwo prawne zobowiązań z tytułu wyemitowanych listów zastawnych i zaspokojenie wierzycieli.

Mając na uwadze charakter tej sankcji, w projekcie Ustawy określono katalog przesłanek, których zaistnienie będzie obligowało KNF do ograniczenia działalności banku hipotecznego (bank hipoteczny uzyskał wskazane zezwolenie na podstawie nieprawdziwych informacji lub dokumentów poświadczających nieprawdę lub emituje listy zastawne w ramach programu emisji listów zastawnych, rażąco i uporczywie naruszając przepisy prawa). Powyższy katalog przypadków obligatoryjnego ograniczenia działalności banku hipotecznego dotyczy szczególnie istotnych, rażących naruszeń prawa, mających wpływ na bezpieczeństwo emitowanych listów zastawnych oraz na poziom ochrony inwestorów.

W przypadkach wymienionych natomiast w **art. 33e ust. 2** Ustawy KNF będzie natomiast uprawniona do nałożenia sankcji polegającej na ograniczeniu działalności banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych.

Projektowany **art. 33f** Ustawy reguluje sankcje administracyjne w postaci kar pieniężnych, które mogą być nałożone przez KNF zamiast ograniczenia działalności banku hipotecznego, jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, o których mowa w art. 33e ust. 1 pkt 1 i ust. 2 Ustawy. Należy wskazać, że alternatywne zastosowanie kary pieniężnej wobec banku hipotecznego lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za naruszenie, o którym mowa w art. 33e ust. 1 pkt 1 Ustawy, stwarza organowi nadzoru nad rynkiem finansowym możliwość podejmowania decyzji stosownie do charakteru stwierdzonego naruszenia. Przykładem takiego naruszenia mogą być przekazane przez założycieli lub bank hipoteczny błędne informacje, na podstawie których KNF dokonywała oceny odpowiedniości członka zarządu, przy czym te informacje pochodziły od kandydata, a wnioskodawca (założyciel/bank hipoteczny) miał jedynie ograniczone możliwości zweryfikowania tych informacji (np. błędny lub nieprawdziwy życiorys zawodowy kandydata na członka zarządu).

W odniesieniu do przesłanki z art. 33e ust. 2 pkt 1 Ustawy (bank hipoteczny przestał spełniać warunki do prowadzenia działalności w zakresie emitowania listów zastawnych) przykładem może być sytuacja, gdy upłynęła kadencja powiernika i jego zastępcy, a bank hipoteczny nie składa wniosku o powołanie nowych powierników, lub, składając takie wnioski, przedstawia kandydatów, którzy nie spełniają wymagań ustawowych i tym samym bank hipoteczny pozostaje bez nadzoru powiernika.

W kontekście powyższego, jeżeli KNF uzna naruszenie za istotne, ale nie na tyle poważne, aby skutkowało ograniczeniem działalności banku hipotecznego, może na podstawie art. 33f ust. 1 Ustawy nałożyć, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną zamiast decyzji o ograniczeniu działalności takiego banku hipotecznego.

Brzmienie art. 33f ust. 3 pkt 1 Ustawy dotyczące wysokości kar pieniężnych nakładanych na bank hipoteczny, odnoszące się odpowiednio do wykazanego lub prognozowanego przychodu, jest analogiczne z rozwiązaniami zawartymi w art. 138 ust. 3 pkt 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, art. 62 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, jak również w art. 337a § 1 pkt 1 lit. a ustawy o BFG. Podkreślić należy, że kategoria regulacyjna „prognozowany przychód” w art. 33f ust. 3 pkt 1 i art. 33g pkt 3 Ustawy nie jest pojęciem autonomicznym, lecz jest tak samo definiowane jak w wymienionych

ustawach. Wprowadzenie tego pojęcia do Ustawy ma na celu zapewnienie jednolitego podejścia do systemu sankcji zarówno dla banków uniwersalnych, jak i dla banków hipotecznych, a także nieróżnicowanie kategorii sankcji w zależności od rodzaju banku. Kary pieniężne mogą być nakładane zarówno na bank hipoteczny, jak i na członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za zaistniałe naruszenia. Projektowane brzmienie **art. 33g** Ustawy wskazuje czynniki, które powinna wziąć pod uwagę KNF, ustalając wysokość kary pieniężnej.

Projektowany **art. 33h** Ustawy określa warunki przekazania do publicznej wiadomości informacji o nałożeniu sankcji administracyjnej. Na podstawie art. 33h ust. 2 Ustawy publikacja na stronie internetowej KNF obejmuje również wskazanie imienia i nazwiska członka zarządu odpowiedzialnego za dane naruszenie – przez okres nie dłuższy niż rok. Zgodnie z przyjętymi założeniami okres jednego roku udostępnienia ww. danych jest niezbędny z perspektywy realizacji celów nadzorczych, w szczególności w zakresie zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego, zaufania do rynku finansowego, jego bezpieczeństwa, a także zapewnienia ochrony uczestników tego rynku. Jednocześnie proponowany maksymalny okres wskazywania tożsamości danego członka zarządu jest spójny z rozwiązaniami innych ustaw sektorowych rynku finansowego w analogicznych przypadkach publikowania informacji o nałożonych sankcjach (np. art. 10b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, art. 170e ust. 9 oraz art. 170f ust. 8 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi).

Propozycja zasad udostępniania na stronie internetowej KNF danych osobowych członka zarządu odpowiedzialnego za naruszenie prawa związana była z przeprowadzeniem analizy pod kątem jej zgodności z właściwymi przepisami o ochronie danych osobowych, m.in. art. 5, art. 6, art. 13-15 i art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych, RODO) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1). Uwzględniając przepisy RODO, jak i preambułę (m.in. motyw 50 i 73), w ocenie projektodawcy, upublicznienie tożsamości osoby odpowiedzialnej za naruszenie prawa, przez wskazanie jej imienia i nazwiska, przez okres nie dłuższy niż rok, stanowi niezbędny i proporcjonalny środek, który zapewnia realizację ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym.

Zaznaczyć należy, że w projektowanych rozwiązaniach zawarto warunek uprzedniego poinformowania członka zarządu o udostępnieniu jego danych osobowych. Przewidziano również, że KNF nie podaje firmy (nazwy banku) lub imienia i nazwiska członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, w szczególności jeżeli udostępnienie tych danych byłoby środkiem niewspółmiernym do wagi dokonanego naruszenia lub wyrządziłoby niewspółmierną szkodę temu członkowi zarządu (**art. 33h ust. 3** Ustawy). Wymaga podkreślenia, że projektowane w art. 33h ust. 3 Ustawy przesłanki odstąpienia od publikacji danych osobowych odpowiadają regulacjom zawartym w art. 10b ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, które określają warunki anonimizacji udostępnianych publicznie danych.

Na podstawie projektowanego brzmienia **art. 33i** Ustawy KNF będzie informowała Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nałożeniu sankcji administracyjnej i o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo złożeniu skargi do sądu administracyjnego oraz wyniku tego postępowania.

Projektowane brzmienie **art. 37** ust. 1 Ustawy zakłada, że sankcje karne będą stosowane w sposób niezależny od ewentualnych sankcji administracyjnych, z uwzględnieniem zasad odpowiedzialności karnej. W nowym brzmieniu art. 37 ust. 1 Ustawy dokonano jednak zmian w zakresie odesłań do konkretnych przepisów Ustawy w ten sposób, że zakres czynów podlegających sankcjom karnym został wyodrębniony od czynów podlegających sankcjom administracyjnym stosowanym przez KNF. Celem dokonanych zmian w obszarze naruszeń przepisów Ustawy jest wyeliminowanie sytuacji, która mogłaby prowadzić do „podwójnego karania”, tj. równoległego stosowania administracyjnej sankcji kary pieniężnej, jak i sankcji karnej o tożsamym charakterze, za to samo naruszenie. Ponadto modyfikacja dotychczasowej treści art. 37 Ustawy polega na dostosowaniu karalności czynów do wprowadzanych zmian (przykładowo w zakresie stosowania oznaczeń określonych w art. 7d, zastrzeżonych dla listów zastawnych, przy emisji papierów wartościowych przez nieuprawnione podmioty).

2) **Art. 2 projektu** wprowadza zmianę brzmienia art. 16 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204, z późn. zm.), która wynika z uchylenia art. 24 ust. 2 Ustawy, tj. wyłączenia wymogu ujawnienia w księgach wieczystych informacji o wpisaniu wierzytelności banku hipotecznego do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych. W świetle projektowanego brzmienia art. 16 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece ujawnieniu w księdze wieczystej podlegają wyłącznie wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczone hipoteką.

3) **Art. 3 projektu** wprowadza zmiany do ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128, z późn. zm.).

Dodanie w **art. 21 w ust. 1 pkt 130d** ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych jest powiązane z tematyką przedmiotowej nowelizacji (zmiany w niektórych przepisach odrębnych ustaw). Ta zmiana wprowadza zwolnienie od podatku odsetek lub dyskonta od obligacji emitowanych przez BFG na rynkach zagranicznych oraz dochodów z odpłatnego zbycia obligacji w odniesieniu do wskazanych osób fizycznych, tj. niemających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania, w związku z dochodami (przychodami) osiąganymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ograniczony obowiązek podatkowy).

Jednym z warunków powodzenia emisji obligacji przeprowadzanej na międzynarodowych rynkach finansowych jest zwolnienie z opodatkowania uzyskiwanych z tego tytułu odsetek. Zwolnienie zaś dochodów z odpłatnego zbycia obligacji w sposób znaczący wpływa na zwiększenie ich płynności na rynku wtórnym, a w konsekwencji również oddziałuje na decyzję potencjalnych inwestorów o zakupie obligacji. Brak takiego zwolnienia może utrudnić lub wręcz uniemożliwić, w warunkach dużej konkurencji, uplasowanie się obligacji na zagranicznym rynku finansowym i podnieść koszty emisji, przez konieczność zaproponowania przez emitenta wyższego progu rentowności, rekompensującego wysokość podatku od uzyskiwanych dochodów. Konieczność odprowadzania w kraju emitenta – w Polsce – podatku stanowi barierę powstrzymującą od inwestycji w takie papiery. W przypadku niewprowadzenia w życie proponowanego zwolnienia, inwestycje w takie papiery emitowane przez BFG w dalszym ciągu pozostaną w istocie na poziomie zerowym.

Ponadto dla zachowania konkurencyjności obligacji w stosunku do obligacji innych emitentów z regionu wystąpiłaby konieczność tzw. „ubruttowienia odsetek”, czyli powiększenia odsetek o równowartość obciążeń podatkowych. W standardowych dokumentacjach emisyjnych na rynkach zagranicznych, w większości przypadków zawarte są klauzule „*gross-up*” nakładające na emitenta obowiązek ubruttowienia wypłacanej kwoty pożytków o obciążenia podatkowe, co powoduje, że emitent – będzie wpłacał jako płatnik podatek u źródła z tytułu wypłacanych należności.

Emisja obligacji za granicę przez BFG jest alternatywnym źródłem finansowania, niemniej BFG będzie sięgał po ten sposób finansowania, kiedy z innych dostępnych źródeł nie będzie możliwe takie finansowanie, np. pożyczka z budżetu państwa. BFG, którego działania są wyznaczone ustawą, nie może sięgać po rozwiązania z jakich korzystają podmioty

gospodarcze, które ułatwiają takie emisje na rynkach zagranicznych, np. tworzenie dla emisji zagranicznych SPV w krajach, gdzie występuje zwolnienie z podatku od dochodów kapitałowych. W istocie brak zwolnienia z podatku powoduje, że emisja będzie z punktu widzenia ekonomicznego nieopłacalna, zatem w praktyce niemożliwa. Warto przy tym podkreślić, że takie zwolnienia występują w ustawie CIT i PIT dla Banku Gospodarstwa Krajowego w zakresie obligacji oferowanych na rynkach zagranicznych, przeznaczonych na finansowanie ustawowych celów działalności Banku Gospodarstwa Krajowego, dotyczących wspierania polityki gospodarczej Rady Ministrów, realizacji rządowych programów społeczno-gospodarczych oraz programów samorządności lokalnej i rozwoju regionalnego, oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez tzw. podatników nierezydentów.

4) **Art. 4 projektu** wprowadza zmiany do ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800, z późn. zm.).

W związku z przygotowaniem przepisów mających regulować w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe zasady powoływania przez banki działające w formie spółki akcyjnej instytucjonalnych systemów ochrony, jednocześnie przygotowano zmiany przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych w celu wprowadzenia zwolnień podatkowych w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych albo możliwości zaliczenia wydatków ponoszonych na system ochrony do kosztów uzyskania przychodów. Wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych jest uzasadnione pozytywnym wpływem istnienia instytucjonalnego systemu ochrony na utrzymanie stabilności finansowej oraz zmniejszenia ryzyka zaangażowania funduszy publicznych lub prawdopodobieństwa ich zaangażowania wobec sektora finansowego, w związku ze zmniejszeniem ryzyka wystąpienia przypadku upadłości banku komercyjnego. Beneficjentem tych zmian będą:

- 1) podmioty, na rzecz których przekazywane jest wsparcie ze strony systemu ochrony (projektowany art. 12 ust. 4 pkt 24b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych);
- 2) banki dokonujące wpłat do systemu jako uczestnicy (projektowany art. 15 ust. 1h pkt 5 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych);
- 3) sam system ochrony instytucjonalnej (projektowany art. 17 ust. 1 pkt 56c ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych).

Tym samym fundusz pomocowy, z którego środki przeznaczone będą na finansowanie zadań systemu ochrony w zakresie pomocy finansowej dla uczestników systemu ochrony mającej na

celu poprawę ich wypłacalności i zapobieżenie upadłości, tworzony z wpłat uczestników systemu ochrony, którzy te wpłaty będą uznawać jako koszt uzyskania przychodu, zaś środki zgromadzone w ramach funduszu z uwagi na jego cele będą zwolnione z podatku dochodowego.

Dodawany w **art. 12 ust. 4** ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych nowy pkt 24b ma na celu wyłączenie z przychodu otrzymanych środków z funduszu pomocowego, o którym mowa w projektowanym art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy. Celem funkcjonowania systemu ochrony jest, zgodnie z projektowanym art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zapewnienie płynności i wypłacalności każdego jego uczestnika na zasadach określonych w ustawie i w umowie systemu ochrony, w szczególności przez udzielanie pożyczek, gwarancji i poręczeń na warunkach określonych w umowie systemu ochrony. Dodatkowo, zgodnie z projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, system ochrony może również udzielać wsparcia przymusowej restrukturyzacji, wszczętej wobec banku będącego spółką akcyjną, w tym uczestnika systemu ochrony, a także gdy taki uczestnik występuje jako podmiot przejmujący. Ponadto wsparcie może być także udzielone podmiotowi przejmującemu w sytuacji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG, także gdy nie jest uczestnikiem systemu ochrony, co zapewni równe warunki konkurencji. Wsparcie takie może dotyczyć również przejęcia banku, zgodnie z art. 146b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, gdy podmiotem przejmowanym jest bank będący spółką akcyjną. Proponowane w art. 12 ust. 4 pkt 24b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych wyłączenie dotyczyć będzie zatem zarówno podmiotu przejmującego, jak i przejmowanego, którym udzielono pomocy z systemu ochrony. Celem tego wyłączenia, podobnie jak w przypadku już funkcjonujących wyłączeń, zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 23–24a tej ustawy, jest umożliwienie uniknięcia obciążenia podatkowego w odniesieniu do środków otrzymanych w związku z przymusową restrukturyzacją prowadzoną przez BFG. Wprowadzie wyłączone środki będą pochodziły ze wsparcia udzielonego przez instytucjonalny system ochrony, to jednak jest ono udzielane w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji. Takie wyłączenie będzie również przysługiwało w przypadku wsparcia procesu przejęcia, o którym mowa w art. 146 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Projektowany **pkt 5 w art. 15 ust. 1h** ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych umożliwia rozszerzenie katalogu kosztów uzyskania przychodu banku o wszystkie wpłaty dokonywane przez bank w charakterze uczestnika systemu ochrony na fundusz pomocowy, zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Takie rozwiązanie umożliwia obniżenie kosztów podatkowych bankom, które przyczyniają się do zapewnienia stabilności systemu finansowego i uniknięcia niekontrolowanej upadłości banków. W sytuacji braku takiej pomocy ze strony banków i upadłości banku krajowego, koszty dla systemu finansowego, a tym samym dla budżetu państwa, będą nieproporcjonalnie większe niż koszty budżetu państwa wynikające z zaliczenia takiej pomocy do kosztów uzyskania przychodu.

Zmiana w **art. 16 w ust. 1 pkt 58** ma charakter porządkowy służący uwzględnieniu zmian wprowadzanych w art. 17 w ust. 1.

Dodanie w **art. 17 w ust. 1 pkt 50e** ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych stanowi analogiczne rozwiązanie w zakresie zwolnień podatkowych jak w przypadku ww. propozycji dodania w ust. 1 pkt 130d ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Na tej podstawie zwolnione zostałyby od podatku odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez BFG i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez wskazanych podatników, tj. niemających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej siedziby lub zarządu.

Dodawane **pkt 56c-56f w art. 17 ust. 1** ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych mają na celu zwolnienie przedmiotowe z podatku dochodowego, środków wpłaconych przez uczestników systemu ochrony. Zwolnienie to pozwoli na uniknięcie obciążenia podatkiem od osób prawnych systemu ochrony, w związku z gromadzeniem środków na funduszu pomocowym, pochodzących z wpłat uczestników. Wyłączenie obejmuje jedynie wpłaty w części przeznaczonej na finansowanie zadań systemu ochrony, w zakresie pomocy finansowej dla uczestników systemu ochrony mającej na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieżenie upadłości oraz udzielanie przez system ochrony wsparcia, o którym mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. W konsekwencji tego z wyłączenia korzystają także pożyczki ze środków funduszu pomocowego oraz środki przekazane z tego funduszu np. w formie dotacji, która może być udzielona na realizację celów, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 1, i wsparcia, o którym mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, np. w transakcji przejęcia, tj. zwolnienie dla środków przekazanych z funduszu

pomocowego na rzecz banku przejmowanego, czyli np. sytuacja, o której mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w związku z art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG – tzw. przejęcie udziałowe banku (przejmowanego) przez inny podmiot (bank, fundusz inwestycyjny etc.).

5) **Art. 5 projektu** wprowadza zmiany do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Projektowany **art. 1 pkt 1a ustawy – Prawo bankowe** rozszerza zakres regulacji będącej przedmiotem ustawy – Prawo bankowe o zasady tworzenia i funkcjonowania systemu ochrony. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie bankom komercyjnym tworzenie instytucjonalnych systemów ochrony, jak zostało to rozwiązane w odniesieniu do banków spółdzielczych w ustawie z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2021 r. poz. 102, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bankach spółdzielczych”, gdzie jednak zakres przepisów tej ustawy ma ograniczone zastosowanie wyłącznie dla banków w formie spółdzielni, tym samym nie można ich zastosować do banków w formie spółki akcyjnej. Odpowiednie stosowanie tych regulacji nie jest również właściwym rozwiązaniem z uwagi na znaczące różnice w funkcjonowaniu banku spółdzielczego a banku notowanego na giełdzie banku komercyjnego, ich struktur kapitałowych, udziałowych, reżimu prawnego czy większych obowiązków regulacyjnych, które spoczywają na banku komercyjnym, m.in. z uwagi na uczestnictwo w obrocie na rynku regulowanym. Zaproponowane regulacje dostosowują przepisy funkcjonujące dla banków spółdzielczych do sytuacji prawnej banku komercyjnego, uwzględniając także większą skalę działalności tych podmiotów, powiązania transgraniczne czy zaawansowanie organizacyjne (rozbudowane komórki zarządzania ryzykiem, *compliance* etc.).

Projektowany **art. 4 ust. 1 pkt 9a ustawy – Prawo bankowe** wprowadza definicję systemu ochrony, zgodnie z którą systemem ochrony jest instytucjonalny system ochrony, którego uczestnikami są banki działające w formie spółki akcyjnej, uznany przez KNF. Jest to konstrukcja definicji tożsama z definicją funkcjonującą w ustawie o bankach spółdzielczych (art. 2 pkt 6 tej ustawy). Warunki, jakie musi spełniać taki system, określone są w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013 i wiążą się m.in. z koniecznością wzajemnego gwarantowania zobowiązań przez członków systemu, powołaniem funduszu pomocowego, zorganizowaniem mechanizmów monitorowania ryzyka w całym systemie oraz zatwierdzeniem systemu przez KNF.

Zmiana polegająca na dodaniu do **art. 36** ww. ustawy ust. 2b zmierza do wprowadzenia zasady, zgodnie z którą do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny załącza się m.in. regulacje wewnętrzne dotyczące działalności banku hipotecznego i emisji listów zastawnych.

Powyższa zmiana odzwierciedla przyjęte rozwiązania w projektowanym art. 12a ust. 2 Ustawy, zgodnie z którymi KNF w toku postępowania o wydanie zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz postępowania o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, dokonuje oceny przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych. Wymaga podkreślenia, że poszczególne elementy programu emisji listów zastawnych, o których mowa w projektowanym art. 12a ust. 3 Ustawy, podlegają weryfikacji w postępowaniu licencyjnym, które wiąże się z koniecznością uzyskania przez bank hipoteczny kolejno dwóch odrębnych zezwoleń wydawanych przez KNF – na utworzenie banku, a następnie na podjęcie działalności przez już utworzony bank.

Dodanie ust. 3b do art. 36 ww. ustawy nakłada na KNF wymóg informowania Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o wydaniu bankowi hipotecznemu zezwolenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Zmiana w **art. 105 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo bankowe** rozszerza wyliczenie zawarte w tym przepisie o jednostkę zarządzającą systemem ochrony, o której mowa w projektowanym art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celów, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe, lub zadań organu zarządzającego określonych w projektowanym art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, jeżeli bank jest uczestnikiem tego systemu ochrony. Przepis umożliwi przekazanie tajemnicy bankowej bankowi, który jest uczestnikiem systemu ochrony uregulowanego w projektowanym rozdziale 10a ustawy – Prawo bankowe, na rzecz powołanej na podstawie tych przepisów jednostki zarządzającej systemem ochrony. Zakres informacji przekazywanych przez bank, będący uczestnikiem systemu ochrony, został ograniczony celami funkcjonowania systemu ochrony, a także zakresem sytuacji, w których system ten może udzielić wsparcia (prowadzona przez BFG przymusowa restrukturyzacja oraz przejęcie banku, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe). Rozszerzenie obowiązku udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową następuje więc w minimalnym

zakresie, niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania systemu ochrony oraz realizowania przez niego swoich zadań.

Zgodnie z poglądami komentatorów Prawa bankowego (zob. np. B. Smykla, Prawo bankowe. Komentarz, Warszawa 2011, Komentarz do art. 104 i art. 105), w art. 104 określany jest zakres podmiotowy i przedmiotowy tajemnicy bankowej. Przedmiotem regulacji tego przepisu nie jest natomiast kwestia obowiązku przekazywania informacji nieobjętych tajemnicą bankową. Przypadki, w których takie obowiązki są określone, stanowią przedmiot regulacji art. 105, stąd zmiana w tej właśnie jednostce.

Zmiana w **art. 105 ust. 2** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe ma charakter dostosowujący i wynika z przeniesienia wskazania aktu promulgacyjnego ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych do pierwszego miejsca w ww. ustawie, w którym odesłanie do tej ustawy zostanie – w wyniku tej nowelizacji – zawarte po raz pierwszy (art. 36 ust. 2b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe).

Zmiany w **art. 106d i art. 106e** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe mają charakter wynikowy związany z wprowadzaną możliwością utworzenia systemu ochrony także w sektorze banków komercyjnych, tym samym polegają na dodaniu tego systemu obok systemu ochrony przewidzianego dla banków spółdzielczych w niniejszych przepisach, zrównując ich uprawnienia w zakresie przetwarzania danych.

Dodanie **art. 130b-130l** do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wynika z pozytywnych doświadczeń z wprowadzonych ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1166), oraz funkcjonujących w sektorze banków spółdzielczych mechanizmów samopomocowych w postaci Systemów Ochrony Instytucjonalnej (z ang. IPS – *Institutional Protection Scheme*), będących nowoczesnym sposobem ochrony płynności finansowej i wypłacalności uczestniczących w tym systemie banków (w tym przypadku banków spółdzielczych). Na bazie tych przepisów w krajowym systemie bankowym powstały i stale funkcjonują dwa systemy IPS, tj.:

- 1) Spółdzielczy System Ochrony SGB zarządzany przez Spółdzielnię IPS-SGB oraz
- 2) System Ochrony Zrzeszenia BPS zarządzany przez Spółdzielnię SOZ BPS.

Ponad 6 lat funkcjonowania tych mechanizmów pokazało, jak duży jest ich wkład w stabilność krajowego systemu finansowego, jak również, że mechanizmy samopomocowe w wielu przypadkach okazują się skuteczniejsze względem rozwiązywania problemów poszczególnych

banków niż ewentualna interwencja państwa w postaci działań nadzorczych czy użycia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Od czasów globalnego kryzysu finansowego z lat 2008–2009 instytucje finansowe, w tym przede wszystkim banki w regionie Europy Środkowo-Wschodniej, znacząco poprawiły jakość posiadanych w bilansie aktywów, zgromadziły istotnie większe bufor kapitałowe, a także wzmocniły swoją płynność, dzięki czemu były lepiej przygotowane do ewentualnego szoku zewnętrznego. Jednak pandemia COVID-19 była i nadal pozostaje zupełnie innym czynnikiem ryzyka. Szczególny charakter tego szoku wynika z jego globalnej skali oraz faktu, że jego źródło znajduje się poza systemem finansowym.

Pandemia COVID-19 pokazała, że mimo starań regulatorów, nadzorców, a także samych banków i utrzymywanej przez nie dyscypliny kapitałowej, nie da się przewidzieć wszystkich scenariuszy i zagrożeń dla stabilności systemu finansowego, z tego względu istotne jest, aby prawodawca zapewnił wszelkie możliwe i skuteczne mechanizmy, które pozwolą przygotować się na przyszłe, jeszcze niezidentyfikowane zagrożenia. Art. 113 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 daje bankom możliwość tworzenia ww. mechanizmów samopomocowych, które doskonale sprawdziły się w sektorze spółdzielczym oraz pokazały, że banki umieją, a przede wszystkim chcą same sobie pomagać, poczuwając się do solidarnej odpowiedzialności za sektor bankowy i jego stabilność, z tego względu zaproponowane regulacje, biorąc za wzór rozwiązania wprowadzone w ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz niektórych innych ustaw dla banków spółdzielczych, mają na celu zapewnienie podobnych ram instytucjonalnych dla banków sektora komercyjnego działających w formie spółek akcyjnych.

Projektowany **art. 130b ustawy – Prawo bankowe** reguluje cele funkcjonowania instytucjonalnego systemu ochrony dla banków działających w formie spółki akcyjnej oraz zakres wsparcia udzielanego przez ten system (przepis jest analogiczny do art. 22a ustawy o bankach spółdzielczych z uwzględnieniem specyfiki banku komercyjnego). Celem funkcjonowania systemu ma być zapewnienie płynności i wypłacalności każdego uczestnika tego systemu na zasadach określonych w ustawie oraz umowie systemu ochrony (rozwiązanie zgodne z art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013). Jest to nadrzędny cel każdego systemu ochrony. Pomoc udzielana uczestnikom systemu ochrony, która bezpośrednio przekłada się na realizację celu, będzie mogła w szczególności przybrać formę pożyczek, gwarancji, poręczeń lub innych podobnych form finansowania, będzie udzielania w razie problemów z ich wypłacalnością oraz aby przeciwdziałać zagrożeniom upadłości uczestników.

Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu system ochrony może także wspierać prowadzoną przez BFG przymusową restrukturyzację, o której mowa w ustawie o BFG, jeżeli została wszczęta wobec banku będącego spółką akcyjną, oraz wspierać przejęcie banku będącego spółką akcyjną, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe. Jest to uzupełnienie względem przepisów dotyczących systemu ochrony dla banków spółdzielczych i wynika z doświadczeń BFG z prowadzenia przymusowych restrukturyzacji w sektorze spółdzielczym oraz zaangażowania w te procesy systemu ochrony (np. przymusową restrukturyzację banku spółdzielczego w Przemkowie wspierał finansowo Spółdzielczy System Ochrony SGB²). W tym kontekście wskazać nadto należy, że w wyniku przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji, jak i przejęcia banku, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, nie dochodzi do spełnienia warunku gwarancji, o którym mowa w art. 2 pkt 57 ustawy o BFG (związanego m.in. ze złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości banku), a tym samym nie dochodzi do konieczności dokonania przez BFG wypłat z systemu gwarantowania depozytów w bankach. W odwrotnej sytuacji, tj. w przypadku upadłości banku o większej skali działania, realizacja wypłat środków gwarantowanych mogłaby wymagać wykorzystania całości środków funduszu gwarancyjnego banków oraz zaciągnięcia przez BFG dodatkowych zobowiązań np. pożyczki z budżetu państwa. Konieczność spłaty ww. zobowiązań oraz odbudowa zasobów funduszu gwarancyjnego banków skutkowałaby koniecznością istotnego podwyższenia pobieranych przez BFG składek na fundusz gwarancyjny banków. Zgodnie z wdrożoną w Polsce w 2016 r. dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów³, zwaną dalej „dyrektywą DGS”, państwa członkowskie mają zapewnić, aby poziom dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów (w Polsce: BFG) wynosił co najmniej 0,8% kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu i został osiągnięty do dnia 3 lipca 2024 r. Aktualnie stan środków własnych BFG możliwych do wykorzystania na finansowanie wypłat deponentom ponad dwukrotnie przekracza minimum wymagane przepisami unijnymi, jednak w sytuacji ich wykorzystania z uwagi na powyższy termin lub po jego upływie, BFG musiałby praktycznie natychmiastowo odbudować te zasoby, które były gromadzone latami. Ciężar tego spoczywałby na bankach. W konsekwencji istnienie systemu ochrony i jego potencjalny udział w procesach restrukturyzacyjnych, o

² <https://www.bfg.pl/przymusowa-restrukturyzacja-banku-spoldzielczego-w-przemkowie-informacja-o-przyczynach-i-skutkach/>

³ Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 149, Dz. Urz. UE L 212 z 18.07.2014, str. 47 oraz Dz. Urz. UE L 309 z 30.10.2014, str. 37),

których mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zapobiegających upadłości banków, będzie miało pozytywny wpływ na utrzymanie stabilności finansowej, a jednocześnie będzie ograniczało wysokość potencjalnego zaangażowania finansowego uczestników systemu ochrony związanego z negatywną sytuacją finansową banków, przede wszystkim konieczności uzupełnienia zasobów funduszu gwarancyjnego banków po jego wyczerpaniu.

Projektowany ust. 4 ww. przepisu wskazuje na kwestie, które musi zawierać umowa systemu ochrony w zakresie odpowiedzialności uczestnika systemu – przepis wynika z dostosowania art. 22a ust. 2 ustawy o bankach spółdzielczych do sytuacji banków komercyjnych, tj. odpowiedzialność została ograniczona do zobowiązań wynikających z udziału w systemie ochrony. Wynika to z pełnej dobrowolności przystąpienia do tego systemu.

Dodawany **art. 130c w ust. 1** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wskazuje, że banki prowadzące działalność w formie spółek akcyjnych mogą zarówno utworzyć system ochrony przewidziany w rozdziale 10a oraz do niego przystąpić po jego utworzeniu (przepis wzorowany na art. 22b ust. 1 ustawy o bankach spółdzielczych).

Utworzenie systemu ochrony nastąpi na podstawie umowy systemu ochrony. Udział banków w systemie ochrony ma dobrowolny charakter. Jest to system prywatny, na którego funkcjonowanie nie mają wpływu organy publiczne. System ochrony jest emanacją współpracy, mechanizmów samopomocy oraz odpowiedzialności uczestników sektora bankowego za jego stabilność i prawidłowe funkcjonowanie, nie zastępuje natomiast nadzoru czy zadań właściwych organów publicznych.

Proponowany ust. 3 (wzorowany na art. 22b ust. 3 ustawy o bankach spółdzielczych) wprowadza obligatoryjne zatwierdzenie projektu umowy systemu ochrony przez KNF (okoliczność wynikająca z art. 113 ust. 7 *in fine* rozporządzenia nr 575/2013), a także wskazuje na podmiot, który przedstawi ją temu organowi z wnioskiem o zatwierdzenie i uznanie systemu ochrony. Jednocześnie wskazano, że stroną takiego postępowania administracyjnego jest wyłącznie ten upoważniony do reprezentacji bank. Przepis ten ma na celu uproszczenie oraz niewydłużanie procesu tworzenia systemu ochrony i jest uzasadniony faktem, że tworzenie systemu ochrony jest procesem dobrowolnym, a cel i interes wszystkich banków, mających zamiar uczestniczyć w tym systemie, jest wspólny.

W projektowanym ust. 4 wskazano na termin, w jakim KNF wydaje decyzję w sprawie, o której mowa w projektowanym ust. 3, i wynosi on 30 dni od dnia otrzymania projektu umowy systemu

ochrony. Termin ten został określony w sposób krótszy niż analogiczny termin określony w ustawie o bankach spółdzielczych, co wynika z uproszczenia zadań i skali powiązań w ramach tego systemu w sektorze komercyjnym względem rozbudowanego systemu ochrony dla banków spółdzielczych, gdzie bierze on udział także w zarządzaniu ryzykiem i kontroli. Powyższe wynika z tego, że do systemu ochrony w sektorze spółdzielczym należą także mniejsze, lokalne i mniej zaawansowane organizacyjnie podmioty spółdzielcze, ich sytuacja podlega ciągłemu monitorowaniu przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony. Są one poddawane ocenie zarówno ilościowej, jak i jakościowej (np. analiza danych sprawozdawczych, w szczególności bilans – struktura, trendy, rachunek wyników, wskaźniki finansowe), a także kontroli w zakresie przestrzegania nadzorczych norm regulacyjnych, analizy zakresu i stopnia wdrożenia procedur wzorcowych czy analizy skali nieprawidłowości stwierdzonych po kontrolach audytu i innych kontrolach zewnętrznych. Wszystkie te czynności nie byłyby możliwe do przeniesienia na grunt podmiotów komercyjnych, jak również nie byłoby to uzasadnione. Z tego względu 30 dniowy termin określony dla KNF na wydanie decyzji jest wystarczający.

W projektowanym ust. 5 (wzorowanym na art. 22b ust. 5 ustawy o bankach spółdzielczych) wymieniono przesłanki wydania przez KNF decyzji o odmowie zatwierdzenia projektu umowy systemu ochrony, o której mowa w ust. 3. Z uwagi na to, że system ochrony jest dobrowolną inicjatywą stabilnościową uczestników rynku, ocena KNF została ograniczona do sprawdzenia, czy umowa systemu ochrony naruszałaby przepisy prawa, interesy uczestników systemu ochrony, nie zapewniałaby bezpieczeństwa środków gromadzonych u uczestników systemu ochrony lub nie byłyby spełnione warunki określone w art. 113 ust. 7 lit. b–d oraz lit. f–i rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W projektowanym ust. 6 (analogicznym jak art. 22b ust. 6 ustawy o bankach spółdzielczych) wskazano fakultatywne elementy decyzji o uznaniu systemu ochrony, które mogą określać termin, od którego system ochrony powinien funkcjonować zgodnie z umową systemu ochrony, dodatkowe warunki, których spełnienie zapewni bezpieczeństwo funkcjonowania systemu ochrony, a także termin, po upływie którego decyzja wygaśnie, jeżeli warunki, o których mowa w projektowanym pkt 2, nie zostaną spełnione. Jest to katalog przykładowy, jednak jednoznacznie wskazuje kierunek działania KNF, który sprowadza się wyłącznie do badania bezpieczeństwa funkcjonowania tego systemu ochrony, co wynika z nadzorczej roli KNF wobec uczestników tego systemu (banków komercyjnych podlegających nadzorowi), ale też zapewnienia pełnej niezależności funkcjonalnej i decyzyjnej systemu ochrony.

W projektowanym ust. 7 oraz 8 wskazano przesłanki, po wystąpieniu których KNF może uchylić decyzję o uznaniu systemu ochrony. Przepisy są wzorowane na art. 22b ust. 7 i 8 ustawy o bankach spółdzielczych. Rola kontrolna KNF została ograniczona do badania zgodności funkcjonowania systemu ochrony z prawem oraz warunkami określonymi w art. 113 ust. 7 lit. b–d lub lit. f–i rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także oceny, czy funkcjonowanie systemu ochrony zapewnia bezpieczeństwo zgromadzonych przez ten system środków pieniężnych. Ponadto KNF ma możliwość uchylenia decyzji o uznaniu systemu ochrony, gdy została ona wydana na podstawie fałszywych dokumentów, nieprawdziwych oświadczeń lub wskutek innych działań sprzecznych z prawem bądź system ochrony przestał spełniać warunki określone w tej decyzji.

Wskazać należy, że utworzenie systemu ochrony ma odbywać się w dużej mierze w sposób analogiczny do tworzenia systemu ochrony w przypadku banków spółdzielczych, co zostało uregulowane w ustawie o bankach spółdzielczych. Jednocześnie, w stosunku banków działających w formie spółki akcyjnej, w przeciwieństwie do banków spółdzielczych, zastosowanie znajdzie – zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 130c ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – jedynie część liter w ramach art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Będzie to miało daleko idące konsekwencje dla sposobu funkcjonowania systemu ochrony przewidzianego projektowaną ustawą. W szczególności projektowane przepisy przewidują, że w stosunku do regulacji systemu ochrony instytucjonalnej zawartej w ustawie o bankach spółdzielczych jednostka zarządzająca systemem ochrony będzie wyposażona w zdecydowanie mniejsze uprawnienia kontrolno-nadzorcze względem analogicznego mechanizmu w przypadku banków spółdzielczych i m.in. nie będzie:

- 1) wykonywała w ramach systemu ochrony czynności kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 9c ust. 2 pkt 3 i art. 9d ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 2) posiadała prawa wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest prowadzona działalność uczestnika systemu ochrony.

W przypadku systemu ochrony projektowanego dla banków komercyjnych informacje przekazane jednostce zarządzającej przez uczestników tego systemu będą miały co do zasady służyć wyłącznie zapewnieniu gotowości do udzielania pomocy lub wsparcia uczestnikom.

W konsekwencji powyższego uczestnicy systemu ochrony zachowają autonomię w zakresie zarządzania ryzykiem związanym z prowadzeniem działalności bankowej, a jednocześnie

uczestnictwo w przewidywanym dla banków komercyjnych, instytucjonalnym systemie ochrony, nie będzie wiązało się z przypisywaniem zerowej wagi ryzyka wzajemnym ekspozycjom uczestników systemu ochrony, co jest przewidziane dla banków działających w formie spółdzielni (art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013).

W projektowanym **art. 130d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe** (wzorowanym na art. 22c ustawy o bankach spółdzielczych) uregulowano formę dla wypowiedzenia umowy systemu ochrony (forma pisemną pod rygorem nieważności). Z uwagi na to, że system ochrony jest dobrowolną współpracą jego uczestników na podstawie zawartej między nimi umowy, każdy bank uczestniczący w tym systemie ma prawo w każdym momencie z niego wystąpić. Ustawodawca pozostawia tutaj swobodę stronom umowy co do szczegółowych warunków takiego wystąpienia, wskazując tylko termin i formę wypowiedzenia. Uregulowano zatem minimalny 24 miesięczny okres wypowiedzenia umowy systemu ochrony, który jest konieczny ze względu na mitygowanie negatywnego wpływu rezygnacji z uczestnictwa poszczególnych jego członków. Wymagana jest forma pisemna takiej rezygnacji pod rygorem nieważności. Takie samo podejście zostało przyjęte w ustawie o bankach spółdzielczych i się sprawdziło.

W projektowanym **art. 130e** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wskazano, że podmiotem zarządzającym systemem ochrony jest jednostka zarządzająca, która jest tworzona w formie spółki akcyjnej przez uczestników systemu ochrony. Zaproponowane rozwiązanie stanowi dostosowanie rozwiązania z art. 22d ustawy o bankach spółdzielczych do potrzeb i sytuacji prawnej banków komercyjnych. Do jednostki zarządzającej w zakresie nieuregulowanym ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe będą miały zastosowanie przepisy Kodeksu spółek handlowych, zwanego dalej „k.s.h.”. W związku z zadaniami, które zostaną powierzone jednostce zarządzającej, taka forma prawna jest najbardziej właściwa (w przypadku banków spółdzielczych oprócz spółki akcyjnej jednostką zarządzającą systemem ochrony może być także spółdzielnia). W projektowanym ust. 3 nałożono na uczestników systemu ochrony obowiązek objęcia oraz posiadania w okresie, kiedy dany uczestnik jest stroną umowy systemu ochrony, co najmniej minimalnej liczby akcji jednostki zarządzającej, określonej w jej statucie i umowie systemu ochrony. Zgodnie z projektowanym ust. 4, akcjonariuszem jednostki zarządzającej może być tylko uczestnik systemu ochrony zarządzanego przez tę jednostkę. Wprowadzono również ograniczenie wykonywania prawa głosu na walnym zgromadzeniu przez akcjonariusza, w okresie wypowiedzenia przez niego umowy systemu ochrony.

Projektowany **art. 130f** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (analogicznie jak art. 22e ustawy o bankach spółdzielczych) ma na celu określenie organów systemu ochrony zarządzanego przez jednostkę zarządzającą. Zgodnie z projektowanym ust. 1 tymi organami będą: walne zgromadzenie akcjonariuszy jednostki zarządzającej, rada nadzorcza jednostki zarządzającej będąca organem nadzorującym system ochrony oraz zarząd tej jednostki będący organem zarządzającym systemem ochrony. Wskazane organy są standardowymi organami korporacyjnymi dla podmiotu w formie prawnej przewidzianej dla jednostki zarządzającej (spółki akcyjnej). W projektowanym ust. 2 zostało potwierdzone umiejscowienie tych organów w strukturze systemu ochrony.

Jednocześnie dopuszczono, aby umowa systemu ochrony przewidywała powołanie innych organów niż wskazane w projektowanym ust. 1. Umowa systemu ochrony ma określać zasady zapewnienia organom jednostki zarządzającej warunków wykonywania zadań związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony, w szczególności w zakresie pomieszczeń, łącz telekomunikacyjnych i obsługi biurowej, oraz zasady pokrywania związanych z tym kosztów. Przewidziano możliwość, aby w umowie systemu ochrony zobowiązać jednego z uczestników systemu ochrony do zapewnienia organom jednostki zarządzającej, na zasadach określonych w tej umowie, warunków wykonywania zadań związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony.

W projektowanym **art. 130g ust. 1** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wskazano organ właściwy do powołania członków rady nadzorczej jednostki zarządzającej, którym jest walne zgromadzenie akcjonariuszy jednostki zarządzającej tworzone przez uczestników systemu ochrony. Przepis jest wzorowany na art. 22f ustawy o bankach spółdzielczych. Zaproponowane rozwiązanie jest także uzasadnione systemowo, ponieważ co do zasady rada nadzorcza jest organem osoby prawnej, który jest wybierany przez walne zgromadzenie. Rada nadzorcza jednostki organizacyjnej, jako organ nadzorujący system ochrony, zawiadamia KNF o swoim składzie lub jego zmianie niezwłocznie po jego powołaniu albo zmianie jego składu.

W projektowanym ust. 3 (wzorowanym na art. 22f ust. 2a ustawy o bankach spółdzielczych) uregulowano wymagania, jakie powinny być spełnione przez członków zarządu jednostki zarządzającej. W sektorze spółdzielczym tak uregulowane wymagania wobec osób kierujących systemem ochrony sprawdziły się w praktyce, ponieważ oba funkcjonujące systemy ochrony w sektorze banków spółdzielczych są zarządzane w sposób profesjonalny i skuteczny.

W projektowanym ust. 4 określono tryb i zasady powołania członków zarządu jednostki zarządzającej. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej są powoływani przez radę

nadzorcą jednostki zarządzającej albo zgromadzenie uczestników systemu ochrony stosownie do postanowień zawartej umowy systemu ochrony albo statutu jednostki zarządzającej. Powołanie członków zarządu jednostki zarządzającej wymaga zgody KNF. Z wnioskiem do KNF o wyrażenie zgody występuje rada nadzorcza jednostki zarządzającej.

W projektowanym ust. 5 przyznano KNF możliwość delegacji przedstawiciela w celu obserwowania bez prawa głosu prac zgromadzenia uczestników systemu ochrony i rady nadzorczej jednostki zarządzającej, o ile te organy wyrażą na to zgodę. Wynika to z przeświadczenia, że niektóre decyzje podejmowane przez system ochrony mogą być ważne dla całego sektora finansowego, więc udział przedstawiciela organu nadzoru jest uzasadniony. Jednak z uwagi na niezależność systemu ochrony, przedstawiciel nadzoru nie będzie miał prawa głosu. Jednocześnie organy systemu ochrony mogą nie wyrazić zgody na jego uczestnictwo w posiedzeniu, np. gdy uznają, że będzie to w jakikolwiek sposób mogło wpływać na swobodę podejmowania decyzji przez organy systemu ochrony.

W projektowanym ust. 6 określono zakres kwestii dotyczących struktury korporacyjnej jednostki zarządzającej, który zostanie określony w umowie systemu ochrony. Podkreśla to swobodę i dobrowolność, jaką ustawodawca chce powierzyć bankom komercyjnym, które będą potencjalnie tworzyć ten system.

W projektowanym **art. 130h ust. 1** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe przewiduje się obowiązek tworzenia funduszu pomocowego w jednostce zarządzającej systemem ochrony. Celem funduszu pomocowego będzie zapewnienie środków na finansowanie zadań systemu ochrony. Zadania te będą obejmować pomoc finansową dla uczestników systemu ochrony mającą na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieganie upadłości, a także wsparcie przymusowej restrukturyzacji prowadzonej przez BFG, wszczętej wobec banku będącego spółką akcyjną. W takiej sytuacji zastosowanie będzie miał art. 174 ust. 1 pkt 3, a wsparcie będzie skierowane do podmiotu przejmowanego, ułatwiając transakcje dla podmiotu przejmującego prawa udziałowe podmiotu w restrukturyzacji (zaadresowanie sytuacji, która już wystąpiła w sektorze banków spółdzielczych w przypadku przymusowej restrukturyzacji banku spółdzielczego w Przemkowie i partycypacji w transakcji systemu ochrony SGB). Ponadto system ochrony może wspierać przejęcie banku zgodnie z art. 146 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, jeżeli podmiotem przejmowanym jest bank w formie spółki akcyjnej, analogicznie względem możliwości wsparcia procesu przejęcia w przymusowej restrukturyzacji.

Zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe fundusz pomocowy będzie tworzony z wpłat uczestników systemu ochrony lub z innych źródeł określonych w umowie systemu ochrony. Wysokość i zasady wnoszenia wpłat będzie określała umowa systemu ochrony z zastrzeżeniem przepisów określających minimalną wysokość wpłaty dla członków przystępujących do systemu ochrony. Ustawodawca uznał, że banki komercyjne uczestniczące w systemie ochrony powinny mieć pełną swobodę w kształtowaniu polityki kapitalizowania funduszu pomocowego, z uwagi na fakt, że najlepiej znają skalę potrzeb i potencjalnych problemów czy przyszłych potencjalnych czynników ryzyka w sektorze. Jednocześnie z uwagi na to, że jest zasadnym wstępne zasilenie tego funduszu, aby zyskał operacyjną zdolność zbliżoną do funduszy utworzonych w systemach pomocy sektora spółdzielczego, które były dokapitalizowywane przez kilka lat, dodano zastrzeżenie wskazujące na konieczność wniesienia wstępnej wpłaty przy przystąpieniu do tego systemu.

Projektowany art. 130h ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa obowiązek wniesienia przez uczestnika systemu ochrony początkowej wpłaty na fundusz pomocowy, w wysokości co najmniej 0,3% kwoty środków gwarantowanych tego uczestnika, objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów. Wpłaty takie powinny być wniesione w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do systemu ochrony. Przepis ten wynika z konieczności wyposażenia funduszu pomocowego w początkowy kapitał, który będzie umożliwiał mu operacyjną zdolność działania. System ochrony w sektorze banków komercyjnych tworzony jest znacząco później niż takie systemy powstały w sektorze spółdzielczym, natomiast będzie musiał być skuteczny w podobnym zakresie wobec tych samych czynników ryzyka. Ponadto z uwagi na większą autonomię banków komercyjnych, wynikającą m.in. z innych podstaw regulacyjnych dla funkcjonowania banków w formie spółek akcyjnych, a tym samym braku objęcia zakresem kompetencji systemu ochrony także kwestii w zakresie zarządzania ryzykiem związanym z prowadzeniem działalności bankowej, czy sposobu kapitalizowania opartego na składkach na fundusz gwarancyjny banków (w sektorze spółdzielczym wpłata dokonywana przez uczestnika systemu ochrony na fundusz pomocowy nie może być niższa niż wysokość obniżki składki, o której mowa w art. 286 ust. 1 ustawy o BFG, wynikająca z różnicy między składką wyliczoną dla banku będącego uczestnikiem systemu ochrony a oszacowaną wielkością składki, w przypadku gdy bank ten nie uczestniczyłby w systemie ochrony). Takie rozwiązanie w sektorze komercyjnym nie jest możliwe, ponieważ mechanizm obniżki skonstruowany jest w sposób, gdzie obniżka udzielona bankom spółdzielczym zostaje pokryta wpłatami banków komercyjnych, tym samym, jeżeli

analogiczny przepis dotyczyłby banków komercyjnych, to całość składki musiałyby pokryć banki komercyjne niebędące uczestnikami systemu ochrony, a ciężar tych zobowiązań byłby zbyt wysoki. Zaproponowano zatem w całości prywatny sposób finansowania funduszu pomocowego, bez zachęt, jakie otrzymały banki spółdzielcze.

Ponadto projektowany art. 130h ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa zamknięty katalog instrumentów, w których jednostka zarządzająca systemem ochrony może lokować środki funduszu pomocowego. Katalog ten obejmuje lokaty bankowe zakładane wyłącznie w bankach, będących uczestnikami systemu ochrony, skarbowe papiery wartościowe, bony pieniężne Narodowego Banku Polskiego oraz obligacje emitowane przez BFG. Ograniczenie możliwości lokowania środków podyktowane jest pomocowym charakterem działalności systemu ochrony oraz koniecznością szybkiego dostępu do zgromadzonych środków przy jednoczesnym zapewnieniu im bezpieczeństwa.

Zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe umowa systemu ochrony będzie określała szczegółowe zasady zarządzania funduszem pomocowym.

Projektowany **art. 130i** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe jest wzorowany na art. 22h ustawy o bankach spółdzielczych. Przepis ten przewiduje konieczność utworzenia w jednostce zarządzającej mechanizmów pomocy płynnościowej, pomocy służącej zapewnieniu wypłacalności, wsparcia przez system ochrony postępowań, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Zakres kwestii regulowanych tym przepisem odpowiada celom instytucjonalnego systemu ochrony oraz możliwościom wsparcia postępowań z projektowanego art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Szczegółowe zasady tworzenia i zarządzania mechanizmami będą określone w sposób swobodny przez uczestników systemu ochrony w umowie systemu ochrony.

Projektowany **art. 130j ust. 1** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa przesłanki udzielenia przez jednostkę zarządzającą wsparcia. Pomoc taka może być udzielona, gdy spełniony zostanie co najmniej jeden z warunków określonych w przepisie. Wsparcie może zostać udzielone, gdy będzie ono służyło zapobieganiu upadłości jednego z uczestników systemu, niekoniecznie uczestnika wnioskującego, lub gdy miałoby zostać udzielone dla wspierania przymusowej restrukturyzacji albo przejęcia, o którym mowa w art. 146b ust. 1

ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, a także gdy takie wsparcie będzie służyć spełnieniu wymogów regulacyjnych uczestnika systemu ochrony.

Zgodnie z projektowanym art. 130j ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wsparcie może być udzielane przez system ochrony w związku z przejęciem, o którym mowa w art. 174 ust. 1 ustawy o BFG, lub przejęciem, o którym mowa w art. 146b ust. 1.

Projektowany art. 130j ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe doprecyzowuje moment, w którym składany jest wniosek do jednostki zarządzającej systemem ochrony. Wniosek ten jest składany przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji przez podmiot zainteresowany przejęciem przedsiębiorstwa lub wybranych albo wszystkich praw majątkowych lub wybranych albo wszystkich zobowiązań lub praw udziałowych podmiotu, wobec którego może zostać wszczęta przymusowa restrukturyzacja. Powyższe wynika z charakteru procesów przymusowej restrukturyzacji, gdzie BFG zanim wyda decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji szuka na rynku potencjalnych podmiotów przejmujących (zawierając z nimi w trakcie rozmów umowy NDA), dopiero w sytuacji wyrażenia chęci przez potencjalny podmiot przejmujący i sparametryzowaniu całej transakcji, BFG wydaje decyzję o jej wszczęciu.

Projektowany art. 130j ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa zasadę informowania o wyrażeniu zgody na udzielenie pomocy lub wsparcia przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony: podmiot wnioskujący o pomoc lub wsparcie, BFG oraz KNF. W przypadku odmowy udzielenia wsparcia przymusowej restrukturyzacji albo przejęcia określonego w art. 146b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (przypadki określone w projektowanym art. 130b ust. 2 tej ustawy), jednostka zarządzająca jest zobowiązana, zgodnie z projektowanym art. 130j ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, do przekazania uzasadnienia odmowy udzielenia wsparcia do podmiotu wnioskującego, BFG oraz KNF. Umożliwia to wskazanym, zainteresowanym podmiotom uzyskanie wyjaśnień i informacji w tym zakresie.

Projektowany **art. 130k ust. 1** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wprowadza otwarty katalog zadań organu zarządzającego systemem ochrony. Do zadań organu zarządzającego będzie należało w szczególności: zarządzanie systemem ochrony, reprezentowanie systemu ochrony, zapewnienie zgodności działalności uczestników systemu ochrony z postanowieniami umowy systemu ochrony, podejmowanie działań koniecznych do zapewnienia bezpieczeństwa depozytów gromadzonych u uczestników systemu ochrony, podejmowanie działań koniecznych dla zapewnienia płynności i wypłacalności każdego

uczestnika systemu ochrony czy wspieranie udziału w procesach przymusowej restrukturyzacji i przejęć banków, o których mowa w art. 146b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Projektowany **art. 130k ust. 3** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wskazuje, że zasady dostępu uczestników systemu ochrony do informacji o ryzyku utraty przez uczestnika systemu ochrony płynności i wypłacalności określi umowa systemu ochrony. Taki przepis zapewni autonomię w kształtowaniu stosunków przez uczestników systemu ochrony.

Projektowany **art. 130k ust. 4-6** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe nakłada na organ zarządzający systemem ochrony obowiązek sporządzania informacji o systemie ochrony według stanu na koniec każdego roku obrotowego oraz jej przekazywania do KNF i BFG. Ze względu na ustawowe zadania BFG, w szczególności możliwość prowadzenia przymusowej restrukturyzacji, w sytuacji gdy wszczęto ją wobec uczestnika systemu ochrony lub gdy uczestnik systemu ochrony występuje jako podmiot przejmujący, o którym mowa w art. 174 ust. 1 ustawy o BFG, BFG otrzymuje jedynie informacje o wysokości środków zgromadzonych w funduszu pomocowym i ich wykorzystaniu. Wskazać należy, że zakres informacji o systemie ochrony został ograniczony w stosunku do art. 113 ust. 7 lit. e rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Projektowany **art. 130k ust. 7** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe dopuszcza możliwość wykorzystania przez organ zarządzający systemem ochrony infrastruktury organizacyjnej i zasobów kadrowych uczestników systemu ochrony w zakresie swoich kompetencji. Takie uprawnienie daje możliwość zoptymalizowania kosztów działania organu zarządzającego systemem ochrony.

Projektowany **art. 130k ust. 8-10** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe umożliwia organowi zarządzającemu systemem ochrony weryfikację zasadności oraz możliwości wydatkowania środków zgromadzonych w funduszu pomocowym w celu ich przekazania na wsparcie uczestnika systemu ochrony. Na potrzeby tej weryfikacji przepis umożliwia organowi zarządzającemu systemem ochrony pozyskiwanie od uczestników systemu ochrony informacji niezbędnych do wykonywania powierzonych mu zadań, określonych w projektowanym art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Dopuszczenie możliwości bezpośredniego zwrócenia się przez organ zarządzający systemem ochrony do BFG lub KNF o określone informacje lub dane związane z działalnością banku, wobec którego planowane jest podjęcie działań, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ma na celu

zredukowanie obciążeń uczestników systemu ochrony związanych z nałożeniem na nich dodatkowych wymogów informacyjnych, a ponadto wpisuje się w ideę współpracy systemu ochrony z uczestnikami sieci bezpieczeństwa finansowego na rzecz zapewnienia stabilności systemu finansowego przez realizację ustawowych kompetencji BFG i KNF. Wskazać należy, że w stosunku do ustawy o bankach spółdzielczych zakres uprawnień przysługujących organowi zarządzającemu systemem ochrony jest mniejszy, ponieważ funkcje tego systemu zostały znacząco ograniczone z uwagi na inny względem sektora banków spółdzielczych reżim regulacyjny, w jakim funkcjonują banki komercyjne oraz większą skalę ich działalności.

Projektowany **art. 130k ust. 11** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa zakres wykorzystania przez organy systemu ochrony informacji, o których mowa w projektowanym art. 130k ust. 8-10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Projektowany **art. 130k ust. 12** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe zobowiązuje uczestników systemu ochrony, członków organów jednostki zarządzającej oraz osoby zatrudnione w tej jednostce oraz inne osoby, które zapoznały się z informacjami stanowiącymi tajemnice prawnie chronione, do zachowania ich w tajemnicy.

Projektowany **art. 130l ust. 1** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe poddaje funkcjonowanie systemu ochrony nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez KNF. Nadzór ten sprawowany jest na zasadach określonych zarówno w przepisach projektowanego rozdziału 10a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, jak i zgodnie z przepisami ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Głównym celem nadzoru nad systemem ochrony jest zapewnienie weryfikacji zgodności działalności tego systemu z przepisami ustawy.

Projektowany **art. 130l ust. 2** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe reguluje tryb wykonywania czynności kontrolnych przez pracowników Urzędu KNF. Czynności te mogą być wykonywane po okazaniu przez tych pracowników legitymacji służbowej, a także doręczeniu upoważnienia wydanego przez KNF.

Zgodnie z projektowanym **art. 130l ust. 3** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe KNF, w ramach sprawowanego nadzoru, może kierować do jednostki zarządzającej zalecenie podjęcia środków koniecznych do przywrócenia płynności płatniczej systemu ochrony. Ponadto KNF może przekazać jednostce zarządzającej opinię na temat konieczności zwiększenia funduszu pomocowego funkcjonującego w ramach systemu ochrony. Przedmiotowa opinia ma charakter niewiążący, wynika to z dobrowolnego charakteru uczestnictwa w systemie ochrony oraz pełnej autonomii tego systemu w zakresie gromadzenia

i angażowania środków pieniężnych na realizację swoich celów, w tym udzielania wsparcia. W efekcie KNF, obserwując wydarzenia na rynku finansowym, otrzymuje uprawnienie do wyrażenia w formie opinii swojego stanowiska w przedmiocie konieczności zwiększenia zasobów funduszu pomocowego. Nie jest jednak zasadnym, aby rzeczzone stanowisko było wiążące dla autonomicznej i prywatnoprawnej struktury projektowanego systemu ochrony, który może wziąć przekazaną opinię pod uwagę i na zasadach określonych w umowie systemu ochrony (zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe), dokapitalizować fundusz pomocowy, ale może także uznać, że nie jest to konieczne, bądź na dany moment niemożliwe np. z uwagi na sytuację i plany finansowe uczestników systemu ochrony. Tym samym opinia KNF, w projektowanym przypadku nie implikuje żadnej powinności po stronie systemu ochrony, także w zakresie konieczności odniesienia się do niej. Podobnie jak uczestnictwo w systemie ochrony jest dobrowolne, tak samo kształtowanie polityki finansowej tego systemu powinno takie być.

Projektowany **art. 130l ust. 4** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa zamknięty katalog uprawnień KNF względem systemu ochrony oraz członków organu zarządzającego tego systemu, przysługujących w przypadku stwierdzenia, że organy systemu ochrony nie realizują zaleceń KNF, albo gdy ich działalność narusza przepisy prawa, umowę systemu ochrony lub statut lub stwarza zagrożenie dla interesów uczestników tego systemu. Uprawnienia te obejmują wystąpienie do właściwego organu z wnioskiem o odwołanie albo odwołanie przez KNF członków organu zarządzającego, zawieszenie tych członków w czynnościach do czasu podjęcia uchwały w przedmiocie wniosku o ich odwołanie, a także uchylenie decyzji o uznaniu systemu ochrony.

Zgodnie z projektowanym **art. 130l ust. 5** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe KNF przysługuje dodatkowo uprawnienie do zawieszenia w czynnościach członków organu zarządzającego systemu ochrony w przypadku przedstawienia takiej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe, a także gdy taki członek spowoduje znaczne straty majątkowe w systemie ochrony.

Projektowany **art. 130l ust. 6** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe zobowiązuje KNF do odwołania członka organu zarządzającego systemu ochrony, gdy wystąpią przesłanki odmowy przez Komisję zgody na powołanie członka zarządu banku określone w art. 22b ust. 3 pkt 1–3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Rozwiązanie takie zapewnia spełnienie, przez członków organu zarządzającego systemem, wymogów, co do zasady zgodnych z wymogami dla członków zarządu banku.

Jednocześnie po art. 138 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe projektuje się dodanie **art. 138aa**, w myśl którego niezależnie od sankcji przewidzianych na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, KNF stosuje sankcje administracyjne określone w Ustawie w przypadku stwierdzenia, że bank hipoteczny dokonuje naruszeń przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych.

6) **Art. 6 projektu** wprowadza zmiany do ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe.

Zmiany w art. 440 ust. 2 mają na celu podział dotychczasowej kategorii trzeciej, w skład której wchodziły m.in. należności z tytułu umów rachunku bankowego objętych ochroną gwarancyjną inne niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy o BFG, należności z tytułu pozostałych umów rachunku bankowego należące do podmiotów wymienionych w art. 22 ust. 1 ustawy o BFG, a także pozostałe należności, które nie podlegają zaspokojeniu w innych kategoriach. Takie rozwiązanie w sposób nieuprawniony pogarszało sytuację wierzycieli z tytułu umów rachunku bankowego, względem innych wierzycieli. W ocenie projektodawcy z uwagi na szczególną rolę umowy rachunku bankowego w obrocie gospodarczym, należności z tego tytułu powinny być uprzywilejowane względem innych należności. Umowa rachunku bankowego jest podstawową usługą oferowaną przez banki i jest oparta na zaufaniu deponenta do banku oraz systemu finansowego. Proponowana zmiana mająca na celu uprzywilejowanie należności z tytułu umowy rachunku bankowego zmniejsza ryzyko utraty środków przez podmioty powierzające swoje środki bankowi w przypadku jego upadłości i tym samym zmniejsza ryzyko utraty zaufania do systemu finansowego.

W ramach projektowanej zmiany wprowadza się podkategorię pierwszą, w której znajdą się pozostałe należności z tytułu środków objętych ochroną gwarancyjną innych niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy o BFG – w skład tej podkategorii wejdą należności dużych przedsiębiorców ponad wysokość gwarantowanej kwoty. W podkategorii drugiej znajdą się pozostałe należności wynikające z umów rachunku bankowego, tj. należności podmiotów wymienionych w art. 22 ust. 1 ustawy o BFG. W podkategorii trzeciej znajdą się odsetki od należności ujętych w podkategorii pierwszej oraz drugiej. W podkategorii czwartej znajdą się należności obecnie ujęte w kategorii trzeciej po wyłączeniu należności określonych w podkategorii pierwszej oraz drugiej.

Brzmienie modyfikowanego pkt 4 wynika z konieczności dostosowania go do zmienionego pkt 3. Proponowana zmiana art. 440 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo

upadłościowe uzupełnia zaproponowaną już wcześniej zmianę art. 440 ust. 2 pkt 3 (podział obecnej trzeciej kategorii na cztery podkategorie).

Zgodnie z proponowaną zmianą art. 440 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe dotychczasowa kategoria czwarta zostanie podzielona na dwie podkategorie. W skład podkategorii pierwszej wejdą należności z tytułu odsetek od należności ujętych w projektowanym art. 440 ust. 2 pkt 3 lit. d, a także sądowe i administracyjne kary grzywny oraz należności z tytułu darowizn i zapisów. Wskazany w tym przepisie zakres należności został dostosowany do projektowanej zmiany art. 440 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe. Jednocześnie podkategorią drugą w art. 440 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe objęte zostaną należności jednostki zarządzającej systemem ochrony (zarówno banków komercyjnych i spółdzielczych).

Celem zmiany **art. 442** ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe jest implementacja art. 4 ust. 1 dyrektywy 2019/2162, określającego wymóg zrównania pozycji wierzycieli z tytułu listów zastawnych oraz wierzycieli z tytułu instrumentów pochodnych. Jednocześnie zmiana ta pociąga za sobą zmianę przepisu dotyczącego kolejności zaspokajania roszczeń z osobnej masy upadłości, w związku z czym zaproponowano nowe brzmienie **art. 448**.

Zmiana w **art. 442a** w ust. 2 w zdaniu pierwszym oraz w **art. 446b** w **ust. 1** w **pkt 2** ma charakter dostosowujący do nowej terminologii odnoszącej się do instrumentu pochodnego na gruncie Ustawy.

Zmiana w **art. 458** ust. 2 ma charakter wynikowy i jest konsekwencją wprowadzenia w kategorii trzeciej doprecyzowań w postaci podkategorii.

7) **Art. 7 projektu** wprowadza zmianę do ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2022 r. poz. 100) w zakresie korekty odesłań do nowego brzmienia Ustawy.

8) **Art. 8 projektu** wprowadza zmianę **art. 97 ust. 1 pkt 2** ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 605, z późn. zm.). Celem ww. zmiany jest implementacja do krajowego porządku prawnego art. 28 dyrektywy 2019/2162. Przepis ten nowelizuje art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie

koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).

Art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE umożliwia państwom członkowskim podwyższenie z 5% do 25% maksymalnego limitu inwestycyjnego funduszy inwestycyjnych typu UCITS (w prawodawstwie krajowym fundusze inwestycyjne otwarte) w odniesieniu do obligacji wyemitowanych przez instytucję kredytową, która posiada statutową siedzibę w państwie członkowskim i podlega na mocy prawa szczególnemu nadzorowi publicznemu służącemu ochronie posiadaczy obligacji, w przypadku gdy kwoty pochodzące z emisji tych obligacji są inwestowane zgodnie z prawem w aktywa, które podczas całego okresu ważności obligacji są w stanie pokryć roszczenia związane z obligacjami oraz które w przypadku niewypłacalności emitenta zostałyby wykorzystane na zasadzie pierwszeństwa w celu zwrotu kapitału i płatności narosłych odsetek.

Art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE był jednym z pierwszych przepisów na poziomie prawa europejskiego, w którym przewidziano ogólne wymogi dotyczące struktury obligacji zabezpieczonych, co wynikało między innymi z braku harmonizacji wymogów dotyczących emisji obligacji zabezpieczonych. Mając na uwadze, że implementowana dyrektywa 2019/2162 ustanawia we wszystkich państwach członkowskich wspólne wymagania we wskazanym zakresie, dokonuje ona również nowelizacji art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w ten sposób, że od dnia 8 lipca 2022 r. do podwyższonego do 25% limitu inwestycyjnego będą mogły być zaliczane wyłącznie obligacje zabezpieczone spełniające warunki określone w implementowanej dyrektywie 2019/2162. Jednocześnie dyrektywa ta zezwala na zaliczenie do tego podwyższonego limitu inwestycyjnego obligacji zabezpieczonych, które zostały wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r., pod warunkiem że spełniają one dotychczasowe warunki. Tym samym, zgodnie ze znowelizowanymi przepisami do podwyższonego limitu inwestycyjnego fundusze inwestycyjne otwarte po dniu 8 lipca 2022 r. nie będą mogły zaliczać tych obligacji zabezpieczonych wyemitowanych po tym dniu, które nie spełniają wymagań implementowanej dyrektywy 2019/2162.

Implementacja art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE została dokonana w art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Zauważenia przy tym wymaga, że krajowy ustawodawca wskazał wprost, że wymogi określone w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE spełniają listy zastawne

wyemitowane na podstawie nowelizowanej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (art. 97 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi). Ponadto, mając na uwadze, że zasady emisji obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych) na podstawie prawa polskiego regulują przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, podczas gdy art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE odnosi się również do obligacji zabezpieczonych emitowanych na podstawie prawa innych państw członkowskich, w art. 97 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi określone zostały wymagania, jakie muszą spełniać obligacje zabezpieczone (odpowiedniki polskich listów zastawnych) emitowane w innych państwach członkowskich. Proponuje się zatem zachowanie dotychczasowej zasady, zgodnie z którą za obligacje zabezpieczone, o których mowa w znowelizowanym art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE, uznaje się listy zastawne, przy czym w ich przypadku nie ma potrzeby określania przedziału czasowego emisji, gdyż listy zastawne wyemitowane zarówno przed dniem 8 lipca 2022 r., jak i po tej dacie, spełniają wymagania przewidziane implementowanym przepisem. W konsekwencji zmianie podlega wyłącznie pkt 2 omawianego przepisu, który odzwierciedla znowelizowany art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE.

Uchylenie przepisu ust. 5 w art. 97 ustawy z dnia 24 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi odzwierciedla zmienione brzmienie art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE, w którym uchyła się akapit trzeci dotyczący wymogów powiadamiania wskazanych organów.

9) **Art. 9** projektu wprowadza zmiany do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, z późn. zm.).

Zmiana w **art. 70 ust. 2 pkt 1** ma na celu włączenie obligacji, które emitował będzie podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy o BFG, lub BFG, do katalogu instrumentów, wobec których bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może bez zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 1–6 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Zmiana jest uzasadniona koniecznością zwiększenia katalogu podmiotów, które mogą świadczyć usługi pośrednictwa w plasowaniu i obrocie wtórnym w zakresie tych obligacji, co umożliwi szybkie pozyskanie przez podmiot zarządzający aktywami środków w celu realizacji procesu przymusowej

restrukturyzacji. Zgodnie z art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi będą odpowiednio stosowane w tym przypadku przepisy regulujące działalność maklerską, dzięki czemu zostanie zapewniona odpowiednia ochrona nabywców tych obligacji, bez jednoczesnej konieczności uzyskiwania przez bank zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej.

10) **Art. 10** projektu wprowadza zmiany do ustawy o ofercie publicznej związane w głównej mierze z zasadami ogłaszania oraz przeprowadzania wezwań.

Projektowane brzmienie **art. 4 pkt 33 i 34, art. 77a ust. 4–7, art. 79 ust. 5a, art. 79b, art. 79e i art. 79f** ustawy o ofercie publicznej służą przeniesieniu do ustawy o ofercie publicznej niektórych kwestii uregulowanych dotychczas w rozporządzeniu Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz warunków nabywania akcji w wezwaniach (Dz. U. poz. 2114). Rozwiązanie to jest uzasadnione zasadami poprawnej legislacji, zgodnie z którymi prawa i obowiązki uczestników rynku kapitałowego powinny być kształtowane przede wszystkim w drodze ustawy.

Zmiana w projektowanym brzmieniu **art. 4 pkt 27** ustawy o ofercie publicznej dotyczy definicji pośredniego nabycia akcji. Zmiana ta jest spowodowana potrzebą doprecyzowania regulacji odnoszących się do sytuacji, w której następuje faktyczne przejęcie kontroli nad spółką publiczną i ma na celu wzmocnienie ochrony akcjonariuszy mniejszościowych przez eliminację praktyk, które naruszają ich interes, ale są zgodne z literą prawa. Przykładem takich praktyk jest wnoszenie przez podmiot zamierzający zbyć znaczny pakiet akcji do utworzonej spółki celowej aportu w postaci akcji spółki publicznej (np. stanowiących 65,9% ogólnej liczby głosów), a następnie zbycie wszystkich udziałów w spółce celowej na rzecz podmiotu, który chce nabyć znaczny pakiet akcji spółki publicznej. W ten sposób dochodzi do pośredniego nabycia znacznego pakietu akcji, w wyniku którego powstanie obowiązek ogłoszenia wezwania następczego na akcje stanowiące zaledwie 0,1% ogólnej liczby głosów. Oznacza to, że zapisy złożone przez pozostałych akcjonariuszy w odpowiedzi na wezwanie, są objęte znaczną redukcją. Tym samym prawo akcjonariuszy mniejszościowych do sprzedaży posiadanych akcji w praktyce jest znacznie ograniczane.

Przewidziana projektem zmiana w **art. 11a ust. 9** ustawy o ofercie publicznej ma na celu zaktualizowanie zawartego w tym przepisie odesłania przez uwzględnienie tam, obok art. 77–79 ustawy o ofercie publicznej, także dodawanych do tej ustawy art. 79a–79f.

Projektowany **art. 72a** ustawy o ofercie publicznej ma na celu wprowadzenie mechanizmu wezwania dobrowolnego na wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej. Art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/25/WE przewiduje, że jeśli kontrolę nad spółką uzyskano w wyniku dobrowolnej oferty (*voluntary bid*), złożonej zgodnie z tą dyrektywą, adresowanej do wszystkich posiadaczy papierów wartościowych i na wszystkie posiadane przez nich papiery wartościowe, to obowiązek złożenia oferty, ustanowiony w ust. 1 tej dyrektywy, nie ma zastosowania. Dyrektywa 2004/25/WE przewiduje więc możliwość przeprowadzenia wezwania dobrowolnego, które zwalnia z wezwania następczego. Obecnie w polskim porządku prawnym nie istnieją regulacje dotyczące zasad przeprowadzania wezwań dobrowolnych, z wyjątkiem dobrowolnych ofert sprzedaży akcji, które nie podlegają przepisom o wezwaniach, chroniących akcjonariuszy mniejszościowych. W związku z powyższym, w projekcie ustawy proponuje się wprowadzenie możliwości ogłoszenia wezwania dobrowolnego na wszystkie pozostałe akcje, niezależnie od liczby akcji już posiadanych, a więc dotyczy to również podmiotów, które posiadają powyżej 50% ogólnej liczby głosów. Ogłoszenie takiego wezwania dobrowolnego zwalniałoby z ogłoszenia wezwania obowiązkowego następczego związanego z przekroczeniem progu 50% ogólnej liczby głosów. Regulacje dotyczące ustalenia ceny w wezwaniu, możliwości odstąpienia od ogłoszonego wezwania, obowiązku ustanowienia zabezpieczenia oraz sankcji związanych z naruszeniami tych przepisów będą analogiczne jak w przypadku wezwania obowiązkowego.

Zmieniany **art. 73** ustawy o ofercie publicznej ustanawia próg 50% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu jako próg przejęcia kontroli, skutkujący obowiązkiem ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji („wezwanie obowiązkowe”). Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2004/25/WE, w sytuacji gdy osoba fizyczna lub prawna, w wyniku nabycia przez nią lub przez osoby działające z nią w porozumieniu, posiada papiery wartościowe spółki, które dodane do posiadanych przez nią papierów wartościowych i do papierów wartościowych posiadanych przez osoby działające z nią w porozumieniu, dają jej bezpośrednio lub pośrednio określony udział w ogólnej liczbie głosów w tej spółce, dający jej kontrolę nad tą spółką, państwa członkowskie zapewniają, że od takiej osoby wymaga się złożenia oferty jako środka ochrony mniejszościowych akcjonariuszy tej spółki. Taka oferta jest kierowana w najwcześniejszym możliwym terminie oraz do wszystkich posiadaczy tych papierów wartościowych i obejmuje wszystkie posiadane przez nich papiery wartościowe po wartości godziwej. Zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy 2004/25/WE to państwo członkowskie decyduje o poziomie udziału w ogólnej liczbie głosów,

który daje kontrolę. Polski ustawodawca przyjął próg 66% ogółu głosów w spółce publicznej jako próg „kontrolny” zgodnie z tą dyrektywą. Uzasadnieniem dla przyjęcia takiego rozwiązania była specyfika polskiego rynku kapitałowego, na którym dominują małe spółki o skoncentrowanej strukturze właścicielskiej. Ustalenie progu 66% ogółu głosów miało na względzie dążenie do ochrony rozwijającego się rynku kapitałowego, utrzymanie płynności i zmniejszenie liczby emitentów znoszących dematerializację akcji. Analizując okres od wejścia w życie rozwiązania przyjętego w art. 73 ust. 1 i 74 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, można zauważyć brak możliwości wycofania się w pełni z inwestycji przez akcjonariuszy mniejszościowych w razie zmiany kontroli nad spółką publiczną. Należy zauważyć, że nabycie faktycznej kontroli nad spółką publiczną często następuje już w wyniku posiadania mniej niż 66% ogólnej liczby głosów. Jeżeli zatem podmiot posiadający pakiet kontrolny mniejszy niż 66% ogólnej liczby nie zdecyduje się na przekroczenie tego progu w wyniku wezwania uprzedniego, to akcjonariusze mniejszościowi nie mają możliwości wycofania się ze spółki. Analiza zaangażowania w spółki notowane na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie, zwanej dalej „GPW”, pokazuje, że próg 66% faktycznie został ustanowiony na zbyt wysokim poziomie i jest bardzo rzadko przekraczany. Według stanu na dzień 26 marca 2020 r. w przypadku 140 największych spółek notowanych na GPW (wchodzących w skład indeksów WIG20, mWIG40 oraz sWIG80) próg 66% udziału w ogóle głosów jest przekroczony jedynie w około 16% spółek co, jak się wydaje, wynika przede wszystkim z możliwości sprawowania faktycznej kontroli nad spółką, przy dysponowaniu mniejszą liczbą głosów. Dominujący akcjonariusze rzadko zatem dążą do przekroczenia poziomu 66% ogółu głosów w spółce, zadowalając się niższym poziomem, dającym im najczęściej faktyczną kontrolę nad spółką. W latach 2015–2020 spośród 169 wszystkich wezwań ogłoszonych na wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej tylko 54 wezwania związane były z obowiązkiem ogłoszenia wezwania następczego po przekroczeniu 66% ogólnej liczby głosów. Nie należy również pomijać wątpliwości zgłaszanych w doktrynie co do zgodności progu 66% z modelem przyjętym w dyrektywie 2004/25/WE. Kolejnym ważnym argumentem jest określenie progu kontroli w innych przepisach, w tym w przepisach dotyczących rynku kapitałowego. W oparciu o definicje podmiotu dominującego i kontroli, zawarte w regulacjach UE oraz krajowych przepisach, przyjmuje się, że przedsiębiorstwem kontrolowanym jest przedsiębiorstwo, w którym większość praw głosu należy do jednej osoby fizycznej albo prawnej, zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniającej dyrektywę

2001/34/WE (Dz. Urz. UE L 390 z 31.12.2004, z późn. zm.), zwaną dalej „dyrektywą 2004/109/WE”. Większość ta jest rozumiana jako poziom powyżej 50%, w tym 50% plus 1 głos. Podobnie zgodnie z art. 4 pkt 14 lit. a ustawy o ofercie publicznej, przez podmiot dominujący rozumie się podmiot, w sytuacji gdy posiada bezpośrednio lub pośrednio przez inne podmioty większość głosów w organach innego podmiotu, także na podstawie porozumień z innymi osobami. Analogiczne rozwiązania dotyczące definicji jednostki dominującej i spółki dominującej znajdują się w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217, z późn. zm.) oraz w k.s.h. Wreszcie należy wziąć pod uwagę ostatnie zmiany wprowadzone do k.s.h., które promują przeprowadzanie Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy, zwanego dalej „WZA”, w formie zdalnej, przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej. Zmiany te będą istotnie przyczyniać się do zmiany postrzegania uczestnictwa akcjonariatu rozproszonego w życiu spółki. Niejednokrotnie podnoszona bariera logistyczna związana z osobistym stawiennictwem na WZA zostanie przełamana, co powinno istotnie zwiększyć liczbę głosów reprezentowanych na WZA, a tym samym istotnie zwiększyć również liczbę głosów niezbędnych do przejęcia faktycznej kontroli nad spółką. Dotychczasowe, powszechnie stosowane w UE wartości 30–33% mogą w krótkim czasie stać się wysoce nieuzasadnione jako próg „kontroli”, o którym mowa w dyrektywie 2004/25/WE. Z tego względu proponuje się zmianę obowiązującego progu, po przekroczeniu którego materializowałby się obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji z poziomu 66% do poziomu 50% ogółu głosów w spółce. Proponowane zmiany prowadzą do ukształtowania jednolitego modelu wezwania obligatoryjnego jako wezwania następczego w miejsce obowiązującego zasadniczo modelu wezwań uprzednich. Jednocześnie, w ocenie projektodawcy, przyjęcie terminu trzech miesięcy od przekroczenia 50% ogólnej liczby głosów, do ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej spółki, jest poprawnym rozwiązaniem w kontekście brzmienia art. 5 ust. 1 dyrektywy 2004/25/WE, zgodnie z którym oferta powinna zostać skierowana w najwcześniejszym możliwym terminie. Należy bowiem podkreślić, że przeprowadzenie wezwania wymaga podjęcia szeregu przygotowań obejmujących m.in. wybór podmiotu pośredniczącego, określenie ceny wezwania, sporządzenie jego treści oraz zabezpieczenie środków na odkup akcji. W związku z tym zaproponowany termin wydaje się być adekwatny. Ponadto w projektowanych ust. 2 i 3 w art. 73 ustawy o ofercie publicznej przewidziano w pewnym zakresie odstępstwa od obowiązku ogłoszenia wezwania obowiązkowego, czego możliwość jest przewidziana również w art. 4 ust. 5 dyrektywy 2004/25/WE. Wydaje się w szczególności, że dziedziczenie jako zdarzenie, co do zasady,

niezależne od spadkobiercy, jest sytuacją, w odniesieniu do której jest zasadne zastosowanie ww. odstępstwa.

Dodanie **art. 73a** ustawy o ofercie publicznej jest związane ze zmianą art. 77 tej ustawy (uchylenie ust. 3).

Uchylenie **art. 74** ustawy o ofercie publicznej jest konsekwencją zaproponowanej w projektowanym art. 73 tej ustawy zmiany obowiązującego progu, po przekroczeniu którego zaistniałby obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji.

Zmiany w art. **75 ust. 3** ustawy o ofercie publicznej wynikają z uchylenia art. 74 tej ustawy.

Zmiany **art. 76** ustawy o ofercie publicznej wynikają ze zmiany konstrukcji wezwania obowiązkowego w projektowanym art. 73 oraz uchylenia art. 74 tej ustawy.

Zmiany w **art. 77** ustawy o ofercie publicznej mają na celu doprecyzowanie przepisów o zabezpieczeniu wezwań. Zabezpieczenie, ustanawiane w związku z wezwaniem, odgrywa istotną rolę, gdyż ma zapewnić, że inwestorzy składający zapis w odpowiedzi na wezwanie otrzymają należne im świadczenie. Ustawa o ofercie publicznej w dotychczasowym brzmieniu nie precyzuje, jakie warunki powinno spełniać zabezpieczenie, nie precyzuje również rodzaju zabezpieczenia. Może to prowadzić do sytuacji, w których, mimo ustanowienia zabezpieczenia w wymaganej wysokości, w momencie rozliczenia wezwania i przy braku środków podmiotu wzywającego w ilości wystarczającej do rozliczenia wezwania, skorzystanie z zabezpieczenia jest utrudnione i długotrwałe. Wówczas inwestorzy, którzy złożyli zapis w wezwaniu nie mogą otrzymać w terminie należnego im świadczenia. W celu podwyższenia poziomu ochrony akcjonariuszy mniejszościowych, wskazane jest doprecyzowanie, że zabezpieczenie musi zostać ustanowione w takiej formie, aby było możliwym zaspokojenie się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po upływie terminu nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie. Propozycja ma na celu wyeliminowanie ryzyka stanowienia zabezpieczenia takiego jak weksel własny lub zabezpieczenie rzeczowe (np. hipoteka), które nie zapewniają zaspokojenia roszczeń niezwłocznie po zakończeniu wezwania. Naczelny Sąd Administracyjny w jednostkowym wyroku z 25.02.2014 r. (II GSK 1890/12) stwierdził, że zabezpieczenie „ma gwarantować rozliczenie transakcji, w prawem określonym terminie”, jednak jest zasadne wprowadzenie przepisu, który usuwałby wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie. Wydanie papierów wartościowych i środków pieniężnych w zamian za akcje objęte zapisami w ramach wezwania oraz akcji nabywanych w wyniku wezwania (zakończenie

wzwania) powinno nastąpić w terminie 3 dni roboczych od dnia transakcji nabycia akcji objętych zapisami (projektowane brzmienie art. 77d ust. 3 ustawy o ofercie publicznej). W związku z tym, że podmiot pośredniczący będzie odpowiadał za umożliwienie wydania akcji objętych zapisami w ramach wezwania, a także papierów wartościowych i środków pieniężnych, należnych podmiotowi, który odpowiedział na wezwanie, oraz za przeniesienie akcji nabywanych w wyniku wezwania na rzecz wzywającego, zabezpieczenie powinno być ustanowione na rzecz podmiotu pośredniczącego. Podmiot pośredniczący powinien zatem mieć możliwość realizacji tego zabezpieczenia na rzecz podmiotów, które złożyły zapis w odpowiedzi na wezwanie. Katalog dopuszczalnych form, w jakich zabezpieczenie może być ustanowione, zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, wydanym na podstawie art. 81 ustawy o ofercie publicznej.

Dodawane **art. 77a, art. 77c i art. 77d** ustawy o ofercie publicznej mają na celu doprecyzowanie obowiązków podmiotu pośredniczącego i jego roli w wezwaniu. Dla prawidłowego przebiegu wezwania jest konieczne prawidłowe wypełnianie obowiązków spoczywających na podmiocie pośredniczącym. Jego rola w trakcie wezwania jest istotna. To do tego podmiotu należy zawiadomienie KNF o zamiarze ogłoszenia wezwania, a także przekazanie treści tego wezwania. Należy przy tym wskazać na wprowadzenie nowego sposobu informowania KNF o wezwaniu (za pomocą systemu teleinformatycznego zanim wezwanie zostanie ogłoszone, a nie równocześnie z jego ogłoszeniem). Należy wskazać również, że to podmiot pośredniczący, w celu ogłoszenia wezwania, przekazuje jego treść agencji informacyjnej. Ponadto na podmiocie pośredniczącym powinien spoczywać obowiązek umożliwienia wydania akcji objętych zapisami w ramach wezwania, a także papierów wartościowych i środków pieniężnych, należnych podmiotowi, który odpowiedział na wezwanie oraz przeniesienie akcji nabywanych w wyniku wezwania na rzecz wzywającego. Wprowadzenie nowego sposobu informowania KNF o wezwaniu będzie dla inwestorów rozwiązaniem korzystniejszym od obecnie obowiązującego. Obecne rozwiązanie, w którym treść wezwania jest przedkładana KNF i może zostać ogłoszona zanim zostanie zweryfikowana przez ten organ, nie jest rozwiązaniem korzystnym dla inwestorów, którzy mogą być zainteresowani odpowiedzią na takie wezwanie. Po otrzymaniu treści wezwania KNF jest uprawniona do zgłaszania żądań wyjaśnień i wprowadzenia zmian i uzupełnień w treści wezwania. Z kompetencji tych KNF może skorzystać najpóźniej na trzy dni robocze przed rozpoczęciem przyjmowania zapisów. Oznacza to, że treść wezwania, jaka została pierwotnie opublikowana, okazać może się treścią nieostateczną, która w trakcie wezwania będzie

modyfikowana lub uzupełniana. Wprowadzanie zmian w treści wezwania po jego opublikowaniu może utrudniać inwestorom podjęcie decyzji o zbyciu akcji w wezwaniu, a także wymaga od nich zachowania uwagi i śledzenia, czy w treści wezwania, z którą wcześniej zapoznali się, zaszły zmiany. Właściwym rozwiązaniem jest zatem nałożenie obowiązku przekazania KNF treści wezwania przed jego ogłoszeniem, tak aby publikowane wezwanie zawierało treść ostateczną i zweryfikowaną przez KNF. Przekazanie treści wezwania powinno nastąpić w terminie pozwalającym KNF na zweryfikowanie tej treści, a także na zażądanie wprowadzenia przez wzywającego niezbędnych zmian lub uzupełnień. W przypadku wezwania ogłoszonego bez uwzględnienia żądań KNF będzie ona uprawniona do nałożenia sankcji administracyjnej (projektowane brzmienie art. 97 ust. 1 pkt 7 ustawy o ofercie publicznej). Jednocześnie termin ten powinien być na tyle krótki, aby zapewnić jak najszybsze poinformowanie uczestników rynku o treści oferty, tak aby okres niepewności pozostał jak najkrótszy, w szczególności mając na względzie to, że KNF nie weryfikuje wycen, jakie są dostarczane przez wzywającego. Równocześnie przewiduje się, że wraz z przekazaniem treści wezwania do KNF podmiot wzywający za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego będzie miał obowiązek poinformowania rynku o zamiarze przeprowadzenia wezwania. Informacja ta powinna zawierać podstawowe dane na temat wzywającego, tj. liczbę akcji, którą posiada i jaką planuje nabyć w wezwaniu (projektowane brzmienie art. 77a ust. 4 ustawy o ofercie publicznej). Pozwoli to na wstępną ocenę wezwania przez inwestorów. Celem zapewnienia jak największej dostępności informacji o zamiarze przeprowadzenia wezwania w projektowanym brzmieniu art. 77a ust. 4 przewidziano również, że informacja ta będzie przekazywana do wszystkich agencji informacyjnych, które opublikują tę informację w prowadzonych przez nie serwisach zapewniających wszystkim inwestorom bezpłatny i niedyskryminujący dostęp. Jednocześnie mając na uwadze koszty związane z publikacją informacji za pośrednictwem agencji informacyjnej w projekcie przyjęto, że treść wezwania będzie podlegała ogłoszeniu za pośrednictwem co najmniej jednej agencji informacyjnej. Inwestorzy będą posiadali już szeroko dostępną wiedzę o zamiarze ogłoszenia wezwania i w przypadku zainteresowania odpowiedzą na to wezwanie będą mogli dotrzeć do treści wezwania, tym bardziej, że podmiot pośredniczący będzie również obowiązany do udostępnienia treści wezwania na swojej stronie internetowej (projektowane brzmienie art. 77c ust. 3 ustawy o ofercie publicznej).

Dodawany **art. 77b** ustawy o ofercie publicznej zawiera częściowo regulacje zawarte obecnie w mającym zostać uchylonym art. 78 ustawy o ofercie publicznej. Niemniej zaproponowana regulacja ust. 1 zwiększa kompetencje KNF w odniesieniu do wezwań przez możliwość

zgłoszenia żądania dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia wezwania. Ponadto w ust. 6 w projektowanym art. 77b ustawy o ofercie publicznej zawarty został przepis dotyczący stosowania odpowiednio przepisów k.p.a. do postępowania administracyjnego w przedmiocie zgłoszenia wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania lub dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia. Rozwiązanie to jest wzorowane na obowiązującym art. 29 ust. 3 ustawy o ofercie publicznej. Ma ono zapewnić szybkość postępowania w sprawie żądania zmiany lub uzupełnienia treści wezwania, lub dostosowania zabezpieczenia. Decyzja kończąca postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 77b ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, jest wydawana przede wszystkim w oparciu o treść wezwania, przekazane przez wzywającego wyjaśnienia, zatem są to dowody znane stronie. Art. 10 k.p.a. dopuszcza możliwość odstąpienia od zasady czynnego udziału strony w postępowaniu, jednak przesłanki do takiego odstąpienia nie są adekwatne do postępowania wszczętego na podstawie art. 77b ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. Ochrona interesu akcjonariuszy, do których skierowane jest wezwanie, a także termin 3 miesięcy, w jakim wezwanie powinno zostać ogłoszone, wymagają maksymalnego skrócenia przebiegu postępowania. Te same powody przesądzają o konieczności rezygnacji z udziału w postępowaniu organizacji społecznych. Konsekwencją niestosowania art. 10 oraz 31 k.p.a. jest brak konieczności zawiadomienia strony o wszczęciu postępowania. Skoro strona nie bierze czynnego udziału w postępowaniu, nie mają zastosowania przepisy przyznające stronom uprawnienia w zakresie prowadzenia dowodów. Wyłączenie stosowania art. 79a k.p.a. jest neutralne dla strony, gdyż przepis ten dotyczy postępowań wnioskowych, a postępowanie w sprawach, o których mowa w art. 77a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, jest wszczynane z urzędu. Wyłączenie art. 81a k.p.a. ma charakter porządkowy. Cel postępowania w sprawach, o których mowa w art. 77a ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, w każdym przypadku powoduje, że w takim postępowaniu zawsze spełniona będzie przesłanka wyłączająca stosowanie art. 81a k.p.a., o której mowa w art. 81a § 2 pkt 1 k.p.a. (wynik postępowania ma zawsze bezpośredni wpływ na interesy osób trzecich). W ocenie projektodawcy zaproponowana regulacja wskazująca zakres stosowania przepisów k.p.a. w postępowaniach administracyjnych w przedmiocie zgłoszenia wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania lub dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia, nie jest sprzeczna z przepisami dyrektywy 2004/25/WE, w szczególności z jej art. 4 ust. 6 w zw. z motywami 6 i 8.

Art. 77e i art. 77f ustawy o ofercie publicznej odnoszą się do zasad odpowiedzialności za zapłatę ceny oferowanej w wezwaniu oraz za wydanie papierów wartościowych w zamian za

akcje objęte zapisami złożonymi w ramach wezwania. W art. 77e ustawy o ofercie publicznej proponuje się wprowadzenie solidarnej odpowiedzialności wszystkich podmiotów zobowiązanych do ogłoszenia wezwania. Obowiązek ogłoszenia wezwania, który spoczywa na stronach porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy o ofercie publicznej, może być wykonany przez jedną ze stron tego porozumienia (art. 87 ust. 3 tej ustawy). W obecnym stanie prawnym cywilnoprawne zobowiązanie do nabycia akcji objętych wezwaniem spoczywa wyłącznie na podmiocie, który to wezwanie ogłosił, mimo że administracyjny obowiązek ogłoszenia tego wezwania spoczywał na wszystkich stronach porozumienia. Oznacza to, że tylko do tego podmiotu mogą być kierowane roszczenia o wykonanie zobowiązań wynikających z ogłoszonego wezwania. Uzasadniona jest zatem zmiana tego stanu i wprowadzenie solidarnej odpowiedzialności wszystkich podmiotów zobowiązanych do ogłoszenia wezwania za zapłatę proponowanej w wezwaniu ceny oraz za wydanie papierów wartościowych w zamian za akcje objęte zapisami złożonymi w ramach wezwania, także wówczas, gdy wezwanie ogłosił tylko jeden podmiot, będący stroną porozumienia.

Jednocześnie projektowany art. 77f ustawy o ofercie publicznej ma na celu umożliwienie podmiotom należącym do tej samej grupy kapitałowej co wzywający kształtowania wzajemnych relacji w procesie nabywania akcji objętych wezwaniem w sposób, który pozwalałby im na sprawne przeprowadzenie tego wezwania.

Proponowane brzmienie **art. 77g i art. 77h** ustawy o ofercie publicznej jest zasadniczo tożsame z obecnym brzmieniem ust. 4 w art. 77 tej ustawy.

Uchylenie **art. 78** ustawy o ofercie publicznej jest konsekwencją zmian zaproponowanych w projektowanym art. 77b tej ustawy.

Proponowane brzmienie poszczególnych jednostek redakcyjnych w **art. 79 ust. 1, 2, 4, 4a, 4d i 4f** ustawy o ofercie publicznej jest zasadniczo tożsame z obecnymi brzmieniami tych jednostek redakcyjnych. Projektowane zmiany mają na celu dostosowanie tych regulacji do zmiany zawartej w tej ustawie, dotyczącej przepisów, do których odsyłają przedmiotowe regulacje. Projektowane uchylenie w art. 79 **ust. 3** jest związane z zaproponowaną zmianą pkt 1 lit. a w ust. 1 tego art. Dodawane **ust. 3a i 3b** mają na celu wprowadzenie dodatkowej zasady, w myśl której, w przypadku gdy ceny giełdowe dla akcji spółki przejmowanej zostały ustalone na mniej niż określonej szczegółowo liczbie dni sesyjnych w okresie obliczeniowym, cena minimalna powinna odpowiadać wartości przedsiębiorstwa obliczonej na podstawie wyceny przejmowanej spółki sporządzonej przez firmę audytorską. Taką wycenę powinien sporządzić wzywający. Wprowadzane regulacje precyzyjnie określają warunki, jakie muszą zostać

spełnione, aby zastosować tę metodę. Wezwania mogą dotyczyć spółek, dla których z różnych względów obrót odbywa się sporadycznie. Nie musi to być sytuacja związana z ich złą kondycją, a raczej wynikająca ze stabilnego akcjonariatu, który nie jest zainteresowany przeprowadzeniem transakcji na akcjach, licząc na regularnie wypłacane dywidendy oraz rozwój organiczny spółki. Niezależnie od przyczyn, dla których notowania danego emitenta odbywają się nieregularnie, w przypadku przejmowania takiej spółki, a tym bardziej jej wycofywania z obrotu, akcjonariuszom mniejszościowym powinna zostać zaproponowana cena odpowiadająca rzeczywistej wartości ich inwestycji. Dla instrumentów, dla których w istotnej części sesji w ogóle nie ma obrotu, a jeżeli się pojawia, to przez wzgląd na niską płynności cena akcji jest podatna na bardzo duże wahania, nie powinno się stosować wyceny opartej o dotychczasowe rozwiązania bazujące na wolumenie i kursie giełdowym. Nie stanowi ona bowiem w tym przypadku obiektywnej metody na określenie ceny minimalnej. Stąd, dla zapewnienia akcjonariuszom obiektywnej ceny, proponuje się odejście od standardowych zasad wyliczania ceny minimalnej i odniesienie się do wyceny samej spółki przygotowanej przez profesjonalny podmiot, jakim jest niezależna firma audytorska. Zmiany w **ust. 5 i 6** oraz dodanie **ust. 5a i 6a** mają na celu dostosowanie obowiązujących przepisów do zmian w zakresie wezwań na zamianę akcji oraz uregulowanie w sposób kompleksowy zasad ustalania wartości akcji, których własność zostanie przeniesiona w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania. Zmiana w **ust. 7** wynika z uchylecia **ust. 3** w art. 79 i konieczności dokonania korekt w zakresie odesłań. Z kolei zmiana **ust. 8** jest zmianą dostosowującą do przewidzianej projektem nowelizacji art. 76 **ust. 1** ustawy o ofercie publicznej.

Dodawane **art. 79a–79d** ustawy o ofercie publicznej odnoszą się w szczególności do kwestii obliczania ceny w wezwaniu, w przypadku pośredniego nabywania akcji spółek publicznych, zmiany ceny proponowanej w wezwaniu i zmiany stosunku zamiany oraz zmiany treści wezwania dobrowolnego przez wzywającego. Cena oferowana w wezwaniu ustalana jest m.in. w oparciu o cenę zapłaconą w okresie poprzedzającym wezwanie przez wzywającego, a także podmioty od niego zależne oraz podmiot dominujący. Częstym zjawiskiem jest to, że akcje spółki publicznej nabywane są przez te podmioty pośrednio. W obecnym stanie prawnym niejednokrotnie, w sytuacji gdy cena proponowana w wezwaniu była niższa od ceny, jaką wzywający i podmioty wobec niego dominujące oraz zależne zapłacili wcześniej, nabywając pośrednio akcje spółki objętej wezwaniem, jedyną drogą dla akcjonariuszy mniejszościowych było dochodzenie roszczeń na drodze sądowej. Jakkolwiek obowiązujące przepisy nie są precyzyjne i pozostawiają miejsce na odmienne interpretacje, to wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 18 lipca 2019 r., (sygn. akt I CSK 587/17) jednoznacznie wskazał na obowiązek uwzględnienia przy ustalaniu ceny minimalnej w wezwaniu również ceny pośredniego nabycia akcji. Zgodnie z uzasadnieniem powyższego wyroku, cena ta powinna być ustalana przez podmiot zobowiązany do ogłoszenia wezwania na podstawie niezależnej wyceny, zleconej firmie audytorskiej, w której powinna zostać ustalona cena pośredniego nabycia w oparciu o wartość godziwą akcji. Wycena ta powinna być udostępniona do publicznej wiadomości przez wzywającego, wraz z treścią wezwania. Również analiza rozwiązania tej kwestii w państwach europejskich wskazuje, że w wielu z nich cena nabycia pośredniego jest uwzględniana przy ustalaniu ceny minimalnej w wezwaniu (Austria, Hiszpania, Irlandia, Słowenia, Włochy). Biorąc powyższe pod uwagę, proponuje się doprecyzowanie obowiązujących przepisów ustawy o ofercie publicznej przez wyraźne wskazanie, że cena w wezwaniu musi uwzględniać cenę pośredniego nabycia akcji spółki publicznej, co przyczyni się do zwiększenia pewności obrotu i ochrony interesów wszystkich akcjonariuszy. W celu zapewnienia rzetelnego ustalenia ceny pośredniego nabycia akcji spółki, a tym samym prawidłowej treści wezwania oraz lepszej ochrony akcjonariuszy mniejszościowych, proponuje się wprowadzenie obowiązku zlecenia wyceny niezależnej firmie audytorskiej, a zatem podmiotowi niezależnemu od emitenta oraz objętemu nadzorem Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego. Emitent będzie zobowiązany do pokrycia kosztów tej wyceny. Jednocześnie, w przypadku gdy w ocenie akcjonariusza mniejszościowego cena ustalona na podstawie ceny pośredniego nabycia nie jest właściwa, akcjonariusz ten, tak jak dotychczas, będzie mógł dochodzić wyższej ceny, występując z pozwem przeciwko wzywającemu. Dla ułatwienia oceny zasadności takiego powództwa, wycena dokonana przez firmę audytorską będzie podlegała udostępnieniu wraz z treścią wezwania. Do treści wezwania powinno zostać dołączone oświadczenie wzywającego, czy przy ustalaniu ceny w wezwaniu została wzięta pod uwagę cena pośredniego nabycia. Ustawa powinna gwarantować otrzymanie od podmiotu, który był zobowiązany do ogłoszenia wezwania, różnicy między ceną otrzymaną w wyniku rozliczenia wezwania, a ceną, jaka została ustalona w prawomocnym wyroku sądu wszystkim akcjonariuszom, którzy odpowiedzieli na wezwanie (projektowany art. 79d ustawy o ofercie publicznej). Dlatego należy nałożyć na akcjonariusza, na którym spoczywał obowiązek ogłoszenia wezwania, obowiązek zapłaty różnicy ceny wszystkim osobom, które zbyły akcje w tym wezwaniu, a zatem także tym, które nie wytoczyły powództwa o zapłatę wyższej ceny, z wyłączeniem podmiotów, od których akcje zostały nabyte po cenie obniżonej w przypadku określonym w art. 79 ust. 4 ustawy o ofercie publicznej. Wykonanie tego obowiązku powinno nastąpić w terminie miesiąca od dnia, w którym wyrok stał się prawomocny. Należy założyć, że

uprawomocnienie się wyroku w sprawie może nastąpić w terminie znacznie dłuższym niż 6-miesięczny termin, o którym mowa w art. 74 ust. 3 ustawy o ofercie publicznej. Dlatego obowiązek wyrównania ceny pozostałym akcjonariuszom nie powinien być ograniczony terminem szczególnym, a roszczenie akcjonariusza powinno podlegać przedawnieniu na zasadach ogólnych. W celu zapewnienia prawidłowego wykonania tego obowiązku, inwestorzy, którzy nie wytoczyli powództwa przeciwko wzywającemu, powinni mieć dostęp do informacji o tym, że zapadł prawomocny wyrok, który może mieć wpływ na ich prawa, należy więc wprowadzić obowiązek jego doręczenia przez sąd do KNF.

Dodawany **art. 79e** reguluje kwestie związane ze zmianą treści wezwania, w szczególności dopuszczalny zakres tych zmian oraz możliwy termin ich wprowadzenia, a także sposób ich ogłoszenia. Z kolei dodawany **art. 79f** ustawy o ofercie publicznej odnosi się do terminu przyjmowania zapisów w wezwaniu. Wskazane zagadnienia uregulowane są w rozporządzeniu Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz warunków nabywania akcji w wezwaniach, przy czym przepisy te uzupełniono o rozwiązania odnoszące się również do wezwań dobrowolnych, które aktualnie nie podlegają regulacjom nowelizowanej ustawy.

Zmiana **ust. 1 i 2 w art. 80** ustawy o ofercie publicznej ma charakter dostosowawczy do proponowanych zmian innych przepisów ustawy o ofercie publicznej (zmiana przepisów, do których odsyła przedmiotowa regulacja, oraz dostosowanie nowelizowanego ust. 2 do wprowadzanej definicji wzywającego), w związku z czym proponowane brzmienie tych przepisów jest zasadniczo tożsame z ich obecnym brzmieniem. Niezależnie od tego w ust. 1 zaproponowano zmianę terminu, w ciągu którego zarząd spółki publicznej, której akcje są przedmiotem wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji, jest obowiązany przekazać KNF oraz do publicznej wiadomości stanowisko dotyczące ogłoszonego wezwania wraz z podaniem podstaw tego stanowiska. Dotychczasowy termin co najmniej na 2 dni robocze przed dniem rozpoczęcia przyjmowania zapisów zastąpi termin 14 dni od dnia ogłoszenia wezwania. Pozwoli to na zwiększenie pewności wskazanego terminu przy zapewnieniu porównywalnego czasu na sporządzenie stanowiska.

Zmiana brzmienia upoważnienia ustawowego zawartego w **art. 81** ustawy o ofercie publicznej, poza zmianami o charakterze dostosowawczym do innych zmian zaproponowanych w tej ustawie (głównie przeniesienie części przepisów obowiązującego rozporządzenia do nowelizowanej ustawy), przewiduje rozszerzenie jego zakresu przedmiotowego przez

określenie wzoru wezwania, o którym mowa w art. 11a ust. 9 tej ustawy, oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia wezwania. Jednocześnie odstąpiono od upoważnienia do określenia w rozporządzeniu warunków nabywania akcji w wezwaniach. W szczególności warunki, jakie mogą zostać zastrzeżone w wezwaniu, zostały określone wprost w ustawie, w projektowanym art. 72a. Mając na celu ochronę akcjonariuszy odpowiadających na wezwanie, wytyczne dotyczące treści rozporządzenia wskazują w szczególności na konieczność zapewnienia zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po zakończeniu wezwania.

Ponadto z uwagi na przyjętą w projektowanej ustawie formułę udostępniania informacji o wezwaniu przez podmiot pośredniczący przez udostępnienie tych informacji również na stronie internetowej tego podmiotu, w projektowanym upoważnieniu ustawowym zrezygnowano z przekazania do uregulowania sposobu realizacji obowiązków informacyjnych przez podmioty pośredniczące. Rozwiązanie to wynika z upowszechnionego wyszukiwania przez inwestorów informacji za pośrednictwem Internetu.

W **art. 82 ust. 2 oraz art. 83 ust. 4** ustawy o ofercie publicznej zaproponowano doprecyzowanie zasad ustalania ceny minimalnej przymusowego wykupu i odkupu akcji spółek z alternatywnego systemu obrotu przez przywrócenie kryterium najwyższej ceny zapłaconej w okresie 12 miesięcy i najwyższej wartości rzeczy lub praw wydanych w zamian za akcje w okresie 12 miesięcy przed ogłoszeniem wykupu lub odkupu. W wyniku ostatniej nowelizacji ustawy o ofercie publicznej zmianie uległy bowiem zasady ustalania ceny minimalnej przymusowego wykupu (art. 82 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej) i odkupu (art. 83 ust. 4 ustawy o ofercie publicznej) akcji spółek, których akcje zostały wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu. O ile zgodnie z intencją ustawodawcy doprecyzowano, że w przypadku akcji spółek z alternatywnego obrotu cena minimalna powinna być nie niższa niż średnia rynkowa z alternatywnego systemu obrotu z okresu 3 i 6 miesięcy, to przy dokonaniu zmiany redakcyjnej zostało pominięte, że cena przymusowego wykupu i odkupu akcji notowanych w alternatywnym systemie obrotu powinna być, jak ma to miejsce w przypadku spółek notowanych na rynku regulowanym, nie niższa niż najwyższa cena zapłacona w okresie 12 miesięcy przed ogłoszeniem wykupu lub odkupu oraz najwyższa wartość rzeczy lub praw wydanych w zamian za akcje w okresie 12 miesięcy przed ogłoszeniem wykupu lub odkupu. Zatem w obowiązującym stanie prawnym powstało nieuzasadnione różnicowanie zasad ustalania ceny przymusowego wykupu i odkupu w zależności od tego, czy akcje notowane są na rynku regulowanym lub alternatywnym systemie obrotu. W związku z tym proponuje się usunięcie tej luki prawnej przez umieszczenie odesłania do przepisu art. 79 ust. 2 ustawy o

ofercie publicznej, który przewiduje przedmiotowe kryterium. Ponadto zmiany przepisów dotyczących przymusowego wykupu oraz przymusowego odkupu polegają w szczególności na uzupełnieniu odpowiednio odesłań zawartych w art. 82 ust. 2 i art. 83 ust. 4 ustawy o ofercie publicznej o odesłanie do dodawanego art. 79a tej ustawy, przez co przy ustalaniu ceny przymusowego wykupu oraz przymusowego odkupu będzie brana pod uwagę cena pośredniego nabycia.

Dodanie w **art. 82 ust. 2a** ustawy o ofercie publicznej zdania drugiego jest zmianą wynikową. W ust. 2 omawianej jednostki redakcyjnej zrezygnowano bowiem ze sformułowania „z zastrzeżeniem ust. 2a”, które jako pojęcie wieloznaczne mogło wprowadzać w błąd odbiorców nowelizowanych regulacji. Mając to na uwadze, nowelizowane przepisy powinny być, tak jak ma to miejsce obecnie, że jeśli przekroczenie lub osiągnięcie progu 95% nastąpiło w wyniku wezwania na wszystkie pozostałe akcje, wówczas jednym kryterium ceny minimalnej przymusowego wykupu jest cena zaoferowana w wezwaniu. Analogiczne uzasadnienie przyświeca zmianie w **art. 83 ust. 5** ustawy o ofercie publicznej, przy czym w tym przypadku przepis powinien w dalszym ciągu być rozumiany w ten sposób, że jeśli osiągnięcie/przekroczenie progu 95% głosów przez akcjonariusza większościowego nastąpiło w wyniku wezwania na wszystkie pozostałe akcje, to jedynym kryterium ceny minimalnej dla odkupu akcji jest cena zaoferowana w tym wezwaniu.

W **art. 82 ust. 5** ustawy o ofercie publicznej rozszerzono zakres podmiotowy tego przepisu przez odniesienie do podmiotu lub podmiotów organizujących alternatywny system obrotu.

Zmiana **art. 83a ust. 4** ustawy o ofercie publicznej jest zmianą dostosowawczą i wynika z projektowanego uchylecia w art. 79 ust. 3, do którego odsyła zmieniany przepis, oraz uzupełnienia tego odwołania o ust. 3a i 3b w art. 79, które w tym przypadku również powinny mieć zastosowanie.

Zmiana **art. 88a** ustawy o ofercie publicznej, odnoszącego się do ograniczeń w zakresie nabywania akcji spółki publicznej przez podmiot obowiązany do ogłoszenia wezwania dotyczącego akcji tej spółki, ma na celu jego dostosowanie do zmian zawartych w tej ustawie dotyczących przepisów, do których odsyła przedmiotowa regulacja.

Zmiany **ust. 1 w art. 89** ustawy o ofercie publicznej mają na celu dostosowanie do zmiany zawartej w tej ustawie dotyczącej przepisów, do których odsyła przedmiotowa regulacja, polegającej na zmianie konstrukcji wezwań, oznaczającej m.in. wprowadzenie tzw. wezwań następczych w miejsce tzw. wezwań uprzednich (projektowany art. 73 ust. 1). W efekcie

uchylone zostaną obowiązki określone w dotychczasowych art. 73 ust. 1 i art. 74 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, do których odsyła uchylany pkt 2 w ust. 1 w art. 89 (lit. a tiret pierwsze). Proponowana zmiana pkt 3 ma natomiast na celu uwzględnienie dodawanych art. 79a i art. 79b ustawy o ofercie publicznej, które określają dodatkowe (poza art. 79) zasady ustalania ceny proponowanej w wezwaniu (lit. a tiret drugie).

Zmiany w **ust. 2–2b w art. 89** mają na celu dostosowanie do zmiany zawartej w tej ustawie dotyczącej przepisów, do których odsyła przedmiotowa regulacja (dotychczasowe art. 73 ust. 1, 2 lub 3, art. 74 ust. 1, 2 lub 5 oraz art. 77 ust. 4 pkt 1 lub 3).

Zmiana w **art. 90a ust. 1** ustawy o ofercie publicznej polega na wyeliminowaniu odesłania do art. 74. Zmiana ta wynika z projektowanego uchylecia art. 74.

Zmiana brzmienia w **art. 91 ust. 5** ustawy o ofercie publicznej ma na celu dostosowanie regulacji dotyczącej wezwania, które akcjonariusz lub akcjonariusze żądający umieszczenia w porządku obrad walnego zgromadzenia lub innego właściwego organu stanowiącego spółki sprawy podjęcia uchwały o zniesieniu dematerializacji akcji są obowiązani uprzednio ogłosić, do innych zmian zawartych w tej ustawie, polegających na dodaniu art. 79a–79f, które odnoszą się w szczególności do kwestii obliczania ceny w wezwaniu, w przypadku pośredniego nabywania akcji spółek publicznych, zmiany ceny proponowanej w wezwaniu i zmiany stosunku zamiany oraz zmiany treści wezwania dobrowolnego przez wzywającego. Z kolei zmiana **ust. 7 oraz dodanie ust. 7a** w tej jednostce redakcyjnej ma na celu dalsze ujednolicenie zasad ustalania ceny w odniesieniu do spółek notowanych na rynku regulowanym i w alternatywnym systemie obrotu.

Zmiany przewidziane w **art. 96 ust. 7 i 7a** ustawy o ofercie publicznej mają na celu uniezależnienie możliwości nałożenia kary na osobę pełniącą funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej spółki publicznej od wcześniejszego nałożenia kary na samą spółkę. Będzie to możliwe tylko w przypadku rażących naruszeń obowiązków, które ustawa o ofercie nakłada na spółkę publiczną. W tym celu w art. 96 ust. 7 ustawy o ofercie usunięte zostanie odesłanie do ust. 6a tego artykułu, co oznaczało będzie, że obecny art. 96 ust. 6a ustawy o ofercie, umożliwiający nałożenie kary na osobę pełniącą funkcję członka rady nadzorczej, będzie stosowany niezależnie od wydania wcześniejszej decyzji nakładającej karę pieniężną na spółkę. Dodany zostaje również nowy art. 96 ust. 7a ustawy o ofercie, który taką samą możliwość przewiduje w stosunku do osoby pełniącej funkcję członka zarządu. Należy także wyjaśnić, że nadal na podstawie obecnie obowiązujących przepisów ustawy o ofercie będzie możliwe nałożenie kary pieniężnej na osobę pełniącą funkcję członka zarządu uwarunkowane

wcześniejszą decyzją nakładającą karę na samą spółkę. W tym przypadku nie występuje przesłanka rażącego naruszenia obowiązków przewidzianych ustawą. Proponowana zmiana jest niezbędna do zapewnienia efektywnego stosowania przepisów sankcyjnych przewidzianych w ustawie o ofercie publicznej.

Zmiany przepisów **art. 97** ustawy o ofercie publicznej w zakresie sankcji administracyjnych mają m.in. na celu wprowadzenie odpowiedzialności za naruszenie obowiązków wynikających z zaproponowanych nowych regulacji, dotyczących przykładowo postępowania podmiotu pośredniczącego (art. 97 ust. 1 pkt 3a–3c), ogłaszania wezwania (art. 97 ust. 1 pkt 5), zmian w treści wezwania (art. 97 ust. 1 pkt 7) czy też ceny proponowanej w wezwaniu (art. 97 ust. 1 pkt 9). Ponadto uchylono lub zmodyfikowano przepisy odsyłające do uchylonego art. 74 ustawy o ofercie publicznej.

11) **Art. 11 pkt 1** projektu wprowadza zmianę dostosowującą w **art. 1 ust. 2 pkt 1** ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.), w wyniku której dodawane jest odwołanie do zmienianej Ustawy.

Dodatkowo w **art. 11 pkt 2** projektu wprowadzona została zmiana w zakresie wymagań, jakie powinna spełniać osoba powoływana na stanowisko Przewodniczącego KNF, które dotyczą także Zastępców Przewodniczącego KNF, polegająca na zrezygnowaniu z dookreślenia wymaganego wykształcenia wyższego jako prawniczego lub ekonomicznego, z jednoczesnym wprowadzeniem wymagania posiadania tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera lub tytułu równorzędnego. Zmiana ta znosi ograniczenie do dwóch wąsko określonych kierunków studiów wyższych (prawniczych lub ekonomicznych), a przy tym dookreśla wymóg posiadania tytułu zawodowego magistra, co eliminuje możliwość powołania na te stanowiska osób legitymujących się jedynie tytułem licencjata lub inżyniera.

Dotychczasowy wymóg ograniczający możliwość powołania na to stanowisko jedynie osoby posiadającej wykształcenie wyższe prawnicze lub ekonomiczne eliminuje z kręgu potencjalnych kandydatów osoby posiadające wykształcenie w zakresie innych kierunków, które także mogą mieć kluczowe lub istotne znaczenie dla realizacji ustawowych zadań KNF. W szczególności absolwenci studiów inżynieryjno-technicznych lub z zakresu nauk ścisłych mogą w połączeniu z pozostałymi wymogami ustawowymi, w szczególności wiedzą i doświadczeniem, dawać rękojmię prawidłowego sprawowania funkcji Przewodniczącego KNF lub Zastępcy Przewodniczącego KNF. Problematyka szeregu zagadnień niezbędnych do prawidłowego nadzoru nad rynkiem finansowym, takich jak matematyka finansowa, w tym aktuarialna, czy kompetencje z zakresu nowych technologii, w tym związane z

cyberbezpieczeństwem, nie powinny być traktowane jako mniej istotne w zarządzaniu Urzędem KNF i sprawowaniu nadzoru. Rozwój rynku finansowego oraz związana z tym ewolucja zadań nadzoru powodują, że istotnie wzrasta waga zagadnień technologicznych lub informatycznych, a tradycyjnie postrzegane jako najbardziej pożądane profile wykształcenia (prawniczy lub ekonomiczny) powinny być uzupełniane o nowe, odpowiadające nowym obszarom nadzorczym. Ponadto na obecnym rynku pracy pracownicy nierzadko kilkukrotnie zmieniają podstawowy profil swojej działalności zawodowej i często profil formalny uzyskanego wiele lat temu wykształcenia (np. matematycznego lub fizycznego) nie oddaje całości posiadanych umiejętności, wiedzy i doświadczenia, zdobytych i potwierdzonych wieloletnią działalnością zawodową (np. w obszarze finansów). Mając na uwadze, że kierownictwo Urzędu KNF obejmuje, zgodnie z ustawą, Przewodniczącego KNF i trzech Zastępców KNF, zawężenie kompetencji wszystkich członków kierownictwa tylko do dwóch dyscyplin nie jest uzasadnione w warunkach, w których skuteczny nadzór wymaga łączenia szeregu różnych kompetencji i wymaga wiedzy pozwalającej na zarządzanie tymi obszarami.

Zmiany proponowane w **art. 11 pkt 3** projektu mają na celu stworzenie normy prawnej ustanawiającej obowiązek wypłaty wynagrodzenia dla członków KNF, którzy dotychczas wykonywali swe obowiązki nieodpłatnie. Członkami KNF, zgodnie z ustawą z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, są: minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo jego przedstawiciel, minister właściwy do spraw gospodarki albo jego przedstawiciel, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego albo jego przedstawiciel, Prezes Narodowego Banku Polskiego albo delegowany przez niego członek Zarządu Narodowego Banku Polskiego, przedstawiciel Prezydenta RP, przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów, przedstawiciel BFG, przedstawiciel Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz przedstawiciel ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, a jeżeli nie został wyznaczony – przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów.

Charakter pełnionej przez członków organu nadzoru funkcji oraz liczne obowiązki, które się z nią wiążą, uzasadniają konieczność wypłaty wymienionym osobom wynagrodzenia. Jego wysokość będzie doprecyzowana w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów, jednakże zostaje ona ustawowo określona w wysokości do 100% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych. Wysokość wypłacanego wynagrodzenia obliczana będzie proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu.

Należy dodać, że wydatki stanowiące koszty działalności KNF jako państwowej osoby prawnej, w tym wynagrodzenia, są pokrywane z wpłat wnoszonych przez podmioty nadzorowane. W związku z tym wydatki organu nadzoru są neutralne dla budżetu państwa.

Do wynagrodzeń dla członków KNF nie będzie miał zastosowania art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1637, z późn. zm.).

Zgodnie ze zmianą w pkt 3 w lit. c Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego KNF i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród, a także sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia dla członków KNF, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń, uwzględniając organizację Urzędu KNF i KNF, konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań Urzędu KNF i KNF w zakresie sprawowanego nadzoru oraz poziom płac w instytucjach nadzorowanych.

12) **art. 12** projektu wprowadza zmiany w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1821, z późn. zm.).

Projektowane zmiany przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego mają na celu doprecyzowanie zasad przekazywania wsparcia przedsiębiorstwom górniczym na zadania określone w ww. ustawie w roku 2022 r. i począwszy od roku 2023.

I tak doprecyzowano, że w roku 2022 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin, na jego wniosek, skarbowe papiery wartościowe celem ich przekazania:

- 1) przedsiębiorstwu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ww. ustawy, na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa, jeżeli jest to niezbędne do realizacji jego zadań określonych w tej ustawie, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 270), oraz określono, że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 800 000 tys. zł;

- 2) przedsiębiorstwu górniczemu objętemu systemem wsparcia na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa w celu finansowania dopłat, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r., oraz określono, że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 5 200 000 tys. zł.

Począwszy od roku 2023 proponuje się pozostanie przy ogólnie przyjętym trybie przekazywania skarbowych papierów wartościowych – minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin będzie mógł przekazać skarbowe papiery wartościowe spółkom.

Wprowadzone w 2022 r. rozwiązanie (przekazywanie skarbowych papierów wartościowych Ministrowi Aktywów Państwowych) ograniczy do minimum czas oraz procedury potrzebne do uruchomienia i przekazania dopłat przedsiębiorstwom górnichym.

Ponadto z uwagi na to, że Minister Aktywów Państwowych kieruje działem – gospodarka złożami kopalin i sprawuje nadzór właścicielski nad podmiotami będącymi beneficjentami wsparcia określonego w ww. ustawie, wprowadzono jednoznaczne postanowienia wskazujące, że minister właściwy do spraw gospodarki złożami kopalin jest właściwy w zakresie udzielonej pomocy publicznej, w tym do dochodzenia zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami w przypadku obowiązku zwrotu pomocy oraz jej egzekwowania.

Ze względu na zapewnienie ciągłości udzielania pomocy, która ma na celu również zachowanie płynności finansowej przedsiębiorstw górniczych, termin wejścia w życie projektowanych przepisów określono na dzień następujący po dniu ogłoszenia ustawy (art. 34 pkt 1 projektu).

13) **art. 13** projektu wprowadza zmiany w ustawie o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą o obligacjach”.

Zmiana w **art. 74 ust. 9** wyłącza stosowanie ust. 2 tego artykułu. Ma to na celu zapewnienie spójności pomiędzy ustawą o obligacjach a ustawą o BFG oraz prawem unijnym.

Zgodnie z art. 72b ust. 2 lit. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o ile (...) przepisy regulujące dane zobowiązania nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w innych przypadkach niż niewypłacalność lub likwidacja danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rozwiązanie to nie zawęży zatem katalogu rodzajów instrumentów dłużnych, które mogą stanowić podstawę powstania

zobowiązania kwalifikowalnego – może to być zarówno dłużny papier wartościowy, w tym obligacja, oraz inny instrument wywołujący skutki prawne, taki jak dłużny instrument finansowy (np. pożyczka).

Art. 74 ust. 2 ustawy o obligacjach stanowi, że jeżeli emitent jest w zwłoce z wykonaniem w terminie, w całości lub części, zobowiązań wynikających z obligacji, obligacje podlegają, na żądanie obligatariusza, natychmiastowemu wykupowi w części, w jakiej przewidują świadczenie pieniężne; obligatariusz może żądać wykupu obligacji również w przypadku niezawinionego przez emitenta opóźnienia nie krótszego niż 3 dni, chyba że warunki emisji wskażą krótszy okres.

W związku z tym należy ocenić, że zobowiązania wynikające z obligacji nie spełniają warunku określonego w ww. art. 72b ust. 2 lit. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a tym samym nie mogą zostać zaliczone do zobowiązań kwalifikowalnych. Ogranicza to katalog rodzajów instrumentów dłużnych, z jakich mogą wynikać zobowiązania kwalifikowalne, przez wyłączenie z niego obligacji w rozumieniu ustawy o obligacjach. W szczególności powoduje to ograniczenie możliwości pozyskania zobowiązań kwalifikowalnych w formie innej niż fundusze własne w przypadku małych i średnich podmiotów, w tym banków spółdzielczych, których możliwości plasowania emisji na rynkach zagranicznych są ograniczone, w związku z czym w praktyce emitują wyłącznie papiery wartościowe kierowane do podmiotów krajowych.

Wyłączenie stosowania art. 74 ust. 2 ustawy o obligacjach zapobiegne niepożądanemu skróceniu okresu, w jakim – zgodnie z art. 72c ust. 1 rozporządzenia (UE) 575/2013 – zobowiązanie mogłoby zostać zaliczone jako zobowiązanie kwalifikowalne (tj. zobowiązania, które w pełni kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych muszą co do zasady cechować się rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym co najmniej rok), a także zapewni spójność z reżimem wydawania zezwoleń na obniżenie instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, zgodnie z art. 78a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (tj. uprawnienie organu przymusowej restrukturyzacji do wydania zezwolenia na wezwanie do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu przez danego emitenta instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych – gdy zostały spełnione warunki dla udzielenia takiego zezwolenia. Reżim ma na celu zapewnienie by dany emitent w wystarczającym stopniu zabezpieczał swoją działalność i wykazywał oczekiwaną przez organ przymusowej restrukturyzacji zdolność do pokrycia straty, dlatego w sytuacji obniżenia instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych w jego bilansie wymagana jest zgoda tego organu).

Dodawany **art. 75 ust. 6** ustawy o obligacjach wyłącza stosowanie ust. 1 pkt 2 tego artykułu. Wynika to z analogicznych przesłanek jak w przypadku art. 74 ust. 9 ustawy o obligacjach, z uwagi na art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy o obligacjach, który przewiduje, że obligacje wieczyste stają się wymagalne w przypadku zwłoki emitenta w wypłacie wynikających z obligacji świadczeń pieniężnych przysługujących obligatariuszom.

Projektowane przepisy (art. 74 ust. 9 lit. b i art. 75 ust. 6 lit. b ustawy o obligacjach) wyłączają stosowanie odpowiednio art. 74 ust. 2 i art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy o BFG w odniesieniu do wynikających z obligacji zobowiązań, które po objęciu i opłaceniu przez obligatariusza spełniają kryteria kwalifikowalności, na cały okres do terminu zapadalności, a nie jedynie na czas faktycznego zaliczenia zobowiązania na potrzeby wymogu MREL, tj. minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (ang. minimum requirement for own funds and eligible liabilities, MREL). Przyjęcie odmiennego rozwiązania skutkowałoby niepożądanym skróceniem okresu, w jakim – w myśl art. 72c ust. 1 znowelizowanego rozporządzenia (UE) 575/2013 – zobowiązanie mogłoby zostać zaliczone na potrzeby przedmiotowego wymogu w związku z art. 72c ust. 4 tego rozporządzenia. Dodatkowo przyjęte podejście jako jedyne pozwala na zachowanie spójności z reżimem wydawania zezwoleń na obniżenie instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych określonym w art. 78a znowelizowanego rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

14) **Art. 14** projektu wprowadza zmiany w ustawie z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1836).

Zgodnie z art. 270 ust. 1 pkt 8 ustawy o BFG, jednym ze źródeł finansowania BFG są środki pozyskane z tytułu zaciągniętych pożyczek, kredytów i emisji obligacji. W związku z powyższym, proponowana zmiana polegająca na dodaniu w ustawie z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych w **art. 5 ust. 11**, ma na celu wprowadzenie zachęt dla podmiotów z sektora finansowego do finansowania działań BFG w ramach jego ustawowych uprawnień, w szczególności w ramach procesów przymusowej restrukturyzacji.

Celem prowadzonych przez BFG działań w ramach przymusowej restrukturyzacji jest zapobieżenie upadłości banków, kas lub firm inwestycyjnych, wobec których BFG zidentyfikował przesłankę działania w interesie publicznym. Działania są podejmowane w interesie publicznym, jeżeli są konieczne dla zapewnienia realizacji co najmniej jednego z celów przymusowej restrukturyzacji określonych w art. 66 ustawy o BFG, a osiągnięcie tych celów w takim samym stopniu nie jest możliwe w ramach sprawowanego nadzoru lub postępowania upadłościowego. Jednym z celów, o których mowa w art. 66 ustawy o BFG, jest

utrzymanie stabilności finansowej, w szczególności przez ochronę zaufania do sektora finansowego i zapewnienie dyscypliny rynkowej.

Skuteczne przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji wymaga niekiedy zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG. W celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, a w szczególności w celu ich zbycia, tworzony jest podmiot zarządzający aktywami (art. 224 ust. 2 ustawy o BFG). Zgodnie z art. 42 ust. 6 BRRD, stosując instrument wydzielenia praw majątkowych/aktywów, organ ds. przymusowej restrukturyzacji określa należność, za jaką aktywa i zobowiązania są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 BRRD i zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. W celu pozyskania środków na zapłatę należności przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej przymusową restrukturyzacją możliwe jest wyemitowanie obligacji przez podmiot zarządzający aktywami (art. 42 ust. 7 BRRD). Brak możliwości utworzenia podmiotu zarządzającego aktywami w niektórych przypadkach mogłoby wykluczyć przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji.

W sytuacji braku możliwości przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji alternatywą dla banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej zagrożonych upadłością pozostaje ich likwidacja w ramach postępowania upadłościowego oraz wypłata środków gwarantowanych. W przypadku banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych o dużej wysokości zobowiązań z tytułu depozytów gwarantowanych może okazać się, że środki zgromadzone na funduszach gwarancyjnych banków lub kas okażą się niewystarczające i konieczne będzie zebranie składek nadzwyczajnych z sektora bankowego lub sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (art. 291–292 ustawy o BFG). Z punktu widzenia wpływów do budżetu państwa taka sytuacja jest niekorzystna. Pobór składek nadzwyczajnych powoduje zmniejszanie się zysków sektora finansowego, co pośrednio przekłada się na niższe wpływy od banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych (CIT). Wskazana sytuacja ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście banków komercyjnych, które są jednymi z największych płatników CIT.

Należy zauważyć, że składka na BFG jest jedną z głównych składowych obciążeń banków, obok podatku CIT oraz podatku od niektórych instytucji finansowych (tzw. podatku

bankowego). Możliwość emisji obligacji przez BFG zwiększy elastyczność w zakresie kształtowania wielkości obowiązkowej składki, przez co w sytuacji pogorszonej koniunktury będzie można ją zredukować (tak jak ma to miejsce w 2021 r.), co poprawi sytuację podmiotów w sektorze, a że zredukowane środki zostaną zrekompensowane emisją obligacji – nie będzie miało to istotnego wpływu na ryzyko systemowe. Dodatkowo, potencjalne zmniejszenie składki na BFG oraz zyski odsetkowe z tytułu wykupionych przez banki obligacji mogą wpłynąć na poprawę wyników banków, co przełoży się na wyższe wpływy z podatku CIT, a to z kolei wpłynie korzystnie na budżet państwa.

Ponadto proponowana zmiana ma na celu zwiększenie zaangażowania sektora finansowego w proces przymusowej restrukturyzacji m.in. przez nabywanie przez banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, krajowe zakłady ubezpieczeń, krajowe zakłady reasekuracji, oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji czy główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych oddziałów reasekuracji obligacji wyemitowanych przez BFG lub podmiot zarządzający aktywami. W przypadku nabywania powyższych obligacji należy wskazać, że podaż takich papierów dłużnych będzie miała, co do zasady, charakter wyjątkowy i będzie uzależniona wyłącznie od prowadzenia przez BFG działań, w szczególności w ramach przymusowej restrukturyzacji. W konsekwencji możliwość obniżenia podstawy opodatkowania o aktywa w postaci emitowanych przez BFG lub podmiot zarządzający aktywami obligacji czy też udzielonych tym podmiotom kredytów lub pożyczek nie będzie mogła być podstawą do budowania przez banki i inne podmioty wskazane w wyłączeniu strategii biznesowej nakierowanej na zmniejszanie obciążeń fiskalnych.

Celem proponowanej regulacji jest przede wszystkim stworzenie BFG możliwości wykorzystania wszystkich instrumentów związanych z ustawowymi zadaniami, w szczególności instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie stabilności na rynku finansowym. Utrudnienia w postaci braku możliwości uzyskania szybkiego finansowania zewnętrznego dla podmiotu zarządzającego aktywami mogą przełożyć się na brak możliwości zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia aktywów, a co za tym idzie – na niepowodzenie całego procesu przymusowej restrukturyzacji.

15) **Art. 15** projektu wprowadza zmiany w ustawie o BFG, które dotyczą m.in. określenia struktury bilansu instytucji kredytowej w taki sposób, aby umożliwiała ona wsparcie procesu

przymusowej restrukturyzacji ze środków systemu gwarantowania depozytów (z funduszu gwarancyjnego banków lub z funduszu gwarancyjnego kas). Celem projektowanych rozwiązań jest zwiększenie efektywności przede wszystkim instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa.

Obecne unormowania w tym zakresie znacząco utrudniają taką możliwość. Aktualnie bowiem udzielenie wsparcia ze środków systemu gwarantowania depozytów przy przejęciu przedsiębiorstwa jest możliwe wyłącznie wtedy, gdy instytucja kredytowa posiada określoną strukturę bilansu (aktywów i pasywów). Wsparcie może zostać udzielone wyłącznie w takim przypadku, gdy wartość przejmowanych pasywów – ograniczonych wyłącznie do depozytów gwarantowanych – przekracza wartość przejmowanych praw majątkowych. Ponadto w projekcie zawarto także kilka korekt redakcyjnych związanych z procesem legislacyjnym dotyczącym projektu ustawy z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw, zwanej dalej „nowelizacją ustawy o BFG”, implementującym przepisy dyrektywy BRRD⁴, a także zmiany w przedmiocie usprawnień operacyjnych instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych oraz powiązane z nimi zmiany dot. emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami, który zgodnie z ustawą o BFG jest nabywcą tych wydzielonych praw majątkowych. Zmiany w tej ustawie obejmują również swoim zakresem zmiany dostosowawcze wynikające z przewidzianej projektem zmiany ustawy o ofercie publicznej.

Dodanie w **art. 2 pkt 71a** wynika z konieczności prawidłowej implementacji definicji „umów finansowych” (art. 2 pkt 100 BRRD), które dotychczas w zawężający sposób zostały zdefiniowane w art. 144b ust. 1 ustawy o BFG implementującym art. 71a BRRD.

Dodawany w **art. 8 ust. 1 pkt 8a** dodaje Radzie BFG kompetencje przewidziane w art. 287 ust. 2 ustawy o BFG.

Dodawany w **art. 8 ust. 1a** przewiduje przyjęcie przez Radę BFG na wniosek Zarządu BFG zasad obniżania docelowego poziomu środków, o czym jest mowa w art. 8 ust. 1 pkt 8a ustawy o BFG. W celu zapewnienia powszechnego dostępu do ww. zasad będą one zamieszczane na stronie internetowej BFG.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/879/UE z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE2012 (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296 oraz Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2), wdrożona ustawą z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1598).

Dodanie w **art. 11 ust. 4 pkt 20a** ma na celu rozszerzenie katalogu decyzji BFG podejmowanych w formie uchwały Zarządu BFG o uwzględnienie decyzji w sprawie zwrotnego przeniesienia wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań, które zostały wcześniej przeniesione do podmiotu zarządzającego aktywami. Zmiana jest konieczna, ponieważ zwrotne przeniesienie praw majątkowych lub zobowiązań z podmiotu zarządzającego aktywami nie mieści się w kategoriach z art. 11 ust. 4.

Zmiana w **art. 67 w ust. 1 w pkt 1** ma charakter wyłącznie językowy, ponieważ w następstwie nowelizacji ustawy o BFG wymóg MREL zmienił nazwę na „*minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych*” względem wcześniejszej nomenklatury (przed nowelizacją ustawy o BFG „*minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji*”). Tym samym niniejsza zmiana ma na celu korektę niespójności językowej, tj. nadanie właściwej nazwy określanemu przez BFG wymogowi.

Zmiana w **art. 70 ust. 2a** ma na celu korektę nieprawidłowego odwołania, tj. obecnie obowiązujący art. 70 ust. 2a ustawy o BFG nie uwzględnia w sposób bezsprzeczny warunku z art. 70 ust. 2 pkt 2, jak również okoliczności z art. 70 ust. 2 pkt 1. Tym samym przepis w obecnym brzmieniu może wprowadzać wątpliwości, czy poprawnie realizuje dyspozycję art. 59 ust. 1a i 3 BRRD2, w myśl których warunki i okoliczności, w ramach których organ przymusowej restrukturyzacji dokonuje umorzenia lub konwersji są wspólne dla umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych (dla przypadku określonego w art. 70 ust. 2 ustawy o BFG) oraz zobowiązań kwalifikowalnych (zgodnie z art. 70 ust. 2a ustawy o BFG). Ponadto w wyniku zmiany w art. 70 ust. 2a uzupełniono ust. 3 i 4 tego artykułu o odwołania do odpowiednio ust. 2a pkt 2 i ust. 2a pkt 3.

Zmiany w **art. 70a** mają charakter wyłącznie językowy. Decyzja w przedmiocie umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych zawiera „*sposób pozwalający*” na identyfikację instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, podczas gdy powinna zawierać „*wskazanie takiego sposobu*”. Zmianie ulega także zaimek.

Zmiana w **art. 92 ust. 9** ustawy o BFG ma charakter uspoźniający, mianowicie w art. 92 ust. 8 jest mowa o „okolicznościach wskazanych w ust. 3 i 3a”, natomiast w ust. 9 tego przepisu o „okolicznościach określonych w ust. 3”. Odesłania w obydwu tych przepisach powinny być tożsame, co zapewnia zaproponowana korekta.

Zmiany w **art. 101** mają na celu uspoźnienie stosowanych w ustawie o BFG pojęć, eliminując tym samym ewentualne wątpliwości interpretacyjne, które mogłyby wystąpić przy obecnym brzmieniu.

Zmiana w **art. 112 ust. 1 pkt 3** ma na celu rozszerzenie zakresu gwarancji udzielanej osobom trzecim przez BFG ze środków funduszy przymusowej restrukturyzacji. Dotychczasowe przepisy ograniczały zakres takiej gwarancji do gwarancji spłaty kredytu lub pożyczki udzielanej, gdy taki kredyt lub pożyczka były udzielane podmiotowi w restrukturyzacji, jego podmiotom zależnym, instytucji pomostowej, podmiotowi zarządzającemu aktywami lub podmiotowi przejmującemu. Projektowane przepisy dodają możliwość udzielenia przez BFG osobom trzecim gwarancji spłaty zobowiązań podmiotu zarządzającego aktywami, gdy zobowiązania takie wynikają z obligacji wyemitowanych przez ten podmiot. Gwarancja taka byłaby ograniczona do zobowiązań powstałych z tytułu obligacji nabytych jedynie w obrocie pierwotnym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej. Zmiana w znaczącym stopniu zwiększy operacyjność instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci podmiotu zarządzającego aktywami z uwagi na rozszerzenie możliwości pozyskania przez ten podmiot finansowania.

Zmiany w **art. 112 ust. 3** rozszerzają możliwość udzielenia wsparcia ze środków przymusowej restrukturyzacji w celu przeniesienia aktywów lub zobowiązań na podmiot zarządzający aktywami o gwarancję całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z aktywami lub zobowiązaniami (tzw. gwarancja pokrycia strat). Ponadto gwarancją objęte będą straty wynikające z ryzyk dotyczących aktywów lub zobowiązań nie tylko, jak dotychczas, podmiotu w restrukturyzacji, ale również jego podmiotów zależnych, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami. Konieczność rozszerzenia katalogu tych podmiotów związana jest z możliwością przekazania do innego podmiotu również aktywów lub zobowiązań podmiotów zależnych od podmiotu w restrukturyzacji, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami.

Zmiana w **art. 112 ust. 3 pkt 2** ustawy o BFG ma charakter wynikowy i jest związana z koniecznością uzupełnienia odesłań zawartych w tym przepisie do nowego brzmienia art. 188 ustawy o BFG (przekazania środków do instytucji pomostowej w sytuacji jej partycypacji w przymusowej restrukturyzacji, tj. przeniesienia do instytucji pomostowej zobowiązań, praw majątkowych lub przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji). Zmiana konstrukcji art. 188 ustawy o BFG wynika natomiast z konieczności zapewnienia jego zgodności z nowym brzmieniem art. 179 ustawy o BFG, który dotyczy analogicznej sytuacji, tylko w momencie,

gdy podmiotem partycypującym nie jest instytucja pomostowa, tylko podmiot przejmujący w rozumieniu ustawy o BFG. W efekcie odesłanie zawarte w art. 112 ust. 3 pkt 2 ustawy o BFG powinno obejmować swoim zakresem nie tylko art. 188 ust. 5, ale też ust. 5a tego artykułu ustawy o BFG.

Zmiany w **art. 112 ust. 8 i 9** są konsekwencją zmiany wprowadzonej w art. 112 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG, w wyniku której BFG może udzielić osobom trzecim gwarancji spłaty zobowiązań z tytułu obligacji wyemitowanych przez podmiot zarządzający aktywami i nabytych przez te osoby trzecie. W efekcie tej zmiany należało także dostosować przepisy w ust. 8 i 9 ww. artykułu ustawy o BFG przez wskazanie, że przedmiotem gwarancji, a co za tym idzie czynności podejmowanych przez BFG z tytułu udzielenia tej gwarancji, jest także emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami.

Zmiany w **art. 113** mają służyć efektywnemu wykorzystaniu kompetencji posiadanych już przez BFG na mocy art. 113 ust. 1 pkt 1 ustawy o BFG, zgodnie z którymi z chwilą wszczęcia przymusowej restrukturyzacji na BFG przechodzi prawo podejmowania uchwał i decyzji w sprawach zastrzeżonych w ustawie i statucie albo umowie spółki do właściwości organów podmiotu w restrukturyzacji. W szczególności wskazać należy, że czynności podejmowane w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji, w sytuacji zagrożenia banku upadłością, muszą charakteryzować się dużą efektywnością czasową, tj. pozwalać na kształtowanie sytuacji prawnej podmiotu poddawanego przymusowej restrukturyzacji w horyzoncie czasowym pojedynczych dni czy też nawet godzin, co wynika z ryzyk, które materializują się w momencie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, m.in. ryzyka płynności. Art. 113 ustawy o BFG w obecnym brzmieniu w sposób nie w pełni adekwatny kształtuje uprawnienia BFG w stosunku do podmiotu poddawanego przymusowej restrukturyzacji w szczególności w kontekście instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa w wariantcie przejęcia praw udziałowych (art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG). Wskazać należy, że w takim przypadku podmiot poddawany przymusowej restrukturyzacji zachowuje osobowość prawną i po upływie tzw. *weekendu resolution* powinien być zdolny do dalszego prowadzenia działalności operacyjnej. W tym celu niezbędne jest, aby BFG w sposób jednoznaczny został wyposażony w uprawnienie do powołania, przed przeniesieniem na podmiot przejmujący praw udziałowych banku poddawanego przymusowej restrukturyzacji, nowego zarządu i rady nadzorczej tego przenoszonoego banku, oraz uprawnienia do wprowadzenia niezbędnych zmian w statucie banku. W celu zapewnienia stabilności dalszego działania takiego banku niezbędne jest, aby uchwały Zarządu BFG podejmowane w tych sprawach były skuteczne od moment

zamieszczenia informacji o nich na stronach internetowych BFG i banku poddawanego przymusowej restrukturyzacji, ponieważ jak było zaznaczone na wstępie – w momencie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wszystkie zaplanowane przez organ przymusowej restrukturyzacji czynności odbywają się zgodnie z godzinowym harmonogramem, tak aby ustabilizować bank poddany przymusowej restrukturyzacji i utrzymać jego funkcję krytyczną, a co za tym idzie – umożliwić wznowienie działalności operacyjnej po *weekendzie resolution*. Jednocześnie wskazać należy, że projektowana zmiana w art. 113 ustawy o BFG przewiduje rozwiązanie rady nadzorczej funkcjonującej w banku w momencie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji w przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji przy zastosowaniu instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa w wariantcie przejęcia praw udziałowych (art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG). Rozwiązanie to jest niezbędne w celu zapewnienia możliwości powołania nowej rady nadzorczej.

Ponadto celem przepisu art. 113 ust. 1 pkt 1 jest podejmowanie przez BFG w ramach swoich kompetencji uchwał oraz decyzji (rozumianych nie jako decyzja administracyjna, a jako rozstrzygnięcie korporacyjno-biznesowe) zastrzeżonych w ustawie i statucie lub umowie spółki do właściwości organów podmiotów w restrukturyzacji. Zgodnie z uzasadnieniem do nowelizacji ustawy o BFG „Zmiana art. 113 ust. 1 ma na celu zapewnienie, że BFG może wykonywać uprawnienia organów (podejmowanie uchwał oraz decyzji), jeżeli nie został powołany zarząd podmiotu w restrukturyzacji.”

Kwestie uregulowane w art. 113 ust. 1 pkt 1 ustawy o BFG oraz proponowane w art. 113 ust. 1f i 1g ustawy o BFG należą do wewnątrz korporacyjnych regulacji podmiotów poza procesem przymusowej restrukturyzacji: uprawnienia do powołania członka zarządu, członka rady nadzorczej oraz zmiany statutu przysługują właściwemu organowi spółki (radzie nadzorczej, WZA). Zatem skoro na BFG przechodzą uprawnienia wszystkich organów spółki, to uprawnienia w tym trybie również winny być dokonywane w ramach uchwał zarządu BFG bez reżimu trybu administracyjnego. Również sama specyfika procesu przymusowej restrukturyzacji – konieczność szybkiego modyfikowania podmiotu w restrukturyzacji (termin pojedynczego dnia, a nawet kilkunastu godzin) wymaga możliwości podejmowania uchwał w formie korporacyjnej, nie zaś w formie decyzji administracyjnej.

Zmiana w **art. 121 pkt 1 lit. a** ustawy o BFG polega na zmianie zakresu wyłączeń dotyczących stosowania k.s.h., z uwagi na wprowadzany art. 113 ust. 1f ustawy o BFG. Mianowicie, art. 113 ust. 1f ustawy o BFG umożliwia BFG dokonanie zmian w umowie lub w statucie spółki podmiotu w restrukturyzacji bez konieczności podjęcia uprzedniej uchwały wspólników lub

uchwały walnego zgromadzenia i uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców. Dodanie nowych wyłączeń dotyczy art. 255 § 1 oraz art. 430 § 1 k.s.h., które uzależniają obecnie skuteczność dokonania przez BFG zmian w umowie lub statucie spółki podmiotu w restrukturyzacji od uprzedniego podjęcia uchwały wspólników bądź walnego zgromadzenia oraz ich wpisu do rejestru przedsiębiorców. Wprowadzenie art. 113 ust. 1f ustawy o BFG powoduje, że uchwały Zarządu BFG w przedmiocie zmian w umowie lub statucie spółki podmiotu w restrukturyzacji są skuteczne już od momentu ich zamieszczenia przez BFG i podmiot w restrukturyzacji na swoich stronach internetowych, niezależnie od uzyskania stosownych wpisów w rejestrze przedsiębiorców. Mając na uwadze zapewnienie spójności art. 113 ust. 1f z przepisami k.s.h., należy więc wyłączyć stosowanie art. 255 § 1 oraz art. 430 § 1 k.s.h.

Zmiana **art. 121 pkt 2** polega na zmianie zakresu wyłączeń dotyczących stosowania ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, z uwagi na konieczność zapewnienia skutecznego i szybkiego stosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji. Art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe stanowi, że zmiana statutu banku wymaga zezwolenia KNF. Zmiana statutu banku działającego zarówno w formie spółki akcyjnej, jak i spółdzielni dla swej ważności wymaga wpisu w rejestrze przedsiębiorców. W konsekwencji dokonanie wpisu musi być poprzedzone uzyskaniem przez bank stosownego zezwolenia KNF, co w znacznym stopniu opóźnia rejestrację zmian statutu. Z perspektywy organu ds. przymusowej restrukturyzacji skuteczne zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w szczególności instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa, wymagać może konieczności dokonania szybkich zmian w statucie banku, np. ze względu na strukturę transakcji uzgodnioną z podmiotem przejmującym. Mając na uwadze powyższe ograniczenia wynikające m.in. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w nowelizacji przepisów ustawy o BFG znalazł się przepis art. 113 ust. 1f ustawy o BFG umożliwiający BFG dokonanie skutecznych zmian w statucie podmiotu w restrukturyzacji bez uzyskania uprzedniego wpisu w rejestrze przedsiębiorców. W konsekwencji, mając na uwadze zapewnienie możliwości szybkiego i skutecznego stosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, należy również wyłączyć wymóg uzyskiwania przez podmiot w restrukturyzacji uprzedniego zezwolenia KNF w przypadku dokonywania zmian w statucie. Zgodnie z motywem 84 BRRD organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny posiadać wszystkie niezbędne uprawnienia, które mogą być wykonywane przy stosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Takim uprawnieniem

jest niewątpliwie odejście od wymogu uzyskania zezwolenia KNF oraz konstytutywnego wpisu w rejestrze przedsiębiorców w przypadku dokonywania zmian w statucie banku. Mając na uwadze zapewnienie spójności art. 113 ust. 1f ustawy o BFG z przepisami prawa bankowego, należy więc wyłączyć stosowanie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Zmiana w **art. 131 w ust. 1b** ma charakter językowy, usuwa fragment, który może wprowadzać w błąd. Jednocześnie funkcjonalna definicja właściwego organu przymusowej restrukturyzacji państw trzecich znajdująca się w art. 2 pkt 86 ustawy o BFG, tj. „wykonujący zadania z zakresu przymusowej restrukturyzacji”, sprawia, że to dookreślenie (usuwany fragment) nie jest konieczne.

Zmiana w **art. 133** ustawy o BFG ma charakter wynikowy i jest związana z koniecznością uzupełnienia odesłań zawartych w tym przepisie do nowego brzmienia art. 272 ustawy o BFG, w którym uchylone zostaną ust. 4 i 5.

Z przepisu **art. 138 ust. 7 pkt 2** ustawy o BFG proponuje się usunięcie wyrazów „rachunek wyników”. Wskazać należy, że art. 36 ust. 6 BRRD, którego implementację stanowi art. 138 ust. 7 ustawy o BFG, nie przewiduje, aby oszacowanie miało zawierać rachunek wyników.

Zmiana w **art. 144b ust. 1, 2 i 6** ma na celu dokonanie korekty implementacji art. 71a BRRD (wprowadzony przez dyrektywę BRR2). W obecnym brzmieniu art. 144b odsyła do art. 102 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG, zamiast do art. 144a ustawy o BFG (który stanowi implementację art. 33a BRRD). Zgodnie z art. 71a dyrektywy BRR2 *„Państwa członkowskie zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do włączenia do wszelkich umów finansowych, które zawierają, a które są regulowane przepisami prawa państwa trzeciego postanowień, zgodnie z którymi strony uznają, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zastosować wobec tej umowy uprawnienia do zawieszenia lub ograniczenia praw i zobowiązań na mocy art. 33a, 69, 70 i 71 oraz uznają, że są związane wymogami określonymi w art. 68.”*. Art. 33a dyrektywy BRRD zasadniczo implementowany jest w art. 144a ust. 1 ustawy o BFG. Dlatego przepis implementujący art. 71a ust. 1 dyrektywy BRRD (czyli art. 144b ust. 1) powinien w pierwszej kolejności odsyłać do tego przepisu, nie natomiast do art. 102 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG. Zasadne jest również rozszerzenie odesłań w art. 144b ust. 1, 2 i 6 ustawy o BFG, również o odpowiednie odesłanie do art. 156, aby zaadresować fragment art. 71a ust. 1 BRRD (in fine): *„oraz uznają, że są związane wymogami określonymi w art. 68”*. Przepis art. 68 BRRD został zaimplementowany w art. 156 ustawy o BFG. W związku z powyższym, zgodnie z normą przepisu art. 144b in fine ustawy o BFG, w

umowach finansowych określonych w tym przepisie zawiera się zastrzeżenie, zgodnie z którym strony tej umowy są związane wymogami określonymi w art. 156 ustawy o BFG.

Ponadto nowelizacja art. 144b ust. 1 ustawy o BFG obejmuje zastąpienie występującej w tym przepisie definicji odesłaniem do pojęcia „umów finansowych”, które są zdefiniowane w nowododawanym pkt 71a w art. 2 ustawy o BFG.

Przepis art. 144b ust. 6 ustawy o BFG w obecnym brzmieniu odnosi się jedynie do niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 144b ust. 3. Mając na uwadze brzmienie art. 71a ust. 1 BRRD: „1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do włączenia do wszelkich umów finansowych, które zawierają, a które są regulowane przepisami prawa państwa trzeciego postanowień (...)”, dopuszczalny jest scenariusz, gdy podmiot zawiera z kontrahentem z tego samego państwa członkowskiego lub innego państwa członkowskiego umowę regulowaną przepisami państwa trzeciego. W szczególności umowy finansowe w postaci umów ramowych i wykonawczych zawierane w oparciu o standardy ISDA oraz GMRA są regulowane zasadniczo przepisami właściwymi dla stanu Nowy Jork albo dla Wielkiej Brytanii. Są to powszechnie przyjmowane (również w UE) standardy dla umów dotyczących instrumentów pochodnych oraz transakcji finansowych, należących do grupy dostrajających operacji wolnego rynku np. sprzedaży papieru wartościowego z równoczesnym zobowiązaniem się do jego odkupienia w ustalonej dacie w przyszłości (tzw. repo).

Zmiana tytułu **rozdziału 11** w dziale III wynika z zakresu przedmiotowego przepisów, które się w nim znajdują, tj. przepis art. 156 ustawy o BFG znajduje się w rozdziale „11. Skutki przymusowej restrukturyzacji dla zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji”, tymczasem zawieszenie z art. 144a ustawy o BFG dotyczy podmiotu, co do którego nie została jeszcze wszczęta przymusowa restrukturyzacja.

Zmiana w **art. 156 ust. 1, 2 i 4** ustawy o BFG jest powiązana ze zmianą w art. 144b ustawy o BFG i ma na celu dokonanie korekty implementacji art. 68 BRRD w art. 156 ustawy o BFG o odesłanie do art. 144a ustawy o BFG.

Zmiana w **art. 175 ust. 8** ustawy o BFG dotyczy kwestii przekazania pracownikom informacji, o której mowa w art. 23¹ § 3 Kodeksu pracy. Zagadnienie to zostało w sposób kompleksowy uregulowane w art. 124 ust. 1 ustawy o BFG, w związku z czym zasadne jest uchylenie ust. 8 w art. 175 ustawy o BFG jako odnoszącego się do tej samej kwestii.

Zmiana w **art. 175a** ustawy o BFG jest konsekwencją proponowanych zmian w art. 113 ustawy o BFG, gdzie przewiduje się dodanie art. 175a w ustawie o BFG, który określa moment wygaśnięcia uprawnień BFG związanych ze stosowaniem instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa w wariantcie przejęcia praw udziałowych (art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG). Dodawany art. 175a ustawy o BFG określa moment wygaśnięcia uprawnień BFG związanych ze stosowaniem instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa w wariantcie przejęcia praw udziałowych (art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG) określonych w art. 113 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1e ustawy o BFG z dniem określonym w decyzji, o której mowa art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG. Po zastosowaniu przez BFG instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa w wariantcie przejęcia praw udziałowych podmiot przejmujący staje się właścicielem przejmowanego podmiotu w restrukturyzacji i od dnia przejęcia przysługują mu wszelkie uprawnienia związane z przejętymi prawami udziałowymi. Jednocześnie jest możliwa sytuacja, w której przymusowa restrukturyzacja nie zostanie zakończona do dnia przejęcia z uwagi np. na skorzystanie z instrumentu wydzielenia aktywów (art. 122 ust. 2 pkt 3 ustawy o BFG). Wobec powyższego w projektowanym przepisie kwestia wygaszenia uprawnień BFG o charakterze korporacyjnym (art. 113 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1e ustawy o BFG) będzie określana przez BFG w decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

Istota zmian ustawy o BFG jest zawarta w projektowanym brzmieniu **art. 179 i art. 272** ustawy o BFG. Zmiany te wynikają z przeglądu implementacji art. 109 dyrektywy BRRD i doprecyzowują przepisy wdrażające ten artykuł, jak również służą rozszerzeniu możliwości zaangażowania środków z funduszu gwarancyjnego banków lub z funduszu gwarancyjnego kas dla udzielania wsparcia podmiotom przejmującym prawa i zobowiązania banków lub kas poddawanych przymusowej restrukturyzacji.

Proponowane zmiany pozwolą w szczególności na udzielanie wsparcia z funduszu gwarancyjnego banków lub z funduszu gwarancyjnego kas przy przymusowej restrukturyzacji banków spółdzielczych oraz kas, a więc podmiotów, w przypadku których taki rodzaj wsparcia może być – ze względu na charakter prowadzonej przez te instytucje działalności – jedynym możliwym wsparciem. Aktualnie udzielenie takiego wsparcia jest w znacznym stopniu utrudnione. Powyższe związane jest z określonymi w art. 179 ustawy o BFG warunkami udzielania takiego wsparcia, w szczególności z wymogiem, aby wartość przejmowanych zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przekraczała wartość przejmowanych praw majątkowych. Zawężenie pasywów (w tym przypadku depozytów) przy wyliczaniu możliwości udzielenia wsparcia wyłącznie do kategorii depozytów gwarantowanych jest nadmiarowe i w

większości przypadków uniemożliwi wykorzystanie wsparcia z funduszy gwarancyjnych, ponieważ poza depozytami gwarantowanymi po stronie zobowiązań znajduje się wiele innych pozycji.

Proponowane zmiany, aktualizujące sposób wyliczenia części pasywnej przy ocenie możliwości udzielenia wsparcia, który będzie odnosił się do sumy zobowiązań, nie zaś wyłącznie zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych, są zgodne z odpowiednimi przepisami unijnymi (m.in. art. 109 dyrektywy BRRD). Zmiany te wpłyną także na zwiększenie poziomu stabilności systemu finansowego. Jednocześnie zmiany te nie będą skutkowały większym zaangażowaniem środków z funduszu gwarancyjnego banków lub z funduszu gwarancyjnego kas ponad poziom zaangażowania netto, jaki miałyby miejsce w przypadku upadłości banku lub kasy – w stosunku do których nie zostałyby wszczęta przymusowa restrukturyzacja. Tym samym ostateczny koszt dla systemu gwarantowania depozytów (koszt dla funduszu gwarancyjnego banków lub koszt dla funduszu gwarancyjnego kas), w przypadku wsparcia procesu przejęcia, nie może być wyższy niż ostateczny koszt, jaki poniósłby ten system w sytuacji, gdyby zamiast wsparcia procesu przejęcia, należałoby wypłacić wartość depozytów objętych gwarancją w ujęciu netto, czyli po odliczeniu od łącznego kosztu wypłaty również odzyskanych środków, tj. przewidywanych przychodów ze zbycia w postępowaniu upadłościowym aktywów banku lub kasy.

W obecnym stanie prawnym kwestia wykorzystania środków z funduszu gwarancyjnego banków lub z funduszu gwarancyjnego kas w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa w ramach przymusowej restrukturyzacji została uregulowana w art. 179 ustawy o BFG. Przepis ten stanowi zawężającą implementację przepisu art. 109 ust. 1 dyrektywy BRRD, bowiem ogranicza możliwość udzielenia wsparcia z systemu gwarantowania depozytów wyłącznie do sytuacji, gdy w danym podmiocie objętym przymusową restrukturyzacją wystąpi mniejsza wartość aktywów niż wartość zobowiązań, zawężona wyłącznie do zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych, co jest sytuacją rzadką – mało prawdopodobną na rynku finansowym. Wobec tego w większości stanów faktycznych nie będzie można udzielić takiego wsparcia, ponieważ wartość zobowiązań przy tego typu zawężeniu nie będzie zwykle wyższa niż wartość wszystkich aktywów.

W art. 109 dyrektywy BRRD brak jest takiego zawężającego warunku. Zgodnie z przepisami zawartymi w art. 109 ust. 1 oraz w art. 109 ust. 5 akapit 3 dyrektywy BRRD w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji warunkiem udzielania wsparcia z systemów gwarantowania depozytów (w przypadku Polski jest to fundusz gwarancyjny banków lub fundusz gwarancyjny

kas) jest to, aby wsparcie udzielane z systemów gwarantowania depozytów nie było wyższe niż niższa z wartości:

- 1) wysokość kosztów systemu gwarantowania depozytów w przypadku ogłoszenia upadłości banku;
- 2) wysokość różnicy między wartością zobowiązań i aktywów przenoszonych na podmiot przejmujący w ramach instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci przejęcia przedsiębiorstwa.

Jednocześnie w celu oszacowania wysokości kosztów, jakie poniósłby system gwarantowania depozytów w przypadku hipotetycznej upadłości banku lub kasy, uwzględnia się przewidywaną tzw. likwidacyjną wartość aktywów banku lub kasy, a zatem wartość w przypadku, gdyby została stwierdzona ich upadłość. Likwidacyjna wartość aktywów, z uwagi na nadzwyczajną sytuację podmiotu w upadłości, będzie wartością niższą niż tzw. wartość zbycia, odnosząca się do wartości aktywów banku niezagrożonego upadłością. Przy określaniu wysokości wsparcia, jakie może zostać udzielone z systemów gwarantowania depozytów w przypadku przymusowej restrukturyzacji banku lub kasy w pełni uzasadnione jest uwzględnianie wartości likwidacyjnej aktywów, gdyż punktem odniesienia dla ustalania wysokości takiego wsparcia jest, zgodnie z art. 109 ust. 1 dyrektywy BRRD, przypadek upadłości banku lub kasy.

Zawarte w projektowanym brzmieniu **art. 179** ustawy o BFG zasady udzielania podmiotowi przejmującemu, zgodnie z art. 174 ustawy o BFG, przedsiębiorstwo lub prawa i zobowiązania albo prawa udziałowe podmiotu w restrukturyzacji są zgodne z zasadami wskazanymi w art. 109 ust. 1 dyrektywy BRRD. Zmiany te służą z jednej strony zapewnieniu deponentom ciągłego dostępu do depozytów dzięki poddaniu banku lub kasy przymusowej restrukturyzacji zamiast upadłości, a jednocześnie zapewniają, że koszty ponoszone przez fundusz gwarancyjny banków lub fundusz gwarancyjny kas nie będą wyższe niż koszty, jakie fundusze te poniosłyby w przypadku upadłości banku lub kasy i konieczności wypłaty środków gwarantowanych. Dodatkowo z projektowanego przepisu wynika, że wysokość przedmiotowego wsparcia udzielanego podmiotowi przejmującemu będzie ustalana z uwzględnieniem wartości likwidacyjnej aktywów banku lub kasy ustalonej w drodze oszacowania sporządzanego przez podmiot niezależny od organów publicznych, BFG, a także podmiotu, którego aktywa i pasywa podlegają oszacowaniu.

Jednocześnie z ww. względów i na tych samych zasadach dokonano zmian w projektowanym **art. 188 ust. 5 ustawy o BFG oraz w projektowanym art. 188 ust. 5a ustawy o BFG z**

uwzględnieniem niezbędnych różnic między instrumentem przejęcia przedsiębiorstwa a instrumentem instytucji pomostowej.

Zmiany w **art. 181 ust. 2, art. 188 ust. 6, art. 220 oraz art. 228 ust. 2** ustawy o BFG mają na celu dostosowanie do zaproponowanych zmian ustawy o ofercie publicznej, w szczególności uwzględniają proponowane uchylenie art. 74 tej ustawy oraz uwzględniają nowy próg wezwania zobowiązujący do ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji (zmiana art. 220 ustawy o BFG).

Nowelizacja **art. 188 ust. 4** ustawy o BFG ma na celu dostosowanie tego przepisu do implementowanego art. 40 ust. 3 dyrektywy BRRD. Zgodnie z art. 40 ust. 3 dyrektywy BRRD łączna wartość zobowiązań przeniesionych do instytucji pomostowej nie przekracza łącznej wartości praw i aktywów przeniesionych z instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub pochodzących z innych źródeł. Dotychczasowe brzmienie art. 188 ust. 4 ustawy o BFG nie uwzględnia pojęcia „dodatkowych źródeł” wskazanych w ww. przepisie dyrektywy. Takimi dodatkowymi źródłami mogą być zarówno środki przekazane instytucji pomostowej przez BFG ze środków funduszu gwarancyjnego banków lub funduszu gwarancyjnego kas (zgodnie z art. 188 ust. 5 ustawy o BFG) czy ze środków funduszy przymusowej restrukturyzacji (na podstawie art. 112 ust. 3 pkt 2 ustawy o BFG), jak też inne prawa majątkowe i środki przekazane instytucji pomostowej.

Projektowany przepis **art. 193** ustawy o BFG ma na celu umożliwienie zbycia instytucji pomostowej w sposób analogiczny jak to zostało przewidziane w art. 174 ust. 1 ustawy o BFG przy zastosowaniu instrumentu przejęcia. Wobec powyższego w ust. 2 rozszerzono odpowiednio katalog możliwych form zbycia instytucji pomostowej o „wybrane albo wszystkie prawa majątkowe lub wybrane lub wszystkie swoje zobowiązania”. Proponowana zmiana zapewni większą elastyczność w procesie sprzedaży instytucji pomostowej, ponieważ pozwoli na zbywanie instytucji pomostowej części jej przedsiębiorstwa wraz z częścią zobowiązań obejmujących m.in. zobowiązania z tytułu przejętych umów rachunku bankowego. Zmiana dopuści tym samym możliwość zbycia oddziału instytucji pomostowej, co rozszerzy katalog podmiotów potencjalnie zainteresowanych taką transakcją, jej konkurencyjność i umożliwi uzyskanie wyższej ceny sprzedaży instytucji pomostowej. Projektowany ust. 3 pozwala na zbycie całości lub części przedsiębiorstwa oraz całości lub części zobowiązań instytucji pomostowej bez uzyskania zgody jej wierzycieli oraz dłużników. Brak wyłączenia zgody wierzycieli oraz dłużników instytucji pomostowej uniemożliwia skuteczne zbycie części aktywów instytucji pomostowej wraz z częścią zbywanych umów rachunku bankowego, z

uwagi na konieczność uzyskania zgody każdego wierzyciela z tytułu umowy rachunku bankowego.

Ponadto do **art. 202 ustawy o BFG przewiduje się dodanie ust. 4 i 5**, które stanowią implementację 109 ust. 1 akapit 1 lit. a dyrektywy BRRD. Zmiana ta umożliwi udzielenie wsparcia z funduszu gwarancyjnego banków lub z funduszu gwarancyjnego kas w sytuacji zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci umorzenia lub konwersji zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji. Proponowany przepis, w ślad za art. 109 ust. 1 dyrektywy BRRD, posługuje się konstrukcją zakładającą hipotetyczną możliwość umorzenia zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych na pokrycie straty podmiotu w restrukturyzacji, w celu określenia kwoty wsparcia możliwej do udzielenia podmiotowi w restrukturyzacji, wobec którego zastosowano instrument przymusowej restrukturyzacji w postaci umorzenia lub konwersji zobowiązań.

Zmiana w **art. 206 ust. 1 pkt 6** ustawy o BFG ma charakter językowy – uspoźnia stosowaną w ustawie o BFG siatkę pojęć, tj. zarówno ustawa o BFG, jak również inne akty prawne posługują się pojęciem CCP, zamiast pojęcia „kontrahent centralny”.

Zmiana w **art. 212a ust. 1 pkt 9** ustawy o BFG ma charakter językowy. Decyzja w przedmiocie umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych nie powinna zawierać „*sposobu pozwalającego*” na identyfikację instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, zaś powinna zawierać „*wskazanie takiego sposobu*”. Analogiczna zmiana została wprowadzona w art. 70a ust. 1 pkt 9 ustawy o BFG.

Zmiana w **art. 212a w ust. 7** ustawy o BFG ma charakter językowy. Odpis decyzji ma być przekazywany także spółce, w celu usunięcia potencjalnych wątpliwości interpretacyjnych zmieniony powinien zostać użyty w przepisie zaimek.

W **art. 222** ustawy o BFG projekt zakłada uchylenie pkt 5 w ust. 4. Zmiana ta ma charakter wynikowy i jest związana z tym, że we wskazanym przepisie jest odesłanie do art. 272 ust. 4 ustawy o BFG, który – zgodnie z projektowanymi zmianami w niniejszej ustawie – zostanie uchylony.

Dodawany **art. 225a** ustawy o BFG wynika z charakteru procesu przymusowej restrukturyzacji oraz wydzielenia praw majątkowych jako instrumentu przymusowej restrukturyzacji. W szczególności wskazać należy, że czynności podejmowane w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji, w sytuacji zagrożenia banku upadłością, muszą charakteryzować się dużą efektywnością czasową. Wskazać należy, że instrument wydzielenia praw majątkowych to

instrument, który, co do zasady, nie funkcjonuje samodzielnie i stosowany jest wspólnie z innymi instrumentami przymusowej restrukturyzacji (art. 110 ust. 2 ustawy o BFG). Wydzielenie praw majątkowych polega na dokonaniu transferu określonych aktywów podmiotu w restrukturyzacji do odrębnej spółki zarządzającej aktywami (ang. *asset management vehicle*) w celu umożliwienia zastosowania bądź zwiększenia skuteczności innego narzędzia przymusowej restrukturyzacji, np. zbycia przedsiębiorstwa czy utworzenia instytucji pomostowej. Spółka zarządzająca aktywami jest odrębną osobą prawną, do której transferowane są wybrane prawa majątkowe, w przypadku gdy zgodnie z art. 223 ustawy o BFG:

- 1) likwidacja praw majątkowych mogłaby mieć istotny niekorzystny wpływ na sytuację na rynku, w szczególności na ceny takich praw majątkowych;
- 2) przeniesienie praw majątkowych do podmiotu zarządzającego aktywami jest konieczne dla kontynuowania działalności podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej lub
- 3) przeniesienie praw majątkowych do podmiotu zarządzającego aktywami zwiększy przychody z tych praw.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów są jedną z podstawowych kategorii aktywów bankowych, które mogą być przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami. Jednym z podstawowych sposobów zabezpieczenia spłaty kredytu są zaś zabezpieczenia rzeczowe, w tym hipoteka i zastaw rejestrowy.

W przypadku zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych w odniesieniu do wierzytelności kredytowych banku poddawanego przymusowej restrukturyzacji, do podmiotu zarządzającego aktywami na podstawie decyzji BFG mogą zostać przeniesione wierzytelności nawet z tysięcy umów kredytowych zabezpieczanych przez odpowiednią liczbę hipotek lub zastawów rejestrowych.

Ze względu na dużą liczbę wierzytelności mogącą być przedmiotem zastosowania instrumentu przeniesienia praw majątkowych oraz z uwagi na czas trwania postępowania wieczystoksięgowego i wpisu do rejestru zastawów, czas na ujawnienie w odpowiednich rejestrach wierzytelności rzeczowych podmiotu zarządzającego aktywami może być nieakceptowane dla dłużnika i zagrozić uzyskaniu finansowania przez podmiot zarządzający aktywami w przypadku, gdy podmiot ten miałby pozyskać finansowanie na zasadach rynkowych.

W praktyce oznacza to, że wskazane przyczyny formalnoprawne mogą utrudniać lub uniemożliwiać zastosowanie instrumentu wydzielenia praw majątkowych, a tym samym w

konsekwencji w niektórych przypadkach niemożliwym byłoby przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji w sytuacji zagrożenia upadłością banku, co do którego byłby wypełnione ustawowe przesłanki przymusowej restrukturyzacji, a jedynym rozwiązaniem zapewniającym skuteczność działań restrukturyzacyjnych, np. z uwagi na strukturę aktywów i pasywów tej instytucji, byłoby właśnie zastosowanie instrumentu wydzielenia praw majątkowych.

Wyłączenie zastosowania art. 79 ust. 1 zdanie drugiej ustawy o księgach wieczystych i hipotece, który przewiduje konstytutywny charakter wpisu do księgi wieczystej, nie naruszy zasady pewności obrotu cywilnoprawnego wierzytelnościami z uwagi na wyjątkowy charakter proponowanego rozwiązania (wyłącznie sytuacja ekstraordynaryjna – wszczęcie przymusowej restrukturyzacji przez podmiot publiczny, tj. BFG w sytuacji zagrożenia niekontrolowaną upadłością danej instytucji) oraz szczególny status podmiotu zarządzającego aktywami będącego podmiotem nadzorowanym przez BFG. Podobnie należy odnieść się do wyłączenia art. 17 ust. 1 zdanie drugiej ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów.

Ponadto ochronę interesów dłużnika rzeczowego zapewniają projektowane art. 225a ust. 2 i 3 ustawy o BFG. Mianowicie sytuacja prawna dłużnika rzeczowego na skutek ww. przelewu wierzytelności nie ulegnie zmianie do chwili ujawnienia cesjonariusza w odpowiednim rejestrze, tj. spełnienie świadczenia do rąk wierzyciela ujawnionego w rejestrach będzie mieć skutek względem podmiotu zarządzającego aktywami. Ponadto wierzyciel ujawniony w rejestrze będzie zobowiązany dokonać niezwłocznie rozliczenia z podmiotem zarządzającym aktywami. W razie wygaśnięcia hipoteki albo zastawu rejestrowego przed ujawnieniem cesjonariusza w odpowiednim rejestrze, podmiot zarządzający aktywami obowiązany będzie dokonać wszelkich czynności umożliwiających wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej albo zastawu rejestrowego z rejestrów zastawów. Oznacza to, że cesjonariusz musi wydać dokument mogący stanowić podstawę wykreślenia hipoteki albo zastawu rejestrowego. Jednocześnie wskazać należy, że analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane w art. 43a ustawy o Narodowym Banku Polskim.

W efekcie powyższego art. 225a ustawy o BFG w swoim zakresie, podobnie jak przy przejęciu przedsiębiorstwa lub przy utworzeniu instytucji pomostowej, opisuje szczegóły procesu, jakim jest wydzielenie praw majątkowych (w tym ujęciu hipoteki i zastawy rejestrowe), które wiąże się z wstąpieniem przez podmiot zarządzający aktywami w prawa i obowiązki podmiotu w restrukturyzacji w zakresie nabytych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań, włączając wstąpienie w postępowania sądowe oraz administracyjne.

Celem tworzenia tych przepisów było zachowanie analogii do obowiązującego przepisu art. 43a ustawy o Narodowym Banku Polskim, jak również art. 70a ustawy o BFG – ze względu na charakter postępowania, jakim jest przymusowa restrukturyzacja, w tym imperatyw szybkości postępowania i przepisy ustawy o BFG (za dyrektywą BRRD), decyzja o zastosowaniu określonych instrumentów przymusowej restrukturyzacji stanowiąca serię zoperacjonalizowanych działań jest skuteczna tylko przy uzasadnionym wyłamaniu się powszechnie panujących zasad działania.

Zastosowany w przypadku projektowanych przepisów art. 225a ustawy o BFG mechanizm sukcesji niezbędny jest dla zapewnienia kontynuacji działalności prowadzonej przy wykorzystaniu wydzielonych praw majątkowych.

Zmiany wprowadzane **w art. 226 ust. 3** ustawy o BFG mają na celu rozszerzenie katalogu podmiotów, na rzecz których podmiot zarządzający aktywami zobowiązany jest zapłacić wynagrodzenie za przekazywane aktywa. Poza podmiotem w restrukturyzacji oraz instytucją pomostową wynagrodzenie takie w wyniku nowelizacji będzie można przekazać również podmiotowi przejmującemu lub podmiotowi, którego udziały zostały przejęte w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji. Rozszerzenie katalogu podmiotów zwiększy skuteczność działań przymusowej restrukturyzacji.

Dodawany **ust. 3a w art. 226** ustawy o BFG dostosowuje przepisy ustawy do dyrektywy BRRD przez zapewnienie pełnej implementacji art. 42 ust. 7 zdanie drugie BRRD, zgodnie z którym należność zapłacona przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją może być wypłacona w formie długu wyemitowanego przez podmiot zarządzający aktywami.

Dodanie **art. 229a–229g** i analogiczne **art. 316a–316c** do ustawy o BFG zmierzają do dodania dwóch nowych rozdziałów precyzujących:

- 1) zasady i tryb emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami na potrzeby przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji;
- 2) zasady i tryb emisji obligacji przez BFG (z gwarancją Skarbu Państwa).

Możliwe źródła finansowania BFG oraz podmiotu zarządzającego aktywami są regulowane w sposób szczegółowy przez system prawa krajowego i prawa Unii Europejskiej. Jak wskazuje art. 270 ust. 1 pkt 8 ustawy o BFG źródłami finansowania BFG są w szczególności środki pozyskane z tytułu zaciągniętych pożyczek, kredytów i z tytułu emisji obligacji.

Mając na uwadze przewidziane w art. 5 ustawy o BFG zadania BFG związane z zapewnieniem stabilności krajowego systemu finansowego przez gwarantowanie depozytów oraz prowadzenie działań w zakresie przymusowej restrukturyzacji, istotne jest ustanowienie, w ramach określonych przez przepisy prawa polskiego i unijnego, możliwości finansowania zadań BFG również przez ww. środki. W szczególności efektywna możliwość emisji obligacji przez BFG zapewni finansowanie awaryjne na wypadek wyczerpania środków na właściwych funduszach BFG lub braku możliwości pozyskania środków z innych źródeł wskazanych w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG (niedostępność czy nieopłacalność).

Celem obniżenia kosztów przeprowadzenia emisji obligacji i zapewnienia jej sprawnej realizacji, konieczne jest więc wprowadzenie, w szczególności do ustawy o BFG, przepisów regulujących zasady i tryb emisji: obligacji własnych BFG w oparciu o szczególny tryb oraz zasady emisji w stosunku do trybu określonego w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, uwzględniający możliwość objęcia tych papierów gwarancjami Skarbu Państwa, a także emisji obligacji emitowanych przez podmiot zarządzający aktywami w oparciu o szczególny tryb oraz zasady w stosunku do trybu określonego w ww. ustawie.

Emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami na potrzeby przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji

Zapewnienie skutecznego przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji może wymagać zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG, co będzie skutkowało koniecznością pozyskania finansowania przez utworzony przez BFG podmiot zarządzający wydzielonymi aktywami (w niektórych stanach faktycznych finansowanie przez BFG z funduszu przymusowej restrukturyzacji banków może okazać się niewystarczające lub niedostępne), w tym celu emisja obligacji przez ten podmiot staje się najbardziej optymalnym sposobem pozyskania środków do zapłaty wynagrodzenia za przejmowane przez ten podmiot prawa majątkowe.

Podmiot zarządzający aktywami jest tworzony w celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, a w szczególności w celu ich zbycia (art. 224 ust. 2 ustawy o BFG). Organ do spraw przymusowej restrukturyzacji (BFG), stosując instrument wydzielenia praw majątkowych/ aktywów, określa należność, za jaką aktywa i zobowiązania są przenoszone z podmiotu w restrukturyzacji (objętego postępowaniem określonym w ustawie o BFG) do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 BRRD i

zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. W celu pozyskania środków na zapłatę należności przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej przymusową restrukturyzacją (podmiotu w restrukturyzacji), możliwe jest wyemitowanie obligacji przez podmiot zarządzający aktywami (art. 42 ust. 7 BRRD). Brak możliwości zastosowania instrumentu w formie podmiotu zarządzającego aktywami, np. z uwagi na brak możliwości pozyskania przez ten podmiot finansowania, mógłby wykluczyć przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji.

Celem proponowanej regulacji jest więc przede wszystkim stworzenie BFG możliwości wykorzystania wszystkich instrumentów związanych z ustawowymi zadaniami, w szczególności instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie stabilności na rynku finansowym. Utrudnienia w postaci braku możliwości uzyskania szybkiego finansowania zewnętrznego dla podmiotu zarządzającego aktywami mogą przełożyć się na brak możliwości zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia aktywów, a co za tym idzie – na niepowodzenie całego procesu przymusowej restrukturyzacji i znaczące konsekwencje dla całego rynku finansowego i jego stabilności.

Proponuje się więc, analogicznie jak w przypadku obligacji emitowanych przez BFG (proponowane przepisy art. 316a i nast. ustawy o BFG), wprowadzić możliwość emisji obligacji podmiotu zarządzającego aktywami na dwa sposoby:

- 1) na podstawie odrębnych ustaw (w szczególności ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach) albo
- 2) na zasadach określonych w nowym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG, jednak wyłącznie w przypadku skierowania takiej emisji do klientów profesjonalnych.

Zasady zaproponowane w nowym rozdziale 18a ustawy o BFG wynikają z:

- 1) propozycji, aby emisja taka skierowana była wyłącznie do podmiotów profesjonalnych, które posiadają doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwą ocenę ryzyka, z którym się one wiążą;
- 2) charakteru i zadań podmiotu zarządzającego aktywami, który powoływany jest w szczególności w celu przejmowania aktywów od podmiotu w restrukturyzacji albo od instytucji pomostowej za wynagrodzeniem i zarządzania tymi aktywami. Istotne jest przy tym, że jest to spółka kapitałowa powoływana przez BFG, który posiada w niej udziały lub akcje. Również w sytuacji, gdy BFG nie jest jedynym akcjonariuszem lub udziałowcem tego podmiotu, BFG przysługują uprawnienia uregulowane w art. 224 ust.

6 ustawy o BFG, tj.: zatwierdzania statutu albo umowy spółki, wyboru albo zatwierdzenia powołania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami, określania zasad wynagradzania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami oraz zakresu ich obowiązków, zatwierdzania strategii i profilu ryzyka podmiotu zarządzającego aktywami;

- 3) możliwości pokrywania przez BFG z funduszy przymusowej restrukturyzacji, w niezbędnym zakresie, kosztów działalności podmiotu zarządzającego aktywami, jeżeli nie osiąga on wystarczających przychodów z zarządzania lub nie zarządza przeniesionymi prawami majątkowymi. Zabezpiecza to środki niezbędne do prowadzenia i kontynuowania działalności przez podmiot zarządzający aktywami, niezależnie od osiąganych przychodów.

Dodatkowo należy podkreślić, że efektywne przeprowadzenie procesu przymusowej restrukturyzacji z wykorzystaniem instrumentu w postaci podmiotu zarządzającego aktywami wymaga szybkiego pozyskania środków przez ten podmiot, w szczególności w formie przeprowadzenia emisji obligacji. Wynika to z przepisów art. 226 ust. 3 ustawy o BFG, zgodnie z którym wynagrodzenie za przejmowane przez podmiot zarządzający aktywa powinien on zapłacić na rzecz podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przeniesienia aktywów.

Zaproponowany w rozdziale 18a ustawy o BFG tryb i warunki przeprowadzenia emisji obligacji umożliwiają szybkie pozyskanie środków przez podmiot zarządzający aktywami, z zachowaniem ochrony praw obligatariuszy (w szczególności na gruncie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi regulujących rejestrowanie obligacji oraz powstawanie i przenoszenie praw z tych instrumentów), co z kolei zapewni skuteczne przeprowadzenie procesu przymusowej restrukturyzacji. Zatem zasadne jest wyłączenie przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, w szczególności regulujących uprawnienia obligatariuszy (rozdział V – zgromadzenie obligatariuszy).

Przedstawione wyżej zmiany w zakresie zasad i trybu emisji obligacji przez BFG oraz dodatkowo przez podmiot zarządzający aktywami są ukierunkowane na kompleksową rozbudowę istniejącego katalogu regulacji w tym zakresie, z uwzględnieniem optymalizacji warunków emisji obligacji emitowanych w związku z prowadzeniem działań w zakresie przymusowej restrukturyzacji. Mogą one w znaczący sposób przyczynić się do rozszerzenia możliwości prawidłowego wykonywania przez BFG kompetencji ustawowych.

Emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami na potrzeby przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji

Dodanie **art. 229a** ustawy o BFG potwierdza, że podmiot zarządzający aktywami będzie mógł dokonać emisji obligacji w trybie i na zasadach określonych w dodawanym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG albo na podstawie odrębnych ustaw. Rozwiązanie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z dyrektywą BRRD, na podstawie której do polskiego porządku prawnego został w 2016 r. wprowadzony instrument przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG, oraz możliwość utworzenia przez organ przymusowej restrukturyzacji (BFG) podmiotu zarządzającego aktywami, gdzie te prawa mogą zostać przeniesione. Do zastosowania instrumentu wydzielenia praw majątkowych konieczne jest pozyskanie finansowania przez podmiot zarządzający wydzielonymi aktywami, w tym celu emisja obligacji przez ten podmiot staje się najbardziej optymalnym sposobem pozyskania środków do zapłaty wynagrodzenia za przejmowane przez ten podmiot prawa majątkowe.

Dodanie **art. 229b ust. 1** ustawy o BFG wprowadza zasadę, że emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami może być skierowana wyłącznie do podmiotów profesjonalnych w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które posiadają doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwą ocenę ryzyka, z którym się one wiążą. Regulacja ma więc za zadanie chronić inwestorów detalicznych przed inwestowaniem w papiery wartościowe obciążone ryzykiem oraz emitowane w specyficznej sytuacji, tj. w ramach przymusowej restrukturyzacji przez podmiot celowy utworzony na określony czas, wyłącznie na okoliczność zarządzania prawami majątkowymi podmiotu w restrukturyzacji, które będą nabywane m.in. za środki uzyskane z tej emisji.

Dodanie **art. 229b ust. 2** ustawy o BFG ma na celu wprowadzenie wyłączeń w zakresie stosowania ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych na zasadach określonych w proponowanym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG. Podobny zabieg legislacyjny został zastosowany w art. 39 w pkt 3 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Zgodnie z przepisami tej ustawy Bank Gospodarstwa Krajowego, zwany dalej „BGK”, może emitować obligacje w imieniu i na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego. Obligacje te mogą być gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa. Zasadność wyłączenia ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych przez BGK na rzecz tego funduszu wynika z charakteru

i zadań BGK oraz zmniejszenia ryzyka tych instrumentów finansowych w przypadku objęcia ich gwarancją/poręczeniem Skarbu Państwa.

Natomiast w przypadku obligacji emitowanych przez podmiot zarządzający aktywami należy zauważyć, że podmiot ten jest tworzony przez BFG w celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami. BFG jest natomiast podmiotem zaufania publicznego, tj. osobą prawną utworzoną na podstawie ustawy w celu wykonywania zadań publicznych. BFG, wypełniając zadania ustawowe określone w art. 5 ustawy o BFG, działa ponadto w sferze prawa publicznego. Tym samym transparentność i wiarygodność BFG jako instytucji właścicielskiej względem podmiotu zarządzającego aktywami jest wystarczająca, aby uzasadnić niniejsze wyłączenie i wprowadzić uproszczony tryb emisji, właściwy względem zadań i wymagań, jakie będą postawione przed podmiotem zarządzającym aktywami. Celem emisji jest to, aby obligatariusz udzielił pożyczki podmiotowi zarządzającemu aktywami na realizację zadań z zakresu przymusowej restrukturyzacji.

Dodanie **art. 229c ust. 1–5** ustawy o BFG ma za zadanie określić podstawowe warunki odnoszące się do wyemitowanych przez podmiot zarządzający aktywami obligacji, tj. wskazanie w ust. 1, że emitentem tych obligacji jest podmiot zarządzający aktywami, który staje się dłużnikiem obligatariusza (podmiotu profesjonalnego, który nabył obligację), tym samym powstaje stosunek zobowiązaniowy, w którym podmiot zarządzający aktywami jako dłużnik jest zobowiązany świadczyć na rzecz obligatariusza z tytułu nabytej obligacji określone świadczenia pieniężne, tj. odsetki w ustalonej kwocie (gdy takie odsetki zostały przewidziane), oraz spełnić obowiązek wykupu takiej obligacji w określonym terminie. Oznacza to, że utworzony przez BFG podmiot zarządzający aktywami zaciąga dług u obligatariusza i zobowiązuje się spłacić ten dług (wraz z odsetkami, o ile takie odsetki zostały wskazane w warunkach emisji) w określonym terminie. Zakłada się możliwość emisji przez podmiot zarządzający aktywami obligacji nieoprocentowanych albo oprocentowanych. Dlatego także art. 229d ust. 3 pkt 7 oraz 10 ustawy o BFG wskazuje, że obligacje mogą nie być oprocentowane, a przepis ten odnosi się tylko do sytuacji, gdy takie oprocentowanie istnieje.

Dodanie **art. 229c ust. 2 pkt 1–5** ustawy o BFG wskazuje, że obligacje wyemitowane przez podmiot zarządzający aktywami mogą być oprocentowane, a takie oprocentowanie określa się w postaci dyskonta lub odsetek (inaczej „kupon”, czyli stopa procentowa wskazująca, ile odsetek jest wypłacanych obligatariuszowi). Dyskonto natomiast odnosi się do tzw. obligacji zerokuponowych, tj. obligacji, w których nie przewiduje się odsetek. Obligatariusz w terminie wykupu otrzymuje sumę równą wartości nominalnej. Taka obligacja sprzedawana jest poniżej

wartości nominalnej. W takiej sytuacji stosowany jest termin: „sprzedaż z dyskontem”. Ponadto podmiot zarządzający aktywami będzie mógł emitować zarówno obligacje imienne – mniej uniwersalne, które trafiają do konkretnego inwestora (na obligacji widnieją jego dane personalne), jak i obligacje na okaziciela – najmniej sformalizowany rodzaj papierów wartościowych. Obligacje będą mogły być emitowane zarówno na rynku krajowym, jak i rynku zagranicznym, w walucie polskiej lub w walutach innych krajów należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, co pozwoli nie zawęzić liczby potencjalnych inwestorów (nabywców tych obligacji).

Dodanie **art. 229c ust. 3** ustawy o BFG potwierdza, że obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami są, co do zasady, emitowane w formie zdematerializowanej na zasadach określonych w ust. 2 pkt 3, tj. w depozycie papierów wartościowych, lub rejestrowane przez zagraniczne podmioty prowadzące system rejestracji papierów wartościowych, w szczególności centralne depozyty papierów wartościowych, jednak w przypadku obligacji imiennych – mogą być emitowane również w formie dokumentu, jeżeli jest to dopuszczalne na danym rynku.

Dodanie **art. 229c ust. 4** ustawy o BFG ma na celu uregulowanie kwestii dotyczących obrotu obligacjami, które zostaną wyemitowane przez podmiot zarządzający aktywami. Wskazuje się, że, co do zasady, obligacje emitowane na rynku krajowym są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, jednak w tym przypadku istnieje ograniczenie wskazujące, że podmiot zarządzający aktywami może w warunkach emisji z uwagi na np. identyfikację pewnych ryzyk, charakter, czy cel danej emisji postanowić, że te obligacje nie będą dopuszczone do obrotu.

Dodanie **art. 229c ust. 5** ustawy o BFG potwierdza, że do powstawania oraz przenoszenia praw z obligacji emitowanych w formie zdematerializowanej przez podmiot zarządzający aktywami stosuje się przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Wyjątkiem są tutaj obligacje emitowane na rynkach zagranicznych, do których stosuje się prawo właściwe dla emisji tych obligacji.

Dodanie **art. 229d** ustawy o BFG ma na celu uregulowanie warunków emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami. Warunki emisji, co do zasady, określają świadczenia wynikające z obligacji, sposób ich realizacji oraz związane z nimi prawa i obowiązki emitenta oraz obligatariuszy. Tym samym określone w art. 229d ust. 2 ustawy o BFG warunki emisji będą bezpośrednio wpływać na treść umownego stosunku prawnego wynikającego z umowy emisyjnej, z której wynika zobowiązanie emitenta (podmiotu zarządzającego aktywami) do wydania obligacji na rzecz inwestora (obligatariusza) oraz zobowiązanie inwestora do zapłaty

ceny emisyjnej, a także na treść samego wystawianego dokumentu obligacji, tj. m.in. waluty, w której następuje emisja obligacji, wysokości oprocentowania lub sposobu jego obliczania, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji, określenia sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych, terminu i warunków wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu, czy informacji o zabezpieczeniu obligacji lub braku takiego zabezpieczenia. Zaprezentowany katalog ma charakter otwarty i określa wyłącznie niezbędne informacje i postanowienia, które powinny się znaleźć w warunkach emisji. W pozostałym i szczegółowym zakresie inne postanowienia będą wynikać już z danego stanu faktycznego związanego z emisją oraz postanowień między stronami na zasadzie swobody kontraktu.

Dodanie **art. 229e** ustawy o BFG określa podstawowy model sprzedaży obligacji przez podmiot zarządzający aktywami, który będzie opierać się na ofercie publicznej, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 1). Zgodnie z ww. przepisem rozporządzenia ofertą publiczną jest komunikat skierowany do odbiorców w dowolnej formie i za pomocą dowolnych środków, przedstawiający wystarczające informacje na temat warunków oferty i oferowanych papierów wartościowych, w celu umożliwienia inwestorowi podjęcia decyzji o nabyciu lub subskrypcji tych papierów wartościowych. W jej realizacji mają zastosowanie przepisy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, jednakże ze względu na skierowanie emisji wyłącznie do klienta profesjonalnego, nie będą miały zastosowania przepisy o konieczności publikacji prospektu zgodnie z art. 1 ust. 5 w/w rozporządzenia i związane z tym rozporządzeniem przepisy ustawy o ofercie publicznej.

Z uwagi na efektywność, ograniczenia czasowe i wagę działań związanych z przymusową restrukturyzacją, podmiot zarządzający aktywami będzie miał także możliwość proponowania nabycia obligacji w inny sposób niż w trybie oferty publicznej.

Dodanie **art. 229f** ustawy o BFG ma na celu uregulowanie zagadnień związanych z wykupem obligacji. Wskazuje się, że z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu, co jest zgodne z założeniem dotyczącym celu ich emisji, mianowicie związanej z przeprowadzeniem procesu przymusowej restrukturyzacji i pozyskaniem krótkookresowego finansowania przez podmiot zarządzający aktywami w celu nabycia wydzielonych przez BFG praw majątkowych. Tożsame

ratio legis stoi za art. 229f ust. 2 ustawy o BFG, tj. podkreślenie, że podmiot zarządzający aktywami może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia.

Dodanie **art. 229g** ustawy o BFG ma charakter techniczny i odnosi się do kwestii właściwego liczenia terminów w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych na etapie stosowania przepisów.

Proponowana zmiana **art. 234 ust. 1** ustawy o BFG ma na celu wyłączenie z zakresu tej regulacji wynagrodzenia przekazywanego przez podmiot zarządzający aktywami w związku z przeniesieniem praw majątkowych lub zobowiązań do tego podmiotu i związana jest z odrębnym uregulowaniem zasad przekazywania tych środków nowym ust. 1a w tym artykule.

Dodawany **art. 234a ust. 1** ustawy o BFG wprowadza zasadę przekazywania przez podmiot zarządzający aktywami środków z tytułu wynagrodzenia do podmiotów wskazanych w art. 226 ust. 1 ustawy o BFG, za pośrednictwem BFG, pod warunkiem, że taki sposób zapłaty wynagrodzenia zostanie wskazany w decyzji BFG o zastosowaniu instrumentu przeniesienia praw majątkowych lub zobowiązań do podmiotu zarządzającego aktywami.

Projektowany **art. 234a ust. 2** ustawy o BFG umożliwia BFG potrącenie kosztów przymusowej restrukturyzacji z wynagrodzenia, które podmiot zarządzający aktywami przekazuje, za pośrednictwem BFG, do podmiotów wskazanych w art. 226 ust. 3 tej ustawy.

Zmiana w **art. 235** ustawy o BFG ma charakter wynikowy i wynika z konieczności dostosowania przepisu określającego kategorie kwalifikowane jako koszt przymusowej restrukturyzacji do nowego brzmienia przepisów – głównie art. 188 i art. 202 ustawy o BFG.

Nowelizacja **art. 237** ustawy o BFG rozszerza zakres kosztów przymusowej restrukturyzacji o koszty związane z utworzeniem podmiotu zarządzającego aktywami, wydatki na objęcie praw udziałowych tego podmiotu a także koszty jego działalności, które nie mogą być pokryte z jego przychodów. Takie rozwiązanie umożliwi z kolei pokrycie tych kosztów w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji z wynagrodzenia za przekazywane aktywa lub ze środków funduszu przymusowej restrukturyzacji albo w ramach postępowania upadłościowego z masy upadłości.

Zmiana **art. 270 ust. 2** jednoznacznie potwierdza, że BFG ma uprawnienie do emitowania obligacji, których emisja odbywa się w trybie i na zasadach określonych w dodawanym rozdziale 7 w dziale V ustawy o BFG albo na podstawie odrębnych ustaw, w tym przypadku ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. obligacjach – emisja standardowa.

Zgodnie z projektowanym **art. 272 ust. 3** ustawy o BFG, środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w zakresie, w jakim służą one zapewnieniu dostępu deponentów do środków gwarantowanych w przymusowej restrukturyzacji, w szczególności w przypadkach, o których mowa w art. 179, art. 188 ust. 5 i 5a oraz art. 202 ust. 4 i 5 ustawy o BFG.

Przewiduje się jednocześnie **uchylenie ust. 4 i 5 w art. 272** ustawy o BFG odnoszących się również do kwestii wsparcia z funduszu gwarancyjnego banków lub funduszu gwarancyjnego kas udziałowego w ramach przymusowej restrukturyzacji. Z jednej strony przepisy te stawały się wtórne wobec projektowanego brzmienia art. 179, art. 188 ust. 5 i 5a oraz art. 202 ust. 4 ustawy o BFG, a tym samym ich pozostawienie mogłoby budzić wątpliwości interpretacyjne. Jednocześnie uchylenie tych przepisów nie będzie stwarzało ryzyka błędnej lub niepełnej implementacji dyrektywy BRRD.

W sposób analogiczny do brzmienia art. 109 ust. 1 akapit 4 BRRD, zmieniono brzmienie **ust. 7 w art. 272** ustawy o BFG. Zmiana polega na jednoznacznym wskazaniu, że w przypadku gdy oszacowanie, o którym mowa w art. 241 ust. 1 ustawy o BFG (a więc sporządzane już po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji), wykaże, że środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznaczone na finansowanie przymusowej restrukturyzacji byłyby wyższe niż kwota wydatków na finansowanie wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, to taka nadwyżka zostanie przekazana z funduszu przymusowej restrukturyzacji na fundusz gwarancyjny banków albo fundusz gwarancyjny kas. Obecnie przepis art. 272 ust. 7 ustawy o BFG nie wskazuje jednoznacznie źródła pochodzenia środków przekazywanych funduszowi gwarancyjnemu banków albo funduszowi gwarancyjnemu kas w przypadku opisanym w przedmiotowym przepisie. Proponowana zmiana art. 272 ust. 7 ustawy o BFG ma zapewnić zgodność tego przepisu z art. 109 ust. 1 akapit 4 dyrektywy BRRD.

Propozycja zmiany **art. 274 pkt 1** jest związana z możliwością powstania systemu ochrony instytucjonalnej, którego celem funkcjonowania, zgodnie z projektowanym art. 130b ust. 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ma być pomoc w utrzymaniu płynności i wypłacalności jego uczestników, ale także wspieranie prowadzonej przez BFG przymusowej restrukturyzacji, jeżeli zostałaby ona wszczęta wobec banku będącego spółką akcyjną. Wsparcie byłoby skierowane do podmiotu przejmowanego, co ułatwiałoby podmiotowi przejmującemu dokonanie przejęcia w sytuacji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG, tj. przejęcia portfelowego banku będącego spółką akcyjną.

Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu art. 274 ustawy o BFG, warunkiem udzielenia wsparcia przez BFG z funduszu przymusowej restrukturyzacji dla uczestników procesu przymusowej restrukturyzacji jest uprzednie dokonanie przez BFG umorzenia lub konwersji praw udziałowych lub zobowiązań lub zapewnianie podjęcia innych działań, które będą skutkować poniesieniem strat przez właścicieli lub wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji lub jego dokapitalizowaniem w wysokości co najmniej 8% zobowiązań ogółem podmiotu w restrukturyzacji, powiększonych o fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji.

Zmiana umożliwi sfinansowania procesu przymusowej restrukturyzacji, w tym w zakresie osiągnięcia wymogu 8%, w sytuacji w której inne ustawowo przewidziane mechanizmy są niedostępne lub niewykonalne.

Przedmiotowa zmiana w art. 274 ustawy o BFG ma na celu rozszerzenie ww. katalogu zdarzeń warunkujących możliwość udzielenia wsparcia z funduszu przymusowej restrukturyzacji, m.in. o podjęte przez system ochrony (zarówno spółdzielczy, jak i komercyjny) działania skutkujące dokapitalizowaniem podmiotu w restrukturyzacji lub pokryciem strat podmiotu w restrukturyzacji. Proponowane rozwiązanie zwiększy możliwości BFG do wykorzystania w ramach przymusowej restrukturyzacji środków funduszy przymusowej restrukturyzacji banków lub kas. Po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji system ochrony mógłby bowiem udzielić wsparcia podmiotowi przejmującemu, co z jednej strony zmniejszyłoby dysproporcję pomiędzy wartością przejmowanych praw majątkowych i zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji, a jednocześnie umożliwiłoby BFG udzielenie wsparcia procesu przymusowej restrukturyzacji w wysokości 5% sumy zobowiązań ogółem podmiotu w restrukturyzacji, powiększonych o fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji.

Projektowany przepis **art. 287 ust. 2** ustawy o BFG wprowadza możliwość obniżenia poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach do poziomu nie niższego niż 1,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych, objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, z zastrzeżeniem warunków wskazanych w ust. 2a i 2b. Rada BFG zyska tym samym uprawnienie do obniżenia poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach. Z uwagi na kształt przedmiotowego uprawnienia polegającego na obniżaniu ww. poziomu środków, który został określony ustawą na poziomie 2,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, działania Rady BFG będą mogły jedynie prowadzić do zmniejszania określonego ustawowo obciążenia sektora finansowego z tytułu składek na system gwarantowania depozytów w bankach i oddziałach

banków zagranicznych, objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów. Jednocześnie przedmiotowa zmiana wprowadza mechanizm uelastycznia poziomu kwoty systemu gwarantowania depozytów, umożliwiając obniżenie tego poziomu w określonych granicach, w sytuacji zmiany kondycji sektora bankowego. Rada BFG może tym samym dostosować obciążenie banków do poziomu identyfikowanego ryzyka w systemie bankowym. Projektowany art. 287 ust. 2a ustawy o BFG wskazuje na okoliczności, które Rada BFG bierze pod uwagę, dokonując obniżenia poziomu docelowego środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, i jest to w szczególności:

- 1) bieżący poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach;
- 2) wysokość środków zgromadzonych przez systemy ochrony instytucjonalnej utworzone zgodnie z art. 130c ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 3) aktualna sytuacja w sektorze bankowym;
- 4) stanowisko jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

W ramach projektowanego przepisu uprawnienie Rady BFG do obniżenia poziomu docelowego środków systemu gwarantowania depozytów w bankach będzie uwzględniało szereg okoliczności wskazanych w przepisie, które zapewniają, aby ewentualne obniżenie poziomu docelowego uwzględniało elementy bezpieczeństwa środków gwarantowanych w bankach, a także aktualną sytuację w sektorze bankowym.

Dodawany **art. 287 ust. 2b** ustawy o BFG nakłada na Radę BFG obowiązek zasięgnięcia opinii Komitetu Stabilności Finansowej, o którym mowa w art. 1 ust 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 140, z późn. zm.). Proponowany przepis gwarantuje zmniejszenie uznaniowości skorzystania przez Radę BFG z uprawnienia, o którym mowa w art. 8 ust 1a.

Emisja obligacji przez BFG (z możliwością objęcia ich gwarancją Skarbu Państwa)

BFG, wypełniając zadania ustawowe określone w art. 5 ustawy o BFG, działa w sferze prawa publicznego. Jest osobą prawną utworzoną na podstawie ustawy w celu wykonywania zadań publicznych. Biorąc pod uwagę powyższe, jest podmiotem w stosunku do którego nie można ogłosić upadłości, o której mowa art. 6 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe. Ponadto BFG od 2014 r. został uznany przez Komisję Europejską (Eurostat) za

jednostkę sektora *general government*, czyli odpowiednik krajowego sektora finansów publicznych, a od 1 stycznia 2022 r. staje się jednostką sektora finansów publicznych. Zatem w przypadku braku środków na finansowanie zadań określonych w ustawie o BFG prawdopodobnie to Skarb Państwa musiałby udzielić wsparcia BFG. W związku z powyższym, słusznym rozwiązaniem jest wprowadzenie alternatywnego sposobu pozyskania przez BFG awaryjnego finansowania, np. szybkiego i prostego sposobu emisji obligacji, który pozwoli na skuteczne przeprowadzenie emisji. Ponadto, biorąc pod uwagę zasady i tryb emisji papierów wartościowych oraz możliwość sprzedaży emisji przy niskich kosztach jej obsługi, w zasadzie jest to możliwe jedynie przy udziale gwarancji Skarbu Państwa (gwarancja Skarbu Państwa dla emisji obligacji przez BFG nie zostanie uznana za pomoc przyznawaną przez państwo członkowskie UE lub przy użyciu zasobów państwowych, która naruszałaby zasady konkurencji określone w art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdyż BFG nie jest przedsiębiorcą, a podmiotem prawa publicznego realizującego zadania nałożone ustawą).

Z tych też powodów proponuje się wprowadzenie dodatkowych – obok dalej dostępnej emisji na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach – regulacji w zakresie emisji obligacji, które mogłyby być, po spełnieniu pewnych warunków, gwarantowane przez Skarb Państwa. Należy mieć na uwadze, że gwarancja Skarbu Państwa istotnie zwiększa atrakcyjność rynkową emitowanych papierów dla potencjalnych nabywców, umożliwia szybkie przeprowadzenie emisji obligacji w momencie wyczerpania możliwości pozyskania środków na finansowanie określonych ustawowo działań BFG z innych źródeł (wskazanych w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG), przy znacznie niższych kosztach związanych z organizacją takiej emisji czy niższym oprocentowaniu takiej emisji i relatywnie krótkim czasie organizacji emisji. Emisja obligacji objętych gwarancją Skarbu Państwa możliwa byłaby, o ile minister właściwy do spraw budżetu zaakceptowałby warunki takiej emisji. Spełnienie warunku gwarancji miałoby natomiast miejsce wyłącznie w momencie braku możliwości spłaty zobowiązań przez BFG z tytułu zapadających obligacji.

Przez wyjątkowy charakter takiej emisji rozumie się, że środki z emisji pozyskiwane byłyby wyłącznie na realizację zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 7 ustawy o BFG, tj.

- 1) wykonywanie przez BFG obowiązków wynikających z gwarantowania depozytów, w szczególności dokonywanie wypłaty środków gwarantowanych deponentom w momencie spełnienia warunku gwarancji;
- 2) prowadzenie przymusowej restrukturyzacji;

3) prowadzenie innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego.

Ponadto kolejnym warunkiem koniecznym do skorzystania z takiego źródła finansowania będzie utrudniona możliwość, bądź brak celowości – niewydajność, zwiększenia zasobów BFG z przeznaczeniem na interwencje z innych źródeł, tzn.: w postaci krótkoterminowego kredytu z Narodowego Banku Polskiego (art. 270 ust. 1 pkt 6 ustawy o BFG) w przypadku wypłaty środków gwarantowanych lub w formie pożyczki z budżetu państwa w przypadku realizacji przymusowej restrukturyzacji lub wypłaty środków gwarantowanych (zgodnie z art. 270 ust. 1 pkt 7 ustawy o BFG) oraz składek nadzwyczajnych w ograniczonej ustawowo kwocie dla obu ww. form interwencji. Wymienione powyżej źródła środków finansowych na interwencje cechują ograniczenia o charakterze kwotowym (12,0 mld zł dla pożyczki z budżetu państwa – zapisane w budżecie na rok 2021) lub czasowym (maksymalnie 1 rok dla kredytu udzielonego przez Narodowy Bank Polski), zaś przewidywana w ustawie o BFG możliwość poboru składki nadzwyczajnej w krótkim okresie może stanowić istotne obciążenie dla podmiotów z sektora bankowego, zagrażając ich stabilności finansowej – utrata rentowności, czy w efekcie niespełnienie wymogów adekwatności kapitałowej, co sprawia, że z punktu widzenia działań stabilizacyjnych podejmowanych przez BFG ta forma może nie być wydajna, a nawet stać w sprzeczności z celami przymusowej restrukturyzacji określonymi w art. 66 ustawy o BFG, czy zadaniami BFG wskazanymi w art. 4 ustawy o BFG (celem działalności BFG jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji). Tym samym BFG będzie musiał każdorazowo ocenić i uzasadnić, dlaczego w danym stanie faktycznym to właśnie emisja obligacji w projektowanym trybie jest bardziej optymalnym rozwiązaniem niż inne źródła wskazane w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG.

W Polsce emisja dotyczyłaby głównie sytuacji konieczności wypłaty depozytów 1–2 banków jednocześnie lub upadłości średniego lub dużego banku komercyjnego, gdy łączna suma depozytów objętych systemem gwarantowania depozytów w sposób istotny będzie przewyższać środki zgromadzone przez system na ten cel. Warto także zwrócić uwagę na podobne rozwiązania instytucjonalne w państwach UE (np. w Szwecji), zgodnie z którymi podmiot odpowiedzialny za gwarantowanie depozytów oraz przeprowadzanie procesu przymusowej restrukturyzacji jest podmiot ściśle powiązany z ministerstwem finansów. W konsekwencji emitowane przez te instytucje obligacje są traktowane jako emisje własne Skarbu Państwa.

Zabezpieczeniem emisji obligacji przez BFG byłyby dochody BFG z tytułu pobieranych składek w kwotach określonych w tzw. ścieżce dojścia, prezentowanej w dokumentach akceptowanych przez Radę BFG i regularnie przekazywanych do Ministerstwa Finansów. W perspektywie inwestycyjnej (5, 10 lub 15 lat) kształtować się one będą w przedziale ok. 2 300,0 – 5 250,0 mln zł w skali roku, w pełni umożliwiając pokrycie kosztów emisji obligacji własnych, zarówno w zakresie spłaty bieżących odsetek, jak i spłaty kapitału (w momencie zapadalności obligacji – w formie skumulowanej lub przez systematyczny wykup części obligacji na podstawie zawartego w liście emisyjnym prawa do corocznego wcześniejszego wykupu).

Z uwagi na powyższe, gwarancja Skarbu Państwa obsługi obligacji BFG jest analogiczna do innych gwarancji Skarbu Państwa funkcjonujących w naszym systemie prawnym, a mianowicie:

- 1) gwarancji wypłaty zobowiązań z obligacji emitowanych przez BGK na zasilenie Krajowego Funduszu Drogowego, przewidzianej w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268, z późn. zm.),
- 2) gwarancji wypłaty zobowiązań z obligacji emitowanych przez BGK na zasilenie Funduszu Kolejowego, przewidzianej w ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 146), czy
- 3) gwarancji udzielanych za zobowiązania Polskich Linii Kolejowych S.A. zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2021 r. poz. 442, z późn. zm.).

We wszystkich powyższych przypadkach środki pozyskane z zagwarantowanych obligacji czy kredytów służą finansowaniu zadań publicznych (budowa dróg, autostrad i linii kolejowych), ale źródłem spłaty zaciąganych zobowiązań są środki własne ww. Funduszy lub PLK S.A., nie zaś środki przekazywane bezpośrednio przez budżet państwa w wysokości gwarantującej całkowitą ich spłatę. Dlatego też w powyższych przypadkach dokonywana jest analiza ryzyka wypłat przez Skarb Państwa z tytułu udzielanych gwarancji, biorąca pod uwagę przede wszystkim możliwość samodzielnej spłaty zobowiązań przez podmiot je zaciągający w oparciu o dokumenty dostarczone wraz z wnioskiem o udzielenie gwarancji.

Dodanie **art. 316a ust. 1–4** ustawy o BFG ma na celu uregulowanie w zakresie specjalnego – uproszczonego względem ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach – trybu emisji

obligacji przez BFG, który będzie ograniczony wyłącznie do realizacji zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7 ustawy o BFG, w tym refinansowania zobowiązań pozyskanych na realizację tych zadań oraz extraordinaryjnego stanu faktycznego, tj. obarczonego koniecznością spełnienia warunków określonych w art. 316c ustawy o BFG. W ust. 3 wskazuje się, że zobowiązania BFG z tytułu wyemitowanych obligacji w tym trybie będą objęte gwarancją Skarbu Państwa. W tym kontekście należy zauważyć, że BFG jest uznawany przez Eurostat od 2014 r. za jednostkę sektora instytucji rządowych i samorządowych – *general government*, a od 1 stycznia 2022 r. BFG stanie się jednostką sektora finansów publicznych. Tym samym środki BFG są traktowane w świetle prawa polskiego i prawa Unii Europejskiej jako środki publiczne. Zatem w przypadku braku środków na finansowanie zadań określonych w ustawie o BFG prawdopodobnie to Skarb Państwa musiałby zapewnić wsparcie. W związku z powyższym, słusznym rozwiązaniem – także dla finansów publicznych – jest wprowadzenie alternatywnego sposobu pozyskania przez BFG awaryjnego finansowania np. szybkiego i prostego sposobu emisji obligacji, który pozwoli na skuteczne przeprowadzenie emisji, a gwarancja Skarbu Państwa znacząco zwiększy atrakcyjność takich obligacji. Emisja obligacji przez BFG umożliwi więc szybkie pozyskanie środków na finansowanie określonych ustawowo działań BFG, stanowiąc alternatywę dla źródeł finansowania określonych w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG w przypadku ich niedostępności czy braku wydajności z punktu widzenia celów i zadań BFG.

Dodanie **art. 316a ust. 2** ustawy o BFG ma na celu umożliwić przeznaczenie środków z emisji obligacji także na refinansowanie zobowiązań finansowych BFG. Taka ewentualność mogłaby dotyczyć: pożyczki krótkoterminowej z NBP, pożyczki z budżetu państwa, pożyczki od innych systemów gwarantowania depozytów, a także wcześniej wyemitowanych obligacji BFG. Aktualnie proponowane przepisy dotyczące przeznaczenia emisji obligacji BFG przewidują możliwość przeznaczenia pozyskanych środków z obligacji wyłącznie na realizację zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 7 ustawy o BFG, tj. wykonywanie przez BFG obowiązków wynikających z gwarantowania depozytów (...), prowadzenie przymusowej restrukturyzacji, prowadzenie innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego.

Powyższe rozwiązanie umożliwiłoby elastyczne działanie BFG w przypadku realizacji różnych, niekorzystnych scenariuszy makroekonomicznych. W przypadku pożyczki z Narodowego Banku Polskiego takie finansowanie mogłoby mieć charakter pomostowy w stosunku do docelowej emisji obligacji BFG. W przypadku pilnej potrzeby pozyskania

finansowania przez BFG, z równoczesnym wymogiem wydłużonego okresu spłaty pozyskanego finansowania, rozwiązaniem byłoby właśnie umożliwienie pokrycia obligacjami dotychczasowych zobowiązań BFG (np. z pożyczki z budżetu państwa), zapewniając stabilne działanie BFG i nie przenosząc w sposób natychmiastowy kosztów na sektor finansowy, co mogłoby negatywnie wpłynąć na jego stabilność. Projektowane rozwiązanie rozkłada w czasie konieczność pokrycia tych zobowiązań przez sektor, nie powodując skokowego zwiększenia składek na BFG.

Dodanie **art. 316a ust. 4** ustawy o BFG wprowadza wymóg, że do udzielanej gwarancji nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, z wyjątkiem stosowanych odpowiednio art. 43b, art. 44, art. 45 i art. 46 tej ustawy. Wyłączenie jest tożsame względem zastosowanego w art. 21aa ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. z 2021 r. poz. 1010, z późn. zm.). Wynika to z charakteru takiej emisji, która będzie miała, co do zasady, następować wyłącznie w sytuacji kryzysowej, gdy skala wydarzeń na rynku finansowym skutkująca koniecznością interwencji ze strony BFG będzie w rozmiarach przewyższających wysokość środków znajdujących się na właściwych funduszach BFG, natomiast możliwości pozyskania alternatywnego finansowania przez BFG będą utrudnione lub ekonomicznie nieopłacalne. Specyfika sytuacji kryzysowych na rynku finansowym wymaga co do zasady szybkiego i efektywnego działania, ponieważ wyłącznie natychmiastowa interwencja może zapobiec efektowi zarażenia, tym samym ekspansji kryzysu także na inne, wcześniej stabilne podmioty. Zastosowanie przepisów ww. ustawy do gwarancji udzielanej BFG wydłużyłoby czas emisji do potencjalnie kilku miesięcy, co czyniłoby już taką emisję bezprzedmiotową.

Dodanie **art. 316a ust. 5** ustawy o BFG wskazuje, że gwarancja będzie udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych z obligacjami. Takie uformowanie gwarancji najlepiej spełni swoją rolę zachęcając jak największą liczbę podmiotów rynkowych do nabycia obligacji wyemitowanych przez BFG. Przepis jest tożsamy z innymi występującymi w systemie prawnym przy tego typu gwarancjach, np. art. 21aa ustawy dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju.

Dodanie **art. 316a ust. 6 i 7** ustawy o BFG wynika ze szczególnego charakteru gwarancji udzielanej dla BFG oraz celu samej emisji, która będzie realizowana awaryjnie dla utrzymania stabilności krajowego systemu finansowego, a środki z niej uzyskane będą wykorzystane na

realizację przez BFG ustawowych zadań w postaci prowadzenia przymusowej restrukturyzacji lub realizacji zobowiązań systemu gwarantowania depozytów. Należy zauważyć, że w przypadku braku środków na finansowanie tych zadań prawdopodobnie to Skarb Państwa musiałby zapewnić ich pokrycie. Tym samym emisja obligacji przez BFG ogranicza koszty po stronie budżetu, dlatego konieczność wniesienia przez BFG opłaty prowizyjnej od tej gwarancji, o której mowa w art. 2c ww. ustawy, nie byłaby celowa. Z tożsamyh względów BFG nie będzie zobowiązany do udzielenia zabezpieczenia. BFG, wypełniając zadania ustawowe określone w art. 5 ustawy o BFG, działa w sferze prawa publicznego. Jest osobą prawną utworzoną na podstawie ustawy w celu wykonywania zadań publicznych. Biorąc pod uwagę powyższe, jest podmiotem w stosunku do którego nie można ogłosić upadłości, o której mowa art. 6 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe. Ponadto zabezpieczeniem emisji obligacji przez BFG byłyby dochody BFG z tytułu pobieranych składek w kwotach określonych w tzw. ścieżce dojścia, prezentowanej w dokumentach akceptowanych przez Radę BFG i regularnie przekazywanych do Ministerstwa Finansów. W perspektywie inwestycyjnej (5, 10 lub 15 lat) kształtować się one będą w przedziale ok. 2 300,0–5 250,0 mln zł w skali roku, w pełni umożliwiając pokrycie kosztów emisji obligacji własnych, zarówno w zakresie spłaty bieżących odsetek, jak i spłaty kapitału (w momencie zapadalności obligacji – w formie skumulowanej lub poprzez systematyczny wykup części obligacji na podstawie zawartego w liście emisyjnym prawa do corocznego wcześniejszego wykupu). Z tych względów udzielanie przez BFG zabezpieczenia do gwarancji nie znajduje uzasadnienia. Natomiast ust. 6 ma charakter awaryjny na okoliczność, gdyby ze względów makroekonomicznych BFG utracił płynność, np. przez brak możliwości zwiększenia wysokości składek, ponieważ ich zwiększenie mogłoby się wiązać z wywołaniem kryzysu w sektorze bankowym. Na taką okoliczność musi istnieć przepis umożliwiający umorzenie wierzytelności Skarbu Państwa. Jest to zgodne ze wskazaną okolicznością, że ostatecznie to Skarb Państwa jest gwarantem stabilności krajowego rynku finansowego i odpowiada za depozyty klientów objęte ochroną gwarancyjną.

Dodanie **art. 316a ust. 8** ustawy o BFG określa, w jakim trybie BFG będzie emitował obligacje, tj. stosując odpowiednio przepisy art. 39p–39s, art. 39u i art. 39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Wskazane odesłanie określa wszystkie niezbędne elementy związane z emisją i sprzedażą obligacji, tj. określenie podmiotów tworzących stosunek zobowiązaniowy, w tym przypadku BFG, który stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela takiego papieru i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia

określonego świadczenia pieniężnego, a także kwestie związane z oprocentowaniem i cechami emisji, prowadzeniem ewidencji, listem emisyjnym, sprzedażą. Odesłanie do odpowiedniego stosowania ma także na celu wprowadzenie wyłączeń w zakresie stosowania ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych na zasadach określonych w proponowanym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG (art. 39w pkt 3 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym). Zgodnie z przepisami tej ustawy BGK może emitować obligacje w imieniu i na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego. Obligacje te mogą być gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa. Zasadność wyłączenia ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych przez BGK na rzecz tego funduszu wynika z charakteru i zadań BGK oraz zmniejszenia ryzyka tych instrumentów finansowych w przypadku objęcia ich gwarancją/poręczeniem Skarbu Państwa. Takie same argumenty przemawiają za tożsamym wyłączeniem dla BFG. Wyłącza się także stosowanie art. 39p ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, tj. instytucję uprzedniej akceptacji warunków emisji przez ministra właściwego do spraw budżetu. Projektowane wyłączenie wynika z zaproponowania regulacji szczegółowej w tym zakresie zawartej w art. 316c ustawy o BFG.

Dodanie **art. 316b** ustawy o BFG podobnie jak w przypadku art. 229f ustawy o BFG, odnoszącego się do emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami, ma na celu uregulowanie zagadnień związanych z wykupem obligacji wyemitowanych w tym przypadku przez BFG. Wskazuje się, że z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu, co jest zgodne z założeniem dotyczącym celu ich emisji, mianowicie związanej z pozyskaniem awaryjnego finansowania przez BFG na realizację ustawowych zadań. Tożsame *ratio legis* stoi za art. 316b ust. 2 i 3 ustawy o BFG, tj. podkreślenie, że BFG może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia lub w ramach transakcji warunkowych, w których BFG zgadza się wobec drugiej strony na odkup lub sprzedaż, w związku z zarządzaniem własnymi aktywami lub pasywami.

Dodanie **art. 316c** ustawy o BFG określa zasady obejmowania obligacji wyemitowanych przez BFG gwarancją Skarbu Państwa. Możliwość taką wskazuje art. 316a ust. 3 ustawy o BFG (emisja w specjalnym trybie określona w art. 316a ustawy o BFG), natomiast stan faktyczny, kiedy to będzie możliwe, wynika z art. 316c ust. 1–3 ustawy o BFG. Ww. przepisy jasno wskazują, że będzie to sytuacja ekstraordynaryjna, gdy z określonych względów inne źródła finansowania BFG wskazane w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG będą niedostępne – utrudnione

pozyskanie finansowania z tych źródeł (może to wynikać np. z potrzebnego czasu na ich realizację, sytuacji makroekonomicznej, czy wolumenu potrzebnych środków), niewydajne, tj. ich realizacja okazałaby się niecelowa w rozumieniu – mniej efektywna, droższa ekonomicznie, bardziej czasochłonna lub przede wszystkim skutkowała negatywnie na rynek, np. w postaci znaczącego ryzyka efektu zarażenia kryzysem stabilnych podmiotów w wyniku pobrania składek nadzwyczajnych, czy znaczącego zwiększenia wysokości składek *ex ante* pobieranych w kolejnych latach na fundusz gwarancyjny banków, czy fundusz przymusowej restrukturyzacji banków. Należy bowiem każdorazowo mieć na uwadze, że wymienione w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG potencjalne źródła pozyskania przez BFG środków na interwencje cechują zawsze jakieś ograniczenia, np. o charakterze kwotowym (12,0 mld zł dla pożyczki z budżetu państwa – zapisane w budżecie na rok 2021) lub czasowym (maksymalnie 1 rok dla kredytu udzielonego przez Narodowy Bank Polski), natomiast przewidywana w ustawie o BFG możliwość poboru składki nadzwyczajnej w krótkim okresie może stanowić istotne obciążenie dla podmiotów z sektora bankowego, zagrażając ich stabilności finansowej – utrata rentowności, czy w efekcie niespełnienie wymogów adekwatności kapitałowej, co sprawia, że z punktu widzenia działań stabilizacyjnych podejmowanych przez BFG ta forma może nie być wydajna, a nawet stać w sprzeczności z celami przymusowej restrukturyzacji określonymi w art. 66 ustawy o BFG, czy zadaniami BFG wskazanymi w art. 4 ustawy o BFG (celem działalności BFG jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji). Z tego względu zasadnym jest zapewnienie awaryjnej możliwości finansowania na wypadek sytuacji, gdy dany stan faktyczny na rynku finansowym nie będzie odpowiadał katalogowi możliwości pozyskania przez BFG finansowania, a właściwe fundusze BFG okażą się niewystarczające. W takim stanie faktycznym BFG będzie musiało dokonać oceny, jak w najbardziej optymalny sposób sfinansować swoją interwencję, aby zapewnić długoterminową stabilność finansową na rynku. Możliwość pozyskania awaryjnego finansowania w formie emisji obligacji jest rozwiązaniem optymalnym, które nie jest obarczone ww. ryzykami i w pewnych stanach faktycznych może być najodpowiedniejsze. Skarb Państwa, jako ostateczny gwarant stabilności krajowego systemu finansowego, po ocenie ryzyka ewentualnej wypłaty oraz ocenie aktualnej sytuacji na rynku finansowym, udzieli gwarancji spłaty zobowiązań z tytułu tej emisji. Przepis art. 316c ust. 3 ustawy o BFG precyzuje zasady akceptacji przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych udzielenia w imieniu Skarbu Państwa gwarancji spłaty obligacji wyemitowanych przez BFG. Należy podkreślić, że emisja obligacji przez BFG miałaby zawsze wyjątkowy

charakter, tj. środki z emisji pozyskiwane byłyby wyłącznie na realizację określonych zadań BFG wskazanych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7 ustawy o BFG, czyli związanych z wypłatą depozytów gwarantowanych dla deponentów danej instytucji, prowadzeniem przymusowej restrukturyzacji, czy innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego. Ponadto taka emisja byłaby możliwa jedynie w sytuacji utrudnienia możliwości, bądź brakiem wydajności lub celowości zwiększenia zasobów BFG z przeznaczeniem na interwencję z innych źródeł. Taki przepis oddaje intencję projektodawcy, który nie wyklucza, że może nastąpić sytuacja, gdy finansowanie z innych źródeł będzie dostępne, jednak w danej sytuacji okazałoby się niewydajne lub niecelowe, np. pobranie przez BFG składek nadzwyczajnych wiązałoby się z efektem zarażania kryzysem innych banków funkcjonujących na rynku, podobnie jak konieczność zwiększenia składek *ex ante* na BFG na potrzeby spłaty kredytu z Narodowego Banku Polskiego. Ponadto, dbając o stan finansów publicznych, minister właściwy do spraw instytucji finansowych dokona także oceny ryzyk związanych z udzieleniem takiej gwarancji. Niemniej istotnym elementem oceny będzie także sytuacja na rynku finansowym, której konsekwencją będzie konieczność pozyskania dodatkowych środków przez BFG na ewentualną interwencję i realizację ustawowych zadań.

Dodawany przepis **art. 320 ust. 4 pkt 12** ustawy o BFG umożliwi BFG przekazanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową na rzecz jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1–2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego, określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 tej ustawy.

Dodawany przepis **art. 320a pkt 10** ustawy o BFG umożliwi BFG przekazanie informacji stanowiących jednocześnie tajemnicę zawodową i tajemnicę bankową na rzecz jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1–2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego, określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 tej ustawy.

16) **Art. 16** projektu wprowadza zmianę w ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej polegającą na doprecyzowaniu kręgu podmiotów wskazanych w dotychczasowym art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, z którymi Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej i Prezes Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej współdziałają przy wykonywaniu zadań.

17) **Art. 17** projektu – uchylenie w art. 11 w ust. 3 pkt 4 oraz w art. 13 w ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933) mają wyłącznie charakter porządkowy i wynikają z przewidzianego w projekcie braku wyodrębniania w ramach art. 73 ust. 2 przypadku z pkt 2 (zbycia akcji w liczbie powodującej osiągnięcie nie więcej niż 33% ogólnej liczby głosów), do którego to przepisu odwoływały się uchylane przepisy.

18) **Art. 18** projektu wprowadza zmiany w ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129, z późn. zm.), zwaną dalej „PZP”.

Proponowane zmiany w zakresie określonym w:

- projektowanym uchyleniu art. 11 ust. 5 pkt 11 lit. c, a zatem – uchyleniu całej jednostki redakcyjnej odnoszącej się do powierzenia przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywania pośrednictwa w zakresie czynności wymienionych w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, w imieniu i na rzecz banku w restrukturyzacji, oraz czynności związanych z działalnością prowadzoną przez firmę inwestycyjną w restrukturyzacji, w tym z prowadzoną przez nią działalnością maklerską, oraz,
- projektowanym uchyleniu art. 11 ust. 5 pkt 12, a zatem uchyleniu całej jednostki redakcyjnej odnoszącej się do zamówień udzielanych przez instytucję pomostową, o której mowa w art. 2 pkt 26 ustawy o BFG, lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 2 pkt 46 tej ustawy,
- projektowanej zmianie art. 11 ust. 5 pkt 13 lit. a, polegającej na dodaniu wyrazu „aktualizacji”; zmiana wynika z tego, że w celu zastosowania rządowych instrumentów stabilności będzie wykorzystane oszacowanie, o którym mowa w art. 137 ustawy o BFG, a w przypadku zaistnienia istotnej zmiany BFG zleci podmiotowi przygotowującemu oszacowanie jedynie dokonania jego aktualizacji.

Zamówienia instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami

Zgodnie z art. 4 PZP:

„Przepisy ustawy stosuje się do zamawiających publicznych, którymi są:

- 1) *jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;*
- 2) *inne, niż określone w pkt 1, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;*

3) *inne, niż określone w pkt 1, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:*

- a) finansują je w ponad 50% lub*
- b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub*
- c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub*
- d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;*

4) *związki podmiotów, o których mowa w pkt 1 lub 2, lub podmiotów, o których mowa w pkt 3.”*

Wszystkie trzy przesłanki wskazane w art. 4 pkt 3 PZP (czyli powszechny charakter i brak charakteru przemysłowego lub handlowego) powinny być spełnione łącznie – sam fakt powołania danej osoby prawnej przez państwo lub finansowania przez państwo nie jest wystarczający do uznania, że ta osoba prawna jest zamawiającym, bowiem niezbędne jest zbadanie zakresu jej działalności.

Kryterium „ustanowienia w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego” należy generalnie rozumieć jako prowadzenie działalności, która zwykle przynależy do działań szeroko rozumianego państwa. Jednocześnie działalność ta nie ma charakteru przemysłowego ani handlowego, co może wpływać na dokonywanie zakupów w sposób nie najefektywniejszy. Należy jednak podkreślić, że każdy przypadek musi być rozważany indywidualnie a jego ocena zależy od okoliczności, w jakich dane zamówienie jest udzielane.

Dodatkowo wskazać należy, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z potrzebami w interesie ogólnym mamy zwykle do czynienia wtedy, gdy z przyczyn związanych z interesem publicznym państwo zdecydowało się samo świadczyć usługi, których celem jest zaspokojenie tych potrzeb i których zaspokojanie jest ściśle związane z instytucjonalną działalnością państwa, albo zachować na ich świadczenie decydujący wpływ.

Mając na uwadze powyższe podkreślić należy, że ani instytucja pomostowa, ani też podmiot zarządzający aktywami nie będą osobami prawnymi tworzonymi w szczególnym celu

zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym. Co więcej pokreślić należy, że zgodnie z przepisami BRRD i ustawy o BFG mają one prowadzić działalność o charakterze handlowym.

a) instytucja pomostowa

W komentarzu do art. 181 ustawy o BFG wskazano (Zawadzka 2017, wyd. 1), że *„Instytucja pomostowa, mimo że stanowi szczególny instrument prawny, powinna działać na tyle na ile nie stoi to w sprzeczności z działaniami restrukturyzacyjnymi w warunkach takich samych jak inne podmioty na danym rynku, co jest konieczne ze względu na zasady rządzące wolnym rynkiem i ochronę konkurencji”*. Jednocześnie w komentarzu do art. 182 wskazano, że *„Instytucja pomostowa wprowadzie jest instrumentem doraźnym o charakterze przejściowym, ale nastawionym na kontynuację działalności, w tym osiąganie przychodów. Z tych też względów zasadą jest, że koszty działalności instytucji pomostowej są pokrywane z jej przychodów własnych. Z kolei po środki pochodzące z funduszy przymusowej restrukturyzacji można sięgać tylko wtedy, gdy instytucja pomostowa nie osiąga wystarczających przychodów z zarządzania aktywami lub nie zarządza żadnymi przeniesionymi prawami majątkowymi.”*.

Z kolei w monografii *„Środki przymusowej restrukturyzacji banku, dr Paweł Szczęśniak”* wskazano, że instytucja pomostowa stanowi szczególny podmiot na rynku finansowym. W istocie jest ona bankiem o specyficznym statusie prawnym. W monografii tej wskazano również, m.in., że:

- 1) *„głównym celem zastosowania środka prawnego w postaci instytucji pomostowej, zgodnie z normą wywiedzioną z przepisu art. 2 pkt 26 ustawy o BFG, jest kontynuowanie, w całości lub części, działalności prowadzonej przez bank w restrukturyzacji”*;
- 2) *„Cel działania instytucji pomostowej sprowadza się więc do kontynuowania działalności wykonywanej wcześniej przez bank w restrukturyzacji niezależnie od jego formy organizacyjno-prawnej. Kontynuowanie działalności może przejawiać się w zarządzaniu prawami udziałowymi akcjonariuszy lub zarządzaniu przedsiębiorstwem banku. Dzięki temu możliwe jest zapewnienie ciągłości świadczenia podstawowych usług finansowych na rzecz klientów banku oraz ciągłości prowadzenia podstawowej jego działalności finansowej. Zapewnienie ciągłości działalności banku pozwala na utrzymanie jego funkcji krytycznych. Przez pojęcie utrzymania funkcji krytycznych banku należy rozumieć, o czym wspomniano, zapewnienie ciągłości prowadzenia podstawowej działalności depozytowo-kredytowej, o której mowa w art. 2 ustawy – Prawo bankowe, na rzecz klientów restrukturyzowanego banku. Instytucja pomostowa*

jest więc tworzona w celu kontynuacji stosunków umownych zawartych przez bank w restrukturyzacji.”.

b) podmiot zarządzający aktywami.

W powoływanej wyżej już monografii P. Szczęśniaka wskazano m.in.:

- 1) *„Stosownie do normy wywiedzionej z przepisu art. 224 ust. 2 ustawy o BFG, przedmiotem tej działalności jest zarządzanie przeniesionymi do niego prawami majątkowymi i zobowiązaniami z banku w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej”;*
- 2) *„Dla prawidłowego ustalenia znaczenia terminu zarządzania, o którym mowa w wyżej przywołanym przepisie, niezbędne staje się odwołanie się do treści dyrektywy BRR. Z przepisu art. 42 ust. 3 dyrektywy BRR można wyinterpretować, że zarządzanie prawami majątkowymi powinno być dokonane w taki sposób, aby zmaksymalizować ich wartość do czasu ich sprzedaży lub likwidacji. Wobec powyższego należy stwierdzić, że celem działalności podmiotu zarządzającego aktywami jest utrzymanie trwałości stosunków prawnych i zarządzanie nimi, przy jednoczesnym staraniu polegającym na zwiększaniu wartości praw z nich wynikających;”;*
- 3) *„Środek wydzielenia praw majątkowych różni się nieco od środka instytucji pomostowej. Jak już była o tym mowa, celem funkcjonowania instytucji pomostowej jest utrzymanie ciągłości działalności całego banku w restrukturyzacji. Instytucja pomostowa zapewnia bowiem ciągłość świadczenia podstawowych usług finansowych na rzecz klientów banku. Z kolei podmiot zarządzający aktywami zajmuje się kontynuacją wybranych stosunków prawnych. Zarządza prawami majątkowymi i związanymi z nimi zobowiązaniami w celu maksymalizacji ich wartości.”.*

W komentarzu do art. 224 ustawy o BFG wskazano, że zasadą jest, że koszty działalności podmiotu zarządzającego aktywami pokrywa się z przychodów z zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi.

Mając na uwadze powyższe, kluczowym jest określenie, czy instytucja pomostowa i podmiot zarządzający aktywami mają prowadzić działalność o charakterze handlowym, a w konsekwencji czego, mając na względzie art. 4 ust. 3 PZP, nie jest zobligowany do stosowania reżimu zamówień publicznych. W związku z powyższym nie można uznać *ex ante* tych instytucji za podmioty podlegające reżimowi PZP, a ocena podlegania pod PZP będzie niezbędna przed udzieleniem zamówienia, analizując wymienione wyżej przesłanki na moment udzielenia zamówienia.

Powierzenie wykonywania pośrednictwa w zakresie czynności wymienionych w art. 5 i art. 6 z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe

Przepis art. 11 ust. 5 pkt 11 lit. c PZP odnosi się do wynikającego z art. 149 ustawy o BFG uprawnienia BFG (działającego jako organ przymusowej restrukturyzacji) do powierzenia wykonywania określonych czynności w imieniu i na rzecz podmiotu w restrukturyzacji (a nie BFG). Podmiot w restrukturyzacji nie jest „zamawiającym publicznym” w rozumieniu art. 4 PZP, w związku z czym zasadnym jest uchylenie tego przepisu. Podkreślić należy, że wobec podmiotu w restrukturyzacji BFG działa jedynie jako pewnego rodzaju pełnomocnik, co nie zmienia charakteru zamawiającego, a tym samym nie obliguje go do stosowania reżimu PZP.

Oszacowanie na potrzeby zastosowania rządowych instrumentów stabilizacji finansowej

Zmiana w zakresie art. 11 ust. 5 pkt 13 lit. a PZP jest związana z tym, że art. 19f ust. 8 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 124, z późn. zm.) nie przewiduje zlecenia przez BFG sporządzenia odrębnego oszacowania na potrzeby zastosowania rządowych instrumentów stabilizacji finansowej, lecz wykorzystanie oszacowania sporządzonego na potrzeby przymusowej restrukturyzacji, z możliwością dokonania jego aktualizacji. Przedmiotowy przepis stanowi: *„Do ustalenia ceny za przeniesienie praw udziałowych stosuje się oszacowanie, o którym mowa w art. 137 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, dokonane na zlecenie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. W przypadku zaistnienia istotnej zmiany Bankowy Fundusz Gwarancyjny zleca podmiotowi przygotowującemu oszacowanie dokonanie jego aktualizacji w części niezbędnej do zastosowania rządowych instrumentów stabilizacji finansowej.”*.

19) **Art. 19** projektu – stanowi przepis o charakterze przejściowym, w związku z wprowadzaną zmianą w art. 2 projektu ustawy. Zgodnie z projektowanym przepisem podlegają umorzeniu postępowania, które zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, w sprawie wniosku o wpis w księdze wieczystej informacji, o których mowa w uchylanym art. 24 ust. 2 Ustawy.

20) **Art. 20 ust. 1** projektu stanowi przepis regulujący kwestie składania po raz pierwszy przez powiernika sprawozdania, o którym mowa w projektowanym brzmieniu art. 30 ust. 2 Ustawy.

Art. 20 ust. 2 projektu stanowi przepis regulujący kwestie przekazywania po raz pierwszy przez banki hipoteczne informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1 Ustawy w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji.

Art. 20 ust. 3 projektu ustawy dotyczy udostępniania przez banki hipoteczne po raz pierwszy informacji, o których mowa w projektowanym art. 33d ust. 1 Ustawy.

21) **Art. 21–23** projektu obejmują przepisy o charakterze przejściowym, stanowiące transpozycję art. 30 dyrektywy 2019/2162. Przedmiotowy art. 30 dyrektywy 2019/2162 – jako przepis przejściowy – określa zasady i zakres stosowania przepisów dyrektywy 2019/2162 do obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przed dniem 8 lipca 2022 r. Wprowadza też określone obowiązki dla organu nadzoru w zakresie monitorowania spełniania wymogów dla obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przed dniem 8 lipca 2022 r.

Odrębne zasady przewidziano dla emisji ciągłych obligacji zabezpieczonych, dla których otwarto ten sam kod ISIN przed dniem 8 lipca 2022 r. (stosowane przez okres nie dłuższy niż 24 miesiące). Zgodnie z konstrukcją **art. 23** projektowanej ustawy listy wyemitowane w ramach emisji ciągłych spełniających łącznie wskazane warunki będą podlegały określonym rygorom sformułowanym przede wszystkim w projektowanej ustawie, a w pozostałym zakresie – w brzmieniu dotychczasowym. W konsekwencji powyższego do listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w ramach emisji ciągłych niespełniających powyższych warunków nie będzie mógł być stosowany reżim prawny określony w art. 23 projektu ustawy i emisje takie nie będą mogły być kontynuowane. Jednocześnie do listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do dnia upływu terminu ich zapadalności, będą stosowane unormowania art. 21 projektowanej ustawy.

22) **Art. 24 ust. 1** projektu wskazuje, że banki hipoteczne posiadające w dniu wejścia w życie ustawy zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie emisji listów zastawnych, mogą ją kontynuować zgodnie z tym zezwoleniem. Jednocześnie banki te w swojej działalności powinny przestrzegać wymogów nowelizowanej Ustawy.

Na podstawie **ust. 2** ww. artykułu, do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie emisji listów zastawnych stosowane będą przepisy dotychczasowe.

23) **Art. 25** projektu odnosi się do reguł dotyczących prowadzenia postępowań upadłościowych banków hipotecznych, które zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie projektowanej Ustawy.

24) **Art. 26-30** projektu ustanawia przepisy przejściowe wynikające ze zmian wprowadzanych w ustawie o ofercie publicznej. Celem regulacji zawartych w **art. 26** jest zapewnienie ochrony inwestorów mniejszościowych, a także umożliwienie prawidłowego wykonania przez akcjonariuszy obowiązków w zakresie wezwań. Konieczne jest uregulowanie przypadków, w których obowiązek wezwania powstał przed wejściem w życie nowych przepisów, a wezwanie nie zostało ogłoszone lub zakończone w dniu wejścia w życie tych przepisów. W takich przypadkach treść obowiązku nie powinna ulegać zmianom. Ponadto zmiana progu, z przekroczeniem którego wiąże się obowiązek ogłoszenia wezwania na wszystkie akcje spółki, powodowałaby, że niektórzy akcjonariusze, obecnie posiadający ponad 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, a zatem na których spoczywać mógł jedynie obowiązek ogłoszenia wezwania do 66% udziału w ogólnej liczbie głosów, nigdy nie byłiby zobowiązani do ogłoszenia wezwania na wszystkie akcje spółki. W **ust. 1** rozstrzygnięto kwestię wezwań, które zostały ogłoszone przed dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej – te wezwania powinny przebiegać i zakończyć się zgodnie z przepisami obowiązującymi dotychczas. W **ust. 2** określono zasady postępowania w przypadku, gdy obowiązek wezwania powstał w czasie obowiązywania dotychczasowych przepisów, jednak wezwanie ogłaszane jest po wejściu w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej. Wówczas treść obowiązku ogłoszenia wezwania i sposób jego wykonania powinny pozostać niezmienione i wezwanie powinno przebiegać zgodnie z przepisami dotychczasowymi. W **ust. 3** odniesiono się do przypadków, w których akcjonariusz, w wyniku wezwań ogłoszonych na podstawie dotychczasowych przepisów art. 73 ust. 1 albo art. 73 ust. 2 pkt 1 ustawy o ofercie publicznej (wezwania do 66%), ale zakończonych po wejściu w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej, przekroczy w wyniku tego wezwania próg 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej. W takich przypadkach dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów w tej spółce prowadzić będzie do powstania obowiązku ogłoszenia wezwania na wszystkie akcje spółki. Przepis ma na celu zapewnienie, że po przekroczeniu 50% udziału w ogólnej liczbie głosów zostanie ogłoszone wezwanie na wszystkie akcje spółki. **Ust. 4** zawiera analogiczny mechanizm, jak w przypadku ust. 3, z tym że przepis ma zastosowanie do przypadków, w których przed ogłoszeniem wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1 ustawy o ofercie publicznej w

brzmieniu dotychczasowym, akcjonariusz lub podmiot, który pośrednio nabył akcje, posiadał w dniu wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej ponad 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej. W takich przypadkach obowiązek ogłoszenia wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powstanie, jeżeli po zakończeniu wezwania nastąpiło dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej. Przypadkiem wymagającym szczególnego uregulowania, aby zapewnić wykonanie wezwania przez akcjonariusza mającego większościowy udział w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej stanowiący więcej niż 50% oraz nie więcej niż 66% ogólnej liczby głosów, jest przypadek regulowany w **ust. 5**. Obowiązek ogłoszenia wezwania na wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej będzie w takim przypadku powstawał w momencie, w którym podmioty takie dokonają nabycia akcji spółki publicznej, zwiększającego ich stan posiadania ogólnej liczby głosów w spółce. Mając na uwadze potrzebę zachowania pewności prawa w odniesieniu do zdarzeń prawnych zaistniałych przed wejściem w życie projektowanych przepisów, w projekcie przewidziano pewne odstępstwo od tej reguły. Dotyczy to sytuacji, w których przed dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej podjęte zostały przez spółkę działania mające na celu podwyższenie kapitału zakładowego, w wyniku którego w dotychczasowym stanie prawnym nie powstałby obowiązek ogłoszenia wezwania. W tym przypadku w ust. 6 przewidziano, że obowiązek ogłoszenia wezwania wynikający ze zwiększenia udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej powstanie, gdy dojdzie do kolejnego zwiększenia tego udziału. W celu ograniczenia stanów faktycznych, w których możliwe będzie skorzystanie z tego przepisu wyłącznie do zaawansowanych procesów podwyższenia kapitału zakładowego, w ust. 6 wskazano, że rozwiązanie to dotyczyć będzie wyłącznie sytuacji, w których zgłoszenie tego podwyższenia do sądu rejestrowego nastąpiło przed dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej. Z tych samych względów w przepisie tym wskazano, że dotyczy on wyłącznie przypadków zwykłego podwyższenia kapitału zakładowego, przez co nie ma zastosowania do objęcia akcji w granicach kapitału docelowego lub warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego.

Art. 27 projektu ustawy przewiduje, że do postępowań w sprawach wynikających z wezwań ogłoszonych na podstawie art. 11a ust. 9, art. 73 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 74 ust. 1 i 2, art. 90a ust. 1 i art. 91 ust. 5 ustawy o ofercie publicznej zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przez Komisję Nadzoru Finansowego przed

dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej stosuje się przepisy dotychczasowe.

Ponieważ przepis przejściowy proponowany w art. 26 ust. 1 i 2 dotyczący zasad ogłaszania wezwań utrzymuje we wskazanych tam przypadkach obowiązek stosowania przepisów w brzmieniu dotychczasowym, niezbędne jest również utrzymanie odpowiedzialności administracyjnej za naruszenie dotychczas obowiązujących przepisów, a także dotychczasowych cywilnoprawnych konsekwencji naruszenia obowiązku ogłoszenia wezwania, chyba że sankcja administracyjna wymierzona według przepisów ustawy o ofercie publicznej, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą, byłaby względniejsza dla strony postępowania. Służy temu **art. 28** projektu ustawy.

25) Mając na uwadze, że przewidziane projektem zmiany w zasadach ustalania ceny w wezwaniu mają również zastosowanie do przymusowego wykupu akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym, o którym mowa w art. 82 ustawy o ofercie publicznej, oraz do żądania wykupienia akcji, o którym mowa w art. 83 tej ustawy, w **art. 29 projektu** wskazano, że w przypadku gdy z żądaniami na podstawie wymienionych przepisów wystąpiono przed dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej, to zastosowanie znajdą przepisy dotychczasowe.

26) **Art. 30** projektu wprowadza zasadę, że za zachowania zaistniałe przed dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o ofercie publicznej, stanowiące naruszenie przepisów ustawy o ofercie publicznej w brzmieniu dotychczasowym, KNF wymierza sankcję administracyjną według przepisów dotychczasowych, chyba że sankcja administracyjna wymierzona według przepisów ustawy o ofercie publicznej, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą, byłaby względniejsza dla strony postępowania.

27) **Art. 31** projektu dotyczy regulacji przejściowych dla zmienianych przepisów w ustawie o BFG, mianowicie ust. 1 wskazuje, że do oszacowania, o którym mowa w art. 137 ustawy o BFG, rozpoczętego i niezakończonego do dnia wejścia w życie niniejszego przepisu stosuje się art. 138 ust. 7 pkt 2 ustawy o BFG, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, tzn. oszacowanie nie musi zawierać rachunku wyników. Natomiast ust. 2 zakłada, że podmioty będące stronami umów finansowych w rozumieniu aktualnego art. 144b ustawy o BFG, w zakresie umów zawartych przed dniem wejścia w życie nowelizowanego w niniejszej ustawie przepisu, mają obowiązek dostosowania tych umów do znowelizowanego art. 144b w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

28) **Art. 32** projektu zakłada zawieszenie do 31 października 2022 r. poboru składek należnych za rok 2022 na obowiązkowy system gwarantowania depozytów w bankach, które nie zostały wniesione do dnia wejścia w życie niniejszego przepisu. Zgodnie z ust. 2 projektowanego przepisu wniesienie zawieszonych należnych składek nastąpi w IV kwartale 2022 r. Jednak w sytuacji, gdy w 2022 r. Rada BFG ustali nową łączną kwotę składek na obowiązkowy system gwarantowania depozytów, co wynika z nadanego jej uprawnienia do obniżenia docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów, o którym mowa w projektowanym art. 287 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 15 projektu, wniesienie należnych składek nastąpi po dokonaniu takiego ustalenia. Natomiast zgodnie z ust. 2 pkt 2, jeżeli Rada BFG nie ustali nowej łącznej kwoty składek na obowiązkowy system gwarantowania depozytów, to w IV kwartale 2022 r. składki należne za rok 2022 r. zostaną wniesione na dotychczasowych zasadach. Zgodnie z ust. 3, w przypadku gdy w wyniku wniesienia należnych składek w 2022 r. suma tych składek przekroczy nową łączną kwotę składek (w sytuacji gdy BFG skorzysta z uprawnienia do obniżenia), nadwyżka ta zostanie zaliczona na poczet przyszłych składek. Przedmiotowa zmiana jest skorelowana z przyznaniem Radzie BFG kompetencji w projektowanym art. 287 ust. 2 ustawy o BFG do obniżenia poziomu docelowego środków systemu gwarantowania depozytów w bankach i ma za zadanie doprowadzić do uzyskania potencjalnej możliwości podejmowania działań ograniczających efekty i koszty procesów upadłościowych.

29) **Art. 33** projektu dotyczy utrzymania w mocy przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 oraz art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 11 przez okres maksymalnie 12 miesięcy od dnia wejścia tych przepisów.

30) **Art. 34** projektu określa ogólny termin wejścia w życie ustawy – z dniem 8 lipca 2022 r. z wyjątkiem przepisów, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia oraz pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia. Termin 8 lipca 2022 r. odpowiada terminowi, od którego państwa członkowskie, zgodnie z art. 32 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2019/2162, stosują najpóźniej przepisy implementowanej dyrektywy. Należy jednocześnie wskazać, że rozporządzenie 2019/2160, stanowiące z dyrektywą 2019/2162 pakiet regulacyjny dotyczący obligacji zabezpieczonych, na podstawie art. 2 tego rozporządzenia, ma zastosowanie od dnia 8 lipca 2022 r. Od tej daty będą zatem stosowane wymogi przewidziane w rozporządzeniu 2019/2160 dotyczące obligacji zabezpieczonych dla celów ich preferencyjnego traktowania.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42), projekt ustawy nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ww. ustawy.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.), z wyjątkiem wpływu wskazanego w punkcie 7 Oceny Skutków Regulacji.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Niezgoda – Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w Ministerstwie Finansów, tel. 22 694 58 28, e-mail: sekretariat.fn@mf.gov.pl Teresa Olszówka – Ekspert, Departament Rozwoju Rynku Finansowego, Wydział Sektora Bankowego, tel. 22 694 41 60, e-mail: teresa.olszowka@mf.gov.pl	Data sporządzenia 15.02.2022 r. Źródło Prawo UE: 1) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz. Urz. UE. L 328 z 18.12.2019, str. 29); 2) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych (Dz. Urz. UE. L 328 z 18.12.2019, str. 1); 3) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.). Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UC68

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowana ustawa ma na celu wdrożenie postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającej dyrektywę 2009/65/WE i 2014/59/UE („dyrektywa 2019/2162”), stanowiącej wraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych („rozporządzenie 2019/2160”) część pakietu regulacyjnego dotyczącego obligacji zabezpieczonych.

Pakiet ten uwzględnia także opinie i rekomendacje Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), który przeprowadził kompleksową analizę rozwoju sytuacji regulacyjnej w kontekście ram dotyczących obligacji zabezpieczonych w poszczególnych państwach członkowskich, zalecając ich harmonizację na poziomie UE, zgodnie z najlepszymi praktykami nadzorczymi¹.

Dyrektywa 2019/2162 wprowadza unijną definicję obligacji zabezpieczonej, wskazując jej cechy konstrukcyjne takie jak: mechanizm podwójnego regresu (*dual recourse*), który zapewnia inwestorom możliwość dochodzenia roszczeń zarówno w stosunku do emitentów obligacji zabezpieczonych, jak i z puli aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, wymóg posiadania wysokiej jakości aktywów oraz instrumentów pochodnych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, przy czym dyrektywa zezwala także na korzystanie przez banki poszczególnych państw członkowskich UE z oznaczenia wyemitowanych obligacji jako „europejska obligacja

¹ European Banking Authority, *Report on covered bonds recommendations on harmonisation of covered bond framework in the EU*, 2016.

zabezpieczona” i „europejska obligacja zabezpieczona (premium)”. Wprowadza także szczególne obowiązki informacyjne i sprawozdawcze dla emitentów obligacji zabezpieczonych, a ponadto szczególny nadzór publiczny nad tymi instrumentami.

Rozporządzenie 2019/2160 wprowadza wymogi dotyczące minimalnego nadzabezpieczenia (całego ustawowego, umownego lub dobrowolnego poziomu zabezpieczenia, który wykracza poza wymóg dotyczący pokrycia określony w art. 15 dyrektywy 2019/2162) i aktywów zastępczych w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych, ustanawiając tym samym nowe wymogi, w oparciu o które obligacjom zabezpieczonym przyznaje się możliwość ich preferencyjnego ujmowania w kapitale regulacyjnym (funduszach własnych) – i przypisuje się im preferencyjną wagę ryzyka. Cechy konstrukcyjne obligacji zabezpieczonych, jak i warunki ich emisji obecnie uregulowane są głównie na poziomie krajowym, tym samym preferencyjne traktowanie przewidziane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) nr 575/2013”, przyznaje się faktycznie produktom różnego rodzaju. W związku z tym zostało uznane za niezbędne działanie na poziomie UE, zmierzające do ustanowienia wspólnych ram dotyczących obligacji zabezpieczonych w całej Unii, aby zapewnić, by ich cechy konstrukcyjne były spójne z ich profilem ryzyka uzasadniającym unijne zasady ich preferencyjnego traktowania, a także sprzyjać rozwojowi tego segmentu rynku dłużnych papierów wartościowych.

Państwa członkowskie zobowiązane są do wdrożenia postanowień dyrektywy 2019/2162 do dnia 8 lipca 2021 r.

Wobec zmian regulacyjnych dotyczących emisji listów zastawnych, stanowiących istotny element pasywny instytucji kredytowych, dokonano także przeglądu przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o BFG”, w odniesieniu do kwestii struktury bilansu, tj. aktywów i pasywów instytucji kredytowych podlegających przymusowej restrukturyzacji oraz ich wzajemnych relacji w momencie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. W związku z tym dostrzeżono konieczność doprecyzowania przepisów wdrażających art. 109 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji oraz uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zwanej dalej „dyrektywą BRRD”. Celem projektowanych zmian w tym zakresie jest zapewnienie spójności systemowej, uporządkowania i zgodności z prawem UE przepisów odnoszących się do strony pasywnej bilansu instytucji kredytowej, co może okazać się szczególnie istotne z punktu widzenia rozwoju rynku dłużnych papierów wartościowych, takich jak listy zastawne. Rozwojowi rynku dłużnych papierów wartościowych ma w szczególności służyć wdrożenie dyrektywy 2019/2162, a ta z kolei wpłynie na zmianę w strukturze bilansu instytucji kredytowych. W zakresie przeglądu kwestii związanych z bilansem, strukturą aktywów i pasywów oraz katalogu instrumentów finansowych instytucji kredytowych, w ustawie o BFG dokonano także kilku korekt w przedmiocie usprawnień operacyjnych instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych. Instrument do tej pory nie był jeszcze wykorzystany w praktyce, jednak z uwagi na doświadczenia BFG z trzech przeprowadzonych przymusowych restrukturyzacji i napotkanych przeszkód, w celu zapewnienia skuteczności tego instrumentu, dokonano korekt pojęciowych oraz doprecyzowań. Ponadto w ustawie o BFG wprowadzono także kilka korekt i doprecyzowań językowych związanych z przepisami ustawy z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1598), w celu ujednolicenia pojęć stosowanych w ustawie o BFG z pojęciami dodanymi na gruncie przywołanej nowelizacji oraz zapewnienia prawidłowości odwołań.

Niezależnie od powyższych zmian w projekcie ustawy przewidziano również zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983, z późn. zm.), których celem jest poprawienie funkcjonowania instytucji wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółek publicznych, w szczególności zapewnienie pełniejszej ochrony akcjonariuszy mniejszościowych spółek publicznych, które są przedmiotem przejęcia.

W projekcie ustawy przewidziano także zmiany polegające na:

- uzupełnieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439, z późn. zm.) o przepisy dotyczące zasad tworzenia i funkcjonowania instytucjonalnego systemu ochrony, w celu umożliwienia także bankom komercyjnym w formie spółek akcyjnych tworzenia instytucjonalnych systemów ochrony, które z powodzeniem funkcjonują dla banków spółdzielczych oraz stanowią skuteczny samopomocowy mechanizm zapewniający ochronę płynności finansowej i wypłacalności uczestniczących w takim systemie banków, w obliczu możliwości wystąpienia wielu nieprzewidzianych zjawisk, jakim np. jest pandemia COVID-19. Takie rozwiązanie zapewni większe bezpieczeństwo na rynku finansowym i większą odpowiedzialność samych banków za sektor i jego stabilność;
- wprowadzeniu, w szczególności do ustawy o BFG, przepisów regulujących zasady i tryb emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami w ramach instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych (zmiana związana z ww. przeglądem operacyjności tego instrumentu) oraz usprawnienie emisji obligacji własnych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny (z gwarancją Skarbu Państwa), w celu obniżenia kosztów ewentualnego przeprowadzenia takiej emisji i zapewnienia jej sprawnej realizacji (emisja taka może nastąpić tylko w wyjątkowych okolicznościach i po wyczerpaniu zasobów własnych Bankowego Funduszu Gwarancyjnego).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Wdrożenie dyrektywy 2019/2162 wymaga odpowiedniego uzupełnienia lub doprecyzowania przepisów krajowych. Należy wskazać, że w warunkach polskich odpowiednikiem obligacji zabezpieczonych (*covered bonds*) w rozumieniu dyrektywy 2019/2162 są listy zastawne emitowane przez wyspecjalizowane banki hipoteczne, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.).

W ramach wdrożenia do krajowego systemu prawnego zmian wynikających z dyrektywy 2019/2162 oraz rozporządzenia 2019/2160 w projektowanej ustawie przede wszystkim:

- wprowadza się definicję listu zastawnego, odwołującą się do mechanizmu podwójnego regresu, który zapewnia inwestorom możliwość dochodzenia roszczeń zarówno w stosunku do emitentów listów zastawnych, jak i z puli aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych,
- uzupełnia się zakres pojęć stosowanych na gruncie ustawy o definicje aktywów podstawowych, aktywów zastępczych, aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz nadzabezpieczenia,
- rozszerza się zakres informacji, które zawarte będą w warunkach emisji listów zastawnych,
- określa się zasady stosowania przez banki krajowe oznaczeń „ *europejska obligacja zabezpieczona*” i „ *europejska obligacja zabezpieczona (premium)*”,
- ustanawia się warunki umożliwiające zakwalifikowanie instrumentów pochodnych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych,
- modyfikuje się zasady kalkulacji bufora płynności dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych,
- wprowadza się modyfikację wymogu utrzymywania nadzabezpieczenia listów zastawnych,
- wskazuje się elementy programu emisji listów zastawnych, w ramach którego banki hipoteczne będą emitowały listy zastawne po uzyskaniu odpowiedniego zezwolenia wydawanego przez Komisję Nadzoru Finansowego,
- wprowadza się dodatkowe wymogi dotyczące monitorowania emitowania listów zastawnych przez banki hipoteczne,
- wprowadza się wymogi informacyjne dotyczące emitowania listów zastawnych w celu umożliwienia inwestorom badania profilu ryzyka danego programu,
- ustanawia się szczególne cykliczne obowiązki sprawozdawcze dla banków hipotecznych wobec Komisji Nadzoru Finansowego oraz wymogi w zakresie publikowania informacji o emisjach listów zastawnych,
- ustanawia się uprawnienia dla Komisji Nadzoru Finansowego do nakładania sankcji administracyjnych związanych z emitowaniem listów zastawnych,
- dokonuje się nowelizacji art. 52 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 605, z późn. zm.).

Ustawa ma także na celu:

- rozszerzenie kategorii aktywów stanowiących podstawę emisji publicznego listu zastawnego, przy jednoczesnym określeniu dodatkowych wymogów w tym zakresie,
- wprowadzenie zmian polegających na rezygnacji z limitu dotyczącego ogólnej kwoty wierzytelności banku hipotecznego z tytułu udzielanych i nabywanych przez banki hipoteczne wierzytelności, przy jednoczesnym zachowaniu wymogu ustawowego, zgodnie z którym wartość pojedynczego kredytu nie może przekroczyć bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości,
- doprecyzowanie przepisu dotyczącego nominalnej wartości listu zastawnego stanowiącej równowartość 100 tys. euro lub przekraczającej tę kwotę,
- modyfikację wymogów dotyczących wysokości zobowiązań wynikających z wykonywanych przez bank hipoteczny czynności w zakresie zaciągania kredytów i pożyczek oraz emitowania obligacji,
- uchylenie obecnego wymogu dotyczącego wpisu w księdze wieczystej informacji o dokonaniu wpisu do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.

Ponadto w projektowanej ustawie aktualizuje się wdrożenie art. 109 dyrektywy BRRD, co ma służyć zapewnieniu większej spójności systemowej, uporządkowaniu i zapewnieniu zgodności z prawem UE przepisów odnoszących się do strony pasywnej bilansu instytucji kredytowej. Uporządkowanie i, w konsekwencji, aktualizacja ww. wdrożenia jest ważna w kontekście zapewnienia funkcjonalności i efektywności krajowych przepisów dla realizacji procesów przymusowej restrukturyzacji, m.in. w związku z możliwością wykorzystania finansowania z funduszy gwarancyjnych Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Jednocześnie zmiana zapewnia w pełni prawidłowe odzwierciedlenie intencji prawodawcy unijnego. Dyrektywa BRRD wskazuje na nieco inną strukturę pasywów branych pod uwagę przy ocenie możliwości finansowania, niż przyjął wcześniej prawodawca krajowy, wobec czego w polskich przepisach niezbędne jest dokonanie stosownej aktualizacji, tym bardziej z uwagi na fakt, że projektowane wdrożenie dyrektywy 2019/2162 może w efekcie powodować kolejne istotne zmiany w bilansach instytucji kredytowych.

W związku z poprawą instytucji wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółek publicznych w projekcie ustawy przewidziano, w szczególności:

- ustanowienie progu 50% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu jako progu przejęcia kontroli rodzącego obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji,

- ukształtowanie jednolitego modelu wezwania obligatoryjnego jako wezwania następczego,
- wprowadzenie mechanizmu wezwania dobrowolnego na wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej,
- uwzględnianie ceny pośredniego nabycia akcji spółki publicznej przy ustalaniu ceny minimalnej w wezwaniu,
- doprecyzowanie przepisów o zabezpieczeniu wezwania,
- wprowadzenie solidarnej odpowiedzialności wszystkich podmiotów zobowiązanych do ogłoszenia wezwania,
- doprecyzowanie zasad odpowiedzialności podmiotu pośredniczącego w wezwaniu,
- wprowadzenie rozwiązania, że wzywający będzie zobowiązany do wyrównania ceny wszystkim podmiotom, które zbyły akcje w wezwaniu – w przypadku prawomocnego orzeczenia sądu, z którego wynika obowiązek wzywającego do zapłaty akcjonariuszowi, który zbył akcje w wezwaniu, wyższej ceny niż cena zapłacona w wezwaniu.

W zakresie zmian:

- wprowadzających instytucjonalny system ochrony dla banków komercyjnych wprowadzane zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe wzorowane są w dużej mierze na aktualnie obowiązujących przepisach ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, z uwzględnieniem różnic wynikających z funkcjonowania banku w formie spółki akcyjnej i spółdzielni;
- usprawniających wykorzystanie instrumentu wydzielenia praw majątkowych, a co za tym idzie podmiotu zarządzającego wydzielonymi aktywami, wprowadza się ukierunkowane zmiany w przepisach ustawy o BFG;
- regulujących zasady i tryb emisji obligacji własnych przez podmiot zarządzających aktywami oraz Bankowy Fundusz Gwarancyjny – wprowadza się w ustawie o BFG zmiany w art. 229a–229g i analogiczne w art. 316a–316c, które polegają na dodaniu dwóch nowych rozdziałów regulujących przedmiotową tematykę, oraz zmiany o charakterze wynikowym, np. w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi;
- w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228, z późn. zm.) precyzuje się kategorię trzecią i czwartą w katalogu zaspokajania roszczeń w postępowaniu upadłościowym, który jest jednocześnie katalogiem kolejności umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych w przymusowej restrukturyzacji, w celu zapewnienia większej operacyjności instrumentów przymusowej restrukturyzacji m.in. instrumentu wydzielenia praw majątkowych oraz uwzględnienia w tym katalogu także należności jednostki zarządzającej instytucjonalnym systemem ochrony;
- w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, z późn. zm.) umożliwia się podmiotom podlegającym przymusowej restrukturyzacji, np. bankom krajowym, emisję obligacji zaliczanych jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie wymogu MREL, tj. minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (ang. minimum requirement for own funds and eligible liabilities, MREL); ta kategoria zobowiązań w bilansie banku jest niezbędna w celu przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji;
- w ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129, z późn. zm.) wprowadzane zmiany są związane z przeprowadzaniem procesów przymusowej restrukturyzacji.

Projekt ustawy obejmuje także zmiany ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.) w zakresie wymagań, jakie powinna spełniać osoba powoływana na stanowisko Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub Zastępcy Przewodniczącego KNF. Zmiana polega na zrezygnowaniu z dookreślenia kierunku wymaganego wykształcenia wyższego jako prawniczego lub ekonomicznego, z jednoczesnym wprowadzeniem wymogu posiadania tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera lub tytułu równorzędnego. Dodatkowo wprowadzono również normę prawną ustanawiającą obowiązek wypłaty wynagrodzenia dla członków Komisji Nadzoru Finansowego, którzy dotychczas wykonywali swe obowiązki nieodpłatnie.

Zmiany obejmują:

- ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych,
- ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204, z późn. zm.),
- ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
- ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe,
- ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2022 r. poz. 100),
- ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi,
- ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych,
- ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym,
- ustawę z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1821, z późn. zm.),
- ustawę o BFG,
- ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933),
- ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128, z późn. zm.),
- ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800, z późn. zm.),

- ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, z późn. zm.),
- ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach,
- ustawę z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1836, z późn. zm.),
- ustawę z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 2180),
- ustawę z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zasady funkcjonowania rynków obligacji zabezpieczonych w krajach UE są niejednolite, a proces rozwoju rynków krajowych przebiega nierównomiernie. Obecnie w wielu państwach członkowskich potencjał wynikający z tego długoterminowego źródła finansowania kredytu nadal pozostaje niedostatecznie wykorzystany.

Według danych Europejskiej Rady ds. Obligacji Zabezpieczonych – *European Covered Bond Council (ECBC)*, obecnie blisko 60% wszystkich emisji koncentruje się w krajach UE: Danii, Francji, Niemczech, Hiszpanii oraz Szwecji, przy łącznym wolumenie 2,5 mld euro na koniec 2018 r. Jednym z powodów, dla których UE ma stosunkowo duży rynek obligacji zabezpieczonych, jest fakt, że wiele państw członkowskich od dawna posiada krajowe systemy prawne (oraz tradycje) dotyczące emisji obligacji zabezpieczonych.

Największym i zdecydowanie odróżniającym się od innych krajów UE rynkiem obligacji zabezpieczonych jest rynek duński, na którym wartość listów zastawnych pozostających do wykupu w 2017 r. wynosiła ok. 138% PKB. Ponadto wartość wyemitowanych obligacji zabezpieczonych pozwala prawie w całości finansować udzielone kredyty hipoteczne. Obligacje zabezpieczone (listy zastawne) pod wieloma względami odgrywają ważną rolę zarówno w samym systemie finansowym, jak i finansowaniu gospodarki. Strategiczne pozostaje znaczenie obligacji zabezpieczonych jako narzędzia finansowania długoterminowego na rynkach UE, jak i na poziomie globalnym.

Jak wynika z ostatniego raportu ECBC z 2019 r., poza Europą, w ostatnich latach Australia, Kanada, Nowa Zelandia, Singapur i Korea Południowa wdrożyły ustawodawstwo dotyczące obligacji zabezpieczonych. Inne kraje, w tym Brazylia, Chile, Indie, Japonia, Meksyk, Maroko, Panama, Peru, Republika Południowej Afryki i Stany Zjednoczone, są w trakcie przyjmowania przepisów dotyczących obligacji zabezpieczonych lub analizują wprowadzenie regulacji w tym zakresie.

Najważniejszą grupę podmiotów inwestujących w obligacje zabezpieczone stanowią banki centralne, banki, zarządzający funduszami oraz zakłady ubezpieczeń i towarzystwa emerytalne.

Na rynku UE spotykanych jest kilka różnych modeli emisji obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych), dla których podstawowym kryterium różnicującym jest rodzaj podmiotu uprawnionego do ich emisji:

- bank uniwersalny posiadający zezwolenie na emisję obligacji zabezpieczonych – np. Niemcy, Szwecja, Austria,
- bank uniwersalny, w stosunku do którego nie ma wymogu posiadania zezwolenia na emisję obligacji zabezpieczonych – np. Czechy, Hiszpania,
- wyspecjalizowany podmiot (instytucja finansująca) – np. Francja, Norwegia,
- wyspecjalizowana instytucja kredytowa (bank hipoteczny) – np. Dania, Polska (listy zastawne), Węgry, Luksemburg,
- spółka celowa (gwarantująca spłatę obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przez podmiot dominujący) – np. Holandia, Włochy.

W ramach poszczególnych modeli występują przy tym istotne różnice, dotyczące cech strukturalnych obligacji, zabezpieczenia ryzyka związanego z programem emisji, nadzabezpieczenia czy modelu nadzoru (np. na Węgrzech banki hipoteczne podlegają ogólnemu nadzorowi MNB, tj. Narodowego Banku Węgier, ale również nadzorowi HSFA, tj. *Hungarian Financial Supervision Authority*, który odpowiada za monitorowanie puli jakości aktywów stanowiących zabezpieczenie).

W odniesieniu do aktualizowanego w polskich przepisach sposobu wdrożenia art. 109 dyrektywy BRRD, analogiczne prawidłowo wprowadzone rozwiązania istnieją także w pozostałych państwach członkowskich zobowiązanych do wdrożenia dyrektywy BRRD – zgodnie z zasadami członkostwa w Unii Europejskiej i konieczności implementowania prawa UE zawartego w dyrektywach harmonizujących poszczególne krajowe porządki prawne, jak również spoczywającym obowiązku zapewnienia efektywności tego prawa. Państwa członkowskie mają więc obowiązek zapewnić zgodność krajowych regulacji z odpowiednimi przepisami dyrektywy BRRD, w tym art. 109.

Rozwiązania dot. instrumentu wydzielenia praw majątkowych oraz emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami są zgodne z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z dyrektywą BRRD, na podstawie której do polskiego porządku prawnego został w 2016 r. wprowadzony instrument przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG, oraz możliwość utworzenia przez organ przymusowej restrukturyzacji (BFG) podmiotu zarządzającego aktywami, gdzie te prawa mogą zostać przeniesione. Do zastosowania instrumentu wydzielenia praw majątkowych konieczne jest pozyskanie finansowania przez podmiot zarządzający wydzielonymi aktywami (wynika to z normy art. 42 ust. 6 dyrektywy BRRD nakazującej zapłatę ceny za przenoszone do tego podmiotu aktywa, prawa i zobowiązania), w tym celu emisja obligacji przez ten podmiot staje się najbardziej optymalnym sposobem pozyskania środków do zapłaty wynagrodzenia za przejmowane przez ten podmiot prawa majątkowe, takie rozwiązanie występuje w Państwach, które wdrożyły przepisy dyrektywy BRRD.

Możliwość tworzenia instytucjonalnych systemów ochronnych została przewidziana dla państw członkowskich w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) 575/2013. Z tej możliwości skorzystała Polska, Niemcy, Austria, Włochy i Hiszpania.

Źródła danych:

- 1) European Covered Bond Council, *European Covered Bond Fact Book*, 2019.
- 2) S&P Global Ratings, *Global Covered Bond Insights*, 2019.
- 3) European Banking Authority, *Report on covered bonds recommendations on harmonisation of covered bond framework in the EU*, 2016.
- 4) Commission Staff Working Document. Impact Assessment, *Accompanying the document, Proposal for a Directive of the Parliament and the Council on the issue of covered bond and public supervision and amending Directive 2009/65/EC and Directive 2014/59/EU and Proposal for a Regulation of the European Parliament and the Council on amending Regulation (EU) No 575/2013 as regard exposures in the form of covered bonds*, 2016 r.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki hipoteczne w formie spółek akcyjnych	5	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF (stan na 21.06.2021 r.)	Stosowanie nowych rozwiązań na zasadach określonych w ustawie, wzmocnienie potencjału banków hipotecznych w zakresie emisji listów zastawnych.
Banki w formie spółek akcyjnych (pozostałe)	25	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF (stan na 21.06.2021 r.)	Wzmocnienie potencjału banków w zakresie finansowania gospodarki, zwiększenie możliwości wsparcia procesów przymusowej restrukturyzacji banków przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.
Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo-Kredytowe	35	Rejestr podmiotów sektora kas KNF (stan na 21.06.2021 r.)	Zwiększenie możliwości wsparcia procesów przymusowej restrukturyzacji kas przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.
Banki spółdzielcze	528	Dane miesięczne sektora bankowego – kwiecień 2021 KNF (stan na 30.04.2021)	Zwiększenie możliwości wsparcia procesów przymusowej restrukturyzacji banków spółdzielczych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Rozszerzenie nadzoru nad wykonywaniem działalności w zakresie emisji listów zastawnych oraz spełnianiem przez banki hipoteczne wymogów ustawowych.
Towarzystwa funduszy inwestycyjnych	64	Rejestr towarzystw funduszy inwestycyjnych KNF (stan na dzień 21.06.2021 r.)	Zwiększenie atrakcyjności listów zastawnych oraz zwiększenie możliwości inwestowania.
Zakłady ubezpieczeń w formie spółek akcyjnych	23	Rejestr zakładów ubezpieczeń działu I (ubezpieczenia na życie) KNF (stan na dzień 21.06.2021 r.)	Zwiększenie atrakcyjności polskich listów zastawnych oraz zwiększenie możliwości inwestowania.
Domy maklerskie	36	Rejestr domów maklerskich KNF (stan na dzień 21.06.2021 r.)	Zwiększenie atrakcyjności polskich listów zastawnych oraz zwiększenie możliwości inwestowania.
Bankowy Fundusz Gwarancyjny	1	Ustawa o BFG	Zwiększenie efektywności realizacji procesów przymusowej restrukturyzacji w zw. m.in. z możliwością

			wykorzystania finansowania z funduszy gwarancyjnych do większej liczby przypadków, emisji obligacji gwarantowanych przez Skarb Państwa.
Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej	1	Ustawa z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej	Doprecyzowanie kręgu podmiotów wskazanych w dotychczasowym art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, z którymi Prokuratoria Generalna RP i Prezes Prokuraturii Generalnej RP współdziałają przy wykonywaniu zadań.
Podmioty zobowiązane do ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej.	Potencjalnie akcjonariusze 425 spółek publicznych, których akcje notowane są na rynku regulowanym, lub 376 w alternatywnym systemie obrotu (stan na 23 listopada 2021 r.)	https://www.gpw.pl/statystyki-gpw https://newconnect.pl/statystyki-okresowe	Konieczność dostosowania się do regulacji wynikających z projektu ustawy w sytuacji powzięcia zamiaru ogłoszenia wezwania lub zaistnienia obowiązku jego ogłoszenia.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Identyfikacja obszarów niezbędnych zmian przepisów krajowych w związku z transpozycją dyrektywy 2019/2162 była poprzedzona konsultacjami na forum Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego do spraw regulacji w zakresie emisji listów zastawnych. Uczestnikami Zespołu, oprócz przedstawicieli Ministerstwa Finansów, byli przedstawiciele: Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowego Banku Polskiego, Związku Banków Polskich, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych oraz banków hipotecznych.

Projekt w pierwotnym brzmieniu został przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania: Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Finansowemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Bankowi Gospodarstwa Krajowego, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, Giełdzie Papierów Wartościowych S.A., BondSpot S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych S.A., Związkowi Maklerów i Doradców, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Radzie Banków Depozytariuszy, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Krajowej Izbie Rozliczeniowej S.A., Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, CFA Society Poland, Federacji Przedsiębiorców Polskich, NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej, Konfederacji „Lewiatan”, Związkowi Rzemiosła Polskiego, Związkowi Pracodawców Business Centre Club, Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców. Uwagi zostały zgłoszone przez Narodowy Bank Polski, Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Banków Polskich, Bank Gospodarstwa Krajowego, Giełdę Papierów Wartościowych S.A.

W dniu 6 maja br. projekt został następnie przekazany do ponownych konsultacji publicznych i opiniowania, w ramach których uwagi zgłosiła Komisja Nadzoru Finansowego, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Związek Banków Polskich oraz Polska Izba Biegłych Rewidentów.

Uwagi uwzględnione zostały odzwierciedlone odpowiednio w projekcie lub uzasadnieniu. Omówienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych oraz opiniowania znajduje się w raporcie z konsultacji, który został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)

Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
Skutki													
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wprowadzane rozwiązania mogą pozytywnie wpłynąć na postrzeganie polskiego systemu finansowego, w szczególności sektora bankowego oraz polskiego rynku listów zastawnych.											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.											
Niemierzalne													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Polski rynek listów zastawnych nadal pozostaje w fazie rozwoju na tle rynku europejskiego. Aktualnie na rynku krajowym działa pięć banków hipotecznych: PKO Bank Hipoteczny, mBank Hipoteczny, Pekao Bank Hipoteczny, ING Bank Hipoteczny, Millennium Bank Hipoteczny. Aktywa banków hipotecznych stanowiły w grudniu 2019 r. 2,3% aktywów sektora bankowego, a kredyty mieszkaniowe – około 7% tych kredytów w całym sektorze bankowym. Konsekwencją niewielkich rozmiarów banków hipotecznych jest obecnie nieduże znaczenie listów zastawnych w finansowaniu sektora bankowego w Polsce. W 2019 r., podobnie jak w roku poprzednim, istotnie zwiększyła się łączna wartość kredytów mieszkaniowych w bilansach banków hipotecznych (z 27,9 mld zł w 2018 r. do 37,3 mld zł w roku 2019). Wzrost portfela kredytów mieszkaniowych umożliwił bankom hipotecznym zwiększenie emisji listów zastawnych. W 2019 r. banki hipoteczne wyemitowały na rynku krajowym listy zastawne o wartości 1,2 mld zł, w tym po raz pierwszy dokonano emisji tzw. zielonych hipotecznych listów zastawnych. Wartość ich zobowiązań z tytułu emisji listów zastawnych na rynku krajowym osiągnęła na koniec roku 11,9 mld zł.												

Wejście w życie ustawy może wpłynąć na konkurencyjność i atrakcyjność polskiego rynku listów zastawnych oraz wykorzystanie jego potencjału przez inwestorów. Na obecnym etapie nie można jednak dokonać oszacowania skali nowych emisji, niemniej jednak projektowane przepisy powinny przyczynić się do dalszego rozwoju rynku listów zastawnych.

W związku z projektowanymi regulacjami obecnie działające banki hipoteczne będą musiały dostosować swoją działalność m.in. w zakresie zmodyfikowanych wymogów dotyczących utrzymywania bufora płynnościowego. W dotychczasowym stanie prawnym banki hipoteczne obowiązane są utrzymywać, odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych, nadwyżkę stanowiącą bufor płynnościowy, utworzoną ze środków, o których mowa w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, w wysokości nie niższej niż łączna kwota nominalnych wartości odsetek od znajdujących się w obrocie odpowiednio hipotecznych albo publicznych listów zastawnych, przypadających do wypłaty w okresie kolejnych 6 miesięcy. W świetle nowelizacji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych banki hipoteczne będą musiały przestrzegać nowych warunków i zasad dotyczących bufora płynnościowego, którego minimalny poziom określają przepisy projektu ustawy, w ramach których sprecyzowano rodzaj aktywów, z których bufor będzie mógł być tworzony, a także zdefiniowano kryterium wpływów płatności netto niezbędnego do obliczenia przez banki hipoteczne tego bufora (projektowana zmiana art. 18 ust. 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych).

Ponadto banki hipoteczne będą obowiązane do zawierania na nowych zasadach umów o instrument pochodny, które są uwzględniane w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Zmiany w tym zakresie dotyczą w szczególności określenia katalogu stron umowy o instrument pochodny. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych nie ograniczają banku hipotecznego co do wyboru podmiotu, z którym może być zawarta tego rodzaju umowa o instrument pochodny. Bank hipoteczny będzie uprawniony do zawarcia tej umowy z podmiotami rynku finansowego wymienionymi w art. 18a nowelizowanej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (tj. z bankiem krajowym, instytucją kredytową, domem maklerskim lub zagraniczną firmą inwestycyjną), o ile wypełniają przesłanki wskazane w tym przepisie. W odniesieniu do projektowanych zmian dotyczących umów o instrument pochodny, to banki hipoteczne będą w szczególności zobowiązane do tego, by tak kształtować ich treść, aby umowa nie zakładała jej rozwiązania z chwilą wszczęcia postępowania przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości banku hipotecznego na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe.

Ponadto w ramach nowelizacji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych wprowadzono przepisy określające obowiązek banku hipotecznego udostępniania informacji o programach emisji listów zastawnych na jego stronie internetowej oraz wypełniania określonych obowiązków sprawozdawczych wobec Komisji Nadzoru Finansowego.

Do listów zastawnych wyemitowanych przez banki hipoteczne przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. 8 lipca 2022 r., do dnia upływu terminu ich zapadalności oraz do listów zastawnych wyemitowanych w ramach tego samego kodu ISIN (emisje ciągłe) będą miały zastosowanie przepisy o charakterze przejściowym.

Niezależnie od powyższych obowiązków banków dostosowania się do nowych wymogów wynikających z dyrektywy 2019/2162, wydaje się, że po wejściu w życie implementowanych przepisów dyrektywy konkurencyjność listów zastawnych na rynkach międzynarodowych, jako bezpiecznych papierów wartościowych o niskim stopniu ryzyka dla inwestorów, może się zwiększyć. W tym kontekście wskazać należy na przewidzianą projektem możliwość oznaczania listów zastawnych, spełniających określone wymogi, oznaczeniem „europejski list zastawny” lub „europejska obligacja zabezpieczona” albo „europejski list zastawny (premium)” lub „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” wraz z tłumaczeniem tego oznaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej.

Zmiany w ustawie o BFG pozwolą w większym stopniu uporządkować strukturę bilansu banków oraz kas z punktu widzenia możliwości wsparcia ich procesów restrukturyzacyjnych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny przy wykorzystaniu środków z funduszy gwarancyjnych. Wpłyne to pozytywnie na bezpieczeństwo krajowego sektora finansowego, w szczególności

	umożliwi w większym stopniu stosowanie narzędzia przejęcia przedsiębiorstwa, co w wielu przypadkach umożliwi kontynuowanie wykonywania funkcji krytycznych przez bank lub kasę. Zwłaszcza upadłość mniejszych instytucji, działających regionalnie, w przypadku braku możliwości wsparcia procesów ich przejęcia, może skutkować wykluczeniem niektórych grup klientów z dostępu do (stacjonarnych) usług bankowych. Wymaga podkreślenia, że szczególnie w mniejszych miejscowościach w razie upadłości lokalnego banku często niemożliwe lub znacząco utrudnione jest zastąpienie jego działalności przez inny podmiot, ponieważ dla innych podmiotów prowadzenie działalności na danym obszarze z różnych względów może być nieatrakcyjne. Rozwiązaniem zapobiegającym materializacji tego rodzaju problemów może być przejęcie upadającego banku lub kasy z wykorzystaniem pomocy finansowej dla tego procesu z Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, w tym środków funduszy gwarancyjnych. Kompleksowe względem tego są także zmiany dla większych instytucji dot. zwiększenia operacyjności instrumentu wydzielania praw majątkowych oraz powiązane z nimi zmiany dot. podmiotu zarządzającego aktywami. Zmiany doprecyzowują także krąg podmiotów wskazanych w dotychczasowym art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, z którymi Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej i Prezes Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej współdziałają przy wykonywaniu zadań. Natomiast dla większych instytucji przewidziano zmiany umożliwiające im tworzenie mechanizmów samopomocowych na wzór funkcjonujących w sektorze spółdzielczym. Pozwoli to na większą współpracę między tymi instytucjami oraz wzajemne wspieranie. W efekcie polski sektor bankowy już w całości objęty systemami ochrony stanie się bezpieczniejszy i tym samym bardziej konkurencyjny względem europejskich. <i>Źródło danych:</i> Narodowy Bank Polski, <i>Rozwój systemu finansowego w Polsce w 2019 r.</i>, Warszawa 2020. https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_sektora_bankowego/Banki_w_formie_spolek_akcyjnych

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Wprowadzane w projekcie obciążenia regulacyjne wynikają z wymogów prawa UE. W ramach wdrożenia właściwych wymogów dyrektywy 2019/2162, nowelizowana ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych nakłada na banki hipoteczne obowiązki informacyjne, które mają umożliwiać inwestorom ocenę profilu ryzyka danego programu emisji listów zastawnych. Obszary informacji przewidziane w projekcie ustawy odpowiadają stosowanej dotychczas praktyce rynkowej w tym zakresie. Informacje dotyczące emisji listów zastawnych powinny być udostępniane przez bank hipoteczny nie później niż do końca każdego kwartału, według stanu na ostatni dzień kwartału poprzedniego. Przedmiotowe informacje udostępniane będą na stronie internetowej banku hipotecznego, co ma znaczenie dla minimalizowania obciążeń regulacyjnych z tym związanych.

Jednocześnie przepisy projektu ustawy, w ślad za wymogami dyrektywy 2019/2162, nakładają na bank hipoteczny obowiązek przekazywania organowi nadzoru nad rynkiem finansowym informacji sprawozdawczych dotyczących emisji listów zastawnych. W projekcie wyspecyfikowane są rodzaje (kategorie) przekazywanych informacji, natomiast ich szczegółowe zakresy mogą zostać określone w akcie wykonawczym, wydanym na podstawie fakultatywnego upoważnienia ustawowego.

Zgodnie z projektowanymi rozwiązaniami Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych w toku postępowania o wydanie zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, wydania zezwolenia na rozpoczęcia działalności przez bank

oraz wydania zezwolenia na rozszerzenie przedmiotu działalności banku hipotecznego o uprawnienia do emisji listów zastawnych (por. art. 34 ust. 1 i 2 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe). Komisja Nadzoru Finansowego, zgodnie z projektowanymi zmianami, będzie dokonywała oceny, czy emitowanie listów zastawnych przez bank hipoteczny jest zgodne z przepisami nowelizowanej ustawy i wydanymi do niej aktami wykonawczymi. Ponadto projekt wyposaża Komisję Nadzoru Finansowego w uprawnienie do nakładania sankcji administracyjnych w przypadku stwierdzenia naruszeń wskazanych w projekcie ustawy. Bankowy Fundusz Gwarancyjny (BFG), zgodnie z projektowanymi zmianami, będzie miał mniejsze ograniczenia w zakresie struktury bilansu upadającej instytucji finansowej dla możliwości wsparcia procesu przymusowej restrukturyzacji z wykorzystaniem środków systemu gwarantowania depozytów (funduszy gwarancyjnych BFG). Dodatkowe finansowanie ze strony BFG zwiększy natomiast zainteresowanie partycypacją podmiotów chcących uczestniczyć w procesie przymusowej restrukturyzacji, co da BFG szerszą możliwość interwencji i strukturalizowania transakcji, a w efekcie zapewni większe bezpieczeństwo na rynku.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie ustawy nie wpłynie na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary wskazane w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane wykonanie przepisów ustawy nastąpi z dniem 8 lipca 2022 r. z wyjątkiem przepisów, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia albo pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Zgodnie z art. 31 dyrektywy 2019/2162 do dnia 8 lipca 2025 r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy w odniesieniu do poziomu ochrony inwestorów i rozwoju sytuacji w odniesieniu do emisji obligacji zabezpieczonych w Unii Europejskiej. Do dnia 8 lipca 2024 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące m.in. funkcjonowania rynków obligacji zabezpieczonych. Ponadto ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana przez Komisję Nadzoru Finansowego w ramach prowadzonych działań nadzorczych. Ewaluacja efektów projektu w zakresie zmian ustawy o BFG będzie dokonywana przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny w ramach przeprowadzonych procesów przymusowej restrukturyzacji, w których zastosowanie znajdują projektowane regulacje.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (UC 68)

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw przede wszystkim dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającej dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29), zwanej dalej „dyrektywą 2019/2162”, oraz służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych (Dz. Urz. UE L 328 18.12.2019, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2019/2160”, stanowiących pakiet regulacyjny dotyczący obligacji zabezpieczonych.

W dniu 7 stycznia 2021 r. w ramach opiniowania oraz konsultacji publicznych projekt został przekazany: Prezesowi Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesowi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesowi Banku Gospodarstwa Krajowego, Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Finansowemu, Prezesowi Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Prezesowi Związku Banków Polskich, Prezesowi Zarządu Krajowego Związku Banków Spółdzielczych, Prezesowi Zarządu Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, Prezesowi Giełdy Papierów Wartościowych S.A., Prezesowi BondSpot S.A., Prezesowi Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A., Prezesowi Związku Maklerów i Doradców, Prezesowi Izby Domów Maklerskich, Prezesowi Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Prezesowi Stowarzyszenia Inwestorów Indywidualnych, Prezesowi Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Przewodniczącemu Rady Banków Depozytariuszy, Prezesowi Polskiej Izby Ubezpieczeń, Prezesowi Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Aktuariuszy, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych, Prezesowi Stowarzyszenia Rynków Finansowych ACI Polska, Prezesowi CFA Society Poland, Przewodniczącemu Federacji Przedsiębiorców Polskich, Przewodniczącemu NSZZ „Solidarność”, Przewodniczącemu Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Przewodniczącej Forum Związków Zawodowych, Prezydentowi Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej, Prezydentowi Konfederacji „Lewiatan”, Prezesowi Związku Rzemiosła Polskiego, Prezesowi Związku Pracodawców Business Centre Club, Prezesowi Związku Przedsiębiorców i Pracodawców.

Uwagi zostały zgłoszone przez Narodowy Bank Polski, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Prokuraturę Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Banków Polskich, Zarządy Banków Hipotecznych, Bank Gospodarstwa Krajowego, Giełdę Papierów Wartościowych S.A.

W dniu 6 maja 2021 r. stosownie do postanowień § 48 w zw. z § 127 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt ustawy został skierowany do ponownych konsultacji publicznych i opiniowania.

W ramach ponownego opiniowania oraz konsultacji publicznych projekt został przekazany: Prezesowi Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesowi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesowi Banku Gospodarstwa Krajowego, Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Finansowemu, Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Prezesowi Związku Banków Polskich, Prezesowi Zarządu Krajowego Związku Banków Spółdzielczych, Prezesowi Zarządu Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, Prezesowi Giełdy Papierów Wartościowych S.A., Prezesowi BondSpot S.A., Prezesowi Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A., Prezesowi Związku Maklerów i Doradców, Prezesowi Izby Domów Maklerskich, Prezesowi Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Prezesowi Stowarzyszenia Inwestorów Indywidualnych, Prezesowi Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Przewodniczącemu Rady Banków Depozytariuszy, Prezesowi Polskiej Izby Ubezpieczeń, Prezesowi Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Aktuariuszy, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych, Prezesowi Stowarzyszenia Rynków Finansowych ACI Polska, Prezesowi CFA Society Poland.

W toku ponownych konsultacji publicznych i opiniowania uwagi zgłosiły następujące podmioty: Komisja Nadzoru Finansowego, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Związek Banków Polskich, Polska Izba Biegłych Rewidentów.

Zgłoszone do projektu uwagi zostały poddane szczegółowej analizie oraz w miarę możliwości uwzględnione w projekcie lub uzasadnieniu. Uwagi nieuwzględnione zostały wskazane w poniższych tabelach.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Zgodnie natomiast z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji – numer z wykazu UC 68. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie tej ustawy.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

A. Uwagi zgłoszone w pierwszej turze konsultacji publicznych i opiniowania				
Uwagi ogólne				
	Jednostka redakcyjna	Podmiot		Stanowisko MF
1.	Uwaga ogólna	NBP	W trakcie prac Zespołu Roboczego Rady Rozwoju Rynku Finansowego ds. regulacji w zakresie emisji listów zastawnych (dalej: Zespół), w których brał udział przedstawiciel NBP, analizowana była kwestia ewentualnego obniżenia ustawowego poziomu nadzabezpieczenia oraz nadania KNF dodatkowych uprawnień w określaniu jego wysokości (obecnie w Polsce obowiązuje 10-procentowe nadzabezpieczenie, podczas gdy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2019/2160 ¹ wprowadza wymóg 5% nadzabezpieczenia). Członkowie Zespołu podkreślali konieczność przeprowadzenia szczegółowych analiz odnośnie do pożądanej wysokości nadzabezpieczenia, na co jednak nie pozwalał terminarz związany z implementacją dyrektywy. Uzgodniono zatem, by pozostawić obecnie obowiązujący poziom nadzabezpieczenia (10%), zaś w ustawie zawrzeć delegację dla ministra właściwego ds. instytucji finansowych do wydania rozporządzenia obniżającego obecny poziom nadzabezpieczenia, jeśli przeprowadzone analizy wykażą taką zasadność. Proponujemy zatem, aby w art. 18 ust. 1 projektu uwzględnić możliwość wydania przedmiotowego rozporządzenia. Stosowanie przez banki hipoteczne działające w Polsce istotnie wyższego poziomu nadzabezpieczenia wiąże się bowiem z wyższym kosztem ich funkcjonowania i może osłabiać ich pozycję konkurencyjną na rynku UE.	Uwaga uwzględniona – wprowadzono ustawowy minimalny poziom nadzabezpieczenia w wys. 105%.
2.	Uwaga ogólna	ZBP	Przedstawiony do opiniowania w/w projekt ustawy („Projekt”) został opublikowany po trwających dwa miesiące konsultacjach jakie miały miejsce w miesiącach wrzesień i październik 2020r. w ramach Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego ds. regulacji w zakresie emisji listów zastawnych m.in. z przedstawicielami sektora banków hipotecznych i Związku Banków Polskich, a także Komisji Nadzoru Finansowego. W trakcie konsultacji przedstawiciele banków hipotecznych zgłaszali	

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych (Dz. U. L 328 z 18.12.2019, s. 1-6).

			postulaty, a także w niektórych obszarach przekazali gotowe projekty przepisów. Niestety uwzględniono zaledwie trzy postulaty tj.: korektę błędu dotyczącego nominału listu zastawnego o równowartości 100 tys. EUR (art. 5 ust 2a Ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych), dodanie obligacji Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego jako podstawy do emisji publicznych listów zastawnych (art. 3 ust. 2 pkt. 4 Ustawy) oraz zamianę gotówki na środki ulokowane w bankach jako środki wpisywane do rejestru zgodnie z art. 18 ust. 3 pkt. 3 Ustawy. Najpilniejsze propozycje zmian przepisów Ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych z dnia 29 sierpnia 1997r., dalej „Ustawa o lzbh” lub „Ustawa” 1) Zmiana limitu z art. 13 ust 1 Ustawy o lzbh dostosowująca go do 80% limitu refinansowania w zakresie nieruchomości mieszkalnych lub jego zupełne wykreślenie. 2) Wykreślenie przepisu art. 15 ust 2 Ustawy o lzbh. 3) Wykreślenie przepisu art. 24 ust 2 Ustawy o lzbh dotyczącego obowiązku ujawnienia w księdze wieczystej informacji o wpisaniu wierzytelności do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych. 4) Zmiana przepisu art. 18 ust 1 i 1a Ustawy o lzbh poprzez zmniejszenie limitu nadzabezpieczenia do 105%. 5) Przesądzenie w przepisie art. 18 ust 3a Ustawy o lzbh, że przy obliczeniu bufora płynności bank hipoteczny uwzględnia ostateczny termin zapadalności listu przy uwzględnieniu rocznego okresu przesunięcia na wypadek upadłości wynikający z warunków umownych. 6) Korekta zaprojektowanego systemu zezwoleń na program emisji listów zastawnych.	Pkt 1 Uwaga uwzględniona Pkt 2 Uwaga uwzględniona przez modyfikację obowiązujących limitów w art. 15 ust. 2. Pkt 3 Uwaga uwzględniona Pkt 4 Uwaga uwzględniona Pkt 5 Uwaga uwzględniona Pkt 6 Uwaga uwzględniona
3.	Uwaga ogólna	ZBP	Postuluje się, aby Projekt uwzględnił doprecyzowanie w zakresie możliwości wykorzystywania elektronicznej oświadczeń woli i wiedzy W związku z mającą obecnie miejsce elektroniczną oświadczeń woli i wiedzy poprzez stosowanie zarówno kwalifikowanych, jak i zaawansowanych czy zwykłych podpisów elektronicznych, proponuje się likwidację archaizmów w Ustawie, związanych z wymogami pisemnego charakteru niektórych czynności. Proponowane zmiany mają na celu usunięcie wątpliwości co do możliwości stosowania w szczególności elektronicznych podpisów kwalifikowanych w działalności banków hipotecznych oraz innych form podpisów, które w praktyce gwarantują jednoznaczne określenie osoby podpisującej i ustalenie jej tożsamości. W związku z tym zgłasza się następujące propozycje:	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu implementacji. Należy wskazać, iż powiernik został wyposażony w określone środki, które pozwalają na bezpośrednie oddziaływanie o charakterze kontrolnym, stąd zasadne jest utrzymanie pisemnej formy w zakresie czynności rozporządzających, czy

			1) art. 22 ust. 4 Ustawy otrzymuje brzmienie: „Ekspertyza, o której mowa w ust. 2 opatrzona jest podpisem osoby ją sporządzającej”. 2) art. 24 ust. 3 Ustawy otrzymuje brzmienie: Czynność rozporządzająca banku hipotecznego, której przedmiotem jest wierzytelność hipoteczna wpisana do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, wymaga uprzedniej zgody powiernika. 3) art. 31 ust. 3 Ustawy otrzymuje brzmienie: Wykreślenie wpisów w rejestrze zabezpieczenia listów zastawnych może nastąpić jedynie za zgodą powiernika.	wykreśleń wpisów w rejestrze zabezpieczenia.
4.	Uwaga ogólna	ZBP	Na wstępie przekazujemy ogólne stanowisko w sprawie projektowanego systemu zezwoleń na program emisji. Projekt dodaje do Ustawy o lzbh art. 33a i następne, które wprowadzają do polskiego systemu wymóg posiadania przez bank hipoteczny zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, odpowiednio na program emisji hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych. Wymóg posiadania zezwolenia ma stanowić implementację art. 19 Dyrektywy, jednak w naszej ocenie proponowany sposób realizacji nie uwzględnia specjalistycznego kształtu bankowości hipotecznej w Polsce i dalece wykracza poza wymogi Dyrektywy. Dyrektywa definiuje program emisji jako cechy strukturalne emisji obligacji zabezpieczonych określone przepisami ustawowymi i warunkami umownymi zgodnie z zezwoleniem udzielonym instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone. Zwracamy uwagę, że ta niezwykle ogólna definicja odnosi się do wszystkich systemów prawnych Unii Europejskiej i bardzo zróżnicowanych modeli emisji listów zastawnych. Polski system bankowości specjalistycznej jest skonstruowany w ten sposób, że wyczerpująco definiuje modus operandi tylko i wyłącznie banków hipotecznych. Ustawa o lzbh wprost określa cechy strukturalne dla emisji zarówno hipotecznych, jak i publicznych listów zastawnych, które są następnie dopełniane przez warunki emisji poszczególnych listów zastawnych. Z art. 19 Dyrektywy nie wynika, aby ustawodawcy europejskiemu chodziło o bardzo ściśle kontrolowanie poszczególnych emisji obligacji zabezpieczonych, ale o zapewnienie, że emitowanie określonych obligacji zabezpieczonych przez instytucje w danym kraju członkowskim będzie podlegać stosownemu nadzorowi i postanowieniom Dyrektywy, w tym także w zakresie puli aktywów stanowiących podstawę emisji. Stąd też bardzo ogólne wymogi zawarte w	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		treści art. 19 Dyrektywy. Wymogi te podlegały weryfikacji przy udzielaniu licencji oraz zezwoleń na działalność operacyjną w zakresie emisji hipotecznych i publicznych listów zastawnych. To właśnie w tych procesach weryfikowane były w szczególności programy emisji rozumiane jako planowane emisje listów zastawnych o określonych cechach, odpowiednie polityki i procesy ze szczególnym uwzględnieniem regulaminów ustalania bankowo-hipotecznego wyceny nieruchomości, kompetencje kadry zarządzającej bankami hipotecznymi oraz struktury puli aktywów, które mają stanowić podstawy emisji (zgodność założeń z rozwiązaniami ustawowymi). Następnie spełnianie ww. kryteriów podlegało i podlega cyklicznej ocenie w ramach czynności kontrolnych i nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego, których rozwinięcie także znajduje się w Projekcie. Takie też stanowisko było prezentowane od początku prac Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego ds. regulacji w zakresie emisji listów zastawnych, a co należy podkreślić, nie było ono negowane przez przedstawicieli Ministerstwa Finansów. Tym większym zaskoczeniem jest proponowane obciążenie działających banków hipotecznych koniecznością uzyskiwania kolejnych zezwoleń administracyjnych, niezależnie od uzyskanej licencji oraz zezwolenia na rozpoczęcie działalności operacyjnej w zakresie emisji czy to hipotecznych czy publicznych listów zastawnych. Należy wziąć też pod uwagę odrębne postępowania w sprawie decyzji zatwierdzających prospekty emisyjne, co w obecnym stanie prawnym, wymagającym ich corocznej aktualizacji, jest istotnym obciążeniem operacyjnym. Podkreślamy w tym miejscu, że w Projekcie przewidziano ograniczenia czasowe dla poszczególnych programów przy jednoczesnym braku określenia minimalnego czy maksymalnego terminu obowiązywania zgody KNF na dany program. Takie rozwiązanie rodzi daleko idącą niepewność co do stanu prawnego w jakim mają funkcjonować banki hipoteczne, przy jednoczesnym braku wymogu Dyrektywy co do wyznaczania terminów obowiązywania programów. Wskazana terminowość w połączeniu z terminowością prospektów emisyjnych będzie powodować istotne obciążenie regulacyjne, które w skrajnych przypadkach mogą powodować niemożność regularnych emisji i zapewnienia płynności dla grup kapitałowych, w których działają banki hipoteczne. Dyrektywa w rec. 28 wskazuje iż różne emisje (pod różnymi międzynarodowymi kodami identyfikującymi papier wartościowy (ISIN)) w ramach tego samego programu emisji obligacji zabezpieczonych niekoniecznie wskazują na występowanie kilku odrębnych programów emisji tego rodzaju obligacji. Choć Projekt nie definiuje	

		programu emisji to jednak zgodnie z projektowanym przepisem art. 12 a ust. 2 Ustawy o lzbh program emisji listów zastawnych obejmuje jedną lub więcej emisji odpowiednio hipotecznych listów zastawnych lub publicznych listów zastawnych, dla których jest prowadzony rejestr zabezpieczenia listów zastawnych w sposób określony w art. 24. W naszym zatem rozumieniu wszystkie emisje hipotecznych lub publicznych listów zastawnych, jako związane z tym samym rejestrem zabezpieczenia odpowiednio hipotecznych lub publicznych listów zastawnych, stanowią odpowiednio jeden program emisji hipotecznych lub program emisji publicznych listów zastawnych, na którego realizację bank hipoteczny uzyskuje zezwolenie. Zezwolenie to nie powinno mieć charakteru terminowego. Zwracamy się też z prośbą o sprecyzowanie postanowień Projektu w ten sposób, aby wynikało z niego, że działające obecnie banki hipoteczne mogą nadal kontynuować swoją działalność w oparciu o dotychczas otrzymane zgody i nie jest wymagane uzyskiwanie dodatkowych zgód (analogicznie w odniesieniu do banków nowotworzonych nie jest konieczne uzyskiwanie odrębnej zgody poza uzyskaniem zgody na rozpoczęcie działalności operacyjnej). Na poparcie poprawności takiego stanowiska wskazujemy brzmienie rec. 29 Dyrektywy: Po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę nie powinno być wymagane uzyskanie nowego zezwolenia dla już realizowanych programów emisji obligacji zabezpieczonych. W odniesieniu do obligacji zabezpieczonych wyemitowanych w ramach istniejących programów emisji obligacji zabezpieczonych po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę instytucje kredytowe powinny jednak spełniać wszystkie wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Równocześnie prosimy o odstąpienie od określania terminów. Są one nieadekwatne do przyjętego modelu bankowości hipotecznej, w którym nie wyodrębnia się i nie tworzy dowolnej ilości zamkniętych puli aktywów, lecz każdy bank hipoteczny ma tylko jeden rejestr zabezpieczenia (odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych i odrębnie dla publicznych listów zastawnych), który nie ma charakteru terminowego, lecz istnieje tak długo jak długo istnieje bank hipoteczny, przez co umożliwia stale realizację tegoż programu emisji. Takie podejście będzie w naszej ocenie zgodne z duchem i treścią Dyrektywy, jak również będzie zapewniać najwyższe bezpieczeństwo dla inwestorów w listy zastawne, które w obecnym stanie prawnym nie jest w żaden sposób kwestionowane.	

5.	Uwaga ogólna	Zarządy Banków Hipotecznych	Projekt dodaje do Ustawy o lzbh art. 33a i następne, które wprowadzają do polskiego systemu wymóg posiadania przez bank hipoteczny zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, odpowiednio na program emisji hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych. Wymóg posiadania zezwolenia ma stanowić implementację art. 19 Dyrektywy, jednak w naszej ocenie proponowany sposób realizacji nie uwzględnia specjalistycznego kształtu bankowości hipotecznej w Polsce i dalece wykracza poza wymogi Dyrektywy. Dyrektywa definiuje program emisji jako „<i>cechy strukturalne emisji obligacji zabezpieczonych określone przepisami ustawowymi i warunkami umownymi zgodnie z zezwoleniem udzielonym instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone</i>”. Zwracamy uwagę, że ta niezwykle ogólna definicja odnosi się do wszystkich systemów prawnych Unii Europejskiej i bardzo zróżnicowanych modeli emisji listów zastawnych. Polski system bankowości specjalistycznej jest skonstruowany w ten sposób, że wyczerpująco definiuje <i>modus operandi</i> tylko i wyłącznie banków hipotecznych. Ustawa o lzbh wprost określa cechy strukturalne dla emisji zarówno hipotecznych, jak i publicznych listów zastawnych, które są następnie dopełniane przez warunki emisji poszczególnych listów zastawnych. Z art. 19 Dyrektywy nie wynika, aby ustawodawcy europejskiemu chodziło o bardzo ściśle kontrolowanie poszczególnych emisji obligacji zabezpieczonych, ale o zapewnienie, że emitowanie określonych obligacji zabezpieczonych przez instytucje w danym kraju członkowskim będzie podlegać stosownemu nadzorowi i postanowieniom Dyrektywy, w tym także w zakresie puli aktywów stanowiących podstawę emisji. Stąd też bardzo ogólne wymogi zawarte w treści art. 19 Dyrektywy. Wymogi te podlegały weryfikacji przy udzielaniu licencji oraz zezwoleń na działalność operacyjną w zakresie emisji hipotecznych i publicznych listów zastawnych. To właśnie w tych procesach weryfikowane były w szczególności programy emisji rozumiane jako planowane emisje listów zastawnych o określonych cechach, odpowiednie polityki i procesy ze szczególnym uwzględnieniem regulaminów ustalania bankowo- hipotecznej wyceny nieruchomości, kompetencje kadry zarządzającej bankami hipotecznymi oraz struktury puli aktywów, które mają stanowić podstawy emisji (zgodność założeń z rozwiązaniami ustawowymi). Następnie spełnianie ww. kryteriów podlegało i podlega cyklicznej ocenie w ramach czynności kontrolnych i nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego, których rozwinięcie także znajduje się Projekcie. Takie też stanowisko było prezentowane od początku prac Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego ds. regulacji w zakresie emisji listów zastawnych, a co należy	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		podkreślić, nie było ono negowane przez przedstawicieli Ministerstwa Finansów. Tym większym zaskoczeniem jest proponowane obciążenie działających banków hipotecznych koniecznością uzyskiwania kolejnych zezwoleń administracyjnych, niezależnie od uzyskanej licencji oraz zezwolenia na rozpoczęcie działalności operacyjnej w zakresie emisji czy to hipotecznych czy publicznych listów zastawnych. Należy wziąć też pod uwagę odrębne postępowania w sprawie decyzji zatwierdzających prospekty emisyjne, co w obecnym stanie prawnym, wymagającym ich corocznej aktualizacji, jest istotnym obciążeniem operacyjnym. Podkreślamy w tym miejscu, że w Projekcie przewidziano ograniczenia czasowe dla poszczególnych programów przy jednoczesnym braku określenia minimalnego czy maksymalnego terminu obowiązywania zgody KNF na dany program. Takie rozwiązanie rodzi daleko idącą niepewność co do stanu prawnego w jakim mają funkcjonować banki hipoteczne, przy jednoczesnym braku wymogu Dyrektywy co do wyznaczania terminów obowiązywania programów. Wskazana terminowość w połączeniu z terminowością prospektów emisyjnych będzie powodować istotne obciążenie regulacyjne, które w skrajnych przypadkach mogą powodować niemożność regularnych emisji i zapewnienia płynności dla grup kapitałowych, w których działają banki hipoteczne. <i>Dyrektywa w rec. 28 wskazuje iż „różne emisje (pod różnymi międzynarodowymi kodami identyfikującymi papier wartościowy (ISIN)) w ramach tego samego programu emisji obligacji zabezpieczonych niekoniecznie wskazują na występowanie kilku odrębnych programów emisji tego rodzaju obligacji".</i> Choć Projekt nie definiuje programu emisji to jednak zgodnie z projektowanym przepisem art. 12 a ust 2 Ustawy o lzbh „program emisji listów zastawnych obejmuje jedną lub więcej emisji odpowiednio hipotecznych listów zastawnych lub publicznych listów zastawnych, dla których jest prowadzony rejestr zabezpieczenia listów zastawnych w sposób określony w art. 24". W naszym zatem rozumieniu wszystkie emisje hipotecznych lub publicznych listów zastawnych, jako związane z tym samym rejestrem zabezpieczenia odpowiednio hipotecznych lub publicznych listów zastawnych, stanowią odpowiednio jeden program emisji hipotecznych lub program emisji publicznych listów zastawnych, na którego realizację bank hipoteczny uzyskuje zezwolenie. Zezwolenie to nie powinno mieć charakteru terminowego. Zwracamy się też z prośbą o sprecyzowanie postanowień Projektu ten sposób, aby wynikało z nich, że działające obecnie banki hipoteczne mogą nadal kontynuować swoją działalność w oparciu o dotychczas otrzymanie zgody i nie jest wymagane uzyskiwanie dodatkowych zgód (analogicznie w odniesieniu do banków nowotworzonych nie jest konieczne uzyskiwanie odrębnej zgody poza uzyskaniem	

			zgody na rozpoczęcie działalności operacyjnej). Na poparcie poprawności takiego stanowiska wskazujemy brzmienie motywu 29 Dyrektywy: „Po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę nie powinno być wymagane uzyskanie nowego zezwolenia dla już realizowanych programów emisji obligacji zabezpieczonych. W odniesieniu do obligacji zabezpieczonych wyemitowanych w ramach istniejących programów emisji obligacji zabezpieczonych po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę instytucje kredytowe powinny jednak spełniać wszystkie wymagania określone w niniejszej dyrektywie”. Równocześnie prosimy o odstąpienie od określania terminów. Są one nieadekwatne do przyjętego modelu bankowości hipotecznej, w którym nie wyodrębnia się i nie tworzy dowolnej ilości zamkniętych puli aktywów, lecz każdy bank hipoteczny ma tylko jeden rejestr zabezpieczenia (odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych i odrębnie dla publicznych listów zastawnych), który nie ma charakteru terminowego, lecz istnieje tak długo jak długo istnieje bank hipoteczny, przez co umożliwia stale realizację tegoż programu emisji. Takie podejście będzie w naszej ocenie zgodne z duchem i treścią Dyrektywy, jak również będzie zapewniać najwyższe bezpieczeństwo dla inwestorów w listy zastawne, które w obecnym stanie prawnym nie jest w żaden sposób kwestionowane.	
6.	Uwaga ogólna	ZBP	Obszary strategiczne zmian modelu funkcjonowania banków hipotecznych poruszone z inicjatywy banków hipotecznych podczas prac wspólnych w ramach Zespołu przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego, a także prac z KNF. W ramach prac nad Projektem, sektor bankowy pragnie przypomnieć najważniejsze postulaty dot. szerszej zmiany modelu działalności banków hipotecznych w Polsce. Wydaje się, że wdrożenie Dyrektywy CB jest odpowiednim momentem do podjęcia dyskusji na temat następujących rozwiązań, których wdrożenie jest jak najbardziej dopuszczalne w kontekście regulacji europejskich. W tym zakresie wskazujemy przede wszystkim na: 1. Wprowadzenie zmian (ułatwień) w zakresie stosowanego modelu emisji listów zastawnych poprzez ułatwienia nabywania eligible assets, w szczególności kredytów zabezpieczonych hipoteką, do których ma obecnie zastosowanie jedynie metoda rzeczywistej sprzedaży wierzytelności hipotecznej (true sale) i w konsekwencji konieczność zmiany wpisów w księdze wieczystej wraz z zawieszonym do czasu wpisu skutkiem w zakresie prawnego nabycia wierzytelności hipotecznej. Dyrektywa CB daje możliwość państwom członkowskim stosowania innych struktur dla podstaw	Pkt 1 – Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że propozycja wprowadzenia w związku z przenoszeniem aktywów, rozwiązania polegającego na stosowaniu zabezpieczeń finansowych, ma charakter systemowy, a jej wdrożenie nie jest wymagane Dyrektywą. Podczas prac Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego ustalono, że możliwość wdrożenia ww. rozwiązań, ze względu na ich przekrojowe znaczenie, w tym cywilistyczne aspekty, powinno być przedmiotem odrębnych prac, z udziałem szerszego grona uczestników. Pkt 2 Uwaga nieuwzględniona

			emisji listów zastawnych, które zapewniają analogiczny poziom ochrony inwestorów. W szczególności zgodnie z art. 9 ust 2 Dyrektywy CB „państwa członkowskie mogą zezwolić na przeniesienia na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zgodnie z dyrektywą 2002/47/WE”. Art. 8 natomiast wskazuje na struktury międzygrupowe. W ramach wspomnianych na wstępie prac Zespołu w ramach Rady Rozwoju Rynku Finansowego został przez nas przekazany wstępny projekt zakładający stosowanie zabezpieczeń finansowych (zgodnie z art. 9 ust 2 Dyrektywy CB) jako alternatywy dla rzeczywistej sprzedaży aktywów. 2.Możliwość prowadzenia większej liczby rejestrów zabezpieczenia listów zastawnych, co miałoby umożliwić dalej posuniętą selekcję aktywów w ramach większej liczby rejestrów np. pod emisję np. tzw. „zielonych” listów zastawnych. Projekt zawierający niezbędne przepisy został przekazany w ramach prac wspomnianego na wstępie Zespołu. 3.W ramach prac z KNF podniesiony został także postulat ewentualnej rezygnacji z kategorii bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości na rzecz wartości rynkowej. 4.Zaznaczyliśmy także potrzebę dyskusji nad ewentualną zmianą rozwiązań przewidzianych w Prawie upadłościowym w tym ew. rezygnacją ze struktury CPT (conditional pass-through).	Uwaga wykraczająca poza przedmiotowy zakres projektu ustawy związanej z implementacją dyrektywy - nie została ponowiona podczas drugiej tury konsultacji publicznych i opiniowania projektu. Pkt 3 Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że wymóg stosowania bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości przez banki hipoteczne emitujące listy zastawne, ma charakter ostrożnościowy. Odstąpienie od niego w świetle stanowiska UKNF w ramach prac Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego, nie uzyskało akceptacji. Pkt 4 Uwaga nieuwzględniona Propozycja ma charakter systemowy i rozwiązania regulacyjne nie powinny być ograniczone tylko do zmian Prawa upadłościowego. Nie zostały przedstawione propozycje innych niezbędnych zmian.
Uwagi szczegółowe				
Art. 1 - Ustawa o listach zastawnych i bankach hipotecznych				
1.	Art. 1 pkt 1	ZBP	1) w art. 2 pkt. 5 Ustawy proponujemy użyć już wcześniej zdefiniowanego pojęcia aktywów podstawowych i zastępczych (pkt 3 i 4),”. Proponowane brzmienie: „<i>aktywach stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych</i>” – <i>należy przez to rozumieć aktywa podstawowe, aktywa zastępcze oraz instrumenty pochodne, o których mowa w art. 18 ust. 4</i>”;	Uwaga uwzględniona

2.	Art. 1 pkt 1	ZBP	2) w art. 2 pkt. 7 Ustawy proponuje się użyć skorygowanej definicji z pkt. 5. Proponowane brzmienie definicji: <i>„puli aktywów stanowiących zabezpieczenie” – należy przez to rozumieć aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”</i>	Uwaga uwzględniona
3.	Art. 1 pkt 2	PGRP	Wątpliwości budzi proponowana treść art. 2a, dodawanego do ustawy przez art. 1 pkt 2 projektu. Przepis ma w założeniu transponować dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 i definiować list zastawny, odpowiadający „obligacji zabezpieczonej”, o której mowa w art. 3 pkt 1 dyrektywy. Proponowana definicja listu zastawnego jest jednak, naszym zdaniem, wadliwa i nie realizuje w pełni celu dyrektywy. Przepis ten nie wskazuje bowiem uprawnień posiadacza listu wobec emitenta oraz aktywów służących jego zabezpieczeniu, a co za tym idzie – nie określa istotnych elementów konstrukcji prawnej listu zastawnego. Mając świadomość, że definicja listu zastawnego odpowiada znaczeniowo definicji „obligacji zabezpieczonej”, o której mowa w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2019/2162, proponowany przepis zdaje się nie transponować w pełni jej celu. W świetle przywołanego przepisu dyrektywy roszczenie inwestorów nabywających zobowiązanie dłużne, powinno być zabezpieczone aktywami emitenta i przysługiwać nie tylko bezpośrednio, ale być uprzywilejowane względem innych wierzycieli, uprawnionych do zaspokojenia się z tytułu przedmiotowych aktywów. Tymczasem projekt nie przewiduje takiego uprzywilejowania, wskazując jedynie, że roszczenie z tytułu zabezpieczonego aktywami listu zastawnego przysługuje bezpośrednio zarówno do banku hipotecznego, jak i do osobnej masy upadłości, wyodrębnionej zgodnie z przepisami ustawy – Prawo upadłościowe. O ile przyjąć, że ukierunkowanie tego roszczenia również do masy upadłości, służyć ma jego uprzywilejowaniu w kolejności jego realizacji, to wskazanie takie nie powinno mieć miejsca w definicji, ale w innym przepisie ustawy. Tym samym, obok doprecyzowania definicji listu zastawnego, stanowiącej podstawę dla jej rozwinięcia w art. 3 ustawy, np. przez wskazanie aktywów podlegających zabezpieczeniu, proponuje się wyraźne i jednoznaczne określenie uprzywilejowania przedmiotowego roszczenia.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

4.	Art. 1 pkt. 2	ZBP	Proponowany przepis art. 2b Ustawy wydaje się zbędnym powtórzeniem przepisów art. 12 pkt 4 i 5 Ustawy o lzbh. Proponujemy usunięcie go z projektu.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga stricte legislacyjna. Należy zauważyć, że wobec wprowadzenia „ogólnej” definicji listu zastawnego przepis art. 2b stanowi stosowne uszczegółowienie.
5.	Art. 1 pkt 3 lit. b	BGK	W art. 1 pkt 3) lit. b) Projektu, tj. w ramach zmiany jednostki redakcyjnej: art. 3 ust. 2 pkt 4) (dodawany) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych („Ustawa”) proponujemy wprowadzenie zmiany polegającej na dodaniu słów <i>„oraz papierów wartościowych zabezpieczonych gwarancją lub poręczeniem Skarbu Państwa zgodnie z przepisami odrębnych ustaw.”</i>, tak by dodawany w art. 3 ust. 2 Ustawy pkt 4) otrzymał następujące brzmienie: „4) nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz <u><i>papierów wartościowych zabezpieczonych gwarancją lub poręczeniem Skarbu Państwa zgodnie z przepisami odrębnych ustaw.</i></u>”. Uzasadnienie: Zmiana zaproponowana przez BGK ma na celu zaliczenie do kategorii publicznych listów zastawnych, listów zastawnych których podstawę emisji stanowią wierzytelności banku hipotecznego z tytułu nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych gwarantowanych lub poręczanych przez Skarb Państwa zgodnie z przepisami odrębnych ustaw, które należy zaliczyć do kategorii instrumentów charakteryzujących się bardzo wysokim poziomem bezpieczeństwa. Proponowany przepis obejmowałby swoim zakresem m. in. papiery wartościowe emitowane przez BGK, które są poręczane lub gwarantowane przez Skarb Państwa np. na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym lub ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw. Dla wskazanych papierów wartościowych, z uwagi na ich emitenta tj. BGK, którego rating kredytowy równy jest ratingowi Skarbu Państwa oraz zabezpieczenie obligacji	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			gwarancją Skarbu Państwa (100% nominalu i odsetek), przyjmuje się ryzyko kredytowe na bardzo niskim poziomie.	
6.	Art. 1 pkt 3 lit. b	PGRP	Wątpliwość rodzi proponowana zmiana art. 3 ust. 2 ustawy, polegająca na dodaniu pkt 4, w zakresie, w jakim przepis ten umożliwia emisję publicznych listów zastawnych, którego podstawą są wierzytelności banku hipotecznego z tytułu nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez m.in. jednostki samorządu terytorialnego. O ile w obecnym stanie prawnym podstawą emisji listów zastawnych są wierzytelności banku zabezpieczone hipotekami lub kredytami, propozycja zabezpieczenia ich obligacjami, a zwłaszcza obligacjami przychodowymi jednostek samorządu terytorialnego wydaje się ryzykowna i może stanowić zagrożenie dla finansów publicznych. Uzasadnienie projektu wskazuje, że regulacja ta ma na celu osiągnięcie pozytywnego wpływu na rozwój możliwości finansowania przedsięwzięć inwestycyjnych na szczeblu samorządowym. Stąd przyjąć należy, że przepis ten odnosi się głównie do obligacji przychodowych emitowanych m.in. przez jednostki samorządu terytorialnego. Skutkiem obowiązywania takiego przepisu może być sprzeczność z art. 24 ustawy o obligacjach, który przewiduje pierwszeństwo zaspokojenia posiadacza obligacji przychodowych. W świetle tego przepisu niejasne jest zatem usytuowanie posiadacza publicznego listu zastawnego zabezpieczonego nabytymi przez bank hipoteczny papierami wartościowymi w postaci obligacji przychodowych. O ile zamiarem projektodawcy jest swoista cesja uprawnień z tytułu obligacji nabytych przez bank hipoteczny na rzecz posiadacza listu zastawnego i uzyskanie w ten sposób pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń przed innym wierzycielami, wymaga to szczegółowego uregulowania oraz uzasadnienia. W ocenie Prokuratury umożliwienie emisji listów zastawnych, których zabezpieczeniem są obligacje przychodowe emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego, nabyte przez bank hipoteczny, prowadzić może jednak do utraty możliwości ustalenia rzeczywistego wierzyciela jednostek samorządu terytorialnego. Z tych względów, nie wykluczając zasadniczo zasadności zabezpieczenia wierzytelności banku hipotecznego, emitującego publiczny list zastawny na papierach wartościowych, proponuje się wyłączyć możliwość emisji listów zastawnych, których podstawę emisji stanowią wierzytelności banku hipotecznego z tytułu obligacji przychodowych emitowanych przez jednostki samorządu terytorialnego.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Zauważyć należy, że zarówno w obowiązującej ustawie, jak i przedłożonym projekcie, wśród podstawowych czynności banku hipotecznego, określonych w art. 12 ustawy, nie zostało przewidziane prawo do nabywania wierzytelności innych banków z tytułu obligacji. Powyższy brak zdaje się stanowić lukę, zważywszy na katalog czynności banku hipotecznego, obejmujący m.in. w pkt 3 - nabywanie wierzytelności innych banków z tytułu kredytów niezabezpieczonych hipoteką, o których mowa w pkt 2 oraz – w myśl dodawanego w projekcie przepisu pkt 5 lit. c – papierów wartościowych o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4 (publicznych listów zastawnych opartych o wierzytelności banku hipotecznego z tytułu nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.)	Uwaga uwzględniona
7.	Art. 1 pkt 5	UODO	Organ właściwy w sprawie ochrony danych osobowych zwraca uwagę na art. 1 pkt 5 projektu ustawy wprowadzający nowe brzmienie art. 7a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415), który poprzez sformułowanie „w szczególności” zawiera otwarty katalog informacji. Wątpliwości niniejszy zwrot, gdyż nie precyzuje on czy warunki emisji listów zastawnych zawierają informacje/dane o charakterze osobowym - należałoby ten przepis doprecyzować poprzez przyjęcie zamkniętego katalogu informacji o warunkach emisji listów zastawnych.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga tożsama z uwagą zgłoszoną w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania. Vide stanowisko MF do uwagi nr 6 w ramach drugiej tury.
8.	Art. 1 pkt. 5	ZBP	Proponowana treść art. 7a Ustawy nie rozstrzyga możliwych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących emisji listów zastawnych zerokuponowych, tj. bez wymogu wypłaty ubocznego świadczenia pieniężnego w postaci odsetek. W związku z powyższym proponuje się doprecyzowanie tego przepisu, co ma szczególne znaczenie w otoczeniu niskich stóp procentowych i przy potencjalnej potrzebie emisji papierów dłużnych niepowiązanych z obowiązkiem wypłaty odsetek. W związku z powyższym w projektowanym przepisie art. 7a w pkt. 1 po słowach „ <i>sposobie i terminach wypłaty odsetek</i> ” należy dodać „ <i>o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek</i> ” Proponowane brzmienie: „Art. 7a. Warunki emisji listów zastawnych zawierają w szczególności informacje o: 1) sposobie i terminach wypłaty odsetek, o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek, oraz terminach i warunkach wykupu listu zastawnego stosowanych w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe;	Uwaga nieuwzględniona Uwaga tożsama z uwagą zgłoszoną w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania. Vide stanowisko MF do uwagi nr 7 w ramach drugiej tury.

			2) warunkach dotyczących wykonania zobowiązań z tytułu listów zastawnych w przypadku wszczęcia procedury przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego, o której mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842).”; Jednocześnie powyższa zmiana powinna pociągać za sobą zmianę innych przepisów Ustawy o Izbbh tj.: a) w art. 4 Ustawy o Izbbh postulujemy dodanie wyrazów „o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek” i następujące brzmienie tego przepisu” „Świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 3, polegają na wypłacie odsetek, o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek, i wykupie hipotecznych listów zastawnych w sposób i w terminach określonych w warunkach emisji, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.” b) w art. 6 w pkt. 5 Ustawy proponujemy nowe brzmienie: „5) oznaczenie wartości nominalnej, termin i warunki wykupu hipotecznego listu zastawnego oraz miejsce płatności, a w przypadku gdy warunki emisji przewidują wypłatę odsetek datę, od której nalicza się oprocentowanie, wysokość oprocentowania, terminy wypłaty odsetek i miejsce ich płatności.”	
9.	Art. 1 pkt 8	GPW	W ocenie GPW niepotrzebne, a nawet wprowadzające w błąd jest dookreślenie „o którym mowa w art. 12 pkt 4 i 5” zawarte w projektowanym art. 12a Ustawy. Bank hipoteczny może emitować tylko dwa rodzaje listów zastawnych, tj. hipoteczne listy zastawne i publiczne listy zastawne i tam gdzie jest w Ustawie użyty termin „listy zastawne” odnosi się on do obu rodzajów tych papierów wartościowych. Wobec powyższego przedmiotowe dookreślanie może wprowadzać w błąd, że bank hipoteczny może emitować również inne rodzaje listów zastawnych. Propozycja brzmienia art. 12a Ustawy: „Art. 12a. 1. Emitowanie listów zastawnych jest dokonywane w ramach programu emisji listów zastawnych.”	Uwaga uwzględniona
10.	Art. 1 pkt 8	ZBP	Po art. 1 pkt. 8 Projektu proponuje się dodanie kolejnego punktu w brzmieniu: „art. 13 ust.1 otrzymuje brzmienie: „1. Ogólna kwota wierzytelności z tytułu czynności, o których mowa w art. 12 pkt 1 i 3, w części przekraczającej 80% bankowo hipotecznej wartości nieruchomości mieszkalnych i w części przekraczającej 60% bankowo-hipotecznej wartości	Uwaga uwzględniona - art. 13 ust. 1 Ustawy został uchylony.

			<i>pozostałych nieruchomości nie może przekroczyć 30% ogólnej kwoty wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką.”;</i> Podkreślamy jednocześnie, iż preferowanym przez banki rozwiązaniem byłaby całkowita rezygnacja z tego zapisu poprzez wykreślenie art. 13 ust. 1 z Ustawy. Jest to możliwe bez uszczerbku dla bezpieczeństwa emitowanych listów zastawnych i eliminuje limit niespotykany w innych krajach UE. Pragniemy podkreślić, że w roku 2015² zmieniona została treść przepisu art. 14 Ustawy o Izbh i limity refinansowania kredytów hipotecznych listami zastawnymi zostały dostosowane do przepisów CRR, co oznaczało zwiększenie limitu refinansowania kredytów zabezpieczonych hipotecznie na nieruchomości mieszkalnej z 60% do 80%. Niestety pominięto potrzebę dostosowania art. 13 ust 1, który ustanawia limit portfelowy dla kredytów w tzw. <i>non-eligible part</i>, czyli tej części kredytu, która nie może zostać zrefinansowana listami zastawnymi. Korekta przepisu jest w naszej opinii logiczną i ekonomiczną konsekwencją przyjętych limitów refinansowania	
11.	Art. 1 pkt 8	Zarządy Banków Hipotecznych	Zmiana limitu z art. 13 ust 1 Ustawy o Izbh, dostosowująca go do 80% limitu refinansowania w zakresie nieruchomości mieszkalnych lub jego zupełne wykreślenie. <i>Przedmiotowy postulat ma na celu usunięcie wewnętrznej sprzeczności w Ustawie poprzez wykreślenie ww. przepisu albo nadanie mu nowej treści, gdzie po słowach „w części przekraczającej” należy dodać „80% bankowo hipotecznej wartości nieruchomości mieszkalnych i w części przekraczającej 60% bankowo hipotecznej wartości pozostałych nieruchomości nie może przekroczyć 30% ogólnej kwoty wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonego hipoteką”</i> Pragniemy podkreślić, że w roku 2015 zmieniona została treść przepisu art. 14 Ustawy o Izbh i limity refinansowania kredytów hipotecznych listami zastawnymi zostały dostosowane do przepisów Rozporządzenia CRR, co oznaczało zwiększenie limitu refinansowania kredytów zabezpieczonych hipotecznie na nieruchomości mieszkalnej z 60% do 80%. Niestety pominięto potrzebę dostosowania art. 13 ust 1 Ustawy o Izbh, który ustanawia limit portfelowy dla kredytów w tzw. <i>non-eligible part</i>, czyli tej części kredytu, która nie może zostać zrefinansowana listami zastawnymi. Korekta przepisu jest w naszej opinii logiczną i ekonomiczną konsekwencją przyjętych limitów refinansowania.	Uwaga uwzględniona - art. 13 ust. 1 Ustawy został uchylony.

² Ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1259).

			W praktyce, finalnie obecny przepis limituje maksymalne LTV BHWN dla banków hipotecznych do poziomu 85%, pomimo dopuszczenia przez ustawę w innym artykule LTV BHWN do 100%. Mając na uwadze poszczególne limity ostrożnościowe wynikające z Ustawy, takie jak: 1) bankowo hipoteczna wartość zabezpieczenia, średnio o około 12% niższa od wartości rynkowej zabezpieczenia (przyjmowanej przez banki uniwersalne), 2) efektywne ograniczenie maksymalnego LTV w portfelu banku hipotecznego poprzez limit z art. 13 ust 1 („limit 30/60”), 3) wymóg nominalnego nadzabezpieczenia emisji listów zastawnych na poziomie 110%, efektywna wartość nadzabezpieczenia banku hipotecznego wynosi 147% kwoty emisji listów zastawnych.	
12.	Art. 1 pkt 8	ZBP	Po art. 1 pkt. 8 Projektu proponuje się dodanie kolejnego punktu w brzmieniu: <i>„w art. 15 ustęp 2 skreśla się.”</i> Wnosimy o usunięcie wymogu zachowania krotności relacji pomiędzy zobowiązaniami banku hipotecznego (innymi niż listy zastawne) a funduszami własnymi. Limitów tego typu nie przewiduje ani Dyrektywa ani CRR. Pozwoli to na zachowanie racjonalnego użycia kapitału w banku hipotecznym i będzie spójne z obowiązującymi zasadami zarządzania kapitałem dla wszystkich pozostałych banków, które wynikają z odpowiednich przepisów, w tym CRR. Wynikająca z przepisów Ustawy niesymetryczność zastosowania wymogów w sektorze bankowym naraża banki hipoteczne, szczególnie w ich początkowej fazie rozwoju, na konieczność finansowania się dodatkowym, droгим kapitałem.	Uwaga uwzględniona przez modyfikację obowiązujących limitów w art. 15 ust. 2.
13.	Art. 1 pkt 8	Zarządy Banków Hipotecznych	Wykreślenie przepisu art. 15 ust 2 Ustawy o lzbh. Wnosimy o usunięcie wymogu zachowania krotności relacji pomiędzy zobowiązaniami banku hipotecznego (innymi niż listy zastawne) a funduszami własnymi. Limitów tego typu nie przewiduje ani Dyrektywa ani Rozporządzenie CRR. Pozwoli to na zachowanie racjonalnego użycia kapitału w banku hipotecznym i będzie spójne z obowiązującymi zasadami zarządzania kapitałem dla wszystkich pozostałych banków, które wynikają z odpowiednich przepisów, w tym Rozporządzenia CRR. Wynikająca z przepisów Ustawy o lzbh niesymetryczność zastosowania wymogów w sektorze bankowym naraża banki hipoteczne, szczególnie w ich początkowej fazie	Uwaga uwzględniona przez modyfikację obowiązujących limitów w art. 15 ust. 2.

			rozwoju, na konieczność finansowania się dodatkowym, drogim kapitałem. Dla potrzeb zobrazowania przedmiotowej kwestii przykładową kalkulację przedstawiamy w Tabeli nr 2 dołączonej do niniejszego pisma.	
14.	Propozycja dot. art. 18	ZBP	Po art. 1 pkt. 8 Projektu proponuje się dodanie kolejnego punktu w brzmieniu: <i>„art. 18 ust. 1 i 1a otrzymują następujące brzmienie:</i> <i>Art. 18 1. Suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką oraz praw i środków, o których mowa w ust. 3 i 4, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, stanowiących podstawę emisji hipotecznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 105% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie hipotecznych listów zastawnych, przy czym suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką, stanowiących podstawę emisji hipotecznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 85% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie hipotecznych listów zastawnych.</i> <i>1a. Suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego, o których mowa w art. 3 ust. 2, oraz praw i środków, o których mowa w ust. 3 i 4, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, stanowiących podstawę emisji publicznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 105% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie publicznych listów zastawnych, przy czym suma nominalnych kwot wierzytelności banku hipotecznego, o których mowa w art. 3 ust. 2, stanowiących podstawę emisji publicznych listów zastawnych, nie może być niższa niż 85% łącznej kwoty nominalnych wartości znajdujących się w obrocie publicznych listów zastawnych.</i> Zgodnie z postulatem opisanym we wstępnej części niniejszego stanowiska postuluje się zmniejszenie wymaganego na mocy art. 18 ust. 1 i 1a Ustawy o lzbh nadzabezpieczenia z wyjątkowo wysokiego jak na standardy europejskie poziomu 10% do 5%. Warto jednak zaznaczyć, że dla hipotecznych listów zastawnych, gdy wycena nieruchomości zabezpieczającej oparta jest na wartości bankowo-hipotecznej prawodawca unijny umożliwia zastosowanie poziomu tylko 2%, co wynika z niżej cytowanego przepisu art. 129 ust 3a Rozporządzenia CRR. Sama bowiem Dyrektywa CB w art. 15 ust 6 stanowi, że wyliczenie wymaganego pokrycia zapewnia, aby łączna kwota główna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie była równa lub wyższa od łącznej kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych ("zasada nominalności"), a zatem ustanawia wymóg 100% pokrycia.	Uwaga uwzględniona

		Na ten wymóg w zakresie 100% pokrycia należy nałożyć wymogi wynikające z art. 129 ust. 3a Rozporządzenia CRR w wersji jaka obowiązywała będzie od dnia 8.07.2022 r. Wynika z niego, że „poza wymogiem, zgodnie z którym obligacje zabezpieczone muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami wymienionymi w ust. 1 niniejszego artykułu, obligacje te muszą spełniać wymóg, zgodnie z którym minimalny poziom nadzabezpieczenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 14 dyrektywy (UE) 2019/2162 musi wynosić 5 %. <i>Do celów akapitu pierwszego niniejszego artykułu łączna kwota nominalna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie, zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 tej dyrektywy, musi wynosić co najmniej tyle samo, co łączna kwota nominalna znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych ("zasada nominalności") i obejmować kwalifikujące się aktywa określone w ust. 1 niniejszego artykułu.</i> <i>Państwa członkowskie mogą ustalić niższy minimalny poziom nadzabezpieczenia w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych lub upoważnić swoje właściwe organy do ustalenia takiego poziomu, pod warunkiem że:</i> <i>a) obliczenie poziomu nadzabezpieczenia opiera się na podejściu formalnym, w ramach którego uwzględnia się podstawowe ryzyko aktywów albo wyceny aktywów dokonuje się w oparciu o bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości; oraz</i> <i>b) minimalny poziom nadzabezpieczenia wynosi co najmniej 2 % w oparciu o zasadę nominalności, o której mowa w art. 15 ust. 6 i 7 dyrektywy (UE) 2019/2162.</i> <i>Aktywa składające się na minimalny poziom nadzabezpieczenia nie podlegają limitom dotyczącym wielkości ekspozycji, określonym w ust. 1a, i nie są zaliczane na poczet tych limitów.”</i> Obecnie obowiązujące przepisy polskiej Ustawy o lzbh ustanawiają wyjątkowo wysoki wymóg w zakresie nadzabezpieczenia na poziomie 10%. Tymczasem większość państw UE nie przekracza poziomu 5% (taki poziom obowiązuje w Belgii, Francji, Holandii), jest też spora grupa państw, które poprzestają na poziomie 2% (Austria, Rumunia, Luksemburg, Szwecja oraz Niemcy –odnoszone do NPV, a spoza terytorium EU Norwegia)³.	

³ Ze stron VDP Niemieckiego Związku Emitentów Listów Zastawnych <https://rtcbl.pfandbrief.de/en/question/answer/>

			Uważamy, że stosunkowo młodej polskiej bankowości hipotecznej nie stać na ponoszenie kosztów, które hamują możliwości rozwoju nadmiernie windując obowiązujące normy, ponad wymagany regulacyjnie standard. Obniżenie poziomu nadzabezpieczenia nie wpłynie na bezpieczeństwo listu zastawnego, a tym samym jego postrzeganie przez inwestorów i agencje ratingowe.	
15.	Propozycja dot. art. 18	Zarządy Banków Hipotecznych	Zmiana przepisu art. 18 ust 1 i 1a Ustawy o Izbh poprzez zmniejszenie limitu nadzabezpieczenia do 105%. Postulujemy zmniejszenie wymaganego na mocy art. 18 ust 1 i 1a Ustawy o Izbh nadzabezpieczenia z wyjątkowo wysokiego, jak na standardy europejskie, poziomu 110% do 105%, która to wartość jest przyjętym w Dyrektywie standardem. Warto jednak zaznaczyć, że dla hipotecznych listów zastawnych, gdy wycena nieruchomości zabezpieczającej oparta jest na wartości bankowo-hipotecznej, prawodawca unijny umożliwia zastosowanie poziomu tylko 2%, co wynika z niżej cytowanego przepisu art. 129 ust 3a Rozporządzenia CRR. Sama bowiem Dyrektywa w art. 15 ust 6 stanowi, że <i>„Wyliczenie wymaganego pokrycia zapewnia, aby łączna kwota główna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie była równa lub wyższa od łącznej kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych ("zasada nominalności")</i>, a zatem ustanawia wymóg 100% pokrycia. Na ten wymóg w zakresie 100% pokrycia należy nałożyć wymogi wynikające z art. 129 ust 3a Rozporządzenia CRR w wersji jaka obowiązywała będzie od dnia 8.07.2022 r. Wynika z niego, że <i>„poza wymogiem, zgodnie z którym obligacje zabezpieczone muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami wymienionymi w ust. 1 niniejszego artykułu, obligacje te muszą spełniać wymóg, zgodnie z którym minimalny poziom nadzabezpieczenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 14 dyrektywy (UE) 2019/2162 musi wynosić 5 %</i>. Do celów akapitu pierwszego niniejszego artykułu łączna kwota nominalna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie, zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 tej dyrektywy, musi wynosić co najmniej tyle samo, co łączna kwota nominalna znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych ("zasada nominalności") i obejmować kwalifikujące się aktywa określone w ust. 1 niniejszego artykułu. Państwa członkowskie mogą ustalić niższy minimalny poziom nadzabezpieczenia w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych lub upoważnić swoje właściwe organy do ustalenia takiego poziomu, pod warunkiem że:	Uwaga uwzględniona - wprowadzono ustawowy minimalny poziom nadzabezpieczenia w wys. 105%.

			a) obliczenie poziomu nadzabezpieczenia opiera się na podejściu formalnym, w ramach którego uwzględnia się podstawowe ryzyko aktywów albo wyceny aktywów dokonuje się w oparciu o bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości; oraz b) minimalny poziom nadzabezpieczenia wynosi co najmniej 2 % w oparciu o zasadę nominalności, o której mowa w art. 15 ust. 6 i 7 dyrektywy (UE) 2019/2162. Aktywa składające się na minimalny poziom nadzabezpieczenia nie podlegają limitom dotyczącym wielkości ekspozycji, określonym w ust. 1a, i nie są zaliczane na poczet tych limitów." Obecnie obowiązujące przepisy polskiej Ustawy o lzbh ustanawiają wyjątkowo wysoki wymóg w zakresie nadzabezpieczenia na poziomie 10%. Tymczasem większość państw UE nie przekracza poziomu 5%, jest też spora grupa państw, które poprzestają na poziomie 2%. Poziomy nadzabezpieczenia funkcjonujące w poszczególnych państwach UE prezentujemy w tabeli nr 3 załączonej do niniejszego pisma. Uważamy, że stosunkowo młoda polska bankowość hipoteczna nie powinna ponosić kosztów, które wykraczają poza wymagany regulacyjnie standard. Należy nadmienić, że postulowany poziom nadzabezpieczenia zapewni inwestorom wystarczająco wysoki poziom bezpieczeństwa polskiego listu zastawnego, nie zmieni zatem jego postrzegania przez inwestorów oraz oceny agencji ratingowych. Efekty nadmiernego nadzabezpieczenia zaprezentowane zostały w punkcie 2.	
16.	Art. 1 pkt 11 lit c	ZBP	Proponujemy dodanie do proponowanej treści art. 18 ust 3a in fine zdania o treści: „Wyliczanie płatności kwoty głównej, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, następuje przy uwzględnieniu przedłużonych terminów wymagalności, o których mowa w art. 446 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, zgodnie z warunkami umownymi listów zastawnych.” Banki hipoteczne zgłaszały w trakcie prac nad Projektem postulat wykorzystania możliwości określonej w art. 16 ust. 5 Dyrektywy CB o treści „W przypadku struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności państwa członkowskie mogą zezwolić na wyliczanie kwoty głównej na podstawie ostatecznego terminu zapadalności zgodnie z warunkami umownymi obligacji zabezpieczonej.”	Uwaga uwzględniona - w zakresie wyliczania płatności kwoty głównej, przy zastosowaniu przedłużonych terminów wymagalności, o których mowa w art. 446 ust. 1 Prawa upadłościowego. Uwaga nieuwzględniona – w zakresie rezygnacji ze stosowania bufora na czas nakładania się wymogów płynnościowych.

			W realiach polskiego systemu prawnego wskazany wyżej przepis pozwala na potrzeby wyliczania bufora płynności określonego w projektowanym art. 18 ust. 3a na zastosowanie terminu zapadalności listów zastawnych przedłużonego o rok na wypadek upadłości (tj. ostatecznego terminu zapadalności na wypadek upadłości banku hipotecznego). Brak zastosowania przedmiotowego rozwiązania naraża banki hipoteczne na utrzymywanie w przyszłości bardzo dużego bufora kapitałowego przez bardzo długi czas. Banki hipoteczne wskazywały, że reguła, która już obecnie obowiązuje (uwzględnienie jako ostatecznego terminu zapadalności listów terminu wynikającego z art. 18 ust 3a w związku z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 2015 r. w sprawie przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz testu równowagi pokrycia i testu płynności (Dz.U. 2015, poz. 2360) powinna zostać zachowana pod rządami nowych przepisów w związku z wyraźnym przyzwoleniem Dyrektywy CB (art. 16 ust 5). W naszym przekonaniu wymaga to jednak uzupełnienia przepisu o wskazane wyżej zdanie. Ponadto nadmieniamy, że Dyrektywa w art. 16 ust. 4 pozwala na rezygnację ze stosowania bufora na czas nakładania się wymogów płynnościowych.	Należy wskazać na prace związane ze zmianą Rozporządzenia Delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych, która będzie adresowała kwestie podnoszone w uwadze.
17.	Art. 1 pkt 11 lit c	Zarządy Banków Hipotecznych	Przesądzenie w przepisie art. 18 ust 3a Ustawy o lzbh, że przy obliczeniu bufora płynności bank hipoteczny uwzględnia ostateczny termin zapadalności listu przy uwzględnieniu rocznego okresu przesunięcia na wypadek upadłości (zgodnie z art. 16 ust 5 Dyrektywy), Zgodnie z Projektem, art. 18 ust. 3a Ustawy o lzbh miałyby otrzymać następujące brzmienie „3a. Bank hipoteczny jest zobowiązany utrzymywać, odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych, nadwyżkę utworzoną ze środków, o których mowa w ust. 3, w wysokości nie niższej niż łączna kwota skumulowanych wpływów płynności netto w okresie kolejnych 180 dni. Wpływy płynności netto stanowią wpływy płatności wymagalne w danym dniu płatności, w tym płatności kwoty głównej i odsetek z tytułu listów zastawnych oraz płatności z tytułu instrumentów pochodnych w ramach programu emisji listów zastawnych, po odliczeniu wpływów płatności wymagalnych w tym samym dniu w odniesieniu do roszczeń dotyczących aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych”,	Uwaga uwzględniona

			Powyższy przepis stanowi implementację art. 16 ust. 1 i 2 Dyrektywy. W naszej ocenie, choć proponowany art. 18 ust. 3a uwzględnia unormowania określone w art. 16 ust. 1 i 2 Dyrektywy, to implementacja wydaje się niepełna i wymaga rozszerzenia o art. 16 ust 5 Dyrektywy. Stanowi on, że w przypadku struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności, państwa członkowskie mogą zezwolić na wyliczanie kwoty głównej na podstawie ostatecznego terminu zapadalności, zgodnie z warunkami umownymi obligacji zabezpieczonej. Przepisy krajowe w postaci art. 446 ust. 1 Prawa upadłościowego przewidują przedłużenie zapadalności listów zastawnych, co umożliwia implementację ww. artykułu.	
18.	Art. 1 pkt 11 lit d	NBP	Proponujemy doprecyzować art. 18 ust. 3c, który w opinii NBP nie jest jednoznaczny. Jeśli intencją regulatora było umożliwienie bankom hipotecznym skorzystanie z uprawnienia przewidzianego w artykule 16 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2019/2162², to proponujemy uzupełnić przedmiotowy przepis dodając słowo „jednocześnie”, co oznaczać będzie, że środki zaliczane do nadwyżki wskazanej w projektowanym art. 18 ust. 3a ustawy mogą być jednocześnie traktowane jako zabezpieczenie przed utratą płynności w rozumieniu art. 4 pkt 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. <i>uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych</i>³: „3c. Środki, o których umowa w ust. 3, w przypadku gdy tworzą nadwyżkę, o której mowa w ust. 3a, mogą stanowić jednocześnie aktywa poziomu 1, poziomu 2A lub poziomu 2B w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz. Urz. UE L 11 z 17.1.2015, str. 1), które zostały wycenione w sposób zgodny z tym rozporządzeniem i nie zostały wyemitowane przez podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia”.	Uwaga wydaje się nieaktualna w świetle modyfikacji brzmienia art. 18 ust. 3c.
19.	Art. 1 pkt 11 lit e	ZBP	Ze względu na różnorodność metod eksperckich stosowanych przy szacowaniu kosztów utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji postuluje się wprowadzenie możliwości uwzględniania tych kosztów na poziomie ryczałtowym. Z uwagi na konieczność przeprowadzenia pogłębionych konsultacji uzasadnione wydaje się nadanie opcjonalnej delegacji ustawowej dla Ministra Finansów do określenia ryczałtowej kwoty tych kosztów. W tym celu art. 18 ust. 4 Ustawy powinien otrzymać następujące brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona Uwaga analogiczna do uwagi zgłoszonej w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania. Vide stanowisko MF do uwagi nr 18 w drugiej turze.

			„4. Przy określaniu kwot, o których mowa w ust. 1-3a, uwzględnia się wartość nabytych instrumentów pochodnych spełniających warunki określone w art. 35a ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351, z późn. zm.)), oraz zmiany ich wartości, z zastrzeżeniem art. 18a, a także szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji. Minister Finansów może po konsultacji z Komisją Nadzoru Finansowego określić ryczałtową kwotę kosztów utrzymania programu emisji listów zastawnych i administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji.” Jest to zgodne z wymogami Dyrektywy CB - art. 15 ust 3 in fine wyrażnie taką możliwość dopuszcza.	
20.	Art. 1 pkt 12	PGRP	W celu wyeliminowania potencjalnych wątpliwości, w projektowanym art. 18a, dodawanym w art. 1 pkt 12 projektu, we wprowadzeniu do wyliczenia proponuje się dodać, że instrument pochodny o którym mowa w art. 18 ust. 4, może być uwzględniony w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, jeżeli spełnia łącznie warunki określone w tym przepisie.	Uwaga uwzględniona
21.	Art. 1 pkt 12	ZBP	Proponowany przepis wprowadza warunki dla instrumentu pochodnego, jakie musi on spełnić, aby mógł być włączony do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Jednym z tych warunków jest przewidziany w pkt 5 wymóg iż „zabezpieczenie instrumentu pochodnego, stanowią aktywa określone w art. 129 ust. 1 akapit pierwszy lit. a-f rozporządzenia (UE(nr 575/2013 ”. Postulujemy dopisanie słów: „o ile zabezpieczenie jest ustanawiane” lub rezygnację z tego wymogu jako nadmiarowego w kontekście zapisów Dyrektywy CB (por. art. 11) oraz nieuwzględniającego praktyki banków polegającej na braku zabezpieczenia w przypadku zastosowania wewnątrzgrupowego wyłączenia przewidzianego w Rozporządzeniu EMIR. Niezbędne jest uwzględnienie tego rodzaju przypadków bez szkody dla możliwości włączenia instrumentu pochodnego do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Zwracamy również uwagę na trudności w interpretacji odesłania projektowanego zapisu do art. 129 CRR lit. a-f, który obejmuje katalog aktywów zabezpieczających list zastawny, a nie instrument pochodny, którego zabezpieczenie przyjmuje wyłącznie postać depozytu gotówkowego. W zakresie tego samego przepisu proponujemy usunięcie określonego w pkt 3 lit. e, tj. wymogu zgody kontrahenta z tytułu umowy o instrument pochodny na wpis tego instrumentu w rejestrze zabezpieczenia listów zastawnych. Dyrektywa nie wprowadza	Uwaga uwzględniona

			wymogu uzyskania zgody kontrahenta na wpis. Wskazujemy na nadmiarowość i uciążliwość tego obowiązku. W zakresie natomiast art. 18a ust 1 pkt 4) który ustanowi warunek, iż umowa o instrument pochodny nie przewiduje jej rozwiązania z chwilą wszczęcia postępowania przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego wskazujemy na nieskuteczność tego rozwiązania. Doprowadzenie do pożądanego przez Dyrektywę skutku wymagałoby jeszcze wyłączenia stosowania do instrumentów pochodnych wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych przepisu art. 85 Prawa upadłościowego. Zwracamy też uwagę, że zawarta w art. 2 pkt 1) Projektu korekta przepisu art. 442 ust 1 Prawa upadłościowego zrównująca pozycję wierzycieli z instrumentów pochodnych z wierzycielami z listów zastawnych wymaga jeszcze zmiany przepisu dotyczącego kolejność zaspokajania wierzytelności z osobnej masy upadłości tj. art. 448 Prawa upadłościowego. Powinien on brzmieć: „Art. 448. Z osobnej masy upadłości zaspokajają się kolejno: 1) koszty likwidacji osobnej masy upadłości, które obejmują także wynagrodzenie kuratora, oraz odsetki i inne należności uboczne z listów zastawnych oraz z tytułu okresowych płatności odsetkowych dokonywanych w ramach instrumentów pochodnych; 2) roszczenia z listów zastawnych według ich wartości nominalnej oraz roszczenia z tytułu kwot zamknięcia instrumentów pochodnych, a w przypadku jeśli środki podlegające podziałowi nie są wystarczające - proporcjonalnie do wysokości tych roszczeń.”	
22.	Propozycja dot. art. 20 Ustawy	ZBP	Proponujemy dodatkowo uwzględnienie w projekcie podnoszonego wielokrotnie postulatu banków hipotecznych udzielających kredytów, polegającego na usunięciu art. 20 ust. 5 i 6 Ustawy o lzbh albo (alternatywnie), w miejsce uchylenia ust. 5 nadaniu ust. 5 (przy jednoczesnym usunięciu ust. 6) następującego brzmienia: „5. Bank hipoteczny może również oddać do dyspozycji kredytobiorcy określoną w umowie kredytowej kwotę środków pieniężnych przed zabezpieczeniem hipoteką wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu, pod warunkiem ustanowienia zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 4, jeżeli bankowi hipotecznemu przysługuje roszczenie o ustanowienie na jego rzecz hipoteki, dla zabezpieczenia spłaty kredytu, na nieruchomości lokalowej jednocześnie z wyodrębnieniem lokalu”.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że propozycja dot. art. 20 Ustawy, co do zasady, pozbawiłaby wierzyciela (banku hipotecznego) możliwości powoływania się na rozszerzoną skuteczność roszczeń ujawnionych w księdze wieczystej względem później nabytych praw innych osób. Nie skorzysta on również z ochrony przewidzianej przez rękojmię wiary publicznej ksiąg

			Obecnie warunki wypłaty kredytu przez bank hipoteczny reguluje przepis art. 20 ust. 4-6 ustawy. W przypadku finansowania nieruchomości, dla których prowadzona jest księga wieczysta konieczne jest złożenie wniosku o wpis hipoteki oraz ustanowienie dodatkowego zabezpieczenia. Takie kredyty po wpisie hipoteki do księgi wieczystej oraz wpisie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych są refinansowane poprzez emisję hipotecznych listów zastawnych. Natomiast finansowanie rynku nieruchomości w zakresie operowania na rynku pierwotnym realizowane jest bez udziału listu zastawnego. Kredyty dla konsumentów na finansowanie budowy lokali przez deweloperów, w związku z brakiem księgi wieczystej lokalu w budowie i możliwości ustanowienia hipoteki, nie mogą zostać wpisane do rejestru ani sfinansowane poprzez emisję listów zastawnych. Ta część działalności banku hipotecznego (ograniczona limitami wynikającymi z ustawy) powinna odbywać się na takich samych zasadach jak w bankach uniwersalnych. Tymczasem przepis art. 20 ust. 5 ustawy nakłada na banki hipoteczne obowiązek wpisu roszczenia o ustanowienie hipoteki w księdze dewelopera. Skutkiem prawnym ujawnienia w księdze wieczystej roszczenia o ustanowienie hipoteki jest, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, pierwszeństwo ustanawianej hipoteki przed prawami ujawnionymi w księdze wieczystej po wpisie roszczenia. Stąd obowiązek ten jest źródłem konfliktów z deweloperami, którzy są przeciwni ingerencji w stan prawny ich nieruchomości (tej, na której realizowana jest inwestycja), rodzi obawy innych nabywców lokali w danej inwestycji (księga wieczysta nieruchomości dewelopera zawiera wpis roszczenia), a finalnie zniechęca samego klienta banku hipotecznego. Dla samego banku hipotecznego oznacza też dodatkowe koszty związane z wpisem roszczenia w księdze wieczystej (150 zł od wpisu) oraz jego wykreśleniem (75 zł), niezależnie od wpisu samej hipoteki już po powstaniu księgi wieczystej lokalu.	wieczystych ani nie będzie mógł powołać się na domniemanie praw wynikających z księgi wieczystej.
23.	Art. 1 pkt 14	GPW	W ocenie GPW projektowany art. 21a Ustawy jest sformułowany w sposób niezrozumiały. Umieszczenie tego przepisu po art. 21 Ustawy może sugerować, iż odnosi się on do przypadku określonego w art. 21 Ustawy, tj. możliwości umorzenia listów zastawnych przed terminem wykupu, jednak nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia emisji, o ile w warunkach emisji wyraźnie zastrzeżono taką możliwość. Dodatkowo w projektowanym przepisie użyte zostało sformułowanie „ostateczny termin wykupu”, które nie pojawia się nigdzie indziej w Ustawie i Projekcie. Pytanie czy chodzi o przedterminowy wykup listów zastawnych w trybie art. 21 Ustawy. W	Uwaga nieuwzględniona W opinii projektodawcy podnoszone wątpliwości nie znajdują uzasadnienia; w tym w kontekście umiejscowienia przepisu art. 21a - uwaga nie została ponowiona w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania.

			ocenie GPW projektowany art. 21a Ustawy powinien zostać przerwany, aby w sposób zrozumiały określony był obowiązek nałożony na bank hipoteczny.	
24.	propozycja dot. art. 22 ust. 3 pkt 2 Ustawy	ZBP	Postuluje się, aby Projekt uwzględnił zmianę przepisu art. 22 ust. 3 pkt. 2 Ustawy o lzbh. Proponuje się następujące brzmienie tego przepisu: „2) inne podmioty, na zlecenie banku hipotecznego, w szczególności podmioty, o których mowa w art. 174 ust. 2 i 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65).” Przepis art. 22 ust. 3 pkt 2 Ustawy w dotychczasowym brzmieniu był nieadekwatny do dominującego modelu działania banków hipotecznych, jakim jest pozyskiwanie aktywów poprzez nabywanie portfeli wierzytelności z tytułu kredytów zabezpieczonych hipoteką od innego banku. Jest to podstawowa czynność banków hipotecznych wynikająca z art. 12 pkt 3 Ustawy o lzbh, W takim procesie ekspertyzy wartości bankowo-hipotecznego nieruchomości wykonywane są na podstawie informacji zgromadzonych przez bank cedujący wierzytelność a także powszechnie dostępnych, nie wymagane jest zaangażowania właściciela nieruchomości ani wizyty w jego domu. Ekspertyza służy wyłącznie ustaleniu przez bank hipoteczny wartości bhwn, czyli wartości która w ocenie banku hipotecznego odzwierciedla poziom ryzyka związanego z nieruchomością jako przedmiotem zabezpieczenia kredytu (art. 2 pkt 1 Ustawy). Odbywa się to bez angażowania właściciela, bez kosztów po jego stronie. Nie jest zatem zasadnym, aby taka czynność banku związana z zarządzaniem ryzykiem wymagała zgody kredytobiorcy co do osoby rzeczoznawcy, który przygotowuje ekspertyzę. Istnieje jednak ryzyko takiej nadinterpretacji wskazanego przepisu. Natomiast w procesie udzielania kredytu, gdy klient wnioskuje o kredyt bank uzgadnia z nim ewentualną wizytę rzeczoznawcy. Warto również podkreślić, że ekspertyza wartości bankowo-hipotecznego nie jest wyceną nieruchomości, nie jest sporządzana w formie operatu i jest dokumentem wyłącznie wewnętrznym banku. Ekspertyza ta nie jest przekazywana kredytobiorcy, stanowi podstawę wyłącznie dla danego banku hipotecznego do ustalenia wartości bankowo-hipotecznego nieruchomości, czyli podjęcia decyzji z zakresu zarządzania ryzykiem.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać na analogiczne rozwiązania w art. 21 ust. 9 ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (wybór rzeczoznawcy majątkowego wskazanego w drodze porozumienia między kredytodawcą i konsumentem)
25.	propozycja dot. art. 24 Ustawy	ZBP	Postuluje się, aby Projekt uwzględnił usunięcie przepisu art. 24 ust. 2 Ustawy o lzbh Banki hipoteczne od wielu lat zwracały uwagę na konieczność wykreślenia przepisu art. 24 ust 2 Ustawy o lzbh. W toku konsultacji w ramach Rady Rozwoju Rynku	Uwaga uwzględniona

		Finansowego zwracaliśmy uwagę na konieczność likwidacji tego anachronizmu (art. 24 ust 2) polegającego na obowiązku wpisu w księdze wieczystej nieruchomości, w której wpisana jest hipoteka na rzecz banku hipotecznego, dodatkowo już po wpisie samej hipoteki informacji o wpisaniu wierzytelności z tytułu kredytu do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych. Przepis ten wywodzący się z pierwotnego tekstu Ustawy (z dnia 29.08.1997 r.) miał zagwarantować w tamtym czasie, gdy bankom hipotecznym przysługiwał przywilej egzekucyjny zawarty w przepisie art. 1025 kpc tj. bezwzględne pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi wierzycielami, odpowiednią informację o takim pierwszeństwie – być ostrzeżeniem o istnieniu określonego stanu prawnego wpływającego na kolejność zaspokojenia wierzytelności z nieruchomości. Przywilej egzekucyjny na rzecz banków hipotecznych został zniesiony już w 2002 r. (Dz. U. 2002 nr 126 poz. 1070 art. 2) i w związku z tym zamieszczanie tego typu informacji stało się bezprzedmiotowe. Nie daje uczestnikom obrotu żadnej istotnej dla nich informacji, ponieważ do wierzytelności banku hipotecznego mają zastosowanie dokładnie te same zasady egzekucji, jak w przypadku innych wierzytelności hipotecznych. Wpis tej informacji nie wpływa także na bezpieczeństwo polskiego listu zastawnego, gdyż nie ta informacja jest zawarta w KW, która zresztą może być myląca (np. gdy już wykreślono kredyt z rejestru a z KW jeszcze nie wykreślono lub już wpisano do rejestru a do KW jeszcze nie wpisano informacji) rozstrzyga o przynależności do puli zabezpieczenia listów zastawnych, tylko sam realny wpis w rejestrze zabezpieczenia. Agencje ratingowe nie przyznają tej informacji żadnego znaczenia wpływającego na rating listów zastawnych. Należy podkreślić, że realizacja tego obowiązku wiąże się z: 1) olbrzymimi kosztami natury administracyjnej - wypełnianie setek a nawet tysięcy wciąż jeszcze papierowych a nie elektronicznych wniosków o wpis tej informacji do odpowiedniej KW, jako uzupełnienie wcześniej dokonanego wpisu hipoteki na rzecz banku hipotecznego, druk tej ilości papierowych wniosków, składanie podpisów w imieniu banku hipotecznego, kopertowanie, adresowanie i koszty przesyłki. Konsekwencją powyższego jest generowanie analogicznej liczby postępowań wieczystoksięgowych w sytuacji, gdy w chwili obecnej sądy wieczystoksięgowe są przeciążone a terminy rozpatrywania wniosków są wielomiesięczne, a także,	

			2) kosztami opłat sądowych (100 zł od jednego wniosku) od wpisów oraz wykreśleń tego typu informacji. Ponoszenie takiego kosztu jest całkowicie nieuzasadnione w sytuacji, gdy sam wpis w księdze nie posiada żadnej wartości dla uczestników obrotu prawnego. Należy zauważyć, że stosunkowo młodych polskich banków hipotecznych nie stać na generowanie zupełnie nieuzasadnionych kosztów, ponadto jak każdy inny koszt przyczynia się on do wyższego kosztu kredytu dla konsumenta. Dla egzemplifikacji tej kwestii wskazujemy, że w roku 2019 i 2020 banki skierowały następujące ilości wniosków o wpis informacji oraz poniosły korespondujące koszty: W roku 2019: 6813 wniosków i koszt opłat sądowych 681,3 tys. zł., w roku 2020 9376 wniosków i 937,6 tys. zł.	
26.	propozycja dot. art. 24 ust. 2 Ustawy	Zarządy Banków Hipotecz nych	Banki hipoteczne od wielu lat zwracały uwagę także na konieczność wykreślenia przepisu art. 24 ust 2 Ustawy o lzbh. W toku konsultacji w ramach Rady Rozwoju Rynku Finansowego zwracaliśmy uwagę na konieczność likwidacji tego anachronizmu (art. 24 ust 2) polegającego na obowiązku wpisu w księdze wieczystej nieruchomości, w której wpisana jest hipoteka na rzecz banku hipotecznego, dodatkowo już po wpisie samej hipoteki informacji o wpisaniu wierzytelności z tytułu kredytu do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych. Przepis ten wywodzący się z pierwotnego tekstu Ustawy (z dnia 29.08.1997 r.) miał zagwarantować w tamtym czasie, gdy bankom hipotecznym przysługiwał przywilej egzekucyjny zawarty w przepisie art. 1025 kpc tj. bezwzględne pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi wierzycielami, odpowiednią informację o takim pierwszeństwie. Wpis informacji w księdze wieczystej był ostrzeżeniem o istnieniu określonego stanu prawnego wpływającego na kolejność zaspokojenia wierzytelności z nieruchomości. Przywilej egzekucyjny na rzecz banków hipotecznych został zniesiony już w 2002 r. (Dz. U. 2002 nr 126 poz. 1070, art. 2) i w związku z tym zamieszczanie tego typu informacji w księdze wieczystej stało się bezprzedmiotowe. Nie daje uczestnikom obrotu żadnej istotnej dla nich informacji, ponieważ do wierzytelności banku hipotecznego mają zastosowanie dokładnie te same zasady egzekucji, jak w przypadku innych wierzytelności hipotecznych. Wpis tej informacji nie wpływa także na bezpieczeństwo polskiego listu zastawnego, gdyż nie ta informacja zawarta w KW, która z resztą może być myląca (np. gdy już wykreślono kredyt z rejestru, a z księgi wieczystej wpisu jeszcze nie wykreślono lub już wpisano do rejestru a do księgi wieczystej jeszcze nie wpisano informacji) rozstrzyga o przynależności do puli zabezpieczenia listów zastawnych, tylko sam	Uwaga uwzględniona

			realny wpis w rejestrze zabezpieczenia. Agencje ratingowe nie przyznają tej informacji żadnego znaczenia wpływającego na rating listów zastawnych. Należy podkreślić, że realizacja tego obowiązku wiąże się z: 1) olbrzymimi kosztami natury administracyjnej - wypełnianie setek a nawet tysięcy wciąż jeszcze papierowych a nie elektronicznych wniosków o wpis tej informacji do odpowiedniej księgi wieczystej, jako uzupełnienie wcześniej dokonanego wpisu hipoteki na rzecz banku hipotecznego, druk tej ilości papierowych wniosków, składanie podpisów w imieniu banku hipotecznego, kopertowanie, adresowanie i koszty przesyłki. Konsekwencją powyższego jest generowanie analogicznej liczby postępowań wieczystoksięgowych w sytuacji, gdy w chwili obecnej sądy wieczystoksięgowe są przeciążone a terminy rozpatrywania wniosków są wielomiesięczne, a także 2) kosztami opłat sądowych od wpisów (100 zł od jednego wniosku) oraz wykreśleń (50 zł od jednego wniosku) tego typu informacji. Ponoszenie takiego kosztu jest całkowicie nieuzasadnione w sytuacji, gdy sam wpis w księdze nie posiada żadnej wartości dla uczestników obrotu prawnego. Należy zauważyć, że wykonywanie tych czynności pociąga za sobą nieuzasadnione koszty. Dla egzemplifikacji tej kwestii wskazujemy, że w roku 2019 i 2020 Banki skierowały następujące ilości wniosków o wpis informacji oraz poniosły korespondujące koszty opłat sądowych (bez uwzględniania innego rodzaju kosztów np. korespondencji czy pełnomocnictw): w roku 2019: 6813 wniosków oraz 681,3 tys. zł opłat sądowych, a w roku 2020 - 9376 wniosków oraz 937,6 tys. zł opłat sądowych.	
27.	Art. 1 pkt 17	ZBP	Proponowane brzmienie art. 29 ust. 3 Ustawy sugeruje, że powiernik i firma audytorska wykonują czynności niezależnie od siebie. Tymczasem z art. 13 ust. 3 Dyrektywy CB wynika, że podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie musi być odrębny i niezależny od instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone oraz od biegłego rewidenta tej instytucji kredytowej. Wydaje się więc, że chodzi o aspekt niezależności osobistej, a nie spełnianie funkcji niezależnie, obok firmy audytorskiej. Proponuje się następujące brzmienie tego przepisu: „3. Powiernik i jego zastępca są niezależni od firmy audytorskiej, o której mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz	Uwaga uwzględniona

			nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415), badającej sprawozdanie finansowe tego banku hipotecznego.”	
28.	Art. 1 pkt 19	ZBP	Ad art. 33b Ustawy: proponuje się skreślenie części przepisu art. 33b ust. 1 lit. a w brzmieniu „szacowanej wielkość emisji, walucie emisji, rodzaju oprocentowania, terminach zapadalności”, a w art. 33b ust. 1 lit. b otrzymałaby brzmienie „przewidywane warunki emisji”. Zwraca się uwagę, że w proponowanej formie przepisu wnioski o udzielenie zezwolenia na program musi zawierać informacje zarówno o charakterze ogólnym odnoszącym się do szeroko pojętych i generalnych założeń programu, a następnie wymaga podania bardzo szczegółowych informacji o planowanych emisjach i przewidywanej puli aktywów stanowiących podstawę emisji. Takie wymagania informacyjne na tym etapie wydają się całkowicie nieuzasadnione. Zawarte tam szczegółowe kwestie zostaną sprecyzowane dopiero na późniejszym etapie i będą wynikały z warunków umownych różnych dla różnych etapów emisji w ramach programu, których nie sposób precyzyjnie podać w momencie występowania o zgodę na działalność w zakresie emisji. Ad art. 33b ust. 2 pkt 3 Ustawy. Brzmienie tego przepisu, szczególnie w kontekście braku definicji legalnej programu emisji, budzi wątpliwości, co miałyby być dołączone do wniosku (jaki dokument). W konsekwencji proponuje się skreślenie projektowanego przepisu art. 33b ust. 2 pkt 3)	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji projektowanych przepisów dotyczących programu emisji.
29.	Art. 1 pkt 19	ZBP	Wątpliwości budzi brzmienie przepisu art. 33 c) ust. 2 in fine tj. „,lub program emisji listów zastawnych nie zapewniałby bezpieczeństwa emisji listów zastawnych albo należytej ochrony inwestorów”. Pragniemy zauważyć, że na gruncie szczegółowych regulacji Ustawy o lzbh bezpieczeństwo listów zastawnych i inwestorów zapewnione jest wieloma postanowieniami Ustawy, w szczególności poprzez określone wymogi i limity, które muszą spełniać banki hipoteczne. Tymczasem wskazana przesłanka odmowy zezwolenia jest niezwykle ocenna, dyskrejonalna i nie powiązana z konkretnymi wymogami ustawowymi. Wydaje się, że tak szeroka możliwość kwestionowania możliwości emisji w sytuacji, gdy spełnione są wszystkie zobiektywizowane wymogi ustawowe, rodzi istotne ryzyko prawne dla banków hipotecznych. Proponuje się zmianę brzmienia przepisu na następujący: „Komisja Nadzoru Finansowego odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 33a ust. 1, jeżeli nie został spełniony którykolwiek z warunków, o których mowa w	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji projektowanych przepisów dotyczących programu emisji.

			ust. 1, realizacja programu emisji naruszałaby przepisy niniejszej ustawy lub wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych.”	
30.	Art. 1 pkt 19	ZBP	Ad art. 33d ust. 1 pkt. 1 i 3 oraz ust. 3 Ustawy – proponujemy skreślenie pkt. 2 i 3). W ocenie sektora bankowego zezwolenia na emitowanie listów zastawnych powinny być bezterminowe, tak jak ma to miejsce obecnie. Emisje prowadzone są tak długo jak długo istnieje cover pool, czyli rejestr zabezpieczenia listów zastawnych, a ten istnieje tak długo jak długo działa bank hipoteczny. Zarówno dla hipotecznych, jak i publicznych listów zastawnych istnieje w obecnym stanie prawnym w każdym banku hipotecznym tylko jeden rejestr, który nie ma charakteru ani zamkniętego, aktywa mogą być do niego wpisywane i wykreślane (np. z powodu spłaty kredytu) w trybie ciągłym ani też nie ma charakteru terminowego. Dyrektywa CB nie wymaga określania terminowości programu emisji, jak również terminowości samego zezwolenia, o którym mowa w art. 19 Dyrektywy CB. Nie jest również jasna przyczyna wprowadzenia rocznego terminu, po upływie którego, jeśli nie doszło do rozpoczęcia realizacji programu, zezwolenie traci moc. W szczególności skoro możliwe jest uzyskanie zezwolenia wraz ze zgodą na działalność operacyjną, to najpierw konieczne jest zgromadzenie aktywów, które będą podstawą emisji. W obecnym reżimie prawnym, gdzie aktywa stanowiące podstawę emisji muszą być przenoszone do banku hipotecznego w modelu true sale, dotrzymanie wskazanego rocznego terminu może być utrudnione. W toku dotychczasowej działalności banków hipotecznych zdarzały się przerwy w emisji listów zastawnych trwające ponad 1 rok.	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji projektowanych przepisów dotyczących programu emisji.
31.	Art. 1 pkt 19	ZBP	Ad art. 33e ust. 1 Ustawy Proponuje się roczną częstotliwość monitorowania realizacji programów emisji w cyklu analogicznym do systemu oceny nadzorczej BION. Jest to uzasadnione w szczególności wobec nałożonych na banki hipoteczne obowiązków raportowych wobec KNF, obowiązków powiernika, a także zakres obowiązkowych ujawnień.	Uwaga uwzględniona
32.	Art. 1 pkt 19	UODO	Wątpliwości Prezesa UODO budzi art. 1 pkt 19 projektu ustawy dodający art. 33g ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych. Projektowany art. 33g ust. 4 powinien – o ile informacje, o których mowa w ust. 1 ww. przepisu zawierają dane osobowe – zawierać, odnosząc się do delegacji rozporządzenia, wytyczne dotyczące zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych. Organ nadzorczy zwraca także uwagę na art. 1 pkt 19 projektu ustawy dodający art. 33l ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych, dotyczący przekazywania do publicznej wiadomości oraz okresu publikacji m.in.	Uwaga nie wydaje się zasadna Uwaga analogiczna do uwagi zgłoszonej w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania. Vide stanowisko MF do uwagi nr 39 w drugiej turze.

			informacji o „(...) imieniu i nazwisku członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie (...)”. Z art. 24 ust. 8 zd 2. Dyrektywy 2019/21621 wynika, że <i>dane osobowe zawarte w opublikowanych informacjach zatrzymuje się na oficjalnej stronie internetowej tylko przez okres niezbędny i zgodny z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych osobowych</i> - Projektodawca nie przedstawił oceny skutków dla ochrony danych i przeprowadzonej w jej ramach analizy oraz uzasadnienia zamieszczania przedmiotowych informacji przez „okres nie dłuższy niż rok”, co wymaga uzupełnienia.	
33.	Art. 1 pkt 19	ZBP	W art. 33g w ust 1 proponuje się usunąć słowa „bieżące i okresowe” ze względu na mylące konotacje z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 29 marca 2018r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych do publicznej wiadomości. Sposób i terminy przekazywania informacji, przy uwzględnieniu ew. trybu bieżącego lub okresowego określi rozporządzenie, dla którego delegację zawiera ust. 2 tego artykułu. Ad art. 33g ust. 1 pkt. 1 Ustawy. Zwraca się uwagę, że pojęcie aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych i pula aktywów stanowiących zabezpieczenie są tożsame dlatego jedno z tych pojęć należy wykreślić z przepisu.	Uwaga uwzględniona
34.	Art. 1 pkt 19	GPW	W ocenie GPW należy doprecyzować, że w przypadku emitentów, których listy zastawne zostały dopuszczone do obrotu zorganizowanego informacje o programach emisji listów zastawnych, o których mowa w projektowanym art. 33h Ustawy powinny być przekazywane do publicznej wiadomości w trybie określonym w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych najpóźniej z momentem ich udostępnienia na stronie internetowej banku hipotecznego. Zgodnie z Uzasadnieniem do Projektu Powyższe zapewni [umieszczenie na stronie internetowej powyższych informacji] inwestorom nabywającym listy zastawne dostęp do odpowiednich informacji o realizowanych programach emisji i dokonanie odpowiedniej oceny ryzyka związanego z inwestycją w tę kategorię instrumentów finansowych. GPW chciałaby podkreślić, że w przypadku emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu zorganizowanego przekazywanie inwestorom informacji związanych z emitentem i wyemitowanymi przez niego papierami wartościowymi powinno odbywać się w pierwszej kolejności kanałami do	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że ujawnianie i podawanie do publicznej wiadomości informacji, o których mowa w uwadze, odbywa się w ramach dwóch niezależnych procesów. Wymogi projektowanego art. 33h mają realizować cele określone w art. 14 CBD, przy jednoczesnym uwzględnieniu preferencyjnego traktowania listów zastawnych, zgodnie z CRR.

			tego dedykowanymi, tj. w trybie określonym w art. 56 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej.	
35.	Art. 1 pkt 19	ZBP	Ad art. 33h Ustawy. Wskazuje się na ryzyko dublowania wymogów ujawnień wynikających z wymogów raportowych ECBC (tzw. format HTT). Z punktu widzenia obciążeń raportowych banków hipotecznych optymalne rozwiązanie powinno zakładać, aby wymagane informacje wynikające z art. 33h ust. 1 Ustawy mogły być raportowane zgodnie z dotychczasowym standardem ECBC. W innym przypadku konieczne będzie raportowanie w dwóch formatach, gdyż inwestorzy przyzwyczajeni są do standardu ECBC (HTT), a zakres informacji zawarty w tych dwóch raportach jest niemal identyczny (z pewnymi wyjątkami). Ad art. 33h ust. 1 pkt. 5 i 6 Ustawy. W art. 33h ust. 1 pkt. 5 Ustawy proponuje się wykreślenia słowa „ocena”. Dyrektywa CB nie wymaga wprowadzania oceny ryzyk, to inwestor w listy zastawne samodzielnie musi wyrobić sobie własną ocenę na podstawie przekazanych przez emitenta informacji, ocena banku hipotecznego, mogłoby wprowadzać inwestora w błąd. W art. 33h ust. 1 pkt. 6 Ustawy proponuje się zastąpienie „terminów zapadalności aktywów” na pojęcie zastosowanie w Dyrektywie CB tj. „profil zapadalności aktywów”. Zamieszczenie wszystkich terminów zapadalności wiarytelności wpisanych do rejestru jest niemal niewykonalne, a nawet w przypadku gdy intencją było odniesienie się do profilu, to proponowane brzmienie przepisu pozostawia wątpliwości w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona Projektowane przepisy określają wymogi odnośnie do zakresu (rodzaju) informacji udostępnianych inwestorom, nie przesądzając formy ich ujawniania przez banki hipoteczne. W zakresie dotyczącym art. 33h ust. 1 pkt 5 wskazać należy, że dyrektywa określa minimalny zakres informacji, jakie są udostępniane przez emitentów inwestorom. Projektowane regulacje są zatem zgodne z dyrektywą. W zakresie art. 33h ust. 1 pkt 6 – uwaga uwzględniona (projekt posługuje się pojęciem „struktura terminów zapadalności”)
36.	Art. 1 pkt 19	GPW	GPW poddaje pod rozagę czy w przypadku gdy zostanie cofnięte zezwolenie na program emisji listów zastawnych nie powinno być przewidziane prawo żądania wcześniejszego wykupu przez posiadaczy listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wydania takiej decyzji przez UKNF, w szczególności w przypadku obligatoryjnego cofnięcia decyzji, o którym mowa w projektowanym art. 33i Ustawy. Zgodnie z Uzasadnieniem do Projektu katalog przypadków obligatoryjnego cofnięcia zezwolenia dotyczy szczególnie istotnych, rażących naruszeń prawa mających wpływ na bezpieczeństwo emitowanych listów zastawnych oraz na poziom ochrony inwestorów. Wobec powyższego wydaje się, że ochronie powinni podlegać także inwestorzy, którzy nabyli listy zastawne przed wydaniem decyzji o cofnięciu zezwolenia na program emisji listów zastawnych.	Uwaga nieuwzględniona Sugestia dotycząca prawa żądania wcześniejszego wykupu listów zastawnych nie jest do końca jasna. Należy wskazać, że cofnięcie zezwolenia dotyczącego programu emisji listów zastawnych pozostaje bez wpływu na już wyemitowane listy zastawne. Bankowi hipotecznemu cofnięte zostanie bowiem tylko zezwolenie na emitowanie listów zastawnych i nadal będą ciążyły na nim

				zobowiązania z tytułu już wyemitowanych listów zastawnych. Wyjaśnienia w tym zakresie zostały przedstawione w uzasadnieniu do projektu ustawy. Ponadto, obecny projekt zamiast cofnięcia zezwolenia posługuje się sankcją ograniczenia działalności banku, która mieści się w katalogu sankcji nadzorczych w art. 138 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Modyfikacji uległy również przepisy dotyczące obligatoryjnego stosowania ww. sankcji.
37.	Art. 1 pkt 19	ZBP	Ad art. 33j ust. 3 Ustawy. Proponowany przepis ustanawia możliwość nałożenia kary o charakterze administracyjnym na członka zarządu banku hipotecznego. Kara może sięgnąć kwoty 20 mln zł. Uznajemy, biorąc pod uwagę polskie realia, że kara ta nie jest zgodna z wymaganiem zawartym w Dyrektywie CB. Zwraca uwagę w szczególności dysproporcja przewidzianych ustawą sankcji za naruszenie postanowień Ustawy - kary grzywny w wysokości 50 tys. zł za przestępstwo nielegalnej emisji listów zastawnych określone art. 37 Ustawy, w porównaniu z proponowaną sankcją administracyjną za skutki działań lub zaniechań, które przecież nie mają przestępczego charakteru. Proponujemy zastąpienie górnej kwoty kary wskazaniem na X- krotność wynagrodzenia członka zarządu jako limitu kary. W naszym przekonaniu przemawia za tym zasada proporcjonalności.	Uwaga nieuwzględniona W zakresie ustanawiania sankcji administracyjnych dyrektywa 2019/2162 pozostawia ich wprowadzenie do uznania państw członkowskich (vide art. 23 ust. 1 akapit ostatni)
Art. 5 projektu				
38.	Art. 5	ZBP	W ocenie sektora pierwsze sprawozdanie powiernika, które ma dotyczyć roku 2021 będzie przedwczesne. Powiernicy będą mieli zbyt mało czasu na przygotowanie się do wykonania tego obowiązku. Nie ma takiej konieczności, gdyż dyrektywa nakazuje pełne stosowanie przepisów od 8 lipca 2022 roku.	Uwaga nie wydaje się aktualna w świetle modyfikacji przepisów.
Art. 6 projektu				
39.	Art. 6	ZBP	W zakresie art. 3 ust. 2 pkt. 4 Ustawy uznajemy, że możliwe jest zastosowanie tego przepisu bez okresu przejściowego już w obecnym stanie prawnym i prosimy o przyspieszenie jego obowiązywania z dniem wejścia w życie Projektu.	Uwaga uwzględniona

			W zakresie przepisów przejściowych (art. 6-8) prosimy o takie ich ukształtowanie, aby banki hipoteczne mogły bezterminowo emitować listy zastawne w granicach posiadanych już zezwoleń. Zwracamy uwagę na motyw 29 Dyrektywy, który stanowi, iż „po dacie rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę nie powinno być wymagane uzyskanie nowego zezwolenia dla już realizowanych programów emisji obligacji zabezpieczonych”. Proponujemy dodanie przepisu przejściowego o treści: „Programy emisji listów zastawnych ustanowione przed dniem 8 lipca 2022 r. na podstawie dotychczas udzielonych przez Komisję Nadzoru Finansowego zezwoleń obejmujących emisję hipotecznych lub publicznych listów zastawnych, uznaje się za posiadające zezwolenia, o którym mowa w art. 33a ustawy”	Uwaga kierunkowo uwzględniona
B. Uwagi zgłoszone w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania				
Art. 1 - Ustawa o listach zastawnych i bankach hipotecznych				
1.	Art. 2 pkt 6	KNF	W zakresie art. 1 pkt 1 odnośnie do definicji instrumentu pochodnego proponujemy doprecyzowanie „spełniające warunki (...)”. Zmiana została uwzględniona bezpośrednio w tekście projektu.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga redakcyjno-legislacyjna, doprecyzowanie wydaje się zbędne, gdyż w art. 18a są wyspecyfikowane warunki, jakie musi spełniać instrument pochodny.
2.	Art. 2 pkt 7	KNF	W zakresie art. 1 pkt 1 odnośnie do definicji nadzabezpieczenia proponujemy rozważenie docelowego usunięcia tej definicji, ponieważ „nadzabezpieczenie” wykorzystywane jest w dalszej części projektu Ustawy tylko jeden raz w art. 33d ust. 1 pkt 7, a sam wymóg nadzabezpieczenia określony w art. 18. ust. 1 i ust. 1a nie referuje do tej definicji. Jeśli jednak propozycja usunięcia wskazanej definicji nie zostanie zaaprobowana, to proponujemy zmienioną treść (bezpośrednio w tekście projektu).	Uwaga uwzględniona w zakresie modyfikacji brzmienia definicji.
3.	Art. 2a	KNF	W zakresie art. 1 pkt 2 odnośnie do dodawanego art. 2a proponujemy nowe brzmienie „art. 2a. List zastawny jest dłużnym papierem wartościowym wyemitowanym przez bank hipoteczny zgodnie z przepisami ustawy, który jest zabezpieczony pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie. Posiadaczom listów zastawnych w pierwszej kolejności przysługuje bezpośrednio roszczenie do osobnej masy upadłości wyodrębnionej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228 i 2320 z późn. zm.), a następnie do banku hipotecznego.”	Uwaga nieuwzględniona Uwaga ma charakter redakcyjno-legislacyjny. W opinii projektodawcy proponowane brzmienie art. 2a ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych odzwierciedla definicję określoną w art. 3 pkt 1 Dyrektywy

				Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającej dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE.
4.	Art. 3 ust. 2a	KNF	W zakresie zmiany do art. 1 pkt 3 lit. b odnośnie do dodawanego ust. 2a wydaje się, że powinno być odniesienie do art. 7 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61.	Uwaga uwzględniona
5.	Art. 7a ust. 1 pkt 2 i 3	BFG	1) w projektowanym art. 7a ust. 1 ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych (art. 1 pkt 5 projektu ustawy): a) w pkt 2 proponujemy zastąpienie wyrazów „wszczęcia procedury przymusowej restrukturyzacji” wyrazami „wszczęcia przymusowej restrukturyzacji”. Zaproponowane sformułowanie nawiązuje do terminologii z ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.). Projekt ustawy pod wskazanym wyżej względem jest niespójny, proponujemy stosowanie jednolitej terminologii i zastąpienie również w dodawanym art. 18a ust. 1 w pkt 4 zwrotu „wszczęcia postępowania przymusowej restrukturyzacji” wyrazami „wszczęcia przymusowej restrukturyzacji”; b) w pkt 3 proponujemy doprecyzowanie, że chodzi o „kuratora, o którym mowa w art. 443 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe”. Proponowane doprecyzowanie zapewni spójność z brzmieniem projektowanego art. 7c ust. 2.	Uwaga uwzględniona
6.	Art. 7a	UODO	Organ nadzorczy zwraca uwagę na art. 1 pkt 5 projektu ustawy wprowadzający nowe brzmienie art. 7a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415), który poprzez użycie sformułowania „w szczególności” zawiera otwarty katalog informacji. Niniejszy przepis budzi wątpliwość, gdyż nie precyzuje czy warunki emisji listów zastawnych zawierają informacje/dane o charakterze osobowym - rozwiązanie to jest niewystarczające. Należałoby ten przepis doprecyzować poprzez przyjęcie zamkniętego katalogu informacji (ew. katalogu danych osobowych) o warunkach emisji listów zastawnych.	Uwaga nieuwzględniona (uzupełniono uzasadnienie do projektu). Należy zauważyć, że warunki emisji określają świadczenia wynikające z listu zastawnego, sposób ich realizacji oraz związane z nimi prawa i obowiązki emitenta oraz nabywcy listu zastawnego. Warunki emisji, zgodnie z

			Uwaga ta była już zgłaszana Projektodawcy na wcześniejszym etapie prac i nie została uwzględniona w niniejszej wersji projektu ustawy	zasadą swobody umów, mogą także zawierać dodatkowe postanowienia, mające charakter nieobligatoryjny, ale będące elementem stosunku łączącego emitenta z nabywcami listów zastawnych. Należy wskazać, że w projektowanym art. 7a, analogicznie jak na gruncie art. 6 obowiązującej ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, wykaz niezbędnych elementów warunków emisji jest otwarty. Z warunków emisji wynika szczegółowa treść praw inkorporowanych w listach zastawnych, stanowiąc mechanizm ochrony nabywcy praw z papieru wartościowego.
7.	Art. 7a	ZBP	W celu usunięcia możliwych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących możliwości emisji listów zastawnych zerokuponowych, tj. bez wymogu wypłaty ubocznego świadczenia pieniężnego w postaci odsetek proponujemy określone poniżej zmiany w przepisach Ustawy. Mają one szczególne znaczenie w otoczeniu niskich stóp procentowych i potencjalnej potrzeby emisji papierów dłużnych niepowiązanych z obowiązkiem wypłaty odsetek. W związku z powyższym w projektowanym przepisie art. 7a po słowach 1) sposobie i terminach wypłaty odsetek należy dodać „o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek”: „Art. 7a. Warunki emisji listów zastawnych zawierają w szczególności informacje o: 1) sposobie i terminach wypłaty odsetek o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek oraz terminach i warunkach wykupu listu zastawnego stosowanych w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe; Jednocześnie ta sama kwestia powinna zostać doprecyzowana w następujących przepisach Ustawy o lzbh: W art. 4 Ulzbh postulujemy dodanie wyrazów „o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek” i następujące brzmienie tego przepisu:	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres implementacji Dyrektywy. Ponadto, proponowane w uwadze zmiany art. 4 mogą skutkować wątpliwościami interpretacyjnymi i są niespójne z przepisem art. 3 ustawy o listach zastawnych oraz bankach hipotecznych. Jednocześnie nie przedstawiono uwarunkowań stosowania tego rodzaju rozwiązań, mając na uwadze długoterminowy charakter tej kategorii papierów dłużnych.

			„Świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 3, polegają na wypłacie odsetek, o ile warunki emisji przewidują wypłatę odsetek, i wykupie hipotecznych listów zastawnych w sposób i w terminach określonych w warunkach emisji, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.” W art. 6 w pkt 5 Ulzbnh proponujemy nowe brzmienie: „5) oznaczenie wartości nominalnej, termin i warunki wykupu hipotecznego listu zastawnego oraz miejsce płatności, a w przypadku gdy warunki emisji przewidują wypłatę odsetek datę, od której nalicza się oprocentowanie, wysokość oprocentowania, terminy wypłaty odsetek i miejsce ich płatności.	
8.	Art. 7b	BFG	Motyw 24 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającej dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (dalej „dyrektywa CB”) stanowi, że przedłużenie terminu zapadalności powinno być dopuszczalne wyłącznie wówczas, gdy wystąpiły obiektywne i jasno zdefiniowane zdarzenia aktywujące przewidziane w prawie krajowym lub oczekuje się ich wystąpienia w bliskiej przyszłości. Takie zdarzenia aktywujące powinny służyć zapobieganiu przypadkom niewykonania zobowiązania, na przykład w związku z niedoborem płynności, niedoskonałościami rynku lub zakłóceniami na rynku. Przedłużenie terminu mogłoby także ułatwić uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone, umożliwiając przedłużenie terminu w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu uniknięcia gwałtownej wyprzedaży aktywów). W związku z powyższym proponujemy, aby mechanizm przedłużenia terminu wykupu emitowanych listów zastawnych został rozszerzony o przypadek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. W tym celu projektowany art. 7b ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych (art. 1 pkt 6 projektu ustawy) otrzymałby następujące brzmienie: „Art. 7b. Przedłużenie terminu wykupu emitowanych listów zastawnych jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku: 1) ogłoszenia upadłości banku hipotecznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe; 2) wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2: 1) terminy wykupu emitowanych listów zastawnych ulegają przedłużeniu o 12 miesięcy, licząc od pierwotnego terminu wykupu;	Uwaga uwzględniona

			2) odsetki od wierzytelności z listów zastawnych wypłaca się w sposób i terminach określonych w warunkach emisji.”.	
9.	Art. 7d	BFG	W zakresie dodawanego art. 7d ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych (art. 1 pkt 6 projektu ustawy) należy wskazać, że treść przepisu ustawy wydaje się nie oddawać treści dyrektywy CB ze względu na brak obowiązku stosowania takiego oznaczenia, a jedynie możliwość jego stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 1 dyrektywy CB państwa członkowskie zapewniają stosowanie oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona” i jego oficjalnego tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej wyłącznie w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych spełniających wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących dyrektywę.	Uwaga nieuwzględniona W opinii projektodawcy sposób sformułowania przepisu, którego dotyczy uwaga, wskazujący na możliwość stosowania oznaczeń wymienionych w art. 7d, jest zgodne z art. 27 ust. 1 dyrektywy. Ww. artykuł dyrektywy reguluje bowiem kwestię możliwości stosowania tych oznaczeń, co wynika również z motywu 37 dyrektywy.
10.	Art. 12a Art. 33g	UODO	Analogiczna uwaga dotyczy art. 1 pkt 8 projektu ustawy, który dodaje art. 12a ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych – w art. 12 a ust. 3 elementy programu emisji listów zastawnych stanowią otwarty katalog informacji, zwłaszcza, że jednym z elementów są „dokumenty dotyczące powołania powiernika i jego zastępcy” bez wskazania szczegółowych informacji ich dotyczących. Tożsama uwaga – zawierająca sformułowanie „w szczególności” przy wyliczeniu elementów koniecznych do ustalenia wysokości kary pieniężnej przez Komisję Nadzoru Finansowego dotyczy art. 1 pkt 25 projektu ustawy, który dodaje art. 33g ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych.	Uwaga nieaktualna w świetle propozycji zmiany przepisu. Uwaga uwzględniona
11.	Art. 12a	KNF	W zakresie art. 1 pkt 8 odnośnie do dodawanego art. 12a wskazujemy, iż w trakcie konsultacji roboczej wersji projektu UKNF przedstawił kompletną i spójną propozycję przepisu art. 12a regulującego zagadnienie programu emisji listów zastawnych (ust. 1) oraz sprawowania nad nim kontroli. Przekazaliśmy też obszernie uzasadnienie tej propozycji oraz dodatkowe wyjaśnienia na prośbę MF. Przedłożony obecnie projekt Ustawy tylko częściowo uwzględnia powyższe propozycje. Uwzględniono koncepcję - sposób rozumienia pojęcia „planu emisji”. Nie jest do końca jasne proponowane brzmienie art. 12a ust. 1. Proponowany ustęp mógłby mieć jedynie zastosowanie do nowo tworzonych banków hipotecznych, a należy zauważyć, że rozszerzenie zakresu programu emisji może mieć miejsce w przypadku rozszerzania przez bank hipoteczny zakresu działalności np. o publiczne listy zastawne. Wtedy KNF wyda wyłącznie decyzję w zakresie zezwolenia na zmianę	Uwaga uwzględniona

			statutu, której podstawą będzie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 Prawo bankowe (dalej: uPrb). W takiej sytuacji nie będzie już wymagane zezwolenie z art. 36 uPrb. Nie znamy uzasadnienia takiej redakcji omawianego przepisu. UKNF proponuje wykorzystanie przepisu w wersji przesłanej do MF emailem z dnia 23 marca br. Rozważyć można zmianę w art. 12a ust. 2 polegającą na zamianie powołanych w nim przepisów odpowiednio z art. 31 ust. 1 na 34 ust. 1 oraz z art. 36 ust. 2 na art. 36 ust. 1 uPrb. Dzięki takiej zmianie art. 12a ust. 2 będzie się odwoływał do zezwoleń, a nie do wniosków o te zezwolenia. Należy też zauważyć, że zaproponowany przez UKNF art. 12a ust. 2 przewiduje kontrolę sprawowaną przez KNF w toku rozpatrywania wniosków o wydanie zezwoleń oraz w związku z nadzorem sprawowanym na podstawie przepisów ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz uPrb.	
12.	Art. 12a ust. 3 pkt 2 lit. c	KNF	W zakresie art. 1 pkt 8 w odniesieniu do dodawanego art. 12a ust. 3 pkt 2 lit. c proponujemy przed wyrazem „zatwierdzania” dodać wyraz „udzielania”.	Uwaga uwzględniona
13.	Art. 12a ust. 3 pkt 2 lit. d	KNF	W zakresie art. 1 pkt 8 w odniesieniu do dodawanego art. 12a ust. 3 pkt 2 lit. d po sformułowaniu „rachunku zabezpieczenia listów zastawnych” proponujemy dodać sformułowanie „oraz przeprowadzania testu równowagi pokrycia i testu płynności”.	Uwaga uwzględniona
14.	Art. 13 ust. 3	KNF	W zakresie art. 1 pkt 9 lit. b odnośnie do zawartej w tym art. delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia proponujemy doprecyzowanie wysokości wskaźnika tak, aby było klarowne, że chodzi o wysokość wskaźnika nieprzekraczalną czyli np. do 60%, a nie o konkretną wysokość np. 60%.	Uwaga uwzględniona
15.	Art. 15 ust. 2	KNF	W zakresie art. 1 pkt 11 proponujemy przywrócenie brzmienia art. 15 ust. 2 w wersji zaproponowanej pierwotnie przez UKNF z uwzględnieniem uszczegółowienia opisu wskaźnika NSFR i usunięcia ostatniego zdania. Obecna wersja nie oddaje intencji UKNF. Likwidując limit pasywów w pierwszych 18-tu miesiącach działania banku hipotecznego, nadzór zamierzał dać czas bankom na rozwinięcie działalności emisyjnej. Dodatkowo zamiarem UKNF było „złagodzenie” limitu dla banków, które stosują NSFR na zasadzie indywidualnej po okresie 18-tu miesięcy od rozpoczęcia działalności (tylko limit 10-krotności) i zaostrzenie limitu (limit 10-krotności, a potem 6-krotności) dla banków, które nie stosują wymogu NSFR na zasadzie indywidualnej.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

16.	Art. 15 ust. 2	ZBP	W naszej ocenie proponowane brzmienie przepisu nie jest prawidłowe i pełne, bowiem nie określa wprost wszystkich możliwych sytuacji tj. sytuacji gdy do 18 miesięcy działalności banku hipotecznego stosowany jest przez niego NSFR na bazie skonsolidowanej oraz sytuacji po 5 latach działalności, gdy stosowany jest indywidualny NSFR. W tym ostatnim przypadku wydaje się, że intencją jest, aby po 5 latach stosowana była 10-krotność zobowiązań do funduszy własnych przy indywidualnym NSFR oraz 6-krotność przy konsolidowanym NSFR – nie jest to jednak dostatecznie jasne w świetle brzmienia przepisu. Przy obecnym brzmieniu przepisu możliwa jest także interpretacja, że w przypadkach wprost nieopisanych w przepisie brak jest wymogu stosowania limitu zobowiązań do funduszy własnych, co stałoby w sprzeczności z celem wskazanego przepisu.	Uwaga uwzględniona – wydaje się nieaktualna w związku z modyfikacją przepisu. Podkreślić należy, że limity określone w projektowanym art. 15 ust. 2 mają zastosowanie przy uwzględnieniu aktualnego sposobu wypełniania przez bank hipoteczny wymogu stabilnego finansowania netto.
17.	Art. 18 ust. 1	ZBP	W nawiązaniu do przepisów ust 1 i 1a – proponujemy dodać przepis, w ramach którego dopuszczalne będzie obniżenie poziomu zabezpieczenia listów zastawnych do 102% na podstawie decyzji Ministra ds. Finansów w porozumieniu z Komitetem Stabilności Finansowej. Postulat wprowadzenia tej opcji uzasadniony jest brzmieniem art. 129 CRR (wersja obowiązująca od 8 lipca 2022r.) ⁴ , która taki poziom nadzabezpieczenia uznaje za wystarczający dla preferencyjnego traktowania aktywów w postaci obligacji zabezpieczonych, a także możliwością poprawienia konkurencyjności warunków działania polskich banków hipotecznych w porównaniu z innymi emitentami covered bonds. Podkreślamy, że wprowadzenie proponowanego rozwiązania umożliwi w przyszłości bardziej elastyczne podejście do wysokości poziomu nadzabezpieczenia bez konieczności ingerencji ustawowej i będzie pozostawiać decyzyjność w tym zakresie Ministerstwu Finansów oraz Komitetowi Stabilności Finansowej. Proponujemy w przepisie art. 18 ust 1 (dotyczy hipotecznych listów zastawnych) dodanie zdania końcowego brzmieniu:	Uwaga nieuwzględniona. Proponowany w projekcie poziom nadzabezpieczenia jest zgodny z rozporządzeniem nr 575/2013 (CRR). Ponadto, kwestia nadzabezpieczenia była przedmiotem dyskusji podczas prac Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego do spraw regulacji w zakresie emisji listów zastawnych.

⁴ Art. 129 ust 3a.

Poza wymogiem, zgodnie z którym obligacje zabezpieczone muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami wymienionymi w ust. 1 niniejszego artykułu, obligacje te muszą spełniać wymóg, zgodnie z którym minimalny poziom nadzabezpieczenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 14 dyrektywy (UE) 2019/2162 musi wynosić 5 %.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego artykułu łączna kwota nominalna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie, zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 tej dyrektywy, musi wynosić co najmniej tyle samo, co łączna kwota nominalna znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych ("zasada nominalności") i obejmować kwalifikujące się aktywa określone w ust. 1 niniejszego artykułu. Państwa członkowskie mogą ustalić niższy minimalny poziom nadzabezpieczenia w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych lub upoważnić swoje właściwe organy do ustalenia takiego poziomu, pod warunkiem że:

a) obliczenie poziomu nadzabezpieczenia opiera się na podejściu formalnym, w ramach którego uwzględnia się podstawowe ryzyko aktywów albo wyceny aktywów dokonuje się w oparciu o bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości; oraz

b) minimalny poziom nadzabezpieczenia wynosi co najmniej 2 % w oparciu o zasadę nominalności, o której mowa w art. 15 ust. 6 i 7 dyrektywy (UE) 2019/2162.

Aktywa składające się na minimalny poziom nadzabezpieczenia nie podlegają limitom dotyczącym wielkości ekspozycji, określonym w ust. 1a, i nie są zaliczane na poczet tych limitów.

			„Minister ds. Finansów w porozumieniu z Komitetem Stabilności Finansowej może zmniejszyć poziom zabezpieczenia listów zastawnych, o którym mowa w zdaniu pierwszym do 102%.”	
18.	Art. 18	ZBP	Przepis wymaga, aby środki tworzące nadwyżkę, o których mowa w ust. 3a oraz szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji, były uwzględnione w określaniu wszystkich kwot, o których mowa w art. 18 ust 1 do 3a czyli: kalkulacji nadzabezpieczenia (art. 18 ust 1 i 1a,), pokrycia odsetkowego (ust 2), aktywach zastępczych (ust 3) i nadwyżce utrzymywanej zgodnie z ust 3a. Odesłanie jest zatem zbyt szerokie i nie jest jasne jak i w czym je uwzględniać (np. koszty programu w niezabezpieczeniu czy też buforze). Sugerujemy korektę i odniesienie się do uwzględnienia szacowanych kosztów utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowanych kosztów administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji w nowym przepisie Projektu tj. art. 17 a. Jak wydaje się taka konstrukcja byłaby zgodna z intencją prawodawcy unijnego na gruncie art. 15 Dyrektywy [Wymogi dotyczące pokrycia] Ze względu na różnorodność metod eksperckich stosowanych przy szacowaniu kosztów utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowaniu kosztów administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji postuluje się wprowadzenie możliwości uwzględniania tych kosztów na poziomie ryczałtowym. Z uwagi na konieczność przeprowadzenia pogłębionych konsultacji uzasadnione wydaje się nadanie opcjonalnej delegacji ustawowej dla Ministra Finansów do określenia ryczałtowej kwoty tych kosztów. W tym celu w art. 18 ust. 4 Ustawy należy dodać zdanie: <i>„Minister Finansów może po konsultacji z Komisją Nadzoru Finansowego określić ryczałtową kwotę kosztów utrzymania programu emisji listów zastawnych i administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji.”</i> Jest to zgodne z wymogami Dyrektywy CB - art. 15 ust 3 in fine wyrażnie taką możliwość dopuszcza.	Uwaga uwzględniona Uwaga nieuwzględniona. W propozycji nie przedstawiono ustawowych założeń do ustalenia kosztu w formie postulowanego ryczałtu.
19.	Art. 18 ust. 3 pkt 3	KNF	W zakresie art. 1 pkt 15 lit. c odnośnie do zawartego w nim pojęcia banku krajowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 uPrb proponujemy posługiwanie się jednolicie pojęciem instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, gdyż naszym zdaniem instytucja kredytowa w rozumieniu rozporządzenia obejmuje również bank krajowy w rozumieniu uPrb.	Uwaga uwzględniona Odwołano się do definicji ze słowniczka ustawy – Prawo bankowe, co zapewnia spójność w zakresie stosownych pojęć.

20.	Art. 18 ust. 3a, 3aa, ust. 3c i 3d	KNF	W zakresie art. 1 pkt 15 proponujemy nie wprowadzać zmian w art. 18 w zakresie modyfikacji ust. 3a oraz dodania ust. 3aa, 3c i 3d dopóki nie zostanie wprowadzona aktualizacja rozporządzenia delegowanego 2015/61 dotycząca kwestii uwzględniania w aktywach płynnych aktywów z nadwyżki pokrywających wypływy netto z tytułu listów zastawnych w horyzoncie 30 dni. Możliwość nieimplementowania przez państwa członkowskie art. 16 ust. 1-3 dyrektywy CBD wynika bezpośrednio z art. 16 ust. 4 dyrektywy CBD. O skorzystaniu z tej możliwości należy powiadomić Komisję Europejską i EBA. Jeżeli w opinii MF istnieje konieczność wprowadzenia zmian, proponujemy wykorzystanie propozycji redakcji zamieszczonej w załączonym tekście projektu Ustawy zawierającej modyfikacje zapewniające zgodność z CBD i rozporządzeniem delegowanym 2015/61. Jeżeli nie zostanie uwzględniona uwaga nr 11 w części dotyczącej niewprowadzania zmian w art. 18 ust. 3a, i dodania ust. 3aa, 3c i 3d, zasadne będzie ustalenie brzmienia art. 10, 11 i 12 w trybie roboczym, ponieważ ostateczne brzmienie tych przepisów determinowane jest docelowym rozwiązaniem w zakresie art. 18 ust. 3a.	Uwaga nieuwzględniona W opinii projektodawcy rozwiązania przyjęte w projekcie są zgodne z wymogami dyrektywy 2019/2162 w zakresie niezbędnej implementacji art. 16 dyrektywy. Dlatego też nie można zgodzić się z propozycją niewprowadzania zmian w art. 18 do czasu aktualizacji rozporządzenia delegowanego 2015/61.
21.	Art. 18a ust. 1 pkt 2	KNF	W zakresie art. 1 pkt 16 odnośnie do zawartego w dodawanym art. 18a ust. 1 pkt 2 pojęcia banku krajowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 uPrb proponujemy posługiwanie się jednolicie pojęciem instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, gdyż naszym zdaniem instytucja kredytowa w rozumieniu rozporządzenia obejmuje również bank krajowy w rozumieniu uPrb.	Uwaga uwzględniona (vide uwaga 19)
22.	Art. 18 ust. 1 pkt 4	KNF	W zakresie art. 1 pkt 16 odnośnie do dodawanego art. 18a ust. 1 pkt 4 zgodnie z brzmieniem projektu Ustawy, umowa instrumentu pochodnego powinna przewidywać jej przedłużenie w przypadku wszczęcia resolution banku hipotecznego. Wątpliwości budzi brak określenia minimalnego okresu przedłużenia oraz dodatkowych warunków określających graniczny okres przedłużenia.	Uwaga nieaktualna w związku z uwzględnieniem uwagi nr. 23 i 24
23.	Art. 18 ust. 1 pkt 4	BFG	W odniesieniu do projektowanego art. 18a ust. 1 pkt 4 ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych (art. 1 pkt 16 projektu ustawy) pragniemy zwrócić uwagę, że w art. 11 ust. 1 lit. d dyrektywy CB, jest mowa o braku możliwości rozwiązania kontraktu na instrument pochodny w chwili wszczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub upadłości, tymczasem w projekcie ustawy jest mowa o przedłużeniu umowy o instrument pochodny z chwilą wszczęcia postępowania przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego.	Uwaga uwzględniona
24.	Art. 18a ust. 4	ZBP	Zgodnie z przepisem art. 11 ust 1 pkt d) Dyrektywy CB warunek ujęcia instrumentów pochodnych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie jest następujący: „kontraktów na instrumenty pochodne nie można rozwiązać z chwilą stwierdzenia	Uwaga uwzględniona w zakresie brzmienia art. 18a ust. 1 pkt 4.

			niewypłacalności instytucji kredytowej, która wyemitowała dane obligacje zabezpieczone, lub z chwilą wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji kredytowej”. Dyrektywa CB nie ustanawia zatem konieczności przedłużenia kontraktów o instrumenty pochodne, a jedynie wykluczenie możliwości ich rozwiązania z chwilą stwierdzenia niewypłacalności (upadłości) lub wszczęcia restrukturyzacji. Nieprawidłowy według nas jest zatem przepis, który stanowi, że umowa o instrument pochodny ma przewidywać przedłużenie tej umowy z chwilą wszczęcia postępowania przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego. Już obecnie w praktyce banków hipotecznych umowy o instrument pochodny, które mają być wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, zawierają klauzule wykluczające prawo rozwiązania umowy z powodu ogłoszenia upadłości. Gdyby miały przewidywać przedłużenie zrodziły by się wątpliwości na jakich warunkach i na jak długo ma nastąpić przedłużenie oraz konieczność sprecyzowania tego w umowie. Warunek określony w art. 18 ust 1 pkt 4 powinien być sformułowany następująco: <i>„4) umowa o instrument pochodny wyłącza prawo jej rozwiązania z chwilą wszczęcia postępowania przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego”.</i> Dodatkowo, jak już wskazywaliśmy w poprzednim stanowisku z dnia 26 stycznia 2021r., istnieje potrzeba wyłączenia art. 85 Ustawy Prawo Upadłościowe, który zezwala na rozwiązanie umowy ramowej po ogłoszeniu upadłości bez względu na zapisy umowy ramowej. Proponujemy dodanie w art. 18 a ust. 4 w brzmieniu: „Do instrumentów pochodnych wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych art. 85 Prawa upadłościowego nie stosuje się.”	Uwaga nieuwzględniona w zakresie – zmiany ustawy – Prawo upadłościowe. Nie przedstawiono szczegółowego uzasadnienia dla postulowanej zmiany, przy czym proponowane brzmienie przepisu nie jest wystarczające zważywszy na szereg aspektów objętych regulacjami art. 85 Prawa upadłościowego. Projekt stanowi o wyłączeniu uprawnienia do rozwiązania umowy o instrument pochodny z chwilą wszczęcia postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego.
25.	Art. 29 ust. 3	ZBP	Proponowane brzmienie art. 29 ust. 3 Ustawy sugeruje, że powiernik i firma audytorska wykonują czynności niezależnie od siebie. Tymczasem z art. 13 ust 3 Dyrektywy CB wynika, że podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie musi być odrębny i niezależny od instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone oraz od biegłego rewidenta tej instytucji kredytowej. Wydaje się więc, że chodzi o aspekt niezależności osobistej, a nie spełnianie funkcji niezależnie, obok firmy audytorskiej. Proponuje się następujące brzmienie tego przepisu:	Uwaga uwzględniona

			„3. Powiernik i jego zastępca są niezależni od firmy audytorskiej, o której mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415), badającej sprawozdanie finansowe tego banku hipotecznego.”	
26.	Art. 29 ust. 3	PIBR	Zaproponowane brzmienie dodawanego art. 29 ust. 3 ustawy zmienianej może budzić wątpliwości w zakresie realizacji postanowienia art. 13 ust. 3 dyrektywy 2019/2162, która nakłada wymóg, aby podmiot monitorujący (w polskim systemie prawnym – powiernik) był odrębny i niezależny od biegłego rewidenta danej instytucji kredytowej. Badania przez powiernika ksiąg rachunkowych i innych dokumentów niezależnie od firmy audytorskiej, nie można utożsamiać z niezależnością od firmy audytorskiej (biegłego rewidenta) badającej sprawozdanie finansowe banku hipotecznego. W naszej ocenie projekt zmian ustawy powinien określać przesłanki niezbędne do określenia niezależności powiernika i jego zastępcy lub przynajmniej podkreślać wymóg niezależności osób sprawujących funkcję powierniczą od firmy audytorskiej zaangażowanej w badanie. Proponujemy przynajmniej doprecyzowanie projektowanego art. 29 ust. 3 poprzez nadanie brzmienia: „3. Powiernik i jego zastępca wykonują czynności, o których mowa w art. 32 ust. 1, niezależnie od firmy audytorskiej, o której mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415), badającej sprawozdanie finansowe tego banku hipotecznego i są od tej firmy audytorskiej niezależni.”.	Uwaga uwzględniona.
27.	Art. 30 ust. 2	KNF	W zakresie art. 1 pkt 23 odnośnie do dodawanego art. 30 ust. 2 mając na względzie zapewnioną ustawowo niezależność powiernika (art. 29 ust. 1: „Powiernik i jego zastępca są niezależni i nie podlegają poleceniom organu, który ich powołał”) należy doprecyzować wymogi odnośnie do zawartości sporządzanego przez niego sprawozdania dla KNF.	Uwaga nieuwzględniona W projektowanym przepisie wskazano, iż sprawozdaniem objęty jest zakres zadań powiernika, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych.
28.	Art. 32 ust. 1	UODO	Art. 1 pkt 24 projektu ustawy wprowadza nowe brzmienie art. 32 ust. 1: „W celu wykonania zadań, o których mowa w art. 30 ust. 1, powiernik ma prawo badać w dowolnym czasie księgi rachunkowe, rejestry, plany i inne dokumenty banku.” - projektowana zmiana wprowadza zbyt szerokie uprawnienia powiernikowi. Rozwiązanie to wymaga zastosowania przepisów rozporządzenia 2016/679 (w tym	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że zmiana w art. 32 ust. 1 ma charakter wynikowy, polegający na korekcie odesłania do art. 30 ustawy. Przepis art. 32 w

			zasady zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości – art. 5 ust. 1 lit a), zasady ograniczenia celu - art. 5 ust. 1 lit. b) zasady minimalizacji danych – art. 5 ust. 1 lit. i dookreślenia powyższych projektowanych regulacji.	zmodyfikowanym brzmieniu ogranicza się wyłącznie do zmiany techniczno-redakcyjnej, co uwidacznia zaproponowane nowe brzmienie polecenia nowelizacyjnego w tym zakresie.
29.	Art. 33a ust. 1	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 proponujemy wydłużenie terminu 6 miesięcy zawartego w art. 33a ust. 1 do 12 miesięcy. CBD w art. 21 ust. 1 stanowi, że: „Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone składały właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 sprawozdania zawierające określone w ust. 2 informacje dotyczące programów emisji obligacji zabezpieczonych. Sprawozdania te składa się regularnie, jak również na żądanie tych właściwych organów. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące częstotliwość tej regularnej sprawozdawczości.”. Ilość informacji, które banki na podstawie art. 33c powinny przysyłać do UKNF jest znaczna, co może powodować konieczność zatrudnienia dodatkowych osób zarówno w Urzędzie jak i po stronie banków. W związku z tym propozycja UKNF, aby informacje te były przekazywane do Urzędu nie rzadziej niż co 12 miesięcy wydaje się być zasadną, tym bardziej, że informacje wymienione w art. 33c są na bieżąco monitorowane przez powiernika. Dodatkowo emitent ma szereg innych podobnych obowiązków sprawozdawczych wobec inwestorów, które przedstawia raz na kwartał.	Uwaga uwzględniona
30.	Art. 33a Art. 33c	ZBP	Częstotliwość dostarczania informacji przez banki hipoteczne do KNF i dokonywania oceny – postulat zmniejszenia do cyklu rocznego. „Art. 33a. 1. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny, nie rzadziej niż co sześć miesięcy, czy emitowanie listów zastawnych przez bank hipoteczny w ramach programu emisji listów zastawnych jest zgodne z przepisami niniejszej ustawy oraz wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi. Art. 33c. 1. Bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego co 6 miesięcy, nie później niż do dnia 30 czerwca oraz 31 grudnia, według stanu na ostatni dzień półrocza poprzedniego, informacje o [...]”: Określona w przepisie częstotliwość przedkładania informacji do KNF przez banki hipoteczne (co 6 miesięcy) jest nadmierna i będzie powodować obciążenie administracyjne dla banków hipotecznych, które są małymi organizacjami nie dysponującymi rozbudowanymi zasobami kadrowymi. W naszej opinii częstotliwość	Uwaga uwzględniona

			przekazywania informacji do KNF powinna zostać dostosowana do procesu BION, czyli przebiegać jeden raz w rok. Przepisy Dyrektywy CB nie określają częstotliwości takiej oceny nadzorczej, zgodnie z art. 21 Dyrektywy CB [Składanie sprawozdań właściwym organom] - Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone składały właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 sprawozdania zawierające określone w ust. 2 informacje dotyczące programów emisji obligacji zabezpieczonych. Sprawozdania te składa się regularnie, jak również na żądanie tych właściwych organów. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące częstotliwość tej regularnej sprawozdawczości. Tym samym uzasadnione jest ograniczenie cyklicznych obowiązków raportowych tym bardziej, że Komisja Nadzoru Finansowego dysponuje określonym w Projekcie uprawnieniem do żądania przedłożenia informacji podlegających cyklicznemu raportowaniu <i>ad hoc</i>.	
31.	Art. 33c ust. 1	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 proponujemy wydłużenie terminu 6 miesięcy zawartego w art. 33c ust. 1 do terminu 12 miesięcy (jak wyżej).	Uwaga uwzględniona
32.	Art. 33c ust. 1 pkt 2 i 3	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33c ust. 1 pkt 2 i 3 proponujemy nową treść pkt 2, która będzie konsumowała brzmienie w pkt 3 i 2.	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji przepisów.
33.	Art. 33c ust. 1 i 3	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33c ust. 1 i 3. Zwracamy uwagę, że niektóre ze wskazanych w ww. punktach informacji przekazywane są obecnie do KNF przez banki hipoteczne bądź to w ramach obowiązkowej sprawozdawczości bankowej, bądź za pośrednictwem powiernika, który przekazuje je do KNF, po uprzednim skontrolowaniu, w comiesięcznych odpisach wpisów w rejestrze zabezpieczenia listów zastawnych. Dodatkowo, zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 24 ust. 6 ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych, KNF ma możliwość ustalenia szerszych wymogów informacyjnych w zakresie wartości stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, poprzez określenie wzoru rejestru zabezpieczenia listów zastawnych (...). Jednakże zwracamy uwagę, że system sprawozdawczy obejmujący informacje analityczne dotyczące banków, w tym banków hipotecznych obsługiwany jest przez Narodowy Bank Polski, zaspokajając potrzeby informacyjne banku centralnego i UKNF, w tym także wynikające z projektu Ustawy. Dlatego też pożądane jest jedno źródło danych sprawozdawczych, które będzie	Uwaga uwzględniona przez modyfikację uzasadnienia.

			podlegało weryfikacji technicznej i merytorycznej. Wprowadzenie uprawnienia dla ministra właściwego ds. instytucji finansowych do opracowania stosownego rozporządzenia mogłoby powodować kolizję źródeł obowiązków sprawozdawczych oraz - w przypadku pozostawienia danych w systemie FINREP - konieczność prowadzenia trójstronnych ustaleń: UKNF, MF i NBP. Należy przy tym wskazać, że intencją prawodawcy unijnego było uporządkowane dotychczasowych praktyk nadzorczych w odniesieniu do banków hipotecznych.	
34.	Art. 33c ust. 1 pkt 6	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33c ust. 1 pkt 6 proponujemy nie powoływać się na art. 36 Prawa bankowego - vide uwaga do art. 12a (pkt 5 niniejszego pisma)*. W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33c ust. 1 pkt 6 proponujemy rozważenie dopisania obowiązku podawania informacji, o których mowa w CBD w art. 21 ust. 2 lit. f.: „w stosownych przypadkach, warunków dotyczących struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności zgodnie z art. 17.” – z uwagi na to, że polskie listy zastawne mają strukturę soft buletową, co wynika z art. 446 ust. 1. prawa upadłościowego.	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji przepisów Uwaga nieuwzględniona Przedmiotowy obowiązek informacyjny uwzględniony jest przepisach art. 3d ust. 1 pkt 6 Ustawy, które dotyczą udostępniania informacji inwestorom. W opinii projektodawcy przyjęte rozwiązania są wystarczające i nie ma konieczności wprowadzania ww. obowiązku wobec organu nadzoru – KNF, gdyż przedłużenie terminów zapadalności listów zastawnych nie zależy od dyskrejonalnego uznania emitentów, lecz wynika bezpośrednio z właściwych przepisów ustawowych.
35.	Art. 33d	ZBP	Art. 33d w zakresie kwartalnych obowiązków informacyjnych. Przepis ust 2 w/w artykułu zawiera delegację dla ministra właściwy do spraw instytucji finansowych, do określenia w drodze rozporządzenia, szczegółowego zakresu informacji, o których mowa w ust. 1, oraz sposobu ich prezentacji, mając w szczególności na względzie, aby informacje te umożliwiały inwestorom przeprowadzenie niezbędnej oceny ryzyka związanego z danym programem emisji listów zastawnych.	Uwaga nieuwzględniona Projektowane przepisy określają wymogi odnośnie do zakresu (rodzaju) informacji udostępnianych inwestorom, nie przesądzając formy ich ujawniania przez banki hipoteczne. Zgodnie z uzasadnieniem, projektowany art. 33d ust. 2

* Uwaga nr 16.

			Wskazujemy ponownie na ryzyko dublowania wymogów ujawnień wynikających z wymogów raportowych ECBC (tzw. format HTT) – format oczekiwany przez inwestorów. Z punktu widzenia obciążeń raportowych banków hipotecznych optymalne rozwiązanie powinno zakładać, aby pozostawić wymagania informacyjne wymagane Dyrektywą CB, określone w art. 33h ust. 1 Ustawy, ale aby mogły one być raportowane zgodnie z dotychczasowym standardem ECBC (HTT), który jest oczekiwany przez inwestorów jako powszechnie stosowany standard rynkowy. W innym przypadku konieczne będzie raportowanie w dwóch formatach, a zakres informacji jest niemal identyczny (z pewnymi wyjątkami).	wskazuje, iż szczegółowy zakres informacji przekazywanych przez banki hipoteczne, o którym mowa w art. 33d ust. 1, oraz sposób ich prezentacji może zostać określony w drodze aktu wykonawczego wydawanego przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego. Powyższe rozwiązanie w postaci fakultatywnego upoważnienia ustawowego pozwoli na możliwie szybkie dostosowanie zakresu udostępnianych informacji do ewentualnych nowych standardów ujawniania informacji o programach emisji listów zastawnych na poziomie europejskim, a także do zmieniających się uwarunkowań rynkowych.
36.	Art. 33e ust. 1	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33e ust. 1 znajduje zastosowanie uwaga do art. 12a - dot. art. 36 uPrb (pkt 5 niniejszego pisma).	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji przepisów
37.	Art. 33f ust. 1	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33f ust. 1 znajduje zastosowanie uwaga do art. 12a (pkt 5 niniejszego pisma)*.	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji przepisów
38.	Art. 33f	ZBP	Przepis art. 33f ust 3 pkt 2 ustanawia możliwość nałożenia kary o charakterze administracyjnym na członka zarządu banku hipotecznego. Kara może sięgnąć kwoty 20 mln zł. Uznajemy, biorąc pod uwagę polskie realia, że kara ta nie jest zgodna z wymaganiem zawartym w Dyrektywie CB, która wskazuje, że środki mają być zarówno odstraszające jak i proporcjonalne. Proponujemy zastąpienie górnej kwoty kary wskazaniem na X-krotność wynagrodzenia członka zarządu jako limit kary. W naszym przekonaniu przemawia za tym zasada proporcjonalności. Ponadto Dyrektywa CB (art. 23 ust 1 in fine) zezwala, aby państwa członkowskie zdecydowały, że nie ustanowią sankcji administracyjnych ani innych środków administracyjnych za naruszenia	Uwaga nieuwzględniona W zakresie ustanawiania sankcji administracyjnych dyrektywa 2019/2162 pozostawia ich wprowadzenie do uznania państw członkowskich (vide art. 23 ust. 1 akapit ostatni)

			podlegające sankcjom karnym na mocy prawa krajowego. W takich przypadkach państwa członkowskie przekazują Komisji treść odnośnych przepisów prawa karnego. Część naruszeń objętych sankcjami mieści się w dyspozycji przepisu karnego zawartego w art. 37 Ulzbb⁵. Zwraca uwagę w szczególności dysproporcja przewidzianych ustawą sankcji za naruszenie postanowień Ustawy - kary grzywny w wysokości 50 tys. zł za przestępstwo nielegalnej emisji listów zastawnych określone art. 37 Ustawy, w porównaniu z proponowaną sankcją administracyjną za skutki działań lub zaniechań, które przecież nie mają przestępczego charakteru.	
39.	Art. 33h	UODO	Organ nadzorczy zwraca także uwagę na art. 1 pkt 25 projektu ustawy dodający art. 33h ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych, dotyczący w ust. 2 przekazywania do publicznej wiadomości oraz okresu publikacji m.in. informacji o „(...) imieniu i nazwisku członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie (...)”. Z art. 24 ust. 8 zd 2. Dyrektywy 2019/21622 wynika, że dane osobowe zawarte w opublikowanych informacjach zatrzymuje się na oficjalnej stronie internetowej tylko przez okres niezbędny i zgodny z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych osobowych. Projektodawca przedstawił co prawda w uzasadnieniu do projektu odniesienie do zamieszczania przedmiotowych informacji przez „okres nie dłuższy niż rok”, jednakże organ nadzorczy wskazuje na art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, który reguluje obowiązek dokonania – także w związku z tworzeniem przepisów regulujących operację lub zestaw operacji przetwarzania – ocenę skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych. Taka ocena skutków ochrony danych powinna być dokonywana ze względu na rodzaj przetwarzania, w szczególności następujący przy użyciu nowych technologii, ale także gdy charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania z dużym prawdopodobieństwem mogą powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób. Należy wykazać niezbędność przetwarzania określonych kategorii danych osobowych we wskazanym konkretnie celu i zakresie. Art. 35 ust. 7 rozporządzenia 2016/679	Uwaga nie wydaje się zasadna. Projektodawca wskazał w uzasadnieniu przepisy rozporządzenia RODO, które zostały uwzględnione w ramach proponowanych zasad udostępniania na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego danych dotyczących osoby odpowiedzialnej za naruszenie prawa. Jak podkreślono, przeprowadzona analizy skutków przetwarzania danych dla ochrony danych osobowych, obejmowała m. in. zgodność z art. 5, art. 6, art. 13-15 i art. 23 rozporządzenia RODO. W konsekwencji, w ocenie projektodawcy przyjęte rozwiązania stanowią niezbędny i proporcjonalny środek, który zapewnia realizację ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym. Do przedmiotowych

⁵ Art. 37 Ulzbb „1. Kto dokonuje emisji listów zastawnych nie będąc do tego uprawniony lub przy emisji narusza obowiązki określone w art. 17-19, art. 22-24 i art. 33a, lub nie będąc uprawniony do emitowania listów zastawnych emitowane papiery wartościowe określa nazwą „list zastawny” lub inną nazwą, która zawiera te wyrazy, podlega grzywnie do 50 000 zł i karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.”.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu osoby prawnej.

3. Jeżeli sprawca nieumyślnie dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 lub 2, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

			wskazuje minimalny zakres oceny skutków. Zasadnym zatem jest zwrócenie uwagi Projektodawcy na to, że uzasadnionym jest by tego rodzaju rozwiązanie poprzedzone było przeprowadzeniem oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych, ich wpływu na prywatność, już w ramach oceny skutków regulacji w związku z przyjęciem podstawy prawnej przetwarzania danych osobowych.	wyjaśnień nie zgłoszono zastrzeżeń w uwadze PUODO. Niezależnie od powyższego, pragniemy zauważyć, że przywołany w uwadze art. 35 ust. 1 RODO dotyczy określonych obowiązków administratora, przy czym projektowany art. 33h ust. 2 stanowi obligatoryjną implementację właściwych przepisów dyrektywy, które nie mają charakteru opcjonalnego.
40.	Art. 33h ust. 1 pkt 1	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33h ust. 1 pkt 1 znajduje zastosowanie uwaga do art. 12a (pkt 5 niniejszego pisma).	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji przepisów
41.	Art. 33i	KNF	W zakresie art. 1 pkt 25 w odniesieniu do dodawanego art. 33i znajduje zastosowanie uwaga do art. 12a (pkt 5 niniejszego pisma).	Uwaga nieaktualna w świetle modyfikacji przepisów
Art. 3 projektu – ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe				
42.	Art. 31 ust. 2 pkt 2	KNF	W zakresie art. 3 pkt 1 w odniesieniu do nowelizowanego art. 31 ust. 2 pkt 2 uważamy, iż dodanie tego fragmentu jest zbędne. Program działalności musi uwzględniać zakres działalności określony w zezwoleniu, o którym mowa w art. 34 ust. 1 uPrb oraz projekcie statutu, a następnie w statucie banku.	Uwaga uwzględniona
43.	Art. 36 ust. 2b	KNF	W zakresie art. 3 pkt 2 w odniesieniu do dodawanego art. 36 ust. 2b uważamy, że przepis jest zbędny, gdyż zezwolenie wydaje się po stwierdzeniu m.in. że bank jest należycie przygotowany organizacyjnie do rozpoczęcia działalności (art. 36 ust. 3 pkt 1 uPrb). Oznacza to, że musi m.in. przedstawić wszystkie wymagane prawem regulacje wewnętrzne. Należy też zauważyć, że regulamin ustalania bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości podlega odrębnej procedurze, przewidzianej w art. 22 ust. 5 ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych.	Uwaga nieuwzględniona Przepis art. 36 ust. 2b wyraźnie określa obowiązki banku hipotecznego w związku dokonywaniem przez Komisję Nadzoru Finansowego oceny przygotowania banku hipotecznego do realizacji programu emisji listów zastawnych.
Art. 9 projektu				
44.	Art. 9	ZBP	Art. 9. stanowi, że pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powiernik składa nie później niż do dnia 31 marca 2022 roku, przy czym sprawozdanie to obejmuje okres od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2021 r.	Uwaga nie wydaje się aktualna w świetle modyfikacji przepisów.

			Należy zwrócić uwagę, że regulacja jest nadmiarowa, gdyż Dyrektywa CB nakazuje pełne stosowanie przepisów od 8 lipca 2022 roku. W ocenie sektora pierwsze sprawozdanie powiernika, które ma dotyczyć roku 2021 będzie przedwczesne. Powiernicy będą mieli zbyt mało czasu na przygotowanie się do wykonania tego obowiązku.	
Art. 10, 11 i 12 projektu				
45.	Art. 10,11,12	ZBP	W naszej ocenie przepisy przejściowe w proponowanym brzmieniu są niemożliwe do zastosowania. Wynika to z ustawowo przyjętego w polskim systemie bankowości hipotecznego modelu, w którym wszystkie listy zastawne emitowane na podstawie rejestru czy to hipotecznych LZ czy publicznych LZ są powiązane z jednym, nieograniczonym czasowo, ale istniejącym przez cały czas działania banku hipotecznego i do tego zmiennym w czasie („żyjącym”), rejestrem zabezpieczenia listów zastawnych. Z założenia wszyscy nabywcy listów zastawnych niezależnie od czasu emisji ich papierów, znajdują się w tej samej sytuacji z punktu widzenia zabezpieczenia emisji (puli aktywów stanowiących zabezpieczenie). Ustawa nie przewiduje możliwości utworzenia większej ilości rejestrów odseparowujących konkretne pule aktywów np. z punktu widzenia czasu emisji. Wskazane przepisy tymczasem zakładają jakoby możliwe było przyporządkowanie do konkretnych listów, w zależności od czasu ich emisji, odrębnych rejestrów zabezpieczenia o różnym składzie aktywów i przynależnym do niego buforze. Przykład 1: papiery wartościowe emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego (art. 3 ust. 2 pkt 4) będą stanowić zabezpieczenie wszystkich listów, zarówno wyemitowanych przed 8 lipca 2022, jak i wyemitowanych również później – ze względu na prowadzenie jednego rejestru zabezpieczenia publicznych listów zastawnych nie jest możliwe rozdzielenie tego na poszczególne emisje. Przykład 2: Problematiczna jest kwestia rozróżnienia aktywów zastępczych dla emitowanych listów (art. 18 ust 3) czy utrzymywania nadwyżki z art. 18 ust. 3a odrębnie dla listów emitowanych przed 8 lipca 2022 r. i emitowanych od 8 lipca 2022 r., aż do czasu zapadalności ostatnich listów emitowanych przez 8 lipca 2022 r.. Zwracamy uwagę, że np. dla 5-letnich listów zastawnych wyemitowanych w dniu 1 lipca 2022 r. dotychczasowe przepisy miałyby wówczas zastosowanie aż do dnia ich zapadalności, czyli do 1 lipca 2027 r.. Takie rozwiązanie opóźnia dostosowanie do	Uwaga uwzględniona

			nowych przepisów, a ze względu na zróżnicowany termin zapadalności listów zastawnych emitowanych przez banki hipoteczne nie sprzyja pewności obrotu i przejrzystości informacji o emisjach, dodatkowo nakładając, jak się wydaje, zbędne, podwójne obowiązki.	
46.	Art. 14	KNF	Poddajemy pod rozagę dodanie przepisu wprowadzającego termin dla banków na dostosowanie do nowelizowanych przepisów	Uwaga uwzględniona przez wydłużenie terminu wejścia w życie projektu do 8 lipca 2022 r.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH 1):		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE		
Legenda: Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw – dalej „projekt” Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych – dalej ULZiBH N – przepis z dyrektywy jest opcją albo już jest zawarty w obecnej ULZiBH i innych przepisach lub nie wymaga wdrożenia				
Jedn. red.	Treść przepisu UE 3)	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)
TYTUŁ I PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE				
Art. 1	Przedmiot			
	Niniejszą dyrektywą ustanawia się następujące przepisy dotyczące ochrony inwestorów, regulujące: 1) wymogi dotyczące emisji obligacji zabezpieczonych; 2) cechy strukturalne obligacji zabezpieczonych; 3) nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi; 4) wymogi dotyczące publikowania informacji dotyczących obligacji zabezpieczonych.	T	art. 1 ULZiBH	
Art. 2	Zakres stosowania			
	Niniejszą dyrektywę stosuje się do obligacji zabezpieczonych emitowanych przez instytucje kredytowe mające siedzibę w Unii.	T	Art. 3 ust. 1 i 2 ULZiBH	Bank hipoteczny, będący emitentem listów zastawnych, jest wyspecjalizowaną hipoteczną instytucją kredytową w rozumieniu dyrektywy.
Art. 3	Definicje			
	Na potrzeby niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje: 1) „obligacja zabezpieczona” oznacza zobowiązanie dłużne wyemitowane przez instytucję kredytową zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi obowiązkowe wymogi niniejszej dyrektywy i zabezpieczone aktywami stanowiącymi zabezpieczenie,	T	art. 1 pkt 2 projektu (dodawany w dziale II art. 2a i 2b)	W dziale II dodaje się art. 2a i art. 2b w brzmieniu: „Art. 2a. List zastawny jest dłużnym papierem wartościowym wyemitowanym przez bank hipoteczny zgodnie z przepisami ustawy, który jest zabezpieczony aktywami stanowiącymi zabezpieczenie listów zastawnych, względem których posiadaczom listów zastawnych przysługuje bezpośrednio roszczenie

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

względem których inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone bezpośrednio przysługuje roszczenie jako wierzycielom uprzywilejowanym;			zarówno do osobnej masy upadłości wyodrębnionej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228, z późn. zm.), jak i do banku hipotecznego. Art. 2b. Bank hipoteczny może emitować hipoteczne listy zastawne i publiczne listy zastawne.”
2) „program emisji obligacji zabezpieczonych” oznacza cechy strukturalne emisji obligacji zabezpieczonych określone przepisami ustawowymi i warunkami umownymi zgodnie z zezwoleniem udzielonym instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;	T	art. 1 pkt 8 projektu (dodawany art. 12a) art. 7 projektu (zmiana brzmienia w art. 6a ust. 2 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego - uzupełnienie zakresu dotychczasowych odwołań dotyczących emisji listów zastawnych przez BGK)	Vide wyjaśnienia do art. 19 Dyrektywy. W art. 6a ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku emisji listów zastawnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 1–8, art. 12a ust. 3 oraz art. 17–34 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz.).”
3) „pula aktywów stanowiących zabezpieczenie” oznacza jasno określony zbiór aktywów zabezpieczających zobowiązania spłaty z tytułu obligacji zabezpieczonych, wyodrębnionych od innych aktywów będących w posiadaniu instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;	T	art. 1 pkt 1 projektu (dodanie w art. 2 ULZiBH pkt 8)	W art. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3-8 w brzmieniu: „8) „puli aktywów stanowiących zabezpieczenie” – należy przez to rozumieć aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”
4) „aktywa stanowiące zabezpieczenie” oznaczają aktywa zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;	T	art. 1 pkt 1 projektu (dodanie w art. 2 ULZiBH pkt 4)	W art. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3-8 w brzmieniu: „4) „aktywach stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych” – należy przez to rozumieć aktywa podstawowe, aktywa zastępcze oraz instrumenty pochodne, o których mowa w art. 18a;”
5) „aktywa zabezpieczające” oznaczają aktywa rzeczowe i aktywa w postaci ekspozycji, które zabezpieczają aktywa stanowiące zabezpieczenie;	T	Art. 3 ust. 1 i 2 ULZiBH	Obecnie obowiązujące przepisy ULZiBH określają zakres aktywów rzeczowych i ekspozycji, do których odwołuje się przedmiotowa definicja dyrektywy.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

6) „wyodrębnienie” oznacza działania prowadzone przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone w celu identyfikacji aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz prawnego umieszczenia ich poza zasięgiem roszczeń wierzycieli innych niż inwestorzy nabywający obligacje zabezpieczone i kontrahenci instrumentów pochodnych;	T	art. 24 ULZiBH	
7) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;	T	art. 2 i art. 4 ust. 1 pkt 1 i 17 ustawy - Prawo bankowe	
8) „wyspecjalizowana hipoteczna instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową, która finansuje kredyty wyłącznie lub głównie poprzez emisję obligacji zabezpieczonych oraz która jest uprawniona na mocy prawa wyłącznie do udzielania kredytów hipotecznych i kredytów na rzecz sektora publicznego i nie jest uprawniona do przyjmowania depozytów pieniężnych, lecz przyjmuje od klientów inne środki podlegające zwrotowi;	T	art. 12 i 15 ULZiBH	
9) „automatyczne przyspieszenie” oznacza sytuację, w której obligacja zabezpieczona automatycznie staje się natychmiastowo wymagalna i płatna w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji emitenta, a inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone przysługuje możliwe do wyegzekwowania roszczenie o zwrot środków wcześniej niż w pierwotnym terminie zapadalności;	T		ULZBH, jak i projekt nie przewidują automatycznego przyspieszenia. Obecne prawo upadłościowe przewiduje przedłużenie terminu wymagalności zobowiązań z listów zastawnych z dniem ogłoszenia upadłości banku hipotecznego (art. 446 i nast.).
10) „wartość rynkowa” oznacza – do celów nieruchomości – wartość rynkową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 76 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;	T		ULZBH, jak i projekt posługują się pojęciem „bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości”.
11) „bankowo-hipoteczna wartość nieruchomości” oznacza – do celów nieruchomości – bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 74 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;	T	art. 2 pkt 1 ULZiBH	
12) „aktywa podstawowe” oznaczają dominujące aktywa stanowiące zabezpieczenie, które decydują o charakterze puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;	T	art. 1 pkt 1 projektu (dodanie w art. 2 ULZiBH pkt 3)	W art. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3-8 w brzmieniu: „3) „aktywach podstawowych” – należy przez to rozumieć: a) wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczone hipotekami – w przypadku hipotecznych listów zastawnych, b) wierzytelności, o których mowa w art. 3 ust. 2 – w przypadku publicznych listów zastawnych;”
13) „aktywa zastępcze” oznaczają aktywa stanowiące zabezpieczenie, które przyczyniają się do spełnienia wymogów dotyczących pokrycia, inne niż aktywa podstawowe;	T	art. 1 pkt 1 projektu	W art. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3-8 w brzmieniu:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

			(dodanie w art. 2 ULZiBH pkt 5)	„5) „aktywach zastępczych” – należy przez to rozumieć środki banku hipotecznego, o których mowa w art. 18 ust. 3;”
14) „nadzabezpieczenie” oznacza cały ustawowy, umowny lub dobrowolny poziom zabezpieczenia, który wykracza poza wymóg dotyczący pokrycia określony w art. 15;	T	art. 1 pkt 1 projektu (dodanie w art. 2 ULZiBH pkt 7)		W art. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3-8 w brzmieniu: „7) „nadzabezpieczeniu” – należy przez to rozumieć poziom zabezpieczenia listów zastawnych wyższy niż łączna nominalna wartość znajdujących się w obrocie odpowiednio hipotecznych albo publicznych listów zastawnych;”
15) „wymogi dotyczące dopasowania finansowania” oznaczają przepisy nakładające obowiązek dopasowania przepływów pieniężnych między wymagalnymi aktywami i zobowiązaniami poprzez zapewnienie w drodze warunków umownych, by płatności od kredytobiorców i kontrahentów instrumentów pochodnych były wymagalne przed dokonaniem płatności na rzecz inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone i kontrahentów instrumentów pochodnych, by otrzymywane kwoty były przynajmniej równe pod względem wartości kwotom przypadającym do zapłaty na rzecz inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone i kontrahentów instrumentów pochodnych, oraz by kwoty otrzymane od kredytobiorców i kontrahentów instrumentów pochodnych były zaliczane do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 16. ust. 3 do czasu wymagalności płatności na rzecz inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone i kontrahentów instrumentów pochodnych;	T			ULZiBH, jak i projekt, nie posługuje się tym pojęciem, niezbędne wymogi zawarte są w obowiązujących, jak i projektowanych przepisach.
16) „wypływ płynności netto” oznacza wszystkie wypływy płatności wymagalne w danym dniu, w tym płatności z tytułu kwoty głównej i odsetek oraz płatności z tytułu instrumentów pochodnych w ramach programu emisji obligacji zabezpieczonych, po odliczeniu wszystkich wpływów płatności wymagalnych w tym samym dniu w odniesieniu do roszczeń dotyczących aktywów stanowiących zabezpieczenie;	T	art. 18 ust. 3a ULZiBH		
17) „struktura przewidująca możliwość przedłużenia terminu zapadalności” oznacza mechanizm, który przewiduje możliwość przedłużenia planowego terminu zapadalności obligacji zabezpieczonych o wcześniej określony czas oraz w przypadku wystąpienia konkretnego zdarzenia aktywującego;	T	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 7b)		Po art. 7a dodaje się art. 7b w brzmieniu: „Art. 7b. 1. Przedłużenie terminu wykupu emitowanych listów zastawnych jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku: 1) ogłoszenia upadłości banku hipotecznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe; 2) wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				1) z dniem wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego terminy wykupu wyemitowanych listów zastawnych ulegają przedłużeniu o 12 miesięcy; 2) odsetki od wierzytelności z listów zastawnych wypłaca się w sposób i terminach określonych w warunkach emisji.”
18) „nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi” oznacza nadzór nad programami emisji obligacji zabezpieczonych zapewniający zgodność z wymogami mającymi zastosowanie do emisji obligacji zabezpieczonych oraz egzekwowanie tych wymogów;	T	art. 11 projektu (nowelizowany art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym)	Art. 11. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059 oraz z 2021 r. poz. 680, 815, 1598 i 2140) w art. 1 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) nadzór bankowy, sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447 oraz z 2022 r. poz. ...), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027, z 2021 r. poz. 1598 oraz z 2022 r. poz. 22), ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz.), ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2021 r. poz. 102, 680 i 2140) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”;	
19) „kurator” oznacza osobę lub podmiot wyznaczone do zarządzania programem emisji obligacji zabezpieczonych w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone w ramach tego programu lub w przypadku uznania takiej instytucji kredytowej za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE lub, w wyjątkowych okolicznościach, gdy odpowiedni właściwy organ stwierdzi poważne zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania danej instytucji kredytowej;	T	art. 443 ustawy - Prawo upadłościowe		
20) „restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja” oznacza restrukturyzację i uporządkowaną likwidację zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/59/UE;	T	art. 1 pkt 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz		

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

			przymusowej restrukturyzacji	
	21) „grupa” oznacza grupę zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 138 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;	T		Projekt nie posługuje się tym pojęciem (art. 8 Dyrektywy dotyczący wewnątrzgrupowych struktur ma charakter opcji i nie został zaimplementowany w projekcie).
	22) „przedsiębiorstwa publiczne” oznaczają przedsiębiorstwa publiczne zdefiniowane w art. 2 lit. b) dyrektywy 2006/111/WE.	T		Art. 6 ust 1 lit c Dyrektywy dopuszcza jako kwalifikujące się aktywa stanowiące zabezpieczenie również aktywa w postaci kredytów udzielanych przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowanych przez te przedsiębiorstwa., z zastrzeżeniem wypełnienia określonych w Dyrektywie warunków. Projekt nie wprowadza tego rodzaju aktywów w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych, zdefiniowanych w art. 2 pkt 22.
TYTUŁ II CECHY STRUKTURALNE OBLIGACJI ZABEZPIECZONYCH				
ROZDZIAŁ 1 Podwójny regres i wyłączenie automatycznego przyspieszenia spłaty w przypadku niewypłacalności				
Art. 4	Podwójny regres			
	1.Państwa członkowskie ustanawiają przepisy, na mocy których inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone i kontrahentom instrumentów pochodnych, które spełniają wymogi art. 11, przysługują następujące roszczenia:	T	art. 1 pkt 2 projektu (dodawany art. 2a)	Prawo podwójnego regresu uwzględnione zostało w projektowanej definicji listu zastawnego (dodawany art. 2a). Postępowanie upadłościowe wobec banków hipotecznych regulują przepisy Tytułu II, Działu II ustawy - Prawo upadłościowe.
	a) roszczenie wobec instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;		j/w	
	b) w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone – roszczenie uprzywilejowane dotyczące kwoty głównej i wszelkich narosłych i przyszłych odsetek z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie;		j/w	
	c) w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone oraz w przypadku gdy roszczenie uprzywilejowane, o którym mowa w lit. b), nie może być w pełni zaspokojone – roszczenie wobec masy upadłościowej tej instytucji kredytowej, które ma taki sam stopień uprzywilejowania jak roszczenia zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli instytucji kredytowej ustalonych zgodnie z krajowymi przepisami regulującymi stopień uprzywilejowania w zwykłym postępowaniu upadłościowym.	T	art. 6 pkt 2 i 5 projektu (zmiana art. 442 i 448 ustawy - Prawo upadłościowe)	Art. 6. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1080, 1177 i 1598) wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 442 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W razie ogłoszenia upadłości banku hipotecznego osobną masę upadłości, która służy zaspokojeniu roszczeń wierzycieli z listów zastawnych oraz roszczeń z tytułu umów o instrument pochodny, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, tworzą.” Art. 448 otrzymuje brzmienie: „Art. 448. Z osobnej masy upadłości zaspokajają się kolejno:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				1) koszty likwidacji osobnej masy upadłości, które obejmują także wynagrodzenie kuratora, oraz odsetki i inne należności uboczne z listów zastawnych oraz z tytułu okresowych płatności odsetkowych dokonywanych w ramach instrumentów pochodnych; 2) roszczenia z listów zastawnych według ich wartości nominalnej oraz roszczenia z tytułu instrumentów pochodnych.”
	2.Roszczenia, o których mowa w ust. 1, ograniczone są do pełnej wysokości zobowiązań spłaty z tytułu obligacji zabezpieczonych.		j/w	
	3.Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, w przypadku niewypłacalności wyspecjalizowanej hipotecznej instytucji kredytowej państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy przyznające inwestorom nabywającym obligacje zabezpieczone i kontrahentom instrumentów pochodnych, które spełniają wymogi art. 11, roszczenie uprzywilejowane w stosunku do roszczenia zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli tej wyspecjalizowanej hipotecznej instytucji kredytowej ustalonych zgodnie z krajowymi przepisami regulującymi stopień uprzywilejowania w zwykłym postępowaniu upadłościowym ale podporządkowane w stosunku do roszczeń wszelkich innych wierzycieli uprzywilejowanych.		j/w	
Art. 5	Wyłączenie automatycznego przyspieszenia spłaty obligacji zabezpieczonych w przypadku niewypłacalności			
	Państwa członkowskie zapewniają, aby zobowiązania spłaty z tytułu obligacji zabezpieczonych nie podlegały automatycznemu przyspieszeniu z chwilą stwierdzenia niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone lub z chwilą wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji kredytowej. PL Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 328/40	T	Art. 446 ust. 1 ustawy - Prawo upadłościowe.	
ROZDZIAŁ 2 Pula aktywów stanowiących zabezpieczenie i pokrycie				
Sekcja I Kwalifikujące się aktywa				
Art. 6	Kwalifikujące się aktywa stanowiące zabezpieczenie			
	1.Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby obligacje zabezpieczone były przez cały czas zabezpieczone:	T	art. 3 ULZiBH	
	a) aktywami stanowiącymi kwalifikujące się aktywa zgodnie z art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone spełnia wymogi określone w art. 129 ust. 1a–3 tego rozporządzenia;	T	j/w	Regulacje zawarte w obecnym art. 3 ULZiBH spełniają wymogi kwalifikujących się aktywów stanowiących zabezpieczenie, określone w art. 6 ust 1 lit. a dyrektywy; dodatkowo doprecyzowany został przepis art. 18 ust. 3 pkt 3 ULZiBH.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				Znowelizowany w projekcie art. 3 ust. 2 pkt 4 dodatkowo rozszerza dotychczasowy zakres podstaw emisji listów zastawnych i jest spójny z rozwiązaniami art. 6 ust. 1 lit. a dyrektywy.
b) wysokiej jakości aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, które zapewniają, aby instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone przysługiwało roszczenie o zapłatę, o którym mowa w ust. 2, i które są zabezpieczone aktywami zabezpieczającymi, jak określono w ust. 3; lub	T	j/w		Listy zastawne emitowane na podstawie ULZiBH muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami, określonymi w art. 6 ust 1. lit a dyrektywy.
c) aktywami w postaci kredytów udzielonych przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowanych przez te przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem ust. 4 niniejszego artykułu.	T			Vide wyjaśnienia do art. 2 pkt 22 Dyrektywy: Art. 6 ust 1 lit c Dyrektywy dopuszcza jako kwalifikujące się aktywa stanowiące zabezpieczenie również aktywa w postaci kredytów udzielanych przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowanych przez te przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem spełnienia określonych w Dyrektywie warunków. Projekt nie wprowadza tego rodzaju aktywów w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych, zdefiniowanych w art. 2 pkt 22.
2.Roszczenie o zapłatę, o którym mowa w ust. 1 lit. b), musi spełniać następujące wymogi prawne:	T			Przepis ust. 2 odwołuje się do ust. 1 lit b w art. 6 dyrektywy. Listy zastawne emitowane na podstawie ULZiBH muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami, określonymi w art. 6 ust 1. lit a dyrektywy.
a) składnik aktywów stanowi roszczenie o zapłatę środków pieniężnych o minimalnej wartości możliwej do ustalenia przez cały czas, które jest ważne zgodnie z prawem i możliwe do wyegzekwowania, które nie jest objęte warunkami innymi niż warunek, by termin zapadalności upływał w przyszłości, i które jest zabezpieczone hipoteką, obciążeniem, zastawem lub inną formą zabezpieczenia;	T			j/w
b) hipoteka, obciążenie, zastaw lub inna forma zabezpieczenia roszczenia o zapłatę są możliwe do wyegzekwowania;	T			j/w
c) spełniono wszystkie wymogi prawne warunkujące ustanowienie hipoteki, obciążenia, zastawu lub innej formy zabezpieczenia roszczenia o zapłatę;	T			j/w
d) hipoteka, obciążenie, zastaw lub inna forma zabezpieczenia roszczenia o zapłatę umożliwiają instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone odzyskanie wartości roszczenia bez zbędnej zwłoki. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone oceniały możliwość wyegzekwowania roszczenia o zapłatę i możliwość upłynięcia	T			j/w

TABELA ZGODNOŚCI
Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

aktywów zabezpieczających, zanim włączą je do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie.			
3. Aktywa zabezpieczające, o których mowa w ust. 1 lit. b), muszą spełniać jeden z poniższych wymogów:	T		Przepis ust. 3 odwołuje się do ust. 1 lit. b w art. 6 dyrektywy. Listy zastawne emitowane na podstawie ULZiBH muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami, określonymi w art. 6 ust 1. lit. a dyrektywy.
a) w przypadku rzeczowych aktywów zabezpieczających istnieją standardy wyceny, które są powszechnie akceptowane przez ekspertów i odpowiednie dla danego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, a także istnieje publiczny rejestr, w którym wpisywane są prawo własności i roszczenia dotyczące tych rzeczowych aktywów zabezpieczających; albo	N		
b) w przypadku aktywów w postaci ekspozycji bezpieczeństwo i solidność kontrahenta ekspozycji wynika z uprawnień do poboru podatków lub ze stałego nadzoru publicznego nad kondycją operacyjną i wypłacalnością kontrahenta. Rzeczowe aktywa zabezpieczające, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, muszą przyczyniać się do pokrycia zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych do wysokości mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie ze wszystkimi wcześniejszymi zastawami i 70 % wartości tych rzeczowych aktywów zabezpieczających. Rzeczowe aktywa zabezpieczające, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, zabezpieczające aktywa, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie muszą spełniać wymogu limitu 70 % ani limitów określonych w art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jeżeli nie istnieje publiczny rejestr dla danego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu, państwa członkowskie mogą przewidzieć alternatywną formę poświadczenia prawa własności i roszczeń dotyczących tego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, w zakresie w jakim taka forma poświadczenia jest porównywalna z ochroną zapewnianą przez rejestr publiczny w takim sensie, że zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego umożliwia ona zainteresowanym osobom trzecim dostęp do informacji dotyczących identyfikacji obciążonego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, ustalenia prawa własności, udokumentowania i przyporządkowania obciążeń oraz możliwości wyegzekwowania zabezpieczeń wierzytelności.	N		

TABELA ZGODNOŚCI
Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

4.Do celów ust. 1 lit. c) obligacje zabezpieczone, których zabezpieczenie stanowią kredyty udzielone przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowane przez takie przedsiębiorstwa jako aktywa podstawowe, są objęte nadzabezpieczeniem w wysokości przynajmniej 10 % oraz muszą spełniać wszystkie następujące warunki:	N		Przepis art. 6 ust 4 dotyczy ust. 1 lit. c (aktywa w postaci kredytów udzielanych przedsiębiorstwom publicznym). Art. 6 ust 1 lit. c Dyrektywy dopuszcza również aktywa w postaci kredytów udzielanych przedsiębiorstwom publicznym lub gwarantowanych przez te przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem spełnienia określonych w Dyrektywie warunków.
a) przedsiębiorstwa publiczne świadczą podstawowe usługi publiczne na podstawie licencji, umowy koncesji lub innej formy powierzenia zadań przez organ publiczny;	N		j/w
b) przedsiębiorstwa publiczne są objęte nadzorem publicznym;	N		j/w
c) przedsiębiorstwa publiczne mają wystarczające zdolności generowania dochodu, zapewnione takim przedsiębiorstwom publicznym przez fakt, że: (i) posiadają one odpowiednią elastyczność w pobieraniu i zwiększaniu opłat i należności za świadczone usługi w celu zapewnienia przedsiębiorstwu stabilności finansowej i wypłacalności; ii)otrzymują one wystarczające dotacje na mocy ustawy, służące zapewnieniu im stabilności finansowej i wypłacalności w zamian za świadczenie podstawowych usług publicznych; lub (iii) zawarły one z organem publicznym umowy o przeniesieniu zysków i strat.	N		j/w
5.Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące metod i procedury wyceny rzeczowych aktywów zabezpieczających stanowiących zabezpieczenie aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b). Przepisy te zapewniają przynajmniej, aby:	T	art. 22 ULZBH	Zasady określania bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości określa art. 22 ULZiBH. Ekspertyzę bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, zgodnie z art. 22 ust. 3 pkt 2 ULZiBH, mogą wykonać, na zlecenie banku hipotecznego, w szczególności podmioty, o których mowa w art. 174 ust. 2 i 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (rzecznawcy majątkowi). Wymogi dla rzeczoznawców majątkowych określa ww. ustawa.
a)dla każdego składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających, w momencie włączenia składnika aktywów stanowiących zabezpieczenie do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, istniała bieżąca wycena równa lub niższa od wartości rynkowej lub bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości;	N		
b) wycena była przeprowadzana przez rzeczoznawcę mającego niezbędne kwalifikacje, umiejętności i doświadczenie; oraz	T	art. 175 ust. 1 i 2 ustawy o	Jak wskazano wcześniej, wymogi dla rzeczoznawców majątkowych określa ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

			gospodarce nieruchomościami	Zasady wykonywania zawodu przez rzeczoznawców majątkowych definiuje art. 175 tej ustawy. W przepisie ust. 1 i 2 wskazano, między innymi, że rzeczoznawca majątkowy jest zobowiązany do wykonywania czynności związanymi z określaniem wartości nieruchomości i sporządzaniem opracowań i ekspertyzy, zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów prawa i standardami zawodowymi, ze szczególną starannością właściwą dla zawodowego charakteru tych czynności oraz z zasadami etyki zawodowej, kierując się również zasadą bezstronności w wycenie nieruchomości. Rzeczoznawca majątkowy jest ponadto zobowiązany do stałego doskonalenia kwalifikacji zawodowych i dokumentowania tego obowiązku (ust. 2).
	c) rzeczoznawca był niezależny od procesu podejmowania decyzji kredytowych, w ocenie wartości składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających nie brał pod uwagę elementów spekulacyjnych oraz dokumentował wartość składnika rzeczowych aktywów zabezpieczających w przejrzysty i zrozumiały sposób.	T		j/w
	6.Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone wprowadziły procedury monitorowania, czy rzeczowe aktywa zabezpieczające stanowiące zabezpieczenie aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu, są odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania szkody, a roszczenie wynikające z ubezpieczenia jest wyodrębnione zgodnie z art. 12.	T	art. 1 pkt 16 projektu (dodawany art. 20a)	Po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu: „Art. 20a. Bank hipoteczny jest obowiązany opracować i wdrożyć procedury monitorowania utrzymywania ciągłości ubezpieczenia od zdarzeń losowych nieruchomości stanowiących zabezpieczenie wierzytelności banku hipotecznego emitującego listy zastawne, przez cały okres, w którym wierzytelności te są wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”
	7.Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone dokumentowały aktywa stanowiące zabezpieczenie, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), oraz zgodność ich polityki kredytowej z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszy artykuł.	N		
	8.Państwa członkowskie ustanawiają przepisy zapewniające dywersyfikację ryzyka w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie pod względem granularności i istotnej koncentracji aktywów, które nie kwalifikują się zgodnie z ust. 1 lit. a).	T		Przepis ust. 8 dotyczy wymogów w zakresie dywersyfikacji ryzyka w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, które nie kwalifikują się jako aktywa zgodnie z art. 6 ust. 1. lit. a. Listy zastawne emitowane na podstawie ULZiBH muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami, określonymi w art. 6 ust 1. lit a dyrektywy.
Art. 7	Aktywa zabezpieczające zlokalizowane poza Unią			
	1.Z zastrzeżeniem ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom kredytowym emitującym obligacje zabezpieczone na włączenie do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie aktywów zabezpieczonych aktywami zabezpieczającymi zlokalizowanymi poza Unią.	N		Przepis ma charakter opcji, której nie uwzględniono w projekcie.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	2.W przypadku, gdy państwa członkowskie zezwalają na włączenie aktywów, o których mowa w ust. 1, zapewniają ochronę inwestorów, wymagając od instytucji kredytowych weryfikowania, czy te aktywa zabezpieczające spełniają wszystkie wymogi określone w art. 6. Państwa członkowskie zapewniają, aby te aktywa zabezpieczające zapewniały poziom bezpieczeństwa podobny do poziomu bezpieczeństwa zapewnianego przez aktywa zabezpieczające zlokalizowane w Unii, oraz zapewniają aby upłynnienie tych aktywów zabezpieczających było możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej ze skutkiem równoważnym z upłynnieniem aktywów zabezpieczających zlokalizowanych w Unii.	N		j/w
Art. 8	Wewnątrzgrupowe struktury obejmujące pule obligacji zabezpieczonych			
	Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące wykorzystania wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pule obligacji zabezpieczonych, w ramach których obligacje zabezpieczone wyemitowane przez instytucję kredytową należącą do grupy („wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone”) wykorzystuje się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie na potrzeby zewnętrznej emisji obligacji zabezpieczonych przez inną instytucję kredytową należącą do tej samej grupy („zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone”). Przepisy te obejmują przynajmniej następujące wymogi:	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.
	a)wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone sprzedaje się instytucji kredytowej, która emituje zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone;	N		j/w
	b)wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone wykorzystuje się jako aktywa stanowiące zabezpieczenie w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie na potrzeby zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych i ujmuje się je w bilansie instytucji kredytowej, która emituje zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone;	N		j/w
	c) pula aktywów stanowiących zabezpieczenie zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych zawiera wyłącznie wewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone wyemitowane przez pojedynczą instytucję kredytową z danej grupy;	N		j/w
	d) instytucja kredytowa, która emituje zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone, zamierza sprzedać je inwestorom spoza grupy;	N		j/w
	e) zarówno wewnętrznie, jak i zewnętrznie emitowane obligacje zabezpieczone w momencie emisji kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej, o którym mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 2	N		j/w

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	rozporządzenia (UE) nr 575/2013, i są zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, o których mowa w art. 6 niniejszej dyrektywy;			
	f)w przypadku transgranicznych wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pulę obligacji zabezpieczonych aktywa stanowiące zabezpieczenie wewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych spełniają wymogi kwalifikowalności i pokrycia dotyczące zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych. Do celów akapitu pierwszego lit. e) niniejszego artykułu właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 mogą zezwolić, by w wewnątrzgrupowej strukturze obejmującej pulę obligacji zabezpieczonych dalej wykorzystywano obligacje zabezpieczone kwalifikujące się do stopnia 2. jakości kredytowej po zmianie, w wyniku której obniżyła się jakość kredytowa obligacji zabezpieczonych, pod warunkiem że te właściwe organy stwierdzą, że zmiana stopnia jakości kredytowej nie wynika z naruszenia wymogów uzyskania zezwolenia określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 19 ust. 2. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 powiadamiają następnie EUNB o każdej decyzji podjętej na podstawie niniejszego akapitu.	N		j/w
Art. 9	Wspólne finansowanie			
	1.Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie kwalifikujących się aktywów stanowiących zabezpieczenie powstałych w instytucji kredytowej i nabytych przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone jako aktywów stanowiących zabezpieczenie na potrzeby emisji obligacji zabezpieczonych. Państwa członkowskie regulują takie nabywanie, aby zapewnić spełnienie wymogów określonych w art. 6 i 12.	T	art. 12 pkt 3 ULZiBH	Przepisy art. 12 pkt 3 obecnej ULZiBH odpowiada treści art. 9 ust 1 dyrektywy. Wymogi ULZiBH stosuje się do kwalifikujących się aktywów stanowiących zabezpieczenie powstałych zarówno w banku hipotecznym, jak i nabytych przez bank hipoteczny emitujący listy zastawne.
	2.Bez uszczerbku dla wymogu określonego w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą zezwolić na przeniesienia na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zgodnie z dyrektywą 2002/47/WE.	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.
	3.Bez uszczerbku dla wymogu określonego w ust. 1 akapit drugi państwa członkowskie mogą również zezwolić na wykorzystanie aktywów powstałych w przedsiębiorstwie niebędącym instytucją kredytową jako aktywów stanowiących zabezpieczenie. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z tej możliwości, wprowadzają wymóg, aby	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone oceniła standardy przyznawania kredytów przedsiębiorstwa, w którym te aktywa stanowiące zabezpieczenie powstały, albo sama gruntownie oceniła wiarygodność kredytową kredytobiorcy.			
Art. 10	Skład puli aktywów stanowiących zabezpieczenie			
	Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, ustanawiając przepisy dotyczące składu pul aktywów stanowiących zabezpieczenie. Przepisy te w stosownych przypadkach określają warunki, na których instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone mogą zaliczyć do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie aktywa podstawowe o różnych właściwościach pod względem cech strukturalnych, okresu życia aktywów lub profilu ryzyka.	T	art. 24 ULZiBH	Art. 24 ULZiBH ustanawia zasady prowadzenia przez bank hipoteczny rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, do którego wpisywane są w odrębnych pozycjach wierzytelności banku hipotecznego oraz prawa i środki stanowiące podstawę emisji listów zastawnych. Rejestr zabezpieczenia listów zastawnych prowadzony jest odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych i dla publicznych listów zastawnych.
Art. 11	Instrumenty pochodne w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie			
	1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, zezwalając na zaliczenie instrumentów pochodnych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie tylko wtedy, gdy spełnione są przynajmniej następujące wymogi:	T	art. 1 pkt 15 projektu (dodawany art. 18a)	Po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu: „Art. 18a. 1. Instrument pochodny może być uwzględniony w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki: 1) umowa o instrument pochodny została zawarta w celu ograniczenia ryzyka walutowego lub ryzyka stopy procentowej związanego z wyemitowanymi listami zastawnymi, przy czym wolumen instrumentów pochodnych zabezpieczających dane ryzyko zmniejsza się odpowiednio w razie zmniejszania tego ryzyka, a w przypadku gdy zabezpieczane ryzyko przestaje istnieć, instrumenty te usuwa się z rejestru zabezpieczenia listów zastawnych; 2) stroną umowy o instrument pochodny jest bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, dom maklerski w rozumieniu art. 110a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub zagraniczna firma inwestycyjna w rozumieniu art. 3 pkt 32 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; 3) strona umowy o instrument pochodny, o której mowa w pkt 2, spełnia łącznie następujące warunki: a) posiada ocenę 1 lub 2 stopnia jakości kredytowej, przypisaną przez zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 98 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, b) nie toczy się wobec niej postępowanie restrukturyzacyjne, c) nie znajduje się w likwidacji lub upadłości lub nie oddalono w stosunku do niej wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe,

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

			d) nie jest podmiotem w restrukturyzacji w rozumieniu art. 2 pkt 44 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji; 4) umowa o instrument pochodny wyłącza uprawnienie do jej rozwiązania z chwilą wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego wobec banku hipotecznego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości banku hipotecznego na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe; 5) zabezpieczenie instrumentu pochodnego, o ile zostało ustanowione, stanowią aktywa określone w art. 129 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 575/2013; 6) wycena instrumentów pochodnych została dokonana zgodnie z przyjętymi przez bank hipoteczny zasadami (polityką) rachunkowości. 2. Bank hipoteczny jest obowiązany gromadzić dokumentację dotyczącą instrumentów pochodnych zaliczonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. 3. Dokumentacja, o której mowa w ust. 2, umożliwia identyfikację rodzaju zabezpieczanego ryzyka, a także zawiera dane dotyczące instrumentu pochodnego, w tym termin jego zapadalności.” W art. 446b w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) syndyk może zawierać umowy dotyczące instrumentów pochodnych, o których mowa w art. 442a ust. 2.” Zmiana ta pociąga za sobą zmianę przepisu dotyczącego kolejności zaspokajania roszczeń z osobnej masy upadłości. Art. 448 otrzymuje brzmienie: „Art. 448. Z osobnej masy upadłości zaspokajają się kolejno: 1) koszty likwidacji osobnej masy upadłości, które obejmują także wynagrodzenie kuratora, oraz odsetki i inne należności uboczne z listów zastawnych oraz z tytułu okresowych płatności odsetkowych dokonywanych w ramach instrumentów pochodnych; 2) roszczenia z listów zastawnych według ich wartości nominalnej oraz roszczenia z tytułu instrumentów pochodnych.”
a) instrumenty pochodne zalicza się do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie wyłącznie do celów zabezpieczenia przed ryzykiem, ich	T		j/w

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	wolumen dostosowuje się w razie zmniejszenia zabezpieczanego ryzyka i usuwa się je, gdy zabezpieczane ryzyko przestaje istnieć;			
	b) instrumenty pochodne muszą być wystarczająco udokumentowane;	T		j/w
	c) instrumenty pochodne muszą być wyodrębnione zgodnie z art. 12;	T		j/w
	d)kontraktów na instrumenty pochodne nie można rozwiązać z chwilą stwierdzenia niewypłacalności instytucji kredytowej, która wyemitowała dane obligacje zabezpieczone, lub z chwilą wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji kredytowej;	T		j/w
	e) instrumenty pochodne muszą być zgodne z przepisami ustanowionymi zgodnie z ust. 2.	T		j/w
	2.Do celów zapewnienia spełnienia wymogów wymienionych w ust. 1 państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące instrumentów pochodnych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. Przepisy te określają:	T		j/w
	a) kryteria kwalifikowalności kontrahentów będących stroną transakcji zabezpieczających;	T		j/w
	b) niezbędne dokumenty, które należy dostarczyć w odniesieniu do instrumentów pochodnych.	T		j/w
Art. 12	Wyodrębnienie aktywów stanowiących zabezpieczenie			
	1.Państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące wyodrębnienie aktywów stanowiących zabezpieczenie. Przepisy te obejmują przynajmniej następujące wymogi:	T	art. 24 ust. 1 i nast. ULZiBH	Art. 24 określa zasady wyodrębniania aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, w tym zabezpieczenia wynikające z tytułu umów o instrument pochodny. Wzór rejestru zabezpieczenia listów zastawnych określa uchwała KNF.
	a) wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie muszą być przez cały czas możliwe do zidentyfikowania przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone;	N		j/w
	b) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone musi wyodrębnić wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie w sposób prawnie wiążący i możliwy do wyegzekwowania na drodze prawnej;	N		j/w
	c) wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie muszą być chronione przed wszelkimi roszczeniami osób trzecich oraz nie mogą wchodzić w skład masy upadłościowej instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone do czasu zaspokojenia roszczenia uprzywilejowanego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. b).	T	art. 24 ust. 2-3 ULZiBH art. 442 ustawy - Prawo upadłościowe.	Przywołane przepisy zapewniają ochronę aktywów stanowiących zabezpieczenie przed roszczeniami osób trzecich, a ponadto regulują zasady zaspokajania z masy upadłościowej. Vide także wyjaśnienia do art. 4 ust 1 dyrektywy.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	Do celów akapitu pierwszego aktywa stanowiące zabezpieczenie obejmują wszelkie zabezpieczenia otrzymane w związku z pozycjami w instrumentach pochodnych.			
	2. Wyodrębnienie aktywów stanowiących zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, obowiązuje również w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone.	N	art. 442 i nast. ustawy - Prawo upadłościowe.	
Art. 13	Podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie			
	1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone wyznaczyły podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie w celu bieżącego monitorowania puli aktywów stanowiących zabezpieczenie pod względem spełniania wymogów określonych w art. 6–12 i 14–17.	T	art. 27 - 34 ULZiBH	Art. 27 – 34 ULZiBH regulują charakter prawny instytucji powiernika, sposób jego powoływania, przesłanki odwołania powiernika i jego zastępcy oraz ich kompetencje. Ponadto przepisy te zawierają regulację dotyczące kwestii składania przez powiernika sprawozdania dotyczącego działalności banku hipotecznego w zakresie zadań powiernika (vide także wyjaśnienia do art. 13 ust. 2 lit d dyrektywy).
	2. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1, ustanawiają przepisy dotyczące przynajmniej następujących aspektów:			j/w
	a) wyznaczania i odwoływania podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie;	N		j/w
	b) wszelkich kryteriów kwalifikowalności podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie;	N		j/w
	c) roli i obowiązków podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie, w tym w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;	T	Art. 30a pkt 2 ULZiBH	
	d) obowiązku składania sprawozdań właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2;	T	art. 1 pkt 21 projektu. (zmiana art. 30 ULZiBH) art. 20 projektu (przepis przejściowy)	W art. 30 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Powiernik corocznie, nie później niż do dnia 31 marca, przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego sprawozdanie dotyczące działalności banku hipotecznego w zakresie zadań powiernika, o których mowa w ust. 1, za rok poprzedni.” Art. 20. 1. Pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powiernik przedstawia nie później niż do dnia 31 marca 2023 r., przy czym sprawozdanie to obejmuje okres od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2022 r.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				2. Pierwsze informacje, o których mowa w art. 33c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego w terminie do dnia 31 marca 2023 r. według stanu na dzień 31 grudnia 2022 r. 3. Pierwsze informacje, o których mowa w art. 33d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, bank hipoteczny udostępnia w terminie do dnia 31 grudnia 2022 r. według stanu na dzień 30 września 2022 r.
	e) prawa dostępu do informacji niezbędnych do wykonywania obowiązków spoczywających na podmiocie monitorującym pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie.	T	art. 32 ust. 1-1b ULZiBH oraz art. 5 projektu	
	3. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1, podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie musi być odrębny i niezależny od instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone oraz od biegłego rewidenta tej instytucji kredytowej.	T	art. 1 pkt 20 (zmieniane brzmienie ust. 1 w art. 29 ULZiBH)	W art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Powiernik i jego zastępca są niezależni i nie podlegają poleceniom organu, który ich powołał, oraz są niezależni od firmy audytorskiej, o której mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1415 oraz z 2021 r. poz. 1598 i 2106), badającej sprawozdanie finansowe banku hipotecznego.” Implementację zapewniają ponadto obecnie obowiązujące przepisy art. 29 ust. 1 ULZiBH.
	Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić, by podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie nie był odrębny od instytucji kredytowej („wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie”), jeżeli:	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia (w ULZiBH przyjęto rozwiązanie z art. 13 ust. 3 dyrektywy, zgodnie z którym powiernik/podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie jest odrębny od banku hipotecznego)
	a) wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie jest niezależny od procesu podejmowania decyzji kredytowych w instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;	N		j/w
	b) bez uszczerbku dla ust. 2 lit. a), państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie nie mógł być usunięty z tej funkcji bez uprzedniej zgody organu zarządzającego instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, działającego w ramach sprawowania funkcji nadzorczych; oraz	N		j/w
	c) w razie potrzeby wewnętrzny podmiot monitorujący pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie ma bezpośredni dostęp do organu zarządzającego, działającego w ramach sprawowania funkcji nadzorczych.	N		j/w

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	4. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1, powiadamiają o tym EUNB.	N		
Art. 14	Informacje dla inwestorów			
	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone przekazywały na tyle szczegółowe informacje na temat swoich programów emisji obligacji zabezpieczonych, aby umożliwić inwestorom ocenę profilu danego programu i związanego z nim ryzyka oraz przeprowadzenie badania due diligence.	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawane art. 33a – 33i)	Vide treść art. 33d projektu.
	2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby informacje były przekazywane inwestorom przynajmniej raz na kwartał oraz zawierały przynajmniej następujące informacje o portfelu:	T	j/w	Vide treść art. 33d ust. 1 projektu.
	a) wartość puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych;	T	j/w	Art. 33d. 1. Bank hipoteczny, nie później niż do końca każdego kwartału, według stanu na ostatni dzień kwartału poprzedniego, udostępnia na swojej internetowej stronie informacje o emisjach listów zastawnych zawierające co najmniej: 1) wartość puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz łączną kwotę nominalnych wartości listów zastawnych znajdujących się w obrocie;
	b) wykaz międzynarodowych kodów identyfikujących papier wartościowy (ISIN) wszystkich emisji obligacji zabezpieczonych w danym programie, którym został nadany ISIN;	T		2) numery serii znajdujących się w obrocie listów zastawnych (kody ISIN);
	c) geograficzny rozkład oraz rodzaj aktywów stanowiących zabezpieczenie, kwota związanych z nimi kredytów oraz metoda wyceny;	T		3) rozkład geograficzny aktywów stanowiących zabezpieczenie udzielonych kredytów, rodzaj takich aktywów, informacje na temat kwoty związanych z nimi kredytów oraz metody wyceny takich aktywów;
	d) szczegółowe informacje na temat ryzyka rynkowego, w tym ryzyka stopy procentowej i ryzyka walutowego, oraz ryzyka kredytowego i ryzyka płynności;	T		4) opis i ocenę różnych kategorii ryzyka związanego z daną emisją listów zastawnych, w tym ryzyka stopy procentowej i ryzyka walutowego oraz ryzyka kredytowego i ryzyka płynności;
	e) profil zapadalności aktywów stanowiących zabezpieczenie i obligacji zabezpieczonych, w tym, w stosownych przypadkach, przegląd zdarzeń aktywujących przedłużenie terminu zapadalności;	T		5) strukturę terminów zapadalności aktywów wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych oraz terminy zapadalności listów zastawnych, a także zdarzenia, których wystąpienie powoduje przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych;
	f) poziom wymaganego i dostępnego pokrycia oraz poziom ustawowego, umownego i dobrowolnego nadzabezpieczenia;	T		6) poziom dostępnego, wymaganego oraz ustanowionego nadzabezpieczenia;
	g) odsetek kredytów, w przypadku których uznano, że miało miejsce niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz w każdym przypadku kredytów przeterminowanych o ponad 90 dni.	T		7) udział kredytów, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz kredytów, w przypadku których nastąpiło opóźnienie w spłacie wynoszące więcej niż 90 dni, we wszystkich kredytach uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, oraz sposób ich prezentacji, mając w szczególności na względzie, aby informacje te umożliwiały inwestorom przeprowadzenie oceny ryzyka związanego z emisją listów zastawnych.
	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych w wewnątrzgrupowych strukturach obejmujących pulę obligacji zabezpieczonych, o których mowa w art. 8, inwestorzy otrzymywali informacje wymienione w akapicie pierwszym niniejszego ustępu lub link do tych informacji w odniesieniu do wszystkich wewnętrznie emitowanych obligacji zabezpieczonych danej grupy. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje te przekazywano inwestorom przynajmniej w formie zagregowanej.	N		Wskazana treść art. 14 dyrektywy dotyczy wymogów w przypadku skorzystania przez dane państwo członkowskie z opcji zawartej w art. 8 dyrektywy. Projekt nie przewiduje tej opcji (vide wyjaśnienia do art. 8 dyrektywy).
	3. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone publikowały na swoich stronach internetowych informacje udostępniane inwestorom zgodnie z ust. 1 i 2. Państwa członkowskie nie mogą wprowadzić wymogu, aby instytucje kredytowe publikowały te informacje w formie papierowej.	T		Zgodnie z art. 33d projektu banki hipoteczne zostały zobowiązane do udostępniania informacji określonych w tym artykule na swoich stronach internetowych.
Sekcja II Wymogi dotyczące pokrycia i płynności				
Art. 15	Wymogi dotyczące pokrycia			
	1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, by programy emisji obligacji zabezpieczonych przez cały czas spełniały przynajmniej wymogi dotyczące pokrycia określone w ust. 2–8	T		Wprowadzono niezbędne uzupełnienia ULZiBH dot. art. 15 ust 3 lit. d, ust. 4 zdanie ostatnie, ust 5 dyrektywy. Implementację zapewniają ponadto obecnie obowiązujące przepisy art. 18 i art. 25 ULZiBH.
	2. Wszystkie zobowiązania z tytułu obligacji zabezpieczonych muszą znajdować pokrycie w roszczeniach o zapłatę z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie.			
	3. Zobowiązania, o których mowa w ust. 2, obejmują:	N		
	a) zobowiązania do spłaty kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych;	N		
	b) zobowiązania do spłaty odsetek z tytułu znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych;	N		
	c) zobowiązania spłaty z tytułu instrumentów pochodnych utrzymywanych zgodnie z art. 11; oraz	T		W art. 18 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				„4. Przy określaniu kwot, o których mowa w ust. 1–2, uwzględnia się wartość nabytych instrumentów pochodnych, uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, oraz zmiany ich wartości.”
d) spodziewane koszty związane z utrzymaniem programu emisji obligacji zabezpieczonych i administrowaniem nim na potrzeby jego likwidacji.	T	art. 1 pkt 19 lit. b projektu (zmiana brzmienia art. 25 ust. 3 ULZiBH)		W art. 25 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Przeprowadzając test równowagi pokrycia i test płynności, bank hipoteczny uwzględnia: 1) instrumenty pochodne uwzględnione w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, przy czym: a) w teście równowagi pokrycia – uwzględnia wartość nabytych instrumentów pochodnych oraz zmiany wartości tych instrumentów, b) w teście płynności – uwzględnia płatności z tytułu instrumentów pochodnych; 2) szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji; 3) koszty likwidacji osobnej masy upadłości oraz różnice walutowe i oprocentowania, jeżeli takie różnice między składnikami osobnej masy upadłości a zobowiązaniami z listów zastawnych nie będą zabezpieczone przez odpowiednie transakcje zabezpieczające przed ryzykiem zmiany stopy procentowej lub ryzykiem walutowym.”;
Do celów akapitu pierwszego lit. d) państwa członkowskie mogą zezwolić na wyliczenie kwoty ryczałtowej.	N			Przepis ma charakter opcji, nie wymaga wdrożenia.
4. Uznaje się, że do spełnienia wymogu dotyczącego pokrycia przyczyniają się następujące aktywa stanowiące zabezpieczenie:	N			
a) aktywa podstawowe;	N			
b) aktywa zastępcze;	N			
c) aktywa płynne utrzymywane zgodnie z art. 16; oraz	T	art. 1 pkt 14 lit. c tiret drugie, projektu (zmiana art. 18 ust 3 pkt 3 ULZiBH)		W art. 18 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) ulokowane w bankach krajowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe lub instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, spełniające wymogi określone w art. 129 ust. 1 lit. c rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”
d) roszczenia o zapłatę z tytułu instrumentów pochodnych utrzymywanych zgodnie z art. 11.	N			

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

Do pokrycia nie zalicza się niezabezpieczonych roszczeń, jeżeli uznano, że miało miejsce niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.	T	art. 1 pkt 14 lit. b projektu (dodawany ust. 2a w art. 18 ULZiBH)	W art. 18 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Przy spełnianiu wymogów, o których mowa w ust. 1–2, nie uwzględnia się aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”
5.Do celów ust. 3 akapit pierwszy lit. c) i ust. 4 akapit pierwszy lit. d) państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące wyceny instrumentów pochodnych.	T	art. 1 pkt 15 projektu (dodawany art. 18a ust. 1 pkt 6)	Po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu: „Art. 18a. 1. Instrument pochodny może być uwzględniony w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki: (...) 6) wycena instrumentów pochodnych została dokonana zgodnie z przyjętymi przez bank hipoteczny zasadami (polityką) rachunkowości.”
6.Wyliczenie wymaganego pokrycia zapewnia, aby łączna kwota główna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie była równa lub wyższa od łącznej kwoty głównej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych („zasada nominalności”). Państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie innych zasad wyliczania, pod warunkiem że wskaźnik pokrycia uzyskany w wyniku ich zastosowania nie będzie wyższy od wskaźnika wyliczonego zgodnie z zasadą nominalności. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące wyliczania odsetek do zapłaty z tytułu znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych oraz odsetek należnych z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie, odzwierciedlające solidne zasady ostrożnościowe zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.	T N	art.18 ULZiBH	 Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.
7.Na zasadzie odstępstwa od ust. 6 akapit pierwszy państwa członkowskie mogą, w sposób odzwierciedlający solidne zasady ostrożnościowe i zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, zezwolić, by przyszłe odsetki należne z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie po odliczeniu przyszłych odsetek do zapłaty z tytułu odpowiednich obligacji zabezpieczonych były uwzględniane w celu zrównoważenia niedoborów w pokryciu zobowiązania spłaty kwoty głównej z tytułu obligacji zabezpieczonej, jeżeli istnieje bliska odpowiedniość zdefiniowana w mającym zastosowanie rozporządzeniu delegowanym przyjętym na podstawie art. 33 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod następującymi warunkami:	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	a) płatności otrzymane przez cały okres życia składnika aktywów stanowiących zabezpieczenie i niezbędne do pokrycia zobowiązania spłaty z tytułu odpowiedniej obligacji zabezpieczonej muszą być wyodrębnione zgodnie z art. 12 lub zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w postaci aktywów stanowiących zabezpieczenie, o których mowa w art. 6, do czasu wymagalności płatności; oraz	N		j/w
	b) przedterminowa spłata składnika aktywów stanowiących zabezpieczenie jest możliwa tylko w drodze realizacji opcji dostawy zdefiniowanej w mającym zastosowanie rozporządzeniu delegowanym przyjętym na podstawie art. 33 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub, w przypadku obligacji zabezpieczonych z prawem do wcześniejszego wykupu po cenie nominalnej przez instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone, w drodze spłaty przez kredytobiorcę aktywów stanowiących zabezpieczenie w wysokości przynajmniej należnej kwoty nominalnej obligacji zabezpieczonej.	N		j/w
	8.Państwa członkowskie zapewniają, aby wyliczania aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz zobowiązań prowadzono tą samą metodą. Państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie odmiennych metod wyliczania aktywów stanowiących zabezpieczenie, z jednej strony, oraz zobowiązań, z drugiej strony, pod warunkiem że w wyniku zastosowania takich odmiennych metod nie uzyskuje się wyższego wskaźnika pokrycia niż wskaźnik wyliczony z zastosowaniem takiej samej metody wyliczania zarówno aktywów stanowiących zabezpieczenie, jak i zobowiązań.	N		j/w
Art. 16	Wymóg dotyczący bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie			
	1.Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, by pula aktywów stanowiących zabezpieczenie przez cały czas zawierała bufor płynnościowy składający się z aktywów płynnych dostępnych na potrzeby pokrycia wypływu płynności netto w programie emisji obligacji zabezpieczonych.	T	art. 1 pkt 14 lit d i e projektu (zmiana art. 18 ust 3a i 3aa ULZiBH)	W art. 18 ust. 3a otrzymuje brzmienie: „3a. Bank hipoteczny jest obowiązany utrzymywać, odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych oraz publicznych listów zastawnych, nadwyżkę utworzoną z aktywów spełniających warunki określone w ust. 3c, w wysokości nie niższej niż maksymalny skumulowany wypływ płynności netto w okresie kolejnych 180 dni. Wypływ płynności netto stanowią wypływy płatności wymagalne w danym dniu płatności, w tym płatności kwoty wartości nominalnej listów zastawnych i odsetek z tytułu tych listów oraz płatności z tytułu instrumentów pochodnych w ramach programu emisji listów zastawnych, po odliczeniu wpływów płatności wymagalnych w tym samym dniu z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych.” Po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				„3aa. Do wyliczania płatności kwoty wartości nominalnej listów zastawnych, o której mowa w ust. 3a, stosuje się przedłużony o 12 miesięcy termin wymagalności listów zastawnych.”
2. Bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie musi pokrywać maksymalny skumulowany wypływ płynności netto przez następne 180 dni.	T	j/w		
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby bufor płynnościowy dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, składał się z następujących rodzajów aktywów, wyodrębnionych zgodnie z art. 12 niniejszej dyrektywy:	T	art. 1 pkt 14 lit. f projektu (dodawany ust. 3c i 3d w art. 18 ULZiBH)		Vide wyjaśnienia do lit. a i b.
a) aktywów kwalifikujących się jako aktywa poziomu 1, 2A lub 2B zgodnie z mającym zastosowanie rozporządzeniem delegowanym przyjętym na podstawie art. 460 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które zostały wycenione zgodnie tym rozporządzeniem delegowanym i nie zostały wyemitowane przez samą instytucję kredytową emitującą obligacje zabezpieczone, jej jednostkę dominującą, inną niż podmiot sektora publicznego, który nie jest instytucją kredytową, jej jednostkę zależną ani inną jednostkę zależną jej jednostki dominującej ani przez jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, z którą dana instytucja kredytowa jest ściśle powiązana;	T	j/w		Po ust. 3b dodaje się ust. 3c i 3d w brzmieniu: „3c. Nadwyżka, o której mowa w ust. 3a, jest tworzona wyłącznie z aktywów kwalifikujących się jako aktywa poziomu 1, 2A lub 2B zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wypływów netto dla instytucji kredytowych, które zostały wycenione zgodnie z tym rozporządzeniem i nie zostały wyemitowane przez podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia. 3d. W nadwyżce, o której mowa w ust. 3a, nie uwzględnia się aktywów, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”
b) ekspozycji krótkoterminowych wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1. lub 2. jakości kredytowej lub depozytów krótkoterminowych w instytucjach kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1., 2. lub 3. jakości kredytowej, zgodnie z art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.	T	art. 1 pkt 14 lit. c tiret drugie, projektu (zmiana art. 18)		W art. 18 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) ulokowane w bankach krajowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe lub instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, spełniające wymogi określone w art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”,
Państwa członkowskie mogą ograniczyć rodzaje aktywów płynnych stosowanych do celów akapitu pierwszego lit. a) i b).	N			Przepis ma charakter opcji, nie wymaga wdrożenia.
Państwa członkowskie zapewniają, aby do bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie nie można było zaliczać niezabezpieczonych roszczeń z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do	T	art. 1 pkt 14 lit. f projektu		Vide wyjaśnienia do lit. a

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	których uznano, że doszło do niewykonania zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.		(dodawany art. 18 ust. 3d ULZiBH)	
	4. Jeżeli instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone są objęte wymogami dotyczącymi płynności określonymi w innych aktach prawnych Unii, czego wynikiem jest nakładanie się tych wymogów z wymogami dotyczącymi bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, państwa członkowskie mogą postanowić, że przepisów prawa krajowego transponujących ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się przez okres przewidziany w tych innych aktach prawnych Unii. Państwa członkowskie mogą skorzystać z tej możliwości tylko do dnia, od którego zastosowanie ma zmiana tych aktów prawnych Unii służąca wyeliminowaniu nakładania się tych wymogów i informują Komisję i EUNB o skorzystaniu z tej możliwości.	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.
	5. W przypadku struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności państwa członkowskie mogą zezwolić na wyliczanie kwoty głównej na podstawie ostatecznego terminu zapadalności zgodnie z warunkami umownymi obligacji zabezpieczonej.	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.
	6. Państwa członkowskie mogą postanowić, że ust. 1 nie ma zastosowania do obligacji zabezpieczonych objętych wymogami dotyczącymi dopasowania finansowania.	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia.
Art. 17	Warunki dotyczące struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności			
		N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia. Obecne prawo upadłościowe przewiduje przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych z dniem ogłoszenia upadłości banku hipotecznego (art. 446 i nast.). Dodatkowo projekt wprowadza niezbędne uzupełnienia dot. art. 17 dyrektywy (art. 1 pkt 5 i 6 projektu).
	1. Państwa członkowskie mogą zezwolić na emisję obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności, jeżeli ochronę inwestorów zapewniają przynajmniej następujące elementy:	T	art. 1 pkt 5 projektu (zmiana art. 7a ULZiBH)	Art. 7a otrzymuje brzmienie: „Art. 7a. Warunki emisji listów zastawnych zawierają w szczególności informacje o: 1) sposobie i terminach wypłaty odsetek oraz terminach i warunkach wykupu listu zastawnego stosowanych w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe; 2) warunkach dotyczących wykonania zobowiązań z tytułu listów zastawnych w przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego, o której mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.)); 3) uprawnieniach i roli Komisji Nadzoru Finansowego oraz kuratora, o którym mowa w art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, w przypadku ogłoszenia upadłości banku hipotecznego.”
a) termin zapadalności można przedłużyć tylko w razie wystąpienia obiektywnych zdarzeń aktywujących określonych w prawie krajowym, a nie według uznania instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;		j/w		
b) zdarzenia aktywujące przedłużenie terminu zapadalności są określone w warunkach umownych dotyczących obligacji zabezpieczonych;		j/w		
c) informacje przekazane inwestorom na temat struktury zapadalności są wystarczające, by umożliwić im określenie ryzyka związanego z obligacją zabezpieczoną, i zawierają szczegółowy opis: (i) zdarzeń aktywujących przedłużenie terminu zapadalności; (ii) konsekwencji niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone dla możliwości przedłużenia terminu zapadalności; (iii) roli właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, kuratora w odniesieniu do przedłużenia terminu zapadalności;		j/w		
d) przez cały czas można określić ostateczny termin zapadalności obligacji zabezpieczonej;		j/w	art. 1 pkt 17 projektu (dodawany art. 21a ULZiBH)	Po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu: „Art. 21a. Bank hipoteczny posiada rozwiązania zapewniające ustalanie przez ten bank terminu wykupu wyemitowanych listów zastawnych według stanu na każdy kolejny dzień oddzielnie, w szczególności w ramach funkcjonującego w banku hipotecznym systemu informatycznego.”
e) w razie niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone przedłużenie terminu zapadalności nie wpływa na pozycję inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone w hierarchii wierzycieli ani na zmianę pierwotnego harmonogramu zapadalności w programie emisji obligacji zabezpieczonych;	N			Zgodnie z obowiązującym prawem upadłościowym zabezpieczone przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych nie wpływa na pozycję inwestorów.
f) przedłużenie terminu zapadalności nie zmienia cech strukturalnych obligacji zabezpieczonych w odniesieniu do podwójnego regresu, o którym mowa w art. 4, ani w odniesieniu do wyłączenia	N	j/w		

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	automatycznego przyspieszenia spłaty w przypadku niewypłacalności, o którym mowa w art. 5.			
	2.Państwa członkowskie, które zezwalają na emisję obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności, powiadamiają o tym EUNB.	N		
TYTUŁ III NADZÓR PUBLICZNY NAD OBLIGACJAMI ZABEZPIECZONYMI				
Art. 18	Nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi			
	1.Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów poprzez objęcie emisji obligacji zabezpieczonych nadzorem publicznym nad obligacjami zabezpieczonymi.	T	art. 11 projektu (zmiana art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym)	Art. 11. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059 oraz z 2021 r. poz. 680, 815, 1598 i 2140) w art. 1 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) nadzór bankowy, sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447 oraz z 2022 r. poz. ...), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027, z 2021 r. poz. 1598 oraz z 2022 r. poz. 22), ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz.), ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2021 r. poz. 102, 680 i 2140) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”;
	2.Do celów nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie wyznaczają przynajmniej jeden właściwy organ. Państwa członkowskie informują Komisję i EUNB o tych wyznaczonych organach oraz wskazują ewentualny podział funkcji i obowiązków.	N	j/w	Wdrożenie tego przepisu dyrektywy zapewnia zmieniany art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis dot. notyfikacji.
	3.Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie przez właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 2 emisji obligacji zabezpieczonych w celu oceny spełnienia wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33a)	Po art. 33 dodaje się art. 33a w brzmieniu: „Art. 33a. 1. Komisja Nadzoru Finansowego sprawuje nadzór nad działalnością banku hipotecznego w zakresie emitowania listów zastawnych, w ramach nadzoru sprawowanego na podstawie przepisów niniejszej ustawy oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. 2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny, nie rzadziej niż co 12 miesięcy, czy emitowanie listów zastawnych przez bank hipoteczny jest

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				zgodne z przepisami niniejszej ustawy oraz wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi. 3. W celu dokonania oceny, o której mowa w ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może żądać przedstawienia przez bank hipoteczny informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1, według stanu na dzień wskazany w takim żądaniu. 4. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji administracyjnej, nakazać bankowi hipotecznemu dostosowanie emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych do obowiązujących przepisów prawa, a także może określić termin na wykonanie tego nakazu.”
	4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone rejestrowały wszystkie swoje transakcje w odniesieniu do programu emisji obligacji zabezpieczonych i dysponowały wystarczającymi i odpowiednimi systemami i procesami dokumentowania.	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33d)	Wymogi przepisu art. 18 ust 4 dyrektywy wypełnione w ramach obowiązku przekazywania przez bank hipoteczny informacji, o których mowa w art. 33d.
	5. Państwa członkowskie zapewniają także wprowadzenie odpowiednich środków umożliwiających właściwym organom wyznaczonym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu uzyskiwanie informacji niezbędnych do oceny spełnienia wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę, badania ewentualnych naruszeń tych wymogów oraz nakładania sankcji administracyjnych i stosowania innych środków administracyjnych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 23.	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawane art. 33a ust. 2, art. 33c, art. 33e– 33i)	Vide implementacja art. 23 dyrektywy:
	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 2 miały specjalistyczną wiedzę, zasoby, zdolność operacyjną, uprawnienia oraz niezależność niezbędne do wykonywania funkcji związanych z nadzorem publicznym nad obligacjami zabezpieczonymi.	T	art. 3d, art. 4, art. 7, art. 12 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	Vide przepisy ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, w szczególności przepisy Rozdziału 2 ustawy, dotyczące organizacji nadzoru nad rynkiem finansowym. W przepisach tych wskazano m.in. uprawnienia kontrolne pracowników UKNF (art. 3d), zadania KNF (art. 4), powoływanie Przewodniczącego KNF oraz upoważnień KNF (art. 12).
Art. 19	Zezwolenie dotyczące programu emisji obligacji zabezpieczonych			
	1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg uzyskania zezwolenia dotyczącego programu emisji obligacji zabezpieczonych przed rozpoczęciem emisji obligacji zabezpieczonych w ramach tego programu. Państwa członkowskie przyznają uprawnienie do udzielania takich zezwoleń właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2.	T	art. 1 pkt 8 projektu (dodawany art. 12a w ULZiBH)	Po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu: „Art. 12a. 1. Emitowanie listów zastawnych jest dokonywane w ramach programu emisji listów zastawnych, po uzyskaniu: 1) zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447 oraz z 2022 r. poz. ...), oraz zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, o którym mowa w art. 36 ust. 1 tej ustawy – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				2) zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2. 2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych: 1) w przypadku utworzenia banku hipotecznego i rozpoczęcia przez ten bank działalności – w toku postępowania o wydanie zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz w toku postępowania o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe; 2) w przypadku rozszerzenia przedmiotu działalności banku hipotecznego o emitowanie hipotecznych listów zastawnych lub publicznych listów zastawnych – w toku postępowania o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. 3. Elementami programu emisji listów zastawnych są co najmniej: 1) program działalności banku hipotecznego obejmujący emisje listów zastawnych; 2) regulacje wewnętrzne banku hipotecznego dotyczące jego działalności i emisji listów zastawnych, w tym: a) regulamin ustalania bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, o którym mowa w art. 22 ust. 5, oraz regulacje wewnętrzne dotyczące weryfikacji bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, b) regulacje wewnętrzne dotyczące ograniczania ryzyka walutowego i ryzyka stopy procentowej związanych z emisją listów zastawnych, c) regulacje wewnętrzne dotyczące udzielania kredytów lub nabywania wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów zaliczonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, w tym podejmowania decyzji o ich udzieleniu, nabyciu, zmianie, odnowieniu i refinansowaniu, d) regulacje wewnętrzne dotyczące sposobu prowadzenia rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz przeprowadzania testu równowagi pokrycia i testu płynności; 3) regulacje wewnętrzne dotyczące posiadania odpowiednich kwalifikacji oraz odpowiedniej wiedzy w zakresie emisji listów zastawnych oraz administrowania programem emisji listów zastawnych przez osoby pełniące funkcje kierownicze w banku hipotecznym oraz pracowników banku hipotecznego, wyznaczonych do wykonywania czynności związanych z programem emisji listów zastawnych;

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

			art. 5 pkt 1 lit. a i b projektu (zmiany w ustawie Prawo bankowe)	4) regulacje wewnętrzne dotyczące wyłonienia kandydatów do pełnienia funkcji powiernika i jego zastępcy, którzy posiadają odpowiednie kwalifikacje oraz odpowiednią wiedzę do pełnienia tych funkcji.” W art. 36 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu: „2b. Do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny załącza się dodatkowo regulacje wewnętrzne, o których mowa w art. 12a ust. 3 pkt 2–4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz.).” Po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu: „3b. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o udzieleniu bankowi hipotecznemu zezwolenia, o którym mowa w ust. 1.”
	2. Państwa członkowskie określają wymogi warunkujące uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, obejmujące przynajmniej następujące elementy:	T	j/w	
	a) odpowiedni program działalności określający emisję obligacji zabezpieczonych;	T	j/w	
	b) odpowiednie polityki, procesy i metody mające na celu ochronę inwestorów w odniesieniu do zatwierdzania, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów zaliczonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;	T	j/w	
	c) członkowie kadry kierowniczej i personelu wyznaczeni do wykonywania czynności na potrzeby programu emisji obligacji zabezpieczonych, mający odpowiednie kwalifikacje i wiedzę w zakresie emisji obligacji zabezpieczonych i administrowania programem emisji obligacji zabezpieczonych;		j/w	
	d) administracyjna struktura puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i jej monitorowanie, spełniające mające zastosowanie wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.	T	j/w	
Art. 20	Nadzór publiczny nad obligacjami zabezpieczonymi w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji			

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

1. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 współpracują z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, aby zapewnić zabezpieczenie praw i interesów inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone, w tym przynajmniej w drodze weryfikacji nieprzerwanego i należytego zarządzania programem emisji obligacji zabezpieczonych podczas procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	T	art. 325 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 7c ust. 1 i 2)	Kwestia współpracy została określona w ustawie o BFG, ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, a także w porozumieniu pomiędzy instytucjami. Podstawę do wymiany informacji stanowi obecnie art. 325 ust. 1 ustawy o BFG, zgodnie z którym Funduszowi przysługuje prawo uzyskiwania informacji dotyczących podmiotów objętych systemem gwarantowania, banków hipotecznych, oddziałów banków zagranicznych, firm inwestycyjnych oraz podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. a–d, niezbędnych do realizacji jego zadań, posiadanych przez Narodowy Bank Polski, ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, Komisję Nadzoru Finansowego i Najwyższą Izbę Kontroli. Stosownie do art. 328 ust. 2 ustawy o BFG Fundusz zawarł szereg porozumień o współpracy i wymianie informacji (z KNF, NBP, NIK, ministrem właściwym do spraw finansów publicznych). Po art. 7a dodaje się art. 7b - art. 7d w brzmieniu: (...) „Art. 7c. 1. W przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji banku hipotecznego Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z Bankowym Funduszem Gwarancyjnym w celu zabezpieczenia praw i interesów posiadaczy listów zastawnych polegającego w szczególności na zapewnieniu nieprzerwanego i należytego zarządzania programem emisji listów zastawnych. 2. Komisja Nadzoru Finansowego oraz kurator, o którym mowa w art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji dotyczących programu emisji listów zastawnych w zakresie, w jakim jest to niezbędne do prowadzenia postępowania upadłościowego.”
2. Państwa członkowskie mogą wprowadzić możliwość wyznaczenia kuratora, aby zapewnić zabezpieczenie praw i interesów inwestorów nabywających obligacje zabezpieczone, w tym przynajmniej w drodze weryfikacji nieprzerwanego i należytego zarządzania programem emisji obligacji zabezpieczonych przez niezbędny czas. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z tej możliwości, mogą wprowadzić wymóg, by ich właściwe organy wyznaczone zgodnie z	T	art. 443 i nast. ustawy – Prawo upadłościowe.	W myśl przepisu art. 443 i nast. Prawa upadłościowego, sąd powołuje kuratora do reprezentowania praw posiadaczy listów zastawnych w postanowieniu o ogłoszeniu upadłości. W przepisach Prawa upadłościowego określone są również uprawnienia syndyka związane z ogłoszeniem upadłości banku hipotecznego i zasady uczestnictwa w nich kuratora.

TABELA ZGODNOŚCI
Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	art. 18 ust. 2 zatwierdzały wyznaczenie i odwołanie kuratora. Państwa członkowskie korzystające z takiej możliwości wprowadzają przynajmniej wymóg, by wyznaczenie i odwołanie kuratora konsultowano z tymi właściwymi organami.			
	3. Jeżeli państwa członkowskie wprowadzą możliwość wyznaczenia kuratora zgodnie z ust. 2, przyjmują przepisy określające zadania i obowiązki tego kuratora przynajmniej w zakresie:		j/w	
	a) wykonania zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych;	T	j/w	
	b) zarządzania aktywami stanowiącymi zabezpieczenie i upływniania tych aktywów, w tym ich przeniesienia wraz z zobowiązaniami z tytułu obligacji zabezpieczonych do innej instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone;	T	j/w	
	c) czynności prawnych niezbędnych do właściwego zarządzania pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie, bieżącego monitorowania pokrycia zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych, wszczynania postępowań w celu ponownego włączenia aktywów do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz przeniesienia aktywów pozostałych po wykonaniu wszystkich zobowiązań z tytułu obligacji zabezpieczonych do masy upadłościowej instytucji kredytowej, która wyemitowała obligacje zabezpieczone. Do celów akapitu pierwszego lit. c), państwa członkowskie mogą zezwolić kuratorowi, w przypadku niewypłacalności instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone, na działanie na podstawie zezwolenia wydanego tej instytucji kredytowej, z zastrzeżeniem tych samych wymogów operacyjnych.	T	j/w	
	4. Państwa członkowskie zapewniają, do celów postępowań prowadzonych w związku z niewypłacalnością lub restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, koordynację i wymianę informacji między właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie art. 18 ust. 2, kuratorem, jeżeli został wyznaczony, oraz - w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji - organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.	T	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 7c)	Vide wyjaśnienia do art. 20 ust. 1.
Art. 21	Składanie sprawozdań właściwym organom			
	1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, wprowadzając wymóg, aby instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone składały właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 sprawozdania zawierające określone w ust. 2 informacje	T	Art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33c w ULZiBH)	Po art. 33 dodaje się art. 33a – art. 33i w brzmieniu: (...)

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

dotyczące programów emisji obligacji zabezpieczonych. Sprawozdania te składa się regularnie, jak również na żądanie tych właściwych organów. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy regulujące częstotliwość tej regularnej sprawozdawczości.			„Art. 33c. 1. Bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego corocznie, nie później niż do dnia 31 marca, według stanu na ostatni dzień roku poprzedniego, informacje o: 1) wartości aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych; 2) wartości aktywów podstawowych; 3) wartości aktywów zastępczych; 4) czynnościach na instrumentach pochodnych uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych dokonanych w okresie od daty przekazania przez bank hipoteczny poprzedniej informacji; 5) spełnianiu wymogów, o których mowa w art. 18 ust. 3a–3d; 6) spełnianiu wymogów dotyczących limitów określonych w art. 15 ust. 2, art. 17 ust. 1, art. 18 ust. 1 i 1a oraz art. 23 ust. 1; 7) rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, o którym mowa w art. 25 ust. 1; 8) wynikach testu równowagi pokrycia i testu płynności, o których mowa w art. 25 ust. 2, przeprowadzonych w okresie od daty przekazania przez bank hipoteczny poprzedniej informacji; 9) wartości zobowiązań z tytułu wyemitowanych listów zastawnych, w odniesieniu odpowiednio do hipotecznych i publicznych listów zastawnych. 2. Bank hipoteczny przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego informacje, o których mowa w ust. 1, także w przypadku ogłoszenia jego upadłości lub oddalenia w stosunku do niego wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe albo wszczęcia wobec niego przymusowej restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji. 3. Banki hipoteczne przekazują informacje, o których mowa w ust. 1, za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). 4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 1, mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa wyemitowanych listów zastawnych.”
2. Obowiązki sprawozdawcze określone na podstawie ust. 1 obejmują wymóg, by przekazywane informacje zawierały przynajmniej dane dotyczące:	T		j/w
a) kwalifikowalności aktywów i wymogów dotyczących puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 6–11;			

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	b) wyodrębnienia aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 12;			
	c) w stosownych przypadkach, funkcjonowania podmiotu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 13;			
	d) wymogów dotyczących pokrycia zgodnie z art. 15;			
	e) bufora płynnościowego dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 16;			
	f) w stosownych przypadkach, warunków dotyczących struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności zgodnie z art. 17.			
	3. Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące informacji przekazywanych na podstawie ust. 2 przez instytucje kredytowe emitujące obligacje zabezpieczone właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone.	T		j/w
Art. 22	Uprawnienia właściwych organów do celów nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi			
	1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę inwestorów, przyznając właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 wszelkie uprawnienia nadzorcze, uprawnienia do prowadzenia postępowań wyjaśniających oraz uprawnienia do nakładania kar, które są niezbędne do wykonywania zadań z zakresu nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi.	T		Uprawnienie kontrolne wynikają z ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy - Prawo bankowe. W zakresie sankcji administracyjnych vide implementacja art. 23 dyrektywy.
	2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, obejmują przynajmniej:			
	a) uprawnienie do udzielania i odmawiania udzielenia zezwolenia na podstawie art. 19;	T	art. 1 pkt 8 projektu (dodawany art. 12a w ULZiBH)	Vide wyjaśnienia do art. 19.
	b) uprawnienie do prowadzenia regularnych przeglądów programu emisji obligacji zabezpieczonych w celu oceny jego zgodności z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszą dyrektywę;	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33a w ULZiBH)	Vide wyjaśnienia do art. 18 ust. 3.
	c) uprawnienie do prowadzenia kontroli na miejscu oraz kontroli poza siedzibą danego podmiotu;	T	art. 131 i nast. ustawy -Prawo bankowe. Art. 18a - 18j ustawy o nadzorze	Uprawnienie kontrolne KNF wynikają z ustawy - Prawo bankowe; uprawnienia KNF do prowadzenia postępowania wyjaśniającego wynikają z ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (art. 18a-18j). W zakresie sankcji administracyjnych vide implementacja art. 23 dyrektywy.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

			nad rynkiem finansowym Projektowany art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	
	d)uprawnienie do nakładania sankcji administracyjnych i stosowania innych środków administracyjnych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 23;	T		Vide wyjaśnienia do implementacji art. 23 dyrektywy
	e) uprawnienie do przyjmowania i wdrażania wytycznych nadzorczych dotyczących emisji obligacji zabezpieczonych.	T	art. 2 oraz art. 4 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym art. 137 pkt 5 ustawy - Prawo bankowe	Uprawnienia KNF do wydawania wytycznych i rekomendacji wynikają z ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym i ustawy Prawo bankowe.
Art. 23	Sanckje administracyjne i inne środki administracyjne			
	1.Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do ustanawiania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy określające odpowiednie sankcje administracyjne i inne środki administracyjne mające zastosowanie przynajmniej w następujących sytuacjach:	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawane art. 33e – art. 33i w ULZiBH)	Po art. 33d dodaje się art. 33a – 33i w brzmieniu: (...) Art. 33e. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji administracyjnej, ogranicza działalność banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych w razie stwierdzenia, że bank hipoteczny: 1) uzyskał zezwolenie na emitowanie listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych na podstawie nieprawdziwych informacji lub dokumentów poświadczających nieprawdę, lub 2) emituje listy zastawne w ramach programu emisji listów zastawnych, rażąco i uporczywie naruszając przepisy prawa. 2. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji administracyjnej, ograniczyć działalność banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych w razie stwierdzenia, że bank hipoteczny: 1) przestał spełniać warunki prowadzenia działalności w zakresie emitowania listów zastawnych, lub

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				2) uwzględnił w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie instrumenty pochodne, w przypadku których nie zostały spełnione warunki określone w art. 18a ust. 1, lub 3) emituje listy zastawne przewidujące przedłużenie terminu ich zapadalności w przypadkach innych niż określone w art. 7b ust. 1, lub 4) stosuje oznaczenia listów zastawnych, o których mowa w art. 7d, niezgodnie z określonymi w ustawie warunkami ich stosowania lub w inny sposób istotnie narusza interesy inwestorów nabywających listy zastawne, lub 5) nie przekazuje informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1, lub przekazuje je niezgodnie z tym przepisem, lub 6) nie udostępnia informacji, o których mowa w art. 33d ust. 1, lub przekazuje je niezgodnie z tym przepisem, lub 7) narusza przepisy art. 24 ust. 1, 3 i 4 lub przepisy dotyczące utrzymywania nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a. Art. 33f. 1. Jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, o których mowa w art. 33e ust. 1 pkt 1 i ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może, zamiast ograniczenia działalności banku hipotecznego w zakresie dotyczącym emitowania listów zastawnych, nałożyć, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną na bank hipoteczny lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za naruszenie. 2. Komisja Nadzoru Finansowego może jednocześnie z nałożeniem kary pieniężnej nakazać, w drodze decyzji administracyjnej, bankowi hipotecznemu lub członkowi zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnemu za naruszenie zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości. 3. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi: 1) w przypadku jej nałożenia na bank hipoteczny – do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym banku hipotecznego, a w przypadku braku takiego sprawozdania – do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku hipotecznego; 2) w przypadku jej nałożenia na członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za naruszenie – do kwoty 20 000 000 zł. (...) Art. 33h. 1. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie przekazuje do publicznej wiadomości informacje o: 1) nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej; 2) rodzaju i charakterze stwierdzonych naruszeń;

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				3) firmie (nazwie) banku hipotecznego lub imieniu i nazwisku członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie; 4) złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo skargi do sądu administracyjnego oraz wyniku tego postępowania; 5) wydaniu prawomocnego orzeczenia sądu uchylającego wydaną przez Komisję Nadzoru Finansowego decyzję administracyjną o nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej oraz treści prawomocnego orzeczenia sądu w tym zakresie. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego przez okres 5 lat, licząc od dnia udostępnienia tej informacji, przy czym wskazanie imienia i nazwiska członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, po poinformowaniu tego członka zarządu, jest udostępniane przez okres nie dłuższy niż rok. 3. W informacji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego nie podaje firmy (nazwy) banku hipotecznego lub imienia i nazwiska członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, jeżeli udostępnienie tych danych: 1) byłoby środkiem niewspółmiernym do wagi dokonanego naruszenia; 2) stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynku finansowego; 3) zagrażałoby prowadzonemu postępowaniu karnemu lub postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe; 4) wyrządziłoby niewspółmierną szkodę temu bankowi hipotecznemu lub członkowi zarządu. Art. 33i. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej i o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo złożeniu skargi do sądu administracyjnego oraz wyniku tego postępowania.”
a) instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie dotyczące programu emisji obligacji zabezpieczonych na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub w inny sposób niezgodny z prawem;	T	j/w		
b) instytucja kredytowa nie spełnia już warunków, na których podstawie udzielono zezwolenia dotyczącego programu emisji obligacji zabezpieczonych;	T	j/w		
c) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone bez uzyskania zezwolenia zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 19;	T	j/w		

TABELA ZGODNOŚCI
Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

d) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 4;	T	j/w	
e) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone, które nie spełniają wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 5;	T	j/w	
f) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone, które nie są zabezpieczone zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi art. 6;	T	j/w	
g) instytucja kredytowa emituje obligacje zabezpieczone, które są zabezpieczone aktywami zlokalizowanymi poza Unią, z naruszeniem wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 7;	N		Vide wyjaśnienia do art. 7 ust 1.
h) instytucja kredytowa zabezpiecza obligacje zabezpieczone w wewnątrzgrupowej strukturze obejmującej pulę obligacji zabezpieczonych, z naruszeniem wymogów określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 8;	N		Przepis ma charakter opcji; nie wymaga wdrożenia. Vide wyjaśnienia do art. 8 dyrektywy.
i) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia warunków dotyczących wspólnego finansowania określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 9;	T		j/w
j) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów dotyczących składu puli aktywów stanowiących zabezpieczenie określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 10;	T		j/w
k) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów dotyczących instrumentów pochodnych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 11;	T	j/w	
l) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie spełnia wymogów dotyczących wyodrębnienia aktywów stanowiących zabezpieczenie określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 12;		j/w	
m) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie przekazuje informacji lub przekazuje niekompletne lub niedokładne informacje, z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących art. 14;	T	j/w	
n) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone wielokrotnie lub uporczywie nie utrzymuje bufora płynnościowego dla puli aktywów	T	j/w	

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

stanowiących zabezpieczenie, z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących art. 16;			
o) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności nie spełnia warunków dotyczących struktur przewidujących możliwość przedłużenia terminu zapadalności określonych w przepisach prawa krajowego transponujących art. 17;	T	j/w	
p) instytucja kredytowa emitująca obligacje zabezpieczone nie przekazuje informacji lub przekazuje niekompletne lub niedokładne informacje na temat jej obowiązków, z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących art. 21 ust. 2.	T	j/w	
Państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie ustanowią sankcji administracyjnych ani innych środków administracyjnych za naruszenia podlegające sankcjom karnym na mocy prawa krajowego. W takich przypadkach państwa członkowskie przekazują Komisji treść odnośnych przepisów prawa karnego.	N		W projektowanych brzmieniu art. 33e - 33i przewidziano uprawnienia Komisji Nadzoru Finansowego do nakładania sankcji administracyjnych (cofnięcia zezwolenia na program emisji listów zastawnych lub nałożenia kar pieniężnych) oraz publikowania informacji o nałożonych sankcjach w przypadkach określonych w projekcie ustawy.
2.Sankcje i środki, o których mowa w ust. 1, muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszać i muszą obejmować przynajmniej:			
a) cofnięcie zezwolenia dotyczącego programu emisji obligacji zabezpieczonych;	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33e)	Vide wyjaśnienia do art. 23.
b) publiczne oświadczenie zawierające wskazanie tożsamości osoby fizycznej lub prawnej oraz charakteru naruszenia zgodnie z art. 24;	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33h)	Vide wyjaśnienia do art. 23.
c) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od powtórzenia tego postępowania;	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33f)	Vide projektowany art. 33f.
d) administracyjne sankcje pieniężne.	T	j/w	Vide projektowany art. 33f.
3.Państwa członkowskie zapewniają także skuteczne wdrażanie sankcji i środków, o których mowa w ust. 1.			
4.Państwa członkowskie zapewniają, aby przy ustalaniu rodzaju sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji pieniężnych właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 brały pod uwagę, w stosownych przypadkach, wszystkie następujące okoliczności:	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33g)	Po art. 33f dodaje się art. 33g w brzmieniu: „Art. 33g. Komisja Nadzoru Finansowego, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 33f ust. 1, uwzględnia:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

a) wagę naruszenia i czas jego trwania;	T	j/w	1) wagę i okres naruszenia;
b) stopień odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie;	T	j/w	2) stopień przyczynienia się członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie do powstania tego naruszenia;
c) sytuację finansową osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie, w tym przez uwzględnienie wysokości łącznych obrotów osoby prawnej lub rocznego dochodu osoby fizycznej;	T	j/w	3) stosunek wysokości kary pieniężnej do skali działalności banku hipotecznego mierzonej wielkością przychodów lub prognozowanych przychodów, a w przypadku członka zarządu banku hipotecznego – mierzonej wielkością jego rocznego dochodu;
d) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie w wyniku tego naruszenia, w zakresie w jakim te korzyści lub straty są możliwe do ustalenia;	T	j/w	4) szkody wyrządzone inwestorom w wyniku naruszenia, chyba że nie jest możliwe ich ustalenie;
e) straty poniesione przez osoby trzecie w wyniku naruszenia, w zakresie w jakim straty te są możliwe do ustalenia;	T	j/w	5) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez bank hipoteczny lub przez członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, o ile można te korzyści lub straty ustalić;
f) stopień współpracy osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie z właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie z art. 18 ust. 2;	T	j/w	6) gotowość banku hipotecznego lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie do współpracy z Komisją Nadzoru Finansowego;
g) wcześniejsze naruszenia dokonane przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie;	T	j/w	7) uprzednie naruszenia popełnione przez bank hipoteczny lub członka zarządu banku hipotecznego odpowiedzialnego za dane naruszenie, ich rodzaj i wagę;
h) wszelkie faktyczne lub potencjalne skutki systemowe danego naruszenia.	T	j/w	8) skutki naruszenia dla stabilności finansowej i rynku finansowego.”
5. Jeżeli przepisy, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do osób prawnych, państwa członkowskie zapewniają również, by właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 stosowały sankcje administracyjne i inne środki administracyjne określone w ust. 2 niniejszego artykułu do członków organu zarządzającego oraz do innych osób fizycznych, które zgodnie z prawem krajowym ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.	T	j/w	
6. Państwa członkowskie zapewniają, aby przed podjęciem decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnych lub zastosowaniu innych środków administracyjnych określonych w ust. 2 właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 dały danej osobie fizycznej lub prawnej możliwość złożenia wyjaśnień. Wyjątki od prawa do złożenia wyjaśnień mogą mieć zastosowanie do przyjmowania tych innych środków administracyjnych, jeżeli konieczne jest podjęcie natychmiastowego działania, aby zapobiec poniesieniu znacznych strat przez osoby trzecie lub wyrządzeniu znacznej szkody dla systemu finansowego. W takich przypadkach zainteresowanej osobie daje się	T	art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego, w zw. z art. 11 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	Art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego wprowadza obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Stosowanie kodeksu postępowania administracyjnego w odniesieniu do postępowania KNF w przedmiocie decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej, wynika z art. 11 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	możliwość złożenia wyjaśnień jak najszybciej po przyjęciu takiego środka administracyjnego i, w razie potrzeby, zmienia się ten środek.			
	7.Państwa członkowskie zapewniają, aby każda decyzja o nałożeniu sankcji administracyjnych lub zastosowaniu innych środków administracyjnych określonych w ust. 2 była odpowiednio uzasadniona oraz by przysługiwało od niej odwołanie.	N	art. 15 i nast., art. 107 § 1 pkt 6 i 7 kodeksu postępowania administracyjnego	Stosowanie kodeksu postępowania administracyjnego w odniesieniu do postępowania KNF w przedmiocie decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej, wynika z art. 11 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.
Art. 24	Publikacja informacji o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych			
	1.Państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy prawa krajowego transponujące niniejszą dyrektywę zawierały przepisy nakładające wymóg publikowania bez zbędnej zwłoki informacji o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych na oficjalnych stronach internetowych właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2. Te same obowiązki mają zastosowanie, gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o ustanowieniu sankcji karnych zgodnie z art. 23 ust. 1 akapit drugi.	T	art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33h)	Vide wyjaśnienia do art. 23 ust. 1.
	2.Przepisy przyjęte zgodnie z ust. 1 wprowadzają przynajmniej wymóg publikacji każdej decyzji, od której nie przysługuje odwołanie lub co do której minął termin złożenia odwołania, a którą wydano w związku z naruszeniem przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.		j/w	
	3.Państwa członkowskie zapewniają, aby tak opublikowane informacje zawierały wskazanie rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osoby fizycznej lub prawnej, na którą nałożono daną sankcję lub dany środek. Z zastrzeżeniem ust. 4 państwa członkowskie zapewniają ponadto publikację takich informacji bez zbędnej zwłoki po poinformowaniu zainteresowanej osoby o nałożonych na nią sankcji lub środka oraz o publikacji decyzji o nałożeniu tej sankcji lub tego środka na oficjalnych stronach internetowych właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2.		j/w	
	4.Jeżeli państwa członkowskie zezwalają na publikowanie decyzji o nałożeniu sankcji lub innych środków przed zakończeniem postępowania odwoławczego, właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 publikują bez zbędnej zwłoki na swoich oficjalnych stronach internetowych również informacje o stanie postępowania odwoławczego oraz o jego wyniku.		j/w	
	5.Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 publikowały decyzje o nałożeniu sankcji lub		j/w	

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

środków w formie zanonimizowanej oraz w sposób zgodny z prawem krajowym w każdym z następujących przypadków:			
a) jeżeli sankcję lub środek nałożono na osobę fizyczną, a publikację danych osobowych uznano za nieproporcjonalną;		j/w	
b) jeżeli publikacja zagroziłaby stabilności rynków finansowych lub toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu w sprawach karnych;		j/w	
c) jeżeli, w zakresie, w jakim jest to możliwe do ustalenia, publikacja wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zainteresowanym instytucjom kredytowym lub osobom fizycznym.		j/w	
6. Jeżeli państwo członkowskie publikuje decyzję o nałożeniu sankcji lub środka w formie zanonimizowanej, może zezwolić na odłożenie w czasie publikacji odpowiednich danych.		j/w	
7. Państwa członkowskie zapewniają również publikację każdego prawomocnego orzeczenia sądowego uchylającego decyzję o nałożeniu sankcji lub zastosowaniu środka.		j/w	
8. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie opublikowane informacje, o których mowa w ust. 2–6, pozostawały na oficjalnych stronach internetowych właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 2 przez przynajmniej pięć lat od daty ich publikacji. Dane osobowe zawarte w opublikowanych informacjach zatrzymuje się na oficjalnej stronie internetowej tylko przez okres niezbędny i zgodny z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych osobowych. Ten okres zatrzymywania danych ustala się z uwzględnieniem terminów przedawnienia przewidzianych w ustawodawstwie danych państw członkowskich, ale w żadnym przypadku nie może być dłuższy niż dziesięć lat.		j/w	
9. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 informują EUNB o wszelkich nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych, w tym, w stosownych przypadkach, o wszelkich dotyczących ich odwołaniach oraz o wyniku tych odwołań. Państwa członkowskie zapewniają, aby te właściwe organy otrzymywały informacje oraz szczegółowe dane dotyczące prawomocnych orzeczeń w sprawie wszelkich nałożonych sankcji karnych, które to informacje i szczegółowe dane właściwe organy przekazują również EUNB.	T	Art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33i.)	Po art. 33h dodaje art. 33i w brzmieniu: „Art. 33i. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nałożeniu na podstawie niniejszej ustawy sankcji administracyjnej i o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo złożeniu skargi do sądu administracyjnego oraz wyniku tego postępowania.”
10. EUNB prowadzi centralną bazę danych zawierającą przekazane mu informacje o nałożonych sankcjach administracyjnych i zastosowanych innych środkach administracyjnych. Dostęp do tej bazy danych mają wyłącznie właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2, a baza	N		

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	danych jest aktualizowana na podstawie informacji przekazywanych przez te właściwe organy zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.			
Art. 25	Obowiązki w zakresie współpracy			
	1.Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 ściśle współpracowały z właściwymi organami sprawującymi ogólny nadzór nad instytucjami kredytowymi zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii mającymi zastosowanie do tych instytucji, a w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowej emitującej obligacje zabezpieczone – z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.	T	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 7c)	Vide wyjaśnienia do art. 20 ust. 1
	2.Państwa członkowskie zapewniają również, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 ściśle ze sobą współpracowały. Współpraca ta obejmuje dzielenie się informacjami, które są istotne dla wykonywania przez pozostałe organy zadań nadzorczych na mocy przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.	T		j/w
	3.Do celów ust. 2 zdanie drugie niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 przekazywały:	T		Obowiązki w zakresie przekazywania informacji określone są w przepisach dotyczących rynku kapitałowego, m.in. w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi.
	a) wszystkie istotne informacje na wniosek innego właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 18 ust. 2; oraz	T		j/w
	b) własnej inicjatywy – wszelkie istotne informacje innym właściwym organom wyznaczonym zgodnie z art. 18 ust. 2 w innych państwach członkowskich.	T		j/w
	4.Państwa członkowskie zapewniają również, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 współpracowały do celów niniejszej dyrektywy z EUNB lub, w stosownych przypadkach, z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 1095/2010 (18).	T	art. 17d ust 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	
	5.Do celów niniejszego artykułu informacje uznaje się za istotne, jeżeli mogą w znaczący sposób wpłynąć na ocenę emisji obligacji zabezpieczonych w innym państwie członkowskim.	N		
Art. 26	Obowiązki informacyjne			
	1.Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 publikowały na swoich oficjalnych stronach internetowych następujące informacje:	T	Art. 1 pkt 23 projektu (dodawany art. 33b)	Po art. 33 dodaje się art. 33a–33i w brzmieniu: (...) „Art. 33b. 1. Komisja Nadzoru Finansowego udostępnia na swojej stronie internetowej wykaz banków hipotecznych.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				2. Komisja Nadzoru Finansowego corocznie, nie później niż do dnia 31 stycznia, przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego wykaz, o którym mowa w ust. 1, według stanu na ostatni dzień roku poprzedniego. 3. Komisja Nadzoru Finansowego udostępnia na swojej stronie internetowej obowiązujące oraz projektowane przepisy prawa powszechnie obowiązującego w zakresie emisji listów zastawnych, a także wytyczne i stanowiska Komisji Nadzoru Finansowego oraz wytyczne europejskich urzędów nadzoru z tego zakresu. 4. Komisja Nadzoru Finansowego udostępnia na swojej stronie internetowej wykaz emisji listów zastawnych, w ramach których wyemitowano listy zastawne oznaczone zgodnie z art. 7d. 5. Komisja Nadzoru Finansowego na bieżąco aktualizuje wykazy, o których mowa odpowiednio w ust. 1 i 4, a także zapewnia aktualność informacji, o których mowa w ust. 3.”
	a) teksty krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz ogólnych wytycznych przyjętych w odniesieniu do emisji obligacji zabezpieczonych;		j/w	
	b) wykaz instytucji kredytowych, którym zezwolono na emisję obligacji zabezpieczonych;		j/w	
	c) wykaz obligacji zabezpieczonych, które mogą nosić oznaczenie „europejska obligacja zabezpieczona” i wykaz obligacji zabezpieczonych, które mogą nosić oznaczenie „europejska obligacja zabezpieczona (premium)”.		j/w	
	2. Informacje opublikowane zgodnie z ust. 1 muszą być na tyle szczegółowe, aby umożliwić wymierne porównanie metod przyjętych przez właściwe organy poszczególnych państw członkowskich wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2. Informacje te aktualizuje się, aby uwzględnić wszelkie zaistniałe zmiany.		j/w	
	3. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 co roku przekazują EUNB wykaz instytucji kredytowych, o których mowa w ust. 1 lit. b), i wykazy obligacji zabezpieczonych, o których mowa w ust. 1 lit. c).		j/w	
TYTUŁ IV OZNACZENIE				
Art. 27	Oznaczenie			
	1. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona” i jego oficjalnego tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii wyłącznie w odniesieniu do obligacji	T	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 7d w ULZiBH)	Po art. 7c dodaje się art. 7d w brzmieniu: „Art. 7d. 1. List zastawny może być oznaczony jako „europejski list zastawny” lub „europejska obligacja zabezpieczona” wraz z tłumaczeniem tego oznaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	zabezpieczonych spełniających wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.			2. List zastawny spełniający wymogi określone w art. 129 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 575/2013”, może być oznaczony jako „europejski list zastawny (premium)” lub „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” wraz z tłumaczeniem tego oznaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej.”
	2. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie oznaczenia „europejska obligacja zabezpieczona (premium)” i jego oficjalnego tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii Europejskiej wyłącznie w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych spełniających wymogi określone w przepisach prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę oraz wymogi określone w art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 (19).	T	j/w	j/w
TYTUŁ V ZMIANY W INNYCH DYREKTYWACH				
Art. 28	Zmiany w dyrektywie 2009/65/WE			
	W art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE wprowadza się następujące zmiany: akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „4. Państwa członkowskie mogą podwyższyć wynoszący 5 % limit ustanowiony w ust. 1 akapit pierwszy do maksymalnie 25 %, jeżeli obligacje zostały wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r. i spełniały wymogi określone w niniejszym ustępie w brzmieniu obowiązującym w dniu ich emisji bądź jeżeli obligacje odpowiadają definicji obligacji zabezpieczonych z art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162. 2) uchyla się akapit trzeci.	T	art. 8 projektu (art. 97 w ust. 1 pkt 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)	W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w art. 97: 1) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) dłużne papiery wartościowe wyemitowane: a) przed dniem 8 lipca 2022 r. przez jedną instytucję kredytową, która podlega szczególnemu nadzorowi publicznemu mającemu na celu ochronę posiadaczy tych papierów wartościowych, pod warunkiem że kwoty uzyskane z emisji tych papierów wartościowych są inwestowane przez emitenta w aktywa, które w całym okresie do dnia wykupu zapewniają spełnienie wszystkich świadczeń pieniężnych wynikających z tych papierów wartościowych oraz w przypadku niewypłacalności emitenta zapewniają pierwszeństwo w odzyskaniu wszystkich świadczeń pieniężnych wynikających z tych papierów wartościowych, b) od dnia 8 lipca 2022 r. przez jedną instytucję kredytową zgodnie z przepisami państwa członkowskiego wdrażającymi dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniającą dyrektywę 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29) i zabezpieczone aktywami stanowiącymi zabezpieczenie, w rozumieniu przepisów tej dyrektywy, względem których nabywcom tych papierów wartościowych bezpośrednio przysługuje

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				pierwszeństwo w odzyskaniu świadczeń wynikających z tych papierów wartościowych.; 2) uchyla się ust. 5.”
Art. 29	Zmiana w dyrektywie 2014/59/UE			
	Art. 2 ust. 1 pkt 96 dyrektywy 2014/59/UE otrzymuje brzmienie: „96)„obligacja zabezpieczona” oznacza obligację zabezpieczoną zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 (*) lub w przypadku instrumentu wyemitowanego przed dniem 8 lipca 2022 r. – obligację, o której mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE (**) w brzmieniu obowiązującym w dniu jej emisji;	T	Art. 97, art. 151, art. 206 i art. 369 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	W przepisach ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, implementującej dyrektywę 2014/59/UE występuje pojęcie listu zastawnego, zdefiniowanego w ustawie o listach zastawnych i bankach hipotecznych.
TYTUŁ VI POSTANOWIENIA KOŃCOWE				
Art. 30	Przepisy przejściowe			
	1.Państwa członkowskie zapewniają, aby obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r., które spełniają wymogi określone w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w brzmieniu obowiązującym w dniu ich emisji, nie podlegały wymogom określonym w art. 5–12, 15, 16, 17 i 19 niniejszej dyrektywy, ale aby do upływu ich terminu zapadalności nadal można było określać je jako obligacje zabezpieczone zgodnie z niniejszą dyrektywą	T	Art. 21 projektu	Art. 21. Do listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do dnia upływu terminu ich zapadalności, stosuje się: 1) przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyłączeniem art. 7a tej ustawy; 2) art. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.
	Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 niniejszej dyrektywy monitorowały zgodność obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przed dniem 8 lipca 2022 r. z wymogami określonymi w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w brzmieniu obowiązującym w dniu ich emisji, jak również z wymogami niniejszej dyrektywy, w zakresie w jakim mają one zastosowanie zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu.	T	Art. 22 projektu	Art. 22. W zakresie monitorowania przez Komisję Nadzoru Finansowego spełniania przez listy zastawne wyemitowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wymogów określonych w przepisach ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się: 1) przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyłączeniem art. 7a tej ustawy; 2) art. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	2. Państwa członkowskie mogą stosować ust. 1 do emisji ciągłych obligacji zabezpieczonych, dla których otwarto ISIN przed dniem 8 lipca 2022 r. przez okres nie dłuższy niż 24 miesiące od tego dnia, pod warunkiem że emisje te spełniają wszystkie następujące wymogi:	T	Wprowadzenie do wyliczenia w art. 23 projektu	Art. 23. Do listów zastawnych wyemitowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w ramach tego samego kodu ISIN (emisje ciągłe) stosuje się, nie dłużej jednak niż do dnia 8 lipca 2024 r., przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyłączeniem art. 7a tej ustawy, oraz stosuje się art. 7a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:
	a) termin zapadalności obligacji zabezpieczonych przypada przed dniem 8 lipca 2027 r.; b) łączna wielkość emisji ciągłych po dniu 8 lipca 2022 r. nie przekracza dwukrotności łącznej wielkości emisji obligacji zabezpieczonych znajdujących się w obrocie według stanu na ten dzień;	T	Art. 32 pkt 1 projektu	Art. 23 pkt 1: 1) termin zapadalności listów zastawnych przypada przed dniem 8 lipca 2027 r.;
	b) łączna wielkość emisji ciągłych po dniu 8 lipca 2022 r. nie przekracza dwukrotności łącznej wielkości emisji obligacji zabezpieczonych znajdujących się w obrocie według stanu na ten dzień;	T	Art. 23 pkt 2 projektu	Art. 23 pkt 2: 2) łączna wielkość emisji w ramach tego samego kodu ISIN od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie będzie wyższa niż dwukrotność łącznej wielkości emisji listów zastawnych znajdujących się w obrocie według stanu na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy;
	c) łączna wielkość emisji obligacji zabezpieczonych w terminie zapadalności nie przekracza 6 000 000 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej;	T	Art. 23 pkt 3 projektu	Art. 23 pkt 3: 3) łączna wielkość emisji listów zastawnych w terminie zapadalności nie jest wyższa niż 6 000 000 000 euro lub równowartość tej kwoty w złotych ustalona przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy;
	d) aktywa zabezpieczające są zlokalizowane w państwie członkowskim, które stosuje ust. 1 do emisji ciągłych obligacji zabezpieczonych.	T	Art. 23 pkt 4 projektu	Art. 23 pkt 4: 4) nieruchomości, które zabezpieczają aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych, znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
Art. 31	Przegląd i sprawozdania			
	1. Do dnia 8 lipca 2024 r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym, sprawozdanie dotyczące tego czy możliwe jest, a jeśli tak, to w jaki sposób, wprowadzenie systemu równoważności dla pochodzących z państw trzecich instytucji kredytowych emitujących obligacje zabezpieczone i inwestorów nabywających te obligacje zabezpieczone, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji międzynarodowej w dziedzinie obligacji zabezpieczonych, w szczególności zmian uregulowań w państwach trzecich. 2. Do dnia 8 lipca 2025 r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie	N		

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy w odniesieniu do poziomu ochrony inwestorów i rozwoju sytuacji w odniesieniu do emisji obligacji zabezpieczonych w Unii. Sprawozdanie to zawiera zalecenia dotyczące dalszych działań. W sprawozdaniu przedstawia się informacje dotyczące: a) zmian sytuacji pod względem liczby zezwoleń na emisję obligacji zabezpieczonych; b) zmian sytuacji pod względem liczby obligacji zabezpieczonych wyemitowanych zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszą dyrektywę oraz zgodnie z art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; c) zmian sytuacji pod względem aktywów stanowiących zabezpieczenie emisji obligacji zabezpieczonych; d) zmian sytuacji pod względem poziomu nadzabezpieczenia; e) inwestycji transgranicznych w obligacje zabezpieczone, w tym inwestycji napływających z państw trzecich oraz wypływających do państw trzecich; f) zmian sytuacji pod względem emisji obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia terminu zapadalności; g) zmian sytuacji pod względem ryzyka i korzyści wynikających z wykorzystywania ekspozycji, o których mowa w art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; h) funkcjonowania rynków obligacji zabezpieczonych. 3. Do dnia 8 lipca 2024 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące kwestii wymienionych w ust. 2. 4. Do dnia 8 lipca 2024 r., po zamówieniu i otrzymaniu analizy dotyczącej oceny ryzyka i korzyści wynikających z obligacji zabezpieczonych o strukturze przewidującej możliwość przedłużenia			

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

[illegible]

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

Art. 71a (korekta)	Państwa członkowskie zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do włączenia do wszelkich umów finansowych, które zawierają, a które są regulowane przepisami prawa państwa trzeciego postanowień, zgodnie z którymi strony uznają, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zastosować wobec tej umowy uprawnienia do zawieszenia lub ograniczenia praw i zobowiązań na mocy art. 33a, 69, 70 i 71 oraz uznają, że są związane wymogami określonymi w art. 68.	T	Art. 144b i 156 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji	W art. 2 po pkt 71 dodaje się pkt 71a w brzmieniu: „71a) umowy finansowe – następujące umowy: umowy będące instrumentami finansowymi w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, niebędące instrumentami finansowymi, o których mowa w lit. a, umowy dotyczące obrotu towarami, niebędące instrumentami finansowymi, o których mowa w lit. a, opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward oraz inne prawa majątkowe, których cena lub wartość zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości składnika majątku, usługi, prawa lub udziału, umowy pożyczki międzybankowej, jeżeli termin spłaty pożyczki wynosi 3 miesiące albo jest krótszy, e) umowy ramowe, których przedmiotem jest zawieranie umów, o których mowa w lit. a – d;”; w art. 144b: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W umowie finansowej, której jedną ze stron jest podmiot, a prawem właściwym jest prawo państwa trzeciego, zawiera się zastrzeżenie, zgodnie z którym Funduszowi przysługują uprawnienia, o których mowa w art. 142-144a, a przepisy art. 156 mają zastosowanie do stron tej umowy.”; b) w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „w art. 102 ust. 1 pkt 3 i art. 142-144” zastępuje się wyrazami „w art. 142-144a, lub do których miałyby zastosowanie przepisy art. 156”; c) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Niezamieszczenie w umowie finansowej, o której mowa w ust. 1 lub 3, zastrzeżeń umownych określonych w ust. 1 pozostaje bez wpływu na możliwość stosowania przez Fundusz uprawnień, o których mowa w art. 142-144a, oraz zastosowania do stron tej umowy przepisów art. 156.”; w art. 156: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				„1. Zawieszenia wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a, wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, decyzji podejmowanych przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji, a także skutków takich decyzji w odniesieniu do umów zawartych przez podmiot w restrukturyzacji nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal są wypełniane istotne zobowiązania podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 142, art. 144, art. 161 i art. 213.”, b) w ust. 2: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Jeżeli istotne postanowienia umowy, w szczególności w zakresie dostawy, płatności i zabezpieczenia, są wykonywane przez podmiot, podmiot w restrukturyzacji lub podmioty grupy, której częścią jest ten podmiot lub ten podmiot w restrukturyzacji, zawieszenie wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a, wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, decyzje podejmowane przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji i ich skutki nie stanowią dla drugiej strony takiej umowy podstawy do:”, – pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) wypowiedzenia, odstąpienia, wstrzymania wykonania lub dokonania zmiany umowy oraz dokonania potrącenia lub kompensaty w przypadku umów zawartych przez podmiot lub podmiot w restrukturyzacji, a także umów zawartych: a) przez podmiot zależny od podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji, w przypadku gdy podmiot lub podmiot w restrukturyzacji zabezpiecza wykonanie zobowiązań z tytułu umowy, b) przez podmiot grupy, jeżeli istotne postanowienia umowy odnoszą się do niewykonania zobowiązań przez inny podmiot grupy;”, – pkt 3 otrzymuje brzmienie:

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				„3) ograniczania lub żądania ograniczenia praw podmiotu lub podmiotu w restrukturyzacji lub podmiotów grupy wynikających z umów, w tym postanowień umowy dotyczących niewykonania zobowiązań, przez inny podmiot grupy.”; c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają prawa do podjęcia działania, o którym mowa w ust. 2, jeżeli realizacja tego prawa następuje z powodów innych niż w związku z zawieszeniem wykonania zobowiązań, o którym mowa w art. 144a, wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, podjęciem przez Fundusz decyzji w ramach przymusowej restrukturyzacji lub ich skutkami.”;
Art.101 ust. 1	1. Mechanizmy finansowania ustanowione zgodnie z art. 100 mogą być wykorzystywane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyłącznie w zakresie niezbędnym do zapewnienia skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w następujących celach: a) gwarantowania aktywów lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jej przedsiębiorstw zależnych, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami; b) udzielania pożyczek instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jej przedsiębiorstw zależnym, instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami; c) nabycia aktywów instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją; d) wniesienia wkładów do instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami; e) wypłaty rekompensat akcjonariuszom lub wierzycielom zgodnie z art. 75; f) wniesienia wkładu na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w miejsce umorzenia lub konwersji zobowiązań w odniesieniu do niektórych wierzycieli, gdy stosuje się	T	Art. 112 ust. 1-3	Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji w art. 112 ust. 1-3 zapewniają wdrożenie wskazanych przepisów dyrektywy. Zmiana w art. 112 ust. 3 pkt 2 aktualizuje jedynie odesłanie (w zw. z dodaniem ust. 5a w art. 188 ustawy o BFG): Art. 14 projektu: 1) w art. 112 w ust. 3 w pkt 2 po wyrazach „art. 188 ust. 5” dodaje się wyrazy „i 5a”;

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	instrument umorzenia lub konwersji długu, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postanawia wyłączyć niektórych wierzycieli z zakresu umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 44 ust. 3-8; g) udzielania pożyczki innym mechanizmom finansowym na zasadzie dobrowolności zgodnie z art. 106; h) podejmowania dowolnej kombinacji działań, o których mowa w lit. a)–g). Mechanizmy finansowania mogą być wykorzystywane do podejmowania działań, o których mowa w akapicie pierwszym, w odniesieniu do nabywcy w kontekście instrumentu zbycia działalności.			
Art.107 ust. 3	3. Plan finansowania obejmuje: a) ocenę zgodnie z art. 36 odnoszącą się do dotkniętych podmiotów powiązanych; b) straty, które ma uznać każdy z dotkniętych podmiotów powiązanych w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; c) w odniesieniu do każdego z dotkniętych podmiotów powiązanych – straty, które poniosłaby każda z kategorii akcjonariuszy i wierzycieli; d) wszelkie składki, które zobowiązane byłyby wnieść systemy gwarancji depozytów zgodnie z art. 109 ust. 1; e) łączny wkład z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz cel i formę wkładu; f) podstawę obliczenia kwoty, którą każdy z krajowych mechanizmów finansowania państw członkowskich, w których są zlokalizowane dotknięte podmioty powiązane, jest zobowiązany wnieść na rzecz finansowania grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zebrania łącznego wkładu, o którym mowa w lit. e); g) kwotę, jaką krajowy mechanizm finansowania każdego dotkniętego podmiotu powiązanego jest zobowiązany wnieść na rzecz finansowania grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz formę tych składek;	T	Art. 133 ust. 2	Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji w art. 133 ust. 2 zapewniają wdrożenie wskazanych przepisów dyrektywy. Zmiana w art. 133 ust. 2 pkt 4 koryguje jedynie odesłanie (w zw. ze zmianami w art. 272 ustawy o BFG). Art. 14 projektu: 2) w art. 133 w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „art. 272 ust. 4 i 5” zastępuje się wyrazami „art. 272 ust. 3”;

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	h) kwotę pożyczki, którą mechanizmy finansowania państw członkowskich, w których są zlokalizowane dotknięte podmioty powiązane, zaciągną u instytucji, instytucji finansowych i innych podmiotów trzecich na mocy art. 105; i) w stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość przedłużenia okresu wykorzystania mechanizmów finansowania państw członkowskich, w których są zlokalizowane dotknięte podmioty powiązane.			
Art.109 ust. 1 i ust. 5 akapit 3	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz pod warunkiem że działanie to gwarantuje, iż deponenci mają ciągły dostęp do swoich depozytów, system gwarancji depozytów, którego członkiem jest dana instytucja, był odpowiedzialny za: a) w przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu – kwotę, o którą umorzono by depozyty gwarantowane w celu pokrycia strat instytucji zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a), gdyby depozyty gwarantowane były objęte zakresem umorzenia lub konwersji długu i zostały umorzone w tym samym stopniu co roszczenia wierzycieli o takim samym stopniu uprzywilejowania na mocy prawa krajowego regulującego standardowe postępowanie upadłościowe; lub b) gdy stosowany jest jeden instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji inny niż instrument umorzenia lub konwersji długu, lub większa ich liczba – kwotę strat, które ponieśliby deponenci posiadający depozyty gwarantowane, gdyby deponenci posiadający depozyty gwarantowane ponieśli straty proporcjonalne do strat poniesionych przez wierzycieli o takim samym stopniu uprzywilejowania na mocy prawa krajowego regulującego standardowe postępowanie upadłościowe. We wszystkich przypadkach odpowiedzialność systemu gwarancji depozytów nie przekracza kwoty strat, które ponieśliby w sytuacji, gdyby instytucja została zlikwidowana w drodze standardowego postępowania upadłościowego. W przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu system gwarancji depozytów nie jest zobowiązany do wnoszenia	T	Art. 179 Art. 188 Art. 202 Art. 272	Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji w art. 179, art. 188, art. 202 oraz art. 272 zapewniają wdrożenie wskazanych przepisów dyrektywy. Niemniej konieczna jest ich aktualizacja w związku z projektowanymi zmianami dot. struktury bilansu. Art. 14 projektu: 3) art. 179 otrzymuje brzmienie: „Art. 179. 1. Fundusz może przekazać podmiotowi przejmującemu, a w przypadku przejęcia praw udziałowych – podmiotowi w restrukturyzacji lub podmiotowi przejmującemu, środki z funduszu gwarancyjnego banków albo z funduszu gwarancyjnego kas do wysokości różnicy: 1) między wartością przejmowanych zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przejmowanego przedsiębiorstwa albo przejmowanych praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2 albo przejęcia praw majątkowych na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 2; 2) między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przejęcia praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 3. 2. Wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 1 nie może być wyższa niż różnica między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji z tytułu środków gwarantowanych na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji a wartością przewidywanych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, kwot zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

	żadnych składek na rzecz kosztów dokapitalizowania instytucji lub instytucji pomostowej zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. b). Jeżeli na podstawie wyceny dokonanej na mocy art. 74 stwierdzono, że składka systemu gwarancji depozytów na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji była większa niż straty netto, które poniósłby w wyniku likwidacji instytucji w ramach standardowego postępowania upadłościowego, dany system gwarancji depozytów jest uprawniony do otrzymania kwoty stwierdzonej różnicy z mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 75. Art. 109 ust. 5 akapit 3: Udział systemu gwarancji depozytów na mocy niniejszej dyrektywy w żadnym wypadku nie przekracza wysokości strat, które poniósłby w wyniku likwidacji instytucji w ramach zwykłego postępowania upadłościowego.			gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień wydania decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.”; 4) w art. 188: a) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Fundusz może przekazać instytucji pomostowej, a w przypadku przeniesienia praw udziałowych – podmiotowi w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, środki z funduszu gwarancyjnego banków albo z funduszu gwarancyjnego kas do wysokości różnicy: 1) między wartością przenoszonych zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przenoszonego przedsiębiorstwa albo przenoszonych praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa lub jego części na podstawie ust. 1 pkt 2 i 3 albo przeniesienia praw majątkowych na podstawie ust. 1 pkt 3; 2) między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji a wartością przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji – w przypadku przeniesienia praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”; b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. Wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 5 nie może być wyższa niż różnica między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji z tytułu środków gwarantowanych na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji a wartością przewidywanych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, kwot zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień wydania decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.”; 5) w art. 202 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu: „4. Fundusz może przekazać podmiotowi w restrukturyzacji środki z funduszu gwarancyjnego banków albo z funduszu gwarancyjnego kas, w przypadku gdy pokrycie straty podmiotu w restrukturyzacji, wynikającej z oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, wymagałoby umorzenia zobowiązań z tytułu

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				środków gwarantowanych do wysokości niezbędnej do pokrycia kwoty straty podmiotu w restrukturyzacji. 5. Wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 4 nie może być wyższa niż różnica między wartością zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji z tytułu środków gwarantowanych na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji a wartością przewidywaną na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, kwot zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.” 6) w art. 222 w ust. 4 uchyla się pkt 5; 7) w art. 235 pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) wydatki z tytułu finansowania przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 179, art. 188 ust. 5 i 5a, art. 202 ust. 4 i 5, art. 237 oraz art. 272 ust. 3 i 7;”; 8) w art. 272: „a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w zakresie, w jakim służą one zapewnieniu dostępu deponentów do środków gwarantowanych w przymusowej restrukturyzacji, w szczególności w przypadkach, o których mowa w art. 179, art. 188 ust. 5 i 5a oraz art. 202 ust. 4 i 5.”; b) uchyla się ust. 4 i 5, c) ust. 7 otrzymuje brzmienie: „7. Jeżeli oszacowanie, o którym mowa w art. 241 ust. 1, wykaze, że wysokość środków przekazanych zgodnie z ust. 3, jest większa niż wysokość wynikająca z konieczności wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, pomniejszona o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w takim postępowaniu, powstała

TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

				różnicę przekazuje się z funduszu przymusowej restrukturyzacji na fundusz gwarancyjny banków albo na fundusz gwarancyjny kas.”.

Ministerstwo Finansów
Departament Rozwoju Rynku Finansowego

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

Projekt ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw

Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 1 - ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwana dalej „Ustawą”		
Art. 3 ust. 2 pkt 3 i 4	w ust. 2: – w pkt 3 wyrazy „jednostkom samorządu terytorialnego.” zastępuje się wyrazami „jednostkom samorządu terytorialnego, albo”, – dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez: a) Skarb Państwa, b) jednostki samorządu terytorialnego, c) Bank Gospodarstwa Krajowego, które zostały zabezpieczone w całości gwarancją lub poręczeniem Skarbu Państwa.”	Dodawany przepis stanowi propozycję rozszerzenia zakresu podstaw emisji publicznego listu zastawnego o wierzytelności banku hipotecznego z tytułu nabytych przez bank hipoteczny papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, a także papierów wartościowych poręczanych lub gwarantowanych przez Skarb Państwa, których emitentem jest Bank Gospodarstwa Krajowego. Zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych) tego rodzaju aktywami, dla celów ich preferencyjnego traktowania, jest przewidziane w art. 129 ust. 1 lit. a rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
Art. 3 ust. 2a i 2b	po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu: 2a. Papiery wartościowe, o których mowa w ust. 2 pkt 4, mogą stanowić podstawę emisji publicznych listów zastawnych, jeżeli są wolne od wszelkich obciążeń w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.). 2b. Papiery wartościowe, o których mowa w ust. 2 pkt 4 lit. b i c, mogą stanowić podstawę emisji publicznych listów zastawnych, pod warunkiem że emitent nie ograniczył swojej odpowiedzialności za zobowiązania wynikające z tych papierów wartościowych.”	Przepisy mają charakter doprecyzowujący. Wskazano w nich, że papiery wartościowe, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4 Ustawy, mogą stanowić podstawę emisji, jeżeli wolne są od wszelkich obciążeń w rozumieniu art. 7 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych. Mając na uwadze, szczególne wymogi, jakie muszą spełniać aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych, dodano również ust. 2b, który stanowi, że papiery wartościowe emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego oraz Bank Gospodarstwa Krajowego mogą stanowić podstawę emisji publicznych listów zastawnych pod warunkiem, że emitent nie ograniczył swojej odpowiedzialności za zobowiązania wynikające z tych papierów wartościowych.
Art. 5a ust. 2	w art. 5a ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. List zastawny o jednostkowej wartości nominalnej równej kwocie stanowiącej równowartość 100 000	Zmiana w art. 5a ust 2 Ustawy pozwoli na emisję listów zastawnych w formie dokumentu w przypadku listów zastawnych o jednostkowej wartości nominalnej równej

	euro lub przekraczającej tę kwotę, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu podjęcia przez emitenta decyzji o emisji, może mieć formę dokumentu.”	kwocie stanowiącej równowartość 100 000 euro lub przekraczającej tę kwotę. Przepis ten w obecnym brzmieniu umożliwia emisję listu zastawnego w formie dokumentu, o ile jego wartość nominalna przekracza równowartość 100 000 euro. Projektowana zmiana ma znaczenie w przypadku oferowania listów zastawnych na międzynarodowych rynkach i ich rejestrowania w zagranicznym systemie rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.
Art. 12	w art. 12: a) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) udzielanie kredytów niezabezpieczonych hipoteką, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1–3,” b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) nabywanie papierów wartościowych, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4,” c) w pkt 5 w lit. b kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) nabyte przez bank hipoteczny papiery wartościowe, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 4.”	Zmiany w art. 12 Ustawy (w zakresie pkt 2 i 5) mają charakter dostosowujący do projektowanej zmiany art. 3 ust. 2 Ustawy (dodanie punktu 4).
Art. 13 ust. 1	w art. 13 uchyla się ust. 1.	Przedmiotowa zmiana w art. 13 Ustawy obejmuje uchylenie ust. 1, określającego ograniczenia w zakresie nabywania przez banki hipoteczne wierzytelności kredytowych zabezpieczonych hipotecznie oraz udzielanych kredytów w relacji do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, a także ogólnej kwoty wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką. Nadal jednak będą obowiązywały dotychczasowe wymogi (limity) określone w art. 13 ust. 2 Ustawy. Zgodnie z ww. przepisem wysokość pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką w dniu jego udzielania lub odpowiednio w dniu nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu, w sytuacji gdy następuje nabycie przez bank hipoteczny wierzytelności z tytułu takiego kredytu, nie może przekraczać (100%) bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości. Wprowadzenie powyżej zmiany wychodzi naprzeciw postulatom zgłaszanym przez sektor bankowy.
Art. 13 ust. 3	w art. 13 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:	Projekt w tym przepisie przewiduje fakultatywne upoważnienie dla ministra właściwego do spraw

	„3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej, może określić, w drodze rozporządzenia, niższą niż określona zgodnie z ust. 2, wyrażoną w procentach, maksymalną wysokość stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości w dniu: 1) jego udzielenia – w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką, 2) nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu – w przypadku nabywania wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką – uwzględniając wysokość obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego w rozumieniu przepisów o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym oraz konieczność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego i jego stabilności.”	instytucji finansowych do wydania rozporządzenia. W rozporządzeniu tym, wydawanym po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej, będzie możliwe określenie innej, niż wskazana w art. 13 ust. 2 Ustawy, wysokości wskaźnika określającego dopuszczalny stosunek wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości. Analogicznie jak w ust. 2, wskaźnik określony w drodze rozporządzenia fakultatywnego, będzie odnosił się do stosunku wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości w dniu jego udzielenia (w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką) lub nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu (przy nabywaniu wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką).
Art. 15 ust. 2	w art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Łączna wysokość zobowiązań wynikających z czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie może przekroczyć: 1) w przypadku banków hipotecznych stosujących określony w art. 428b ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wymóg stabilnego finansowania netto na zasadzie indywidualnej, o której mowa w tym rozporządzeniu, począwszy od 19. miesiąca od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej – dziesięciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego; 2) w przypadku banków hipotecznych niestosujących określonego w art. 428b ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wymogu stabilnego finansowania netto na zasadzie indywidualnej, o której mowa w tym rozporządzeniu: a) w okresie od 19. miesiąca do pięciu lat od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej –	Zmiana w art. 15 ust. 2 Ustawy kształtuje limity wysokości zobowiązań wynikających z czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 tego artykułu (zaciąganie kredytów i pożyczek, emitowanie obligacji). Wprowadzana zmiana uwzględnia obowiązujące banki wymogi w zakresie finansowania długoterminowego – określone przez wskaźnik stabilnego finansowania netto (NSFR), którego kalibracja i zasady kalkulacji wynikają bezpośrednio z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 i będą obowiązywały od 28 czerwca 2021 r.

	dziesięciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego, b) po upływie okresu, o którym mowa w lit. a – sześciokrotnej wysokości funduszy własnych banku hipotecznego.”, b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Od dnia rozpoczęcia działalności operacyjnej przez bank hipoteczny do upływu 18. miesiąca działalności tego banku limitów, o których mowa w ust. 2, nie stosuje się.”, c) w ust. 3 wyrazy „ust. 1 pkt 1–3” zastępuje się wyrazami „ust. 1 pkt 2 i 3”.	Wprowadzane zmiany mają na celu zwiększenie możliwości finansowania się przez bank hipoteczny pasywami innymi niż listy zastawne, w szczególności na samym początku działalności, kiedy fundusze własne są jeszcze niewielkie, a bank musi zgromadzić znaczącą ilość aktywów do przeprowadzenia pierwszych emisji.
Art. 15a pkt 2	w art. 15a: a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 15 ust. 1 pkt 1–3 i 5” zastępuje się wyrazami „art. 15 ust. 1 pkt 2, 3 i 5”, b) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) wykonywać czynności ograniczające ryzyko walutowe i ryzyko stopy procentowej, z zastrzeżeniem art. 19 ust. 2, w tym zawierać umowy o instrument pochodny.”	Projektowana zmiana art. 15a pkt 2 Ustawy wskazuje na uprawnienie banków do zawierania umów o instrument pochodny na potrzeby wykonywanych czynności, tym samym sankcjonuje funkcjonującą w obrocie praktykę.
Art. 18 ust. 3 pkt 1	w art. 18 w ust. 3: pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) ulokowane w papierach wartościowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3, o ile nie stanowią aktywów podstawowych;”	Zmiana o charakterze precyzującym i jest związana z umożliwieniem bankom hipotecznym emitowania w szerszym zakresie publicznych listów zastawnych, których zabezpieczeniem będą nabyte przez bank hipoteczny papiery wartościowe, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3 Ustawy. Zmiana na celu doprecyzowanie klasyfikacji ww. papierów w ramach aktywów stanowiących podstawę emisji publicznych listów zastawnych.
Art. 24 ust. 2	w art. 24 uchyla się ust. 2.	Zmiana wprowadza likwidację obowiązku ujawniania informacji w księdze wieczystej o wpisaniu wierzytelności do rejestru zabezpieczenia hipotecznych listów zastawnych. Powyższa regulacja była powiązana ze zniesionym już uprawnieniem banków hipotecznych bezwzględnego pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń przed innymi wierzycielami w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie art. 1025 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, z którego wynikał wymóg ujawniania

		odpowiedniej informacji o takim pierwszeństwie w księdze wieczystej.
Art. 2 - ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece		
Art. 16 ust. 2 pkt 5	w art. 16 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczone hipoteką;”	Zmiana następcza, stanowiąca konsekwencję uchylecia art. 24 ust. 2 Ustawy, tj. wyłączenia wymogu ujawnienia w księdze wieczystej informacji o wpisaniu wierzytelności banku hipotecznego do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych. W świetle projektowanego brzmienia art. 16 ust 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece ujawnieniu w księdze wieczystej podlegają wyłącznie wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczone hipoteką.
Art. 3 - ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych		
Art. 21 ust 1 pkt 130d	w art. 21 w ust. 1 po pkt 130c dodaje się pkt 130d w brzmieniu: „130d) odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a;”.	Dodanie w art. 21 ust. 1 pkt 130d ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128, z późn.zm.) jest powiązane z tematyką przedmiotowej nowelizacji (zmiany w niektórych przepisach odrębnych ustaw). Ta zmiana wprowadza zwolnienie od podatku odsetek lub dyskonta od obligacji emitowanych przez BFG na rynkach zagranicznych oraz dochodów z odpłatnego zbycia obligacji w odniesieniu do wskazanych osób fizycznych, tj. nie mających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania, w związku z dochodami (przychodami) osiąganymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ograniczony obowiązek podatkowy). Jednym z warunków powodzenia emisji obligacji przeprowadzanej na międzynarodowych rynkach finansowych jest zwolnienie z opodatkowania uzyskiwanych z tego tytułu odsetek. Zwolnienie zaś dochodów z odpłatnego zbycia obligacji w sposób znaczący wpływa na zwiększenie ich płynności na rynku wtórnym, a w konsekwencji również oddziałuje na decyzję potencjalnych inwestorów o zakupie obligacji. Brak takiego zwolnienia może utrudnić lub wręcz uniemożliwić, w warunkach dużej konkurencji, uplasowanie się obligacji na zagranicznym rynku finansowym i podnieść koszty emisji, poprzez konieczność zaproponowania przez emitenta wyższego

		progu rentowności, rekompensującego wysokość podatku od uzyskiwanych dochodów. Konieczność odprowadzania w kraju emitenta - w Polsce - podatku stanowi barierę powstrzymującą od inwestycji w takie papiery. W przypadku nie wprowadzenia w życie proponowanego zwolnienia, inwestycje w takie papiery emitowane przez Fundusz w dalszym ciągu pozostaną w istocie na poziomie zerowym. Ponadto, dla zachowania konkurencyjności obligacji w stosunku do obligacji innych emitentów z regionu wystąpiłaby konieczność tzw. „ubruttowienia odsetek”, czyli powiększenia odsetek o równowartość obciążeń podatkowych. W standardowych dokumentacjach emisyjnych na rynkach zagranicznych, w większości przypadków zawarte są klauzule „gross-up” nakładające na emitenta obowiązek ubruttowienia wypłacanej kwoty pożytków o obciążenia podatkowe, co powoduje, że emitent - będzie wpłacał jako płatnik podatek u źródła z tytułu wypłacanych należności. Emisja obligacji za granicę przez BFG jest alternatywnym źródłem finansowania, niemniej BFG będzie sięgał po ten sposób finansowania, kiedy z innych dostępnych źródeł, nie będzie możliwe takie finansowanie, np. pożyczka z budżetu państwa. BFG, którego działania są wyznaczone ustawą, nie może sięgać po rozwiązania z jakich korzystają podmioty gospodarcze, które ułatwiają takie emisje na rynkach zagranicznych, np. tworzenie dla emisji zagranicznych SPV w krajach gdzie występuje zwolnienie z podatku od dochodów kapitałowych. W istocie brak zwolnienia z podatku powoduje, że emisja będzie z punktu widzenia ekonomicznego nieopłacalna, zatem w praktyce niemożliwa. Warto przy tym podkreślić, iż takie zwolnienia występują w ustawie CIT i PIT dla Banku Gospodarstwa Krajowego w zakresie obligacji oferowanych na rynkach zagranicznych, przeznaczonych na finansowanie ustawowych celów działalności Banku Gospodarstwa Krajowego, dotyczących wspierania polityki gospodarczej Rady Ministrów, realizacji rządowych programów społeczno-gospodarczych oraz programów samorządności lokalnej i rozwoju regionalnego, oraz dochody z odpłatnego zbycia

		tych obligacji, uzyskane przez tzw. podatników nierezydentów.
Art. 4 - ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych		
Art. 12 pkt 24b	w art. 12 w ust. 4 po pkt 24a dodaje się pkt 24b w brzmieniu: „24b) otrzymanych środków z funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;”	W związku z przygotowaniem przepisów mających regulować w Prawie bankowym zasady powoływania przez banki działające w formie spółki akcyjnej instytucjonalnych systemów ochrony, jednocześnie przygotowano zmiany przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w celu wprowadzenia zwolnień podatkowych w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych albo możliwości zaliczenia wydatków ponoszonych na system ochrony do kosztów uzyskania przychodów. Wprowadzenie zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych jest uzasadnione pozytywnym wpływem istnienia instytucjonalnego systemu ochrony na utrzymanie stabilności finansowej oraz zmniejszenia ryzyka zaangażowania funduszy publicznych lub prawdopodobieństwa ich zaangażowania wobec sektora finansowego, w związku ze zmniejszeniem ryzyka wystąpienia przypadku upadłości banku komercyjnego. Beneficjentem tych zmian będą: i) podmioty, na rzecz których przekazywane jest wsparcie ze strony systemu ochrony (art. 12 ust. 4 pkt 24b), ii) banki dokonujące wpłat do systemu, jako uczestnicy (art. 15 ust. 1h pkt 5), a także iii) sam system ochrony instytucjonalnej (art. 17 ust. 1 pkt 55b). Tym samym fundusz pomocowy, z którego środki przeznaczane będą na finansowanie zadań systemu ochrony w zakresie pomocy finansowej dla uczestników systemu ochrony mającej na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieżenie upadłości, tworzony z wpłat uczestników systemu ochrony, którzy te wpłaty będą uznawać jako koszt uzyskania przychodu, zaś środki zgromadzone w ramach funduszu z uwagi na jego cele będą zwolnione z podatku dochodowego. Dodawany w art. 12 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nowy pkt 24b ma na celu wyłączenie z przychodu pomocy udzielonej przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony, o której mowa w projektowanym art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe. Celem funkcjonowania systemu ochrony jest, zgodnie z projektem art. 130b ust. 1 ustawy – Prawo

		bankowe, zapewnienie płynności i wypłacalności każdego jego uczestnika na zasadach określonych w ustawie i w umowie systemu ochrony, w szczególności przez udzielanie pożyczek, gwarancji i poręczeń na warunkach określonych w umowie systemu ochrony. Dodatkowo, zgodnie z art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, system ochrony może również udzielać wsparcia przymusowej restrukturyzacji, w szczególności wobec uczestnika systemu ochrony lub gdy taki uczestnik występuje jako podmiot przejmujący, zgodnie z art. 174 ust. 1 ustawy o BFG. Wsparcie takie może dotyczyć również przejęcia banku, zgodnie z art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, o ile podmiotem przejmującym lub podmiotem przejmowanym jest uczestnik systemu ochrony. Proponowane w art. 12 ust. 4 pkt 24b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wyłączenie dotyczy będzie zatem, zarówno podmiotu przejmującego, jak i przejmowanego, którym udzielono pomocy z systemu ochrony. Celem tego wyłączenia, podobnie jak w przypadku już funkcjonujących wyłączeń, zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 23-24a, jest umożliwienie uniknięcia obciążenia podatkowego w odniesieniu do środków otrzymanych w związku z przymusową restrukturyzacją prowadzoną przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Wprawdzie wyłączone środki będą pochodziły ze wsparcia udzielonego przez instytucjonalny system ochrony, to jednak jest ono udzielane w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji. Takie wyłączenie będzie również przysługiwało w przypadku wsparcia procesu przejęcia, o którym mowa w art. 146 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe.
Art. 15 ust.1h pkt 5	w art. 15 w ust. 1h w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) wpłaty uczestników systemu ochrony na fundusz pomocowy, o których mowa w art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe.”;	Projektowany pkt 5 w art. 15 ust. 1h ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych umożliwia rozszerzenie katalogu kosztów uzyskania przychodu banku, o wszystkie wpłaty dokonywane przez bank w charakterze uczestnika systemu ochrony na fundusz pomocowy, zgodnie z art. 130h ust. 2 lub 4 ustawy – Prawo bankowe. Takie rozwiązanie umożliwia obniżenie kosztów podatkowych bankom, które przyczyniają się do zapewnienia stabilności systemu finansowego i uniknięcia niekontrolowanej upadłości banków. W

		sytuacji braku takiej pomocy ze strony banków i upadłości banku krajowego, koszty dla systemu finansowego, a tym samym dla budżetu państwa będą nieproporcjonalnie większe, niż koszty budżetu państwa wynikające z zaliczenia takiej pomocy do kosztów uzyskania przychodu.
Art. 16 ust. 1 pkt 58	w art. 16 w ust. 1 pkt 58 otrzymuje brzmienie: „58) wydatków i kosztów bezpośrednio sfinansowanych z dochodów (przychodów), o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 14a, 23, 24, 42, 47, 48, 52, 53, 54a, 55, 56, 56b-56f i 59;”;	Zmiana ma charakter porządkowy i jest konsekwencją zmian w art. 17.
Art. 17 ust. 1 pkt 50e i pkt 56c-56f	w art. 17 w ust. 1 a) po pkt 50d dodaje się pkt 50e w brzmieniu: „50e) odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2;”; b) po pkt 56b dodaje się pkt 56c–56f w brzmieniu: „56c) wpłaty uczestników systemu ochrony na fundusz pomocowy, o których mowa w art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy; 56d) wartość umorzonych zobowiązań z tytułu zaciągniętej przez bank pożyczki ze środków funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy; 56e) środki przekazane z funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, na rzecz banku przejmującego zobowiązania innego banku – w części przeznaczonej na spłatę tych zobowiązań w zakresie, w jakim są realizowane cele, o których mowa w art. 130b	Dodanie w art. 17 w ust. 1 pkt 50e ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1406, z późn. zm.) stanowi analogiczne rozwiązanie w zakresie zwolnień podatkowych jak w przypadku ww. propozycji dodania w ust. 1 pkt 130d ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Na tej podstawie zwolnione zostałyby od podatku odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez wskazanych podatników, tj. nie mających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej siedziby lub zarządu. Dodawane pkt 56c-56f w art. 17 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych mają na celu zwolnienie przedmiotowe z podatku dochodowego, środków wpłaconych przez uczestników systemu ochrony. Zwolnienie to pozwoli na uniknięcie obciążenia podatkiem od osób prawnych systemu ochrony, w związku z gromadzeniem środków na funduszu pomocowym, pochodzących z wpłat uczestników. Wyłączenie obejmuje jedynie wpłaty w części przeznaczonej na finansowanie zadań systemu ochrony, w zakresie pomocy finansowej dla uczestników systemu ochrony mającej na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieżenie upadłości oraz udzielanie przez system ochrony wsparcia, o którym mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe. W konsekwencji tego z wyłączenia korzystają także pożyczki ze środków funduszu pomocowego oraz środki przekazane z tego funduszu np. w formie dotacji, która może być udzielona

	ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcie, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy; 56f) środki przekazane z funduszu pomocowego, o którym mowa w art. 130h ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, na rzecz banku przejmowanego – w części przeznaczonej na realizację celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy;”.	na realizację celów, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 1 i wsparcia, o którym mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe np. w transakcji przejęcia tj. zwolnienie dla środków przekazanych z funduszu pomocowego na rzecz banku przejmującego inny bank.
Art. 5 - ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe		
Art. 1 pkt 1a	w art. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) zasady tworzenia i funkcjonowania systemu ochrony;”;	Projektowany art. 1 pkt 1a ustawy – Prawo bankowe rozszerza zakres regulacji będącej przedmiotem ustawy – Prawo bankowe o zasady tworzenia i funkcjonowania systemu ochrony. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie bankom komercyjnym tworzenie instytucjonalnych systemów ochrony, jak zostało to rozwiązane w odniesieniu do banków spółdzielczych w ustawie z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2021 r. poz. 102, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bankach spółdzielczych”, gdzie jednak zakres przepisów tej ustawy ma ograniczone zastosowanie wyłącznie dla banków w formie spółdzielni, tym samym nie można ich zastosować do banków w formie spółki akcyjnej. Odpowiednie stosowanie tych regulacji nie jest również właściwym rozwiązaniem z uwagi na znaczące różnice w funkcjonowaniu banku spółdzielczego a banku notowanego na giełdzie banku komercyjnego, ich struktur kapitałowych, udziałowych, reżimu prawnego, czy większych obowiązków regulacyjnych, które spoczywają na banku komercyjnym m.in. z uwagi na uczestnictwo w obrocie na rynku regulowanym. Zaproponowane regulacje dostosowują przepisy funkcjonujące dla banków spółdzielczych do sytuacji prawnej banku komercyjnego, uwzględniając także większą skalę działalności tych podmiotów, powiązania transgraniczne, czy zaawansowanie organizacyjne (rozbudowane komórki zarządzania ryzykiem, compliance etc.).
art. 4 pkt 9a	w art. 4 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:	Projektowany art. 4 pkt 9a ustawy – Prawo bankowe wprowadza definicję systemu ochrony, zgodnie z którą

	„9a) system ochrony – instytucjonalny system ochrony, którego uczestnikami są banki działające w formie spółki akcyjnej, uznany przez Komisję Nadzoru Finansowego;”	systemem ochrony jest instytucjonalny system ochrony, którego uczestnikami są banki w formie prawnej spółki akcyjnej, uznany przez Komisję Nadzoru Finansowego. Jest to konstrukcja definicji tożsama z definicją funkcjonującą w ustawie o bankach spółdzielczych (art. 2 pkt 6 tej ustawy). Warunki, jakie musi spełniać taki system, określone są w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013 i wiążą się m.in. z koniecznością wzajemnego gwarantowania zobowiązań przez członków systemu, powołaniem funduszu pomocowego, zorganizowaniem mechanizmów monitorowania ryzyka w całym systemie oraz zatwierdzeniem systemu przez Komisję Nadzoru Finansowego.
Art. 36 ust. 2b i ust. 3b	w art. 36: a) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu: „2b. Do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny załącza się dodatkowo regulacje wewnętrzne, o których mowa w art. 12a ust. 3 pkt 2–4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz.).” b) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu: „3b. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o udzieleniu bankowi hipotecznemu zezwolenia, o którym mowa w ust. 1.”	Zmiana polegająca na dodaniu do art. 36 ww. ustawy ust. 2b zmierza do wprowadzenia zasady, zgodnie z którą do wniosku o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny załącza się m.in. regulacje wewnętrzne dotyczące działalności banku hipotecznego i emisji listów zastawnych. Powyższa zmiana odzwierciedla przyjęte rozwiązania w projektowanym art. 12a ust. 2 Ustawy, zgodnie z którymi Komisja Nadzoru Finansowego w toku postępowania o wydanie zezwolenia na utworzenie banku hipotecznego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz postępowania o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez bank hipoteczny, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, dokonuje oceny przygotowania banku hipotecznego do emitowania listów zastawnych w ramach programu emisji listów zastawnych. Wymaga podkreślenia, że poszczególne elementy programu emisji listów zastawnych, o których mowa w projektowanym art. 12a ust. 3 Ustawy, podlegają weryfikacji w postępowaniu licencyjnym, które wiąże się z koniecznością uzyskania przez bank hipoteczny kolejno dwóch odrębnych zezwoleń wydawanych przez Komisję Nadzoru Finansowego – na utworzenie banku, a następnie na podjęcie działalności przez już utworzony bank. Dodanie ust. 3b do art. 36 ww. ustawy nakłada na Komisję Nadzoru Finansowego wymóg informowania Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych o wydaniu bankowi hipotecznemu

		zezwolenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.
Art. 105 ust. 1 pkt 4, ust. 2 oraz art. 106d i 106e.	w art. 105: a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) jednostce zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celów, o których mowa w art. 130b ust. 1, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2, lub zadań organu zarządzającego określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2, jeżeli bank jest uczestnikiem tego systemu ochrony.”; b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 415)”; 5) w art. 106d w ust. 1 po wyrazach „i bankach zrzeszających,” dodaje się wyrazy „jednostki zarządzające systemem ochrony, o których mowa w art. 130e ust. 1,”; 6) w art. 106e po wyrazach „i bankach zrzeszających,” dodaje się wyrazy „jednostki zarządzające systemem ochrony, o których mowa w art. 130e ust. 1,”;	Zmiana w art. 105 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo bankowe rozszerza wyliczenie zawarte w tym przepisie o jednostkę zarządzającą systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celów, o których mowa w art. 130b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, wsparcia określonego w art. 130b ust. 2 tej ustawy lub zadań organu zarządzającego określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 tej ustawy, jeżeli bank jest uczestnikiem tego systemu ochrony. Przepis umożliwi przekazanie tajemnicy bankowej bankowi, który jest uczestnikiem systemu ochrony uregulowanego w rozdziale 10a ustawy – Prawo bankowe na rzecz powołanej na podstawie tych przepisów jednostki zarządzającej systemem ochrony. Zakres informacji przekazywanych przez bank, będący uczestnikiem systemu ochrony, został ograniczony celami funkcjonowania systemu ochrony, a także zakresem sytuacji, w których system ten może udzielić wsparcia (prowadzona przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny przymusowa restrukturyzacja oraz przejęcie banku, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe). Rozszerzenie obowiązku udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową następuje więc w minimalnym zakresie, niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania systemu ochrony oraz realizowania przez niego swoich zadań. Zmiana w art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe ma charakter dostosowujący i wynika z przeniesienia wskazania aktu promulgacyjnego ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych do pierwszego miejsca w ww. ustawie, w którym odesłanie do tej ustawy zostanie – w wyniku tej nowelizacji – zawarte po raz pierwszy (art. 36 ust. 2b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe). Zmiany w art. 106d i art. 106e wynikają z wprowadzenia obok systemu ochrony dla banków spółdzielczych także systemu ochrony dla banków w formie spółki akcyjnej.

Rozdział 10a art. 130b-130l	po rozdziale 10 dodaje się rozdział 10a w brzmieniu: „Rozdział 10a System ochrony Art. 130b. 1. Celem funkcjonowania systemu ochrony jest zapewnienie płynności i wypłacalności każdego jego uczestnika na zasadach określonych w ustawie i w umowie systemu ochrony, w szczególności przez udzielanie pożyczek, gwarancji i poręczeń na warunkach określonych w umowie systemu ochrony. 2. System ochrony może także wspierać: 1) prowadzoną przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny przymusową restrukturyzację, o której mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, jeżeli została wszczęta wobec banku będącego spółką akcyjną; 2) przejęcie banku będącego spółką akcyjną, o którym mowa w art. 146b ust. 1. 3. Wsparcie, o którym mowa w ust. 2, odbywa się w szczególności przez udzielanie dotacji, pożyczek, gwarancji i poręczeń na warunkach określonych w umowie systemu ochrony. 4. Umowa systemu ochrony określa zakres odpowiedzialności uczestnika systemu ochrony za zobowiązania wynikające z udziału w systemie ochrony. Art. 130c. 1. Banki prowadzące działalność w formie spółek akcyjnych mogą utworzyć system ochrony na podstawie umowy systemu ochrony. Banki, które utworzyły system ochrony, są jego uczestnikami. Uczestnikami systemu ochrony są również banki prowadzące działalność w formie spółek akcyjnych, które przystępują do systemu ochrony po jego utworzeniu. 2. Uczestniczenie w systemie ochrony jest dobrowolne. 3. Banki, o których mowa w ust. 1, zawierają umowę systemu ochrony według projektu dla danego systemu ochrony zatwierdzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Bank działający w imieniu tych banków, na podstawie udzielonego przez nie upoważnienia,	Dodanie art. 130b-130l do ustawy – Prawo bankowe wynika z pozytywnych doświadczeń z wprowadzonych ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1166), oraz funkcjonujących w sektorze banków spółdzielczych mechanizmów samopomocowych w postaci Systemów Ochrony Instytucjonalnej (z ang. IPS - Institutional Protection Scheme), będących nowoczesnym sposobem ochrony płynności finansowej i wypłacalności uczestniczących w tym systemie banków (w tym przypadku banków spółdzielczych). Na bazie tych przepisów w krajowym systemie bankowym powstały i stale funkcjonują dwa systemy IPS, tj.: Spółdzielczy System Ochrony SGB zarządzany przez Spółdzielnię IPS-SGB, oraz System Ochrony Zrzeszenia BPS zarządzany przez Spółdzielnię SOZ BPS. Ponad 6 lat funkcjonowania tych mechanizmów pokazało, jak duży jest ich wkład w stabilność krajowego systemu finansowego, jak również, że mechanizmy samopomocowe w wielu przypadkach okazują się skuteczniejsze względem rozwiązywania problemów poszczególnych banków, niż ewentualna interwencja państwa w postaci działań nadzorczych, czy użycia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Od czasów globalnego kryzysu finansowego z lat 2008–2009 instytucje finansowe, w tym przede wszystkim banki w regionie Europy Środkowo-Wschodniej znacząco poprawiły jakość posiadanych w bilansie aktywów, zgromadziły istotnie większe buforę kapitałowe, a także wzmocniły swoją płynność, dzięki czemu były lepiej przygotowane do ewentualnego szoku zewnętrznego. Jednak pandemia COVID-19 była i nadal pozostaje zupełnie innym czynnikiem ryzyka. Szczególny charakter tego szoku wynika z jego globalnej skali oraz faktu, że jego źródło znajduje się poza systemem finansowym. Pandemia COVID-19 pokazała, że mimo starań regulatorów, nadzorców, a także samych banków i

	przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego projekt umowy systemu ochrony z wnioskiem o jego zatwierdzenie oraz o uznanie systemu ochrony. Stroną postępowania jest wyłącznie ten bank. 4. Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzje w sprawie zatwierdzenia projektu umowy systemu ochrony, o której mowa w ust. 3, oraz uznania systemu ochrony, w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu umowy systemu ochrony. 5. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia zatwierdzenia projektu umowy systemu ochrony, o której mowa w ust. 3, i uznania systemu ochrony wyłącznie, jeżeli projektowana umowa systemu ochrony naruszałaby przepisy prawa, interesy uczestników systemu ochrony, nie zapewniałaby bezpieczeństwa środków gromadzonych u uczestników systemu ochrony lub nie byłyby spełnione warunki określone w art. 113 ust. 7 lit. b-d oraz lit. f-i rozporządzenia nr 575/2013. 6. Decyzja o uznaniu systemu ochrony może określać: 1) termin, od którego system ochrony będzie funkcjonować zgodnie z umową systemu ochrony; 2) dodatkowe warunki, których spełnienie zapewni bezpieczeństwo funkcjonowania systemu ochrony; 3) termin, po upływie którego decyzja wygaśnie, jeżeli warunki, o których mowa w pkt 2, nie zostaną spełnione. 7. W przypadku gdy funkcjonowanie systemu ochrony narusza przepisy prawa, zagraża interesom jego uczestników, nie zapewnia bezpieczeństwa środków gromadzonych u uczestników systemu ochrony, jest niezgodne z umową systemu ochrony lub w przypadku niespełnienia warunków określonych w art. 113 ust. 7 lit. b-d lub lit. f-i rozporządzenia nr 575/2013, Komisja Nadzoru Finansowego może uchylić decyzję o uznaniu systemu ochrony. 8. Uchylenie decyzji o uznaniu systemu ochrony może nastąpić również w razie stwierdzenia, że: 1) system ochrony przestał spełniać warunki określone w decyzji; 2) decyzja o uznaniu systemu ochrony została wydana na podstawie fałszywych dokumentów,	utrzymywanej przez nie dyscypliny kapitałowej, nie da się przewidzieć wszystkich scenariuszy i zagrożeń dla stabilności systemu finansowego, z tego względu istotne jest, by prawodawca zapewnił wszelkie możliwe i skuteczne mechanizmy, które pozwolą przygotować się na przyszłe, jeszcze niezidentyfikowane zagrożenia. Art. 113 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”, daje bankom możliwość tworzenia ww. mechanizmów samopomocowych, które doskonale sprawdziły się w sektorze spółdzielczym oraz pokazały, że banki umieją a przede wszystkim chcą same sobie pomagać poczuwając się do solidarnej odpowiedzialności za sektor bankowy i jego stabilność, z tego względu zaproponowane regulacje, biorąc za wzór rozwiązania wprowadzone w ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz niektórych innych ustaw dla banków spółdzielczych, mają na celu zapewnienie podobnych ram instytucjonalnych dla banków sektora komercyjnego działających w formie spółek akcyjnych. Projektowany art. 130b ustawy – Prawo bankowe reguluje cele funkcjonowania instytucjonalnego systemu ochrony dla banków działających w formie spółki akcyjnej oraz zakres wsparcia udzielanego przez ten system (przepis jest analogiczny do art. 22a ustawy o bankach spółdzielczych z uwzględnieniem specyfiki banku komercyjnego). Celem funkcjonowania systemu ma być zapewnienie płynności i wypłacalności każdego uczestnika tego systemu na zasadach określonych w ustawie oraz umowie systemu ochrony (rozwiązanie zgodne z art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013). Jest to nadrzędny cel każdego systemu ochrony. Pomoc udzielana uczestnikom systemu ochrony, która bezpośrednio przekłada się na realizację celu, będzie mogła w szczególności przybrać formę pożyczek, gwarancji, poręczeń lub innych podobnych form finansowania, będzie udzielania w razie problemów z ich

	nieprawdziwych oświadczeń lub wskutek innych działań sprzecznych z prawem. 9. Zmiana umowy systemu ochrony wymaga zmiany zatwierdzonego projektu umowy systemu ochrony. Przepisy ust. 3–6 stosuje się odpowiednio. Art. 130d. Wypowiedzenie umowy systemu ochrony wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. Wypowiedzenie następuje z zachowaniem co najmniej 24-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Art. 130e. 1. Systemem ochrony zarządza jednostka zarządzająca systemem ochrony, utworzona w tym celu przez uczestników systemu ochrony, zwana dalej „jednostką zarządzającą”. 2. Jednostkę zarządzającą tworzy się w formie spółki akcyjnej, do której w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu spółek handlowych. 3. Każdy z uczestników systemu ochrony jest obowiązany objąć i posiadać, w okresie kiedy jest stroną umowy systemu ochrony, co najmniej minimalną liczbę akcji jednostki zarządzającej, określoną w jej statucie i umowie systemu ochrony. 4. Akcjonariuszem jednostki zarządzającej może być tylko uczestnik systemu ochrony zarządzanego przez tę jednostkę. Akcjonariusze jednostki zarządzającej, w okresie wypowiedzenia przez nich umowy systemu ochrony, na walnym zgromadzeniu nie mogą wykonywać łącznie prawa głosu z więcej niż 24% akcji. Art. 130f. 1. Organami systemu ochrony zarządzanego przez jednostkę zarządzającą są: 1) walne zgromadzenie akcjonariuszy jednostki zarządzającej; 2) rada nadzorcza jednostki zarządzającej; 3) zarząd jednostki zarządzającej. 2. Organ, o którym mowa w ust. 1: 1) pkt 1 – jest zgromadzeniem uczestników systemu ochrony; 2) pkt 2 – jest organem nadzorującym system ochrony;	wypłacalnością oraz aby przeciwdziałać zagrożeniom upadłości uczestników. Zgodnie z ust. 2 system ochrony może także wspierać prowadzoną przez BFG przymusową restrukturyzację, o której mowa w ustawie o BFG, jeżeli została wszczęta wobec banku będącego spółką akcyjną, oraz wspiera przejęcie banku, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy - Prawo bankowe, jeżeli podmiotem przejmowanym jest bank będący spółką akcyjną. Jest to uzupełnienie względem przepisów dot. systemu ochrony dla banków spółdzielczych i wynika z doświadczeń BFG z prowadzenia przymusowych restrukturyzacji w sektorze spółdzielczym oraz zaangażowania w te procesy systemu ochrony (np. przymusową restrukturyzację banku spółdzielczego w Przemkowie wspierał finansowo Spółdzielczy System Ochrony SGB). W tym kontekście wskazać nadto należy, że w wyniku przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji, jak i przejęcia banku, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe nie dochodzi do spełnienia warunku gwarancji, o którym mowa w art. 2 pkt 57 ustawy o BFG (związanego m.in. ze złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości banku), a tym samym nie dochodzi do konieczności dokonania przez BFG wypłat z systemu gwarantowania depozytów w bankach. W odwrotnej sytuacji, tj. w przypadku upadłości banku o większej skali działania, realizacja wypłat środków gwarantowanych mogłaby wymagać wykorzystania całości środków funduszu gwarancyjnego banków oraz zaciągnięcia przez BFG dodatkowych zobowiązań np. pożyczki z budżetu państwa. Konieczność spłaty ww. zobowiązań oraz odbudowa zasobów funduszu gwarancyjnego banków skutkowałaby koniecznością istotnego podwyższenia pobieranych przez BFG składek na fundusz gwarancyjny banków. Zgodnie z wdrożoną w Polsce w 2016 r. dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów , zwaną dalej „dyrektywą DGS”, państwa członkowskie mają zapewnić, aby poziom dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów (w Polsce: BFG) wynosił co najmniej 0,8 % kwoty gwarantowanych depozytów członków tego systemu i został osiągnięty do

	3) pkt 3 – jest organem zarządzającym systemem ochrony. 3. Umowa systemu ochrony może przewidywać powołanie organów innych niż wymienione w ust. 1. 4. W umowie systemu ochrony określa się zasady zapewnienia organom jednostki zarządzającej warunków wykonywania zadań związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony, w szczególności w zakresie pomieszczeń, łącz telekomunikacyjnych i obsługi biurowej, oraz zasady pokrywania związanych z tym kosztów. 5. Umowa systemu ochrony może zobowiązać jednego z uczestników systemu ochrony do zapewnienia organom jednostki zarządzającej warunków, o których mowa w ust. 4. Art. 130g 1. Członkowie rady nadzorczej jednostki zarządzającej są powoływani przez zgromadzenie uczestników systemu ochrony. 2. Organ nadzorujący system ochrony zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o swoim składzie oraz jego zmianie niezwłocznie po jego powołaniu albo zmianie jego składu. 3. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków. Rękojmia, o której mowa w zdaniu pierwszym, odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw jednostki zarządzającej w sposób ostrożny i stabilny. Do oceny rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania jednostką zarządzającą stosuje się odpowiednio przepisy art. 22aa ust. 10-12. 4. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej są powoływani, za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego, przez radę nadzorczą jednostki zarządzającej albo zgromadzenie uczestników systemu ochrony stosownie do postanowień umowy systemu ochrony albo statutu jednostki zarządzającej. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje rada nadzorcza jednostki	dnia 3 lipca 2024 r. Aktualnie stan środków własnych BFG możliwych do wykorzystania na finansowanie wypłat deponentom ponad dwukrotnie przekracza minimum wymagane przepisami unijnymi, jednak w sytuacji ich wykorzystania z uwagi na powyższy termin lub po jego upływie, BFG musiałby praktycznie natychmiastowo odbudować te zasoby, które były gromadzone latami. Ciężar tego spoczywałby na bankach. W konsekwencji istnienie systemu ochrony i jego potencjalny udział w procesach restrukturyzacyjnych, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, zapobiegających upadłości banków, będzie miało pozytywny wpływ na utrzymanie stabilności finansowej, a jednocześnie będzie ograniczało wysokość potencjalnego zaangażowania finansowego uczestników systemu ochrony związanego z negatywną sytuacją finansową banków, przede wszystkim konieczności uzupełnienia zasobów funduszu gwarancyjnego banków po jego wyczerpaniu. Projektowany ust. 4 wskazuje na kwestie, które musi zawierać umowa systemu ochrony w zakresie odpowiedzialności uczestnika systemu – przepis dostosowaniem art. 22a ust. 2 ustawy o bankach spółdzielczych do sytuacji banków komercyjnych tj. odpowiedzialność została ograniczona do zobowiązań wynikających z udziału w systemie ochrony. Wynika to z pełnej dobrowolności przystąpienia do tego systemu. Dodawany art. 130c w ust. 1 ustawy – Prawo bankowe wskazuje, że banki prowadzące działalność w formie spółek akcyjnych mogą zarówno utworzyć system ochrony przewidziany w rozdziale 10a oraz do niego przystąpić po jego utworzeniu (przepis wzorowany na art. 22b ust. 1 ustawy o bankach spółdzielczych). Utworzenie systemu ochrony nastąpi na podstawie umowy systemu ochrony. Udział banków w systemie ochrony ma dobrowolny charakter. Jest to system prywatny, na którego funkcjonowanie nie mają wpływu organy publiczne. System ochrony jest emanacją współpracy, mechanizmów samopomocy oraz odpowiedzialności uczestników sektora bankowego za jego stabilność i prawidłowe funkcjonowanie, nie

	zarządzającej. Przepisy art. 22b oraz art. 30 ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio. 5. Komisja Nadzoru Finansowego może delegować przedstawiciela w celu obserwowania, bez prawa głosu, prac walnego zgromadzenia akcjonariuszy jednostki zarządzającej i rady nadzorczej jednostki zarządzającej, o ile te organy wyrażą na to zgodę. 6. Szczegółowy zakres i sposób działania organów systemu ochrony, w tym tryb zwoływania posiedzeń oraz sposób i warunki podejmowania uchwał, czas trwania ich kadencji, liczbę oraz zasady powoływania i odwoływania członków organów oraz zakres ich niezbędnych kwalifikacji określa umowa systemu ochrony. Art. 130h. 1. W jednostce zarządzającej tworzy się fundusz pomocowy w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań systemu ochrony w zakresie pomocy finansowej dla uczestników systemu ochrony mającej na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieżenie upadłości. Przy tworzeniu funduszu pomocowego można także uwzględniać możliwość udzielania przez system ochrony wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2. 2. Fundusz pomocowy jest tworzony z wpłat uczestników systemu ochrony wnoszonych w wysokości i na zasadach określonych w ust. 3 oraz w umowie systemu ochrony lub z innych źródeł przewidzianych w tej umowie. 3. Uczestnik systemu ochrony wnosi w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do tego systemu wpłatę na fundusz pomocowy w wysokości nie mniejszej niż 0,3% kwoty środków gwarantowanych uczestnika systemu ochrony objętego obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, o którym mowa w art. 2 pkt 34 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. 4. Jednostka zarządzająca może lokować środki funduszu pomocowego jedynie w: 1) lokaty bankowe w bankach, będących uczestnikami systemu ochrony;	zastępuje natomiast nadzoru, czy zadań właściwych organów publicznych. Proponowany ust. 3 (wzorowany na art. 22b ust. 3 ustawy o bankach spółdzielczych) wprowadza obligatoryjne zatwierdzenie projektu umowy systemu ochrony przez Komisję Nadzoru Finansowego (okoliczność wynikająca z art. 113 ust. 7 in fine rozporządzenia nr 575/2013), a także wskazuje na podmiot, który przedstawi ją temu organowi z wnioskiem o zatwierdzenie i uznanie systemu ochrony. Jednocześnie wskazano, że stroną takiego postępowania administracyjnego jest wyłącznie ten upoważniony do reprezentacji bank. Przepis ten ma celu uproszczenie oraz niewydłużanie procesu tworzenia systemu ochrony i uzasadnione jest faktem, że tworzenie systemu ochrony jest procesem dobrowolnym, a cel i interes wszystkich banków, mających zamiar uczestniczyć w tym systemie, jest wspólny. W projektowanym ust. 4 wskazano na termin, w jakim Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzję w sprawie, o której mowa w projektowanym ust. 3, i wynosi on 30 dni od dnia otrzymania projektu umowy systemu ochrony. Termin ten został określony w sposób krótszy niż analogiczny termin określony w ustawie o bankach spółdzielczych, co wynika z uproszczenia zadań i skali powiązań w ramach tego systemu w sektorze komercyjnym względem rozbudowanego systemu ochrony dla banków spółdzielczych, gdzie bierze on udział także w zarządzaniu ryzykiem i kontroli. Powyższe wynika z tego, że do systemu ochrony w sektorze spółdzielczym należą także mniejsze, lokalne i mniej zaawansowane organizacyjnie podmioty spółdzielcze, ich sytuacja podlega ciągłemu monitorowaniu przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony. Są one poddawane ocenie zarówno ilościowej, jak i jakościowej (np. analiza danych sprawozdawczych, w szczególności bilans – struktura, trendy, rachunek wyników, wskaźniki finansowe), a także kontroli w zakresie przestrzegania nadzorczych norm regulacyjnych, analizy zakresu i stopnia wdrożenia procedur wzorcowych, czy analizy skali nieprawidłowości stwierdzonych po kontrolach audytu i innych kontrolach zewnętrznych. Wszystkie te czynności nie byłyby możliwe do przeniesienia na grunt

	2) skarbowe papiery wartościowe w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych; 3) bony pieniężne Narodowego Banku Polskiego; 4) obligacje emitowane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny. 5. Szczegółowe zasady zarządzania funduszem pomocowym określa umowa systemu ochrony. Art. 130i. 1. W jednostce zarządzającej tworzy się mechanizmy pomocy płynnościowej i pomocy służącej zapewnieniu wypłacalności, dostosowane do struktury organizacyjnej systemu ochrony. 2. W jednostce zarządzającej można także utworzyć mechanizm wsparcia procesów, o których mowa w art. 130b ust. 2. 3. Szczegółowe zasady tworzenia mechanizmów, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz zasady zarządzania takimi mechanizmami określa umowa systemu ochrony. Art. 130j. 1. Jednostka zarządzająca może udzielić pomocy lub wsparcia, o ile spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków: 1) zapobiegnie to ryzyku upadłości jednego z uczestników systemu ochrony; 2) pozwoli na spełnienie przez uczestnika systemu ochrony wymogów regulacyjnych; 3) wsparcie byłoby udzielone w przypadkach, o których mowa w art. 130b ust. 2. 2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, może być udzielone w związku z przejęciem, o którym mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub przejęciem, o którym mowa w art. 146b ust. 1. 3. W przypadku, o którym mowa w art. 130b ust. 2 pkt 1, wniosek o wsparcie jest składany przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji przez podmiot zainteresowany przejęciem przedsiębiorstwa lub wybranych albo wszystkich praw majątkowych lub	podmiotów komercyjnych, jak również nie byłoby to uzasadnione. Z tego względu 30 dniowy termin określony dla Komisji Nadzoru Finansowego na wydanie decyzji jest wystarczający. W projektowanym ust. 5 (wzorowanym na art. 22b ust. 5 ustawy o bankach spółdzielczych) wymieniono przesłanki wydania przez Komisję Nadzoru Finansowego decyzji o odmowie zatwierdzenia projektu umowy systemu ochrony, o której mowa w ust. 3. Z uwagi na to, że system ochrony jest dobrowolną inicjatywą stabilnościową uczestników rynku, ocena Komisji Nadzoru Finansowego została ograniczona do sprawdzenia, czy umowa systemu ochrony naruszałaby przepisy prawa, interesy uczestników systemu ochrony, nie zapewniałaby bezpieczeństwa środków gromadzonych u uczestników systemu ochrony lub nie byłyby spełnione warunki określone w art. 113 ust. 7 lit. b-d oraz lit. f-i rozporządzenia nr 575/2013. W projektowanym ust. 6 (analogicznym jak art. 22b ust. 6 ustawy o bankach spółdzielczych) wskazano fakultatywne elementy decyzji o uznaniu systemu ochrony, które mogą określać termin, od którego system ochrony powinien funkcjonować zgodnie z umową systemu ochrony, dodatkowe warunki, których spełnienie zapewni bezpieczeństwo funkcjonowania systemu ochrony, a także termin, po upływie którego decyzja wygaśnie, jeżeli warunki o których mowa w projektowanym pkt 2, nie zostaną spełnione. Jest to katalog przykładowy, jednak jednoznacznie wskazuje kierunek działania Komisji Nadzoru Finansowego, który sprowadza się wyłącznie do badania bezpieczeństwa funkcjonowania tego systemu ochrony, co wynika z nadzorczej roli Komisji Nadzoru Finansowego wobec uczestników tego systemu (banków komercyjnych podlegających nadzorowi), ale też zapewnienia pełnej niezależności funkcjonalnej i decyzyjnej systemu ochrony. W projektowanym ust. 7 oraz 8 wskazano przesłanki, po wystąpieniu których Komisja Nadzoru Finansowego może uchylić decyzję o uznaniu systemu ochrony. Przepisy są wzorowane na art. 22b ust. 7 i 8 ustawy o bankach spółdzielczych. Rola kontrolna Komisji Nadzoru

	wybranych albo wszystkich zobowiązań lub praw udziałowych podmiotu, wobec którego może zostać wszczęta przymusowa restrukturyzacja. 4. O wyrażeniu zgody na udzielenie pomocy lub wsparcia, o których mowa w ust. 1, jednostka zarządzająca informuje wnioskodawcę, Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz Komisję Nadzoru Finansowego. 5. W przypadku odmowy udzielenia wsparcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jednostka zarządzająca przekazuje niezwłocznie wnioskodawcy, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz Komisji Nadzoru Finansowego uzasadnienie odmowy udzielenia wsparcia. Art. 130k. 1. Do zadań organu zarządzającego systemem ochrony należy w szczególności: 1) reprezentowanie systemu ochrony na zasadach określonych w umowie systemu ochrony; 2) zarządzanie systemem ochrony na zasadach określonych w umowie systemu ochrony; 3) podejmowanie działań koniecznych do zapewnienia bezpieczeństwa depozytów gromadzonych u uczestników systemu ochrony i zgodności ich działalności z postanowieniami umowy systemu ochrony; 4) podejmowanie działań służących zapewnieniu płynności i wypłacalności uczestników systemu ochrony. 2. Organ zarządzający systemem ochrony może także udzielać wsparcia w procesach przymusowej restrukturyzacji i przejąć banków, o których mowa w art. 130b ust. 2. 3. Zasady dostępu uczestników systemu ochrony do informacji o ryzyku utraty przez uczestnika systemu ochrony płynności i wypłacalności, identyfikowanym, mierzonym albo szacowanym przez organ zarządzający systemem ochrony, określa umowa systemu ochrony. 4. Organ zarządzający systemem ochrony sporządza, według stanu na koniec każdego kwartału, informację	Finansowego została ograniczona do badania zgodności funkcjonowanie systemu ochrony z prawem oraz warunkami określonymi w art. 113 ust. 7 lit. b-i rozporządzenia nr 575/2013, a także oceny, czy funkcjonowanie systemu ochrony zapewnia bezpieczeństwo zgromadzonych przez ten system środków pieniężnych. Ponadto Komisja Nadzoru Finansowego ma możliwość uchylenia decyzji o uznaniu systemu ochrony, gdy została ona wydana na podstawie fałszywych dokumentów, nieprawdziwych oświadczeń lub wskutek innych działań sprzecznych z prawem, bądź system ochrony przestał spełniać warunki określone w tej decyzji. Wskazać należy, że utworzenie systemu ochrony ma odbywać się w dużej mierze w sposób analogiczny do tworzenia systemu ochrony w przypadku banków spółdzielczych, co zostało uregulowane w ustawie o bankach spółdzielczych. Jednocześnie, w stosunku banków działających w formie spółki akcyjnej, w przeciwieństwie do banków spółdzielczych, zastosowanie znajdzie - zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 130c ust. 5 ustawy – Prawo bankowe - jedynie część liter w ramach art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013. Będzie to miało daleko idące konsekwencje dla sposobu funkcjonowania systemu ochrony przewidzianego projektowaną ustawą. W szczególności projektowane przepisy przewidują, że w stosunku do regulacji systemu ochrony instytucjonalnej zawartej w ustawie o bankach spółdzielczych jednostka zarządzająca systemem ochrony będzie wyposażona w zdecydowanie mniejsze uprawnienia kontrolno-nadzorcze względem analogicznego mechanizmu w przypadku banków spółdzielczych i m.in. nie będzie: - wykonywała w ramach systemu ochrony czynności kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 9c ust. 2 pkt 3 i art. 9d ust. 2 ustawy - Prawo bankowe; - posiadała prawa wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest prowadzona działalność uczestnika systemu ochrony. W przypadku systemu ochrony projektowanego dla banków komercyjnych, informacje przekazane jednostce

	o systemie ochrony oraz przekazuje ją niezwłocznie do Komisji Nadzoru Finansowego. 5. Informacja o systemie ochrony, o której mowa w ust. 4, zawiera: 1) bilans oraz rachunek zysków i strat systemu ochrony; 2) informację o wysokości środków zgromadzonych w funduszu pomocowym i ich wykorzystaniu. 6. Organ zarządzający systemem ochrony przekazuje do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego informację, o której mowa w ust. 5 pkt 2, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po zakończeniu danego kwartału oraz niezwłocznie na wezwanie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. 7. Organ zarządzający systemem ochrony może zlecać wykonywanie czynności faktycznych pozostających w zakresie jego kompetencji jednostkom lub komórkom organizacyjnym poszczególnych uczestników systemu ochrony na zasadach określonych w umowie systemu ochrony. 8. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1 pkt 3 i 4, organ zarządzający systemem ochrony lub osoby przez niego upoważnione są uprawnione do żądania pisemnych lub ustnych informacji i wyjaśnień oraz okazania dokumentów lub innych nośników informacji, jak również udostępnienia danych związanych z działalnością uczestnika systemu ochrony, który zwrócił się do systemu ochrony o udzielenie pomocy lub wsparcia, a organy tego uczestnika systemu ochrony i jego pracownicy są obowiązani udzielać żądanych wyjaśnień i informacji oraz niezbędnej pomocy. Wyjaśnienia i informacje są udzielane w zakresie niezbędnym do oceny możliwości i zasadności udzielenia pomocy lub wsparcia. 9. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1 pkt 3-5, organ zarządzający systemem ochrony lub osoby przez niego upoważnione są uprawnione do występowania do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego lub Komisji Nadzoru Finansowego o informację lub dane związane z działalnością banku, wobec którego planowane jest podjęcie działań, o których mowa w art. 130b ust. 2. Informację lub dane	zarządzającej przez uczestników tego systemu będą miały co do zasady służyć wyłącznie zapewnieniu gotowości do udzielania pomocy lub wsparcia uczestnikom. W konsekwencji powyższego uczestnicy systemu ochrony zachowują autonomię w zakresie zarządzania ryzykiem związanym z prowadzeniem działalności bankowej, a jednocześnie uczestnictwo w przewidywanym dla banków komercyjnych, instytucjonalnym systemie ochrony, nie będzie wiązało się z przypisywaniem zerowej wagi ryzyka wzajemnym ekspozycjom uczestników systemu ochrony, co jest przewidziane dla banków działających w formie spółdzielni (art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013). W projektowanym art. 130d ustawy – Prawo bankowe (wzorowanym na art. 22c ustawy o bankach spółdzielczych) uregulowano formę dla wypowiedzenia umowy systemu ochrony (forma pisemna pod rygorem nieważności). Z uwagi na to, że system ochrony jest dobrowolną współpracą jego uczestników na podstawie zawartej między nimi umowy, każdy bank uczestniczący w tym systemie ma prawo w każdym momencie z niego wystąpić. Ustawodawca pozostawia tutaj swobodę stronom umowy co do szczegółowych warunków takiego wystąpienia, wskazując tylko termin i formę wypowiedzenia. Uregulowano zatem minimalny 24 miesięczny okres wypowiedzenia umowy systemu ochrony, który jest konieczny ze względu na mitygowanie negatywnego wpływu rezygnacji z uczestnictwa poszczególnych jego członków. Wymagana jest forma pisemna takiej rezygnacji pod rygorem nieważności. Takie samo podejście zostało przyjęte w ustawie o bankach spółdzielczych i się sprawdziło. W projektowanym art. 130e ustawy – Prawo bankowe wskazano, że podmiotem zarządzającym systemem ochrony jest jednostka zarządzająca, która jest tworzona w formie spółki akcyjnej przez uczestników systemu ochrony. Zaproponowane rozwiązanie stanowi dostosowanie rozwiązania z art. 22d ustawy o bankach spółdzielczych do potrzeb i sytuacji prawnej banków komercyjnych. Do jednostki zarządzającej w zakresie nieuregulowanym ustawą – Prawo bankowe będą miały zastosowanie przepisy kodeksu spółek handlowych. W

	udzielane są w zakresie niezbędnym do oceny możliwości i zasadności udzielenia takiego wsparcia. 10. Uczestnicy systemu ochrony są obowiązani, na żądanie organu zarządzającego systemem ochrony lub osób przez niego upoważnionych, udzielać informacji niezbędnych do wykonywania zadań określonych w ust. 1, w tym również informacji objętych tajemnicą bankową w rozumieniu art. 104. 11. Organy systemu ochrony mogą wykorzystywać informacje określone w ust. 8-10 wyłącznie w celu realizacji zadań systemu ochrony. 12. Bank będący uczestnikiem systemu ochrony, członkowie organów tego banku i osoby w nim zatrudnione, członkowie organów jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 130e ust. 1, oraz osoby zatrudnione w tej jednostce oraz inne osoby, które zapoznały się z informacjami stanowiącymi tajemnice prawnie chronione, są zobowiązane do zachowania ich w tajemnicy, o ile z przepisów odrębnych nie wynika obowiązek dalszego udzielania informacji objętych tymi tajemnicami. Art. 130l. 1. Funkcjonowanie systemu ochrony podlega nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego w zakresie i na zasadach określonych w przepisach niniejszego rozdziału oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. 2. Czynności kontrolne podejmowane przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego są wykonywane po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Komisję Nadzoru Finansowego. 3. Komisja Nadzoru Finansowego może, w ramach sprawowanego nadzoru: 1) zalecić jednostce zarządzającej podjęcie środków koniecznych do przywrócenia płynności płatniczej systemu ochrony; 2) przekazać jednostce zarządzającej opinię na temat konieczności zwiększenia funduszu pomocowego.	związku z zadaniami, które zostaną powierzone jednostce zarządzającej, taka forma prawna jest najbardziej właściwa (w przypadku banków spółdzielczych oprócz spółki akcyjnej jednostką zarządzającą systemem ochrony może być także spółdzielnia). W projektowanym ust. 3 nałożono na uczestników systemu ochrony obowiązek objęcia oraz posiadania w okresie kiedy dany uczestnik jest stroną umowy systemu ochrony, co najmniej minimalnej liczby akcji jednostki zarządzającej, określonej w jej statucie i umowie systemu ochrony. Zgodnie z projektowanym ust. 4, akcjonariuszem jednostki zarządzającej może być tylko uczestnik systemu ochrony zarządzanego przez tę jednostkę. Wprowadzono również ograniczenie wykonywania prawa głosu na walnym zgromadzeniu przez akcjonariusza, w okresie wypowiedzenia przez niego umowy systemu ochrony. Projektowany art. 130f ustawy – Prawo bankowe (analogicznie jak art. 22e ustawy o bankach spółdzielczych) ma na celu określenie organów systemu ochrony zarządzanego przez jednostkę zarządzającą. Zgodnie z projektowanym ust. 1 tymi organami będą: walne zgromadzenie akcjonariuszy jednostki zarządzającej, rada nadzorcza jednostki zarządzającej będąca organem nadzorującym system ochrony oraz zarząd tej jednostki będący organem zarządzającym systemem ochrony. Wskazane organy są standardowymi organami korporacyjnymi dla podmiotu w formie prawnej przewidzianej dla jednostki zarządzającej (spółki akcyjnej). W projektowanym ust. 2 zostało potwierdzone umiejscowienie tych organów w strukturze systemu ochrony. Jednocześnie dopuszczono, aby umowa systemu ochrony przewidywała powołanie innych organów niż wskazane w projektowanym ust. 1. Umowa systemu ochrony ma określać zasady zapewnienia organom jednostki zarządzającej warunków wykonywania zadań związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony, w szczególności w zakresie pomieszczeń, łącz telekomunikacyjnych i obsługi biurowej, oraz zasady pokrywania związanych z tym kosztów. Przewidziano możliwość, aby w umowie systemu ochrony zobowiązać jednego z uczestników systemu ochrony do zapewnienia

	4. W przypadku stwierdzenia, że organy systemu ochrony nie realizują zaleceń określonych w ust. 3 pkt 1, a także gdy ich działalność jest wykonywana z naruszeniem prawa, umowy systemu ochrony lub statutu, lub stwarza zagrożenie dla interesów uczestników systemu ochrony, Komisja Nadzoru Finansowego może: 1) wystąpić do właściwego organu z wnioskiem o odwołanie albo odwołać prezesa, wiceprezesa lub innego członka organu zarządzającego systemem ochrony odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości; 2) zawiesić w czynnościach członków organu zarządzającego systemem ochrony do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o ich odwołanie przez odpowiedni organ na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji; 3) uchylić decyzję o uznaniu systemu ochrony. 5. Komisja Nadzoru Finansowego może zawiesić w czynnościach członka organu zarządzającego systemem ochrony w przypadku: 1) przedstawienia mu zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe; 2) spowodowania znacznych strat majątkowych w tym systemie. 6. Komisja Nadzoru Finansowego odwołuje członka organu zarządzającego systemem ochrony w przypadku zaistnienia przesłanek określonych w art. 22b ust. 3 pkt 1–3.”;	organom jednostki zarządzającej, na zasadach określonych w tej umowie, warunki wykonywania zadań związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony W projektowanym art. 130g ust. 1 ustawy – Prawo bankowe wskazano organ właściwy do powołania członków rady nadzorczej jednostki zarządzającej, którym jest walne zgromadzenie akcjonariuszy jednostki zarządzającej tworzone przez uczestników systemu ochrony. Przepis jest wzorowany na art. 22f ustawy o bankach spółdzielczych. Zaproponowane rozwiązanie jest także uzasadnione systemowo, ponieważ co do zasady rada nadzorcza jest organem osoby prawnej, który jest wybierany przez walne zgromadzenie. Rada nadzorcza jednostki organizacyjnej, jako organ nadzorujący system ochrony, zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o swoim składzie lub jego zmianie niezwłocznie po jego powołaniu albo zmianie jego składu. W projektowanym ust. 3 (wzorowanym na art. 22f ust. 2a ustawy o bankach spółdzielczych) uregulowano wymagania, jakie powinny być spełnione przez członków zarządu jednostki zarządzającej. W sektorze spółdzielczym tak uregulowane wymagania wobec osób kierujących systemem ochrony sprawdziły się w praktyce, ponieważ oba funkcjonujące systemy ochrony w sektorze banków spółdzielczych są zarządzane w sposób profesjonalny i skuteczny. W projektowanym ust. 4 określono tryb i zasady powołania członków zarządu jednostki zarządzającej. Członkowie zarządu jednostki zarządzającej są powoływani przez radę nadzorczą jednostki zarządzającej za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego. Z wnioskiem do Komisji Nadzoru Finansowego o wyrażenie zgody występuje rada nadzorcza jednostki zarządzającej. W projektowanym ust. 5 przyznano Komisji Nadzoru Finansowego możliwość delegacji przedstawiciela w celu obserwowania bez prawa głosu prac zgromadzenia uczestników systemu ochrony i rady nadzorczej jednostki zarządzającej, o ile te organy wyrażą na to zgodę. Wynika to z przeświadczenia, że niektóre decyzje podejmowane przez system ochrony mogą być ważne dla całego sektora finansowego, więc udział przedstawiciela organu nadzoru

		jest uzasadniony. Jednak z uwagi na niezależność systemu ochrony, przedstawiciel nadzoru nie będzie miał prawa głosu. Jednocześnie organy systemu ochrony mogą nie wyrazić zgody na jego uczestnictwo w posiedzeniu, np. gdy uznają, że będzie to w jakikolwiek sposób mogło wpływać na swobodę podejmowania decyzji przez organy systemu ochrony. W projektowanym ust. 6 określono zakres kwestii dotyczących struktury korporacyjnej jednostki zarządzającej, który zostanie określony w umowie systemu ochrony. Podkreśla to swobodę i dobrowolność, jaką ustawodawca chce powierzyć bankom komercyjnym, które będą potencjalnie tworzyć ten system. W projektowanym art. 130h ust. 1 ustawy – Prawo bankowe przewiduje się obowiązek tworzenia funduszu pomocowego w jednostce zarządzającej systemem ochrony. Celem funduszu pomocowego będzie zapewnienie środków na finansowanie zadań systemu ochrony. Zadania te będą obejmować pomoc finansową dla uczestników systemu ochrony mającej na celu poprawę ich wypłacalności i zapobieganie upadłości, a także wsparcie przymusowej restrukturyzacji prowadzonej przez BFG, wszczętej wobec uczestnika systemu, albo gdy uczestnik systemu ochrony występuje jako podmiot przejmujący aktywa lub zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji, przedsiębiorstwo podmiotu w restrukturyzacji albo prawa udziałowe podmiotu w restrukturyzacji (zaadresowanie sytuacji, która już wystąpiła w sektorze banków spółdzielczych w przypadku przymusowej restrukturyzacji banku spółdzielczego w Przemkowie i partycypacji w transakcji systemu ochrony SGB). Ponadto system ochrony może wspierać przejęcie banku zgodnie z art. 146 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, jeżeli podmiotem przejmującym lub przejmowanym jest uczestnik systemu ochrony. Zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, fundusz pomocowy będzie tworzony z wpłat uczestników systemu ochrony lub z innych źródeł określonych w umowie systemu ochrony. Wysokość i zasady wnoszenia wpłat będzie określała umowa systemu ochrony z zastrzeżeniem przepisów określających

		minimalną wysokość wpłaty dla członków przystępujących do systemu ochrony. Ustawodawca uznał, że banki komercyjne uczestniczące w systemie ochrony powinny mieć pełną swobodę w kształtowaniu polityki kapitalizowania funduszu pomocowego, z uwagi na fakt, że najlepiej znają skalę potrzeb i potencjalnych problemów, czy przyszłych potencjalnych czynników ryzyka w sektorze. Jednocześnie z uwagi na to, że zasadnym jest wstępne zasilenie tego funduszu, aby zyskał operacyjną zdolność zbliżoną do funduszy utworzonych w systemach pomocy sektora spółdzielczego, które były dokapitalizowywane przez kilka lat, dodano zastrzeżenie wskazujące na konieczność wniesienia wstępnej wpłaty przy przystąpieniu do tego systemu. Projektowany art. 130h ust. 3 ustawy – Prawo bankowe określa obowiązek wniesienia przez uczestnika systemu ochrony początkowej wpłaty na fundusz pomocowy, w wysokości co najmniej 0,3 % kwoty środków gwarantowanych tego uczestnika, objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów. Wpłaty takie powinny być wniesione w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do systemu ochrony. Przepis ten wynika z konieczności wyposażenia funduszu pomocowego w początkowy kapitał, który będzie umożliwiawał mu operacyjną zdolność działania. System ochrony w sektorze banków komercyjnych tworzony jest znacząco później niż takie systemy powstały w sektorze spółdzielczym, natomiast będzie musiał być skuteczny w podobnym zakresie wobec tych samych czynników ryzyka. Ponadto z uwagi na większą autonomię banków komercyjnych, wynikającą m.in. z innych podstaw regulacyjnych dla funkcjonowania banków w formie spółek akcyjnych, a tym samym braku objęcia zakresem kompetencji systemu ochrony także kwestii w zakresie zarządzania ryzykiem związanym z prowadzeniem działalności bankowej, czy sposobu kapitalizowania opartego na składkach na fundusz gwarancyjny banków (w sektorze spółdzielczym wpłata dokonywana przez uczestnika systemu ochrony na fundusz pomocowy nie może być niższa niż wysokość obniżki składki, o której mowa w art. 286 ust. 1 ustawy o BFG, wynikająca z

		różnicy pomiędzy składką wyliczoną dla banku będącego uczestnikiem systemu ochrony oraz oszacowaną wielkością składki, w przypadku gdy bank ten nie uczestniczyłby w systemie ochrony). Takie rozwiązanie w sektorze komercyjnym nie jest możliwe, ponieważ mechanizm obniżki skonstruowany jest w sposób, gdzie obniżka udzielona bankom spółdzielczym zostaje pokryta wpłatami banków komercyjnych, tym samym jeżeli analogiczny przepis dotyczyłby banków komercyjnych, to całość składki musiałyby pokryć banki komercyjne niebędące uczestnikami systemu ochrony, a ciężar tych zobowiązań byłby zbyt wysoki. Zaproponowano zatem w całości prywatny sposób finansowania funduszu pomocowego, bez zachęt, jakie otrzymały banki spółdzielcze. Ponadto projektowany art. 130h ust. 4 ustawy – Prawo bankowe określa zamknięty katalog instrumentów, w których jednostka zarządzająca systemem ochrony może lokować środki funduszu pomocowego. Katalog ten obejmuje lokaty bankowe zakładane wyłącznie w bankach, będących uczestnikami systemu ochrony, obligacje Skarbu Państwa, bony pieniężne Narodowego Banku Polskiego oraz obligacje emitowane przez BFG. Ograniczenie możliwości lokowania środków podyktowane jest pomocowym charakterem działalności systemu ochrony oraz koniecznością szybkiego dostępu do zgromadzonych środków przy jednoczesnym zapewnieniu im bezpieczeństwa. Zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 5 ustawy – Prawo bankowe umowa systemu ochrony będzie określała szczegółowe zasady zarządzania funduszem pomocowym. Projektowany art. 130i ustawy – Prawo bankowe jest wzorowany na art. 22h ustawy o bankach spółdzielczych. Przepis ten przewiduje konieczność utworzenia w jednostce zarządzającej mechanizmów pomocy płynnościowej, pomocy służącej zapewnieniu wypłacalności, wsparcia przez system ochrony postępowań, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe. Zakres kwestii regulowanych tym przepisem odpowiada celom instytucjonalnego systemu ochrony oraz możliwościom

		wsparcia postępowań z projektowanego art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe. Szczegółowe zasady tworzenia i zarządzania mechanizmami będą określone w sposób swobodny przez uczestników systemu ochrony w umowie systemu ochrony. Projektowany art. 130j ust. 1 ustawy – Prawo bankowe określa przesłanki udzielenia przez jednostkę zarządzającą wsparcia. Pomoc taka może być udzielona, gdy spełniony zostanie co najmniej jeden z warunków określonych w przepisie. Wsparcie może zostać udzielone, gdy będzie ono służyło zapobieganiu upadłości jednego z uczestników systemu, niekoniecznie uczestnika wnioskującego, lub gdy miałyby zostać udzielne dla wspierania przymusowej restrukturyzacji albo przejęcia, o którym mowa w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, a także gdy takie wsparcie będzie służyć spełnieniu wymogów regulacyjnych uczestnika systemu ochrony. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, może być udzielone w związku z przejęciem, o którym mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub przejęciem, o którym mowa w art. 146b ust. 1 Projektowany art. 130j ust. 3 doprecyzowuje moment, w którym składany jest wniosek do jednostki zarządzającej systemem ochrony przez podmiot zainteresowany. Przedmiotem przejęcia w tym przypadku może być przedsiębiorstwo podmiotu wobec którego została wszczęta przymusowa restrukturyzacja, wybrane albo wszystkie prawa majątkowe tego podmiotu lub wybrane albo wszystkie zobowiązania lub prawa udziałowe tego podmiotu. Podmiot wnioskujący zainteresowany udziałem w tym procesie składa wniosek o wsparcie przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji. Wynika to charakteru procesów przymusowej restrukturyzacji, gdzie Bankowy Fundusz Gwarancyjny zanim wyda decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji szuka na rynku potencjalnych podmiotów przejmujących (zawierając z nimi w trakcie rozmów umowy NDA), dopiero w sytuacji wyrażenia chęci przez potencjalny podmiot przejmujący i

		sparametryzowaniu całej transakcji, Bankowy Fundusz Gwarancyjny wydaje decyzję o jej wszczęciu. Projektowany przepis rozszerza zakres podmiotów, którym jednostka zarządzająca systemem ochrony będzie uprawniona do udzielenia wsparcia, o którym mowa w projektowanym art. 130j ust. 1 pkt 3 Prawa bankowego, czyli w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa lub wybranych albo wszystkich praw majątkowych lub wybranych albo wszystkich zobowiązań podmiotu, wobec którego może zostać wszczęta przymusowa restrukturyzacja, zwanego dalej „przejęciem portfelowym”. Projektowany art. 130j ust. 4 ustawy – Prawo bankowe określa zasadę informowania o wyrażeniu zgody na udzielenie pomocy lub wsparcia przez jednostkę zarządzającą systemem ochrony: podmiot wnioskujący o pomoc lub wsparcie, Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz Komisję Nadzoru Finansowego. W przypadku odmowy udzielenia wsparcia przymusowej restrukturyzacji albo przejęcia określonego w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe (przypadki określone w projektowanym art. 130b ust. 2 tej ustawy), jednostka zarządzająca jest zobowiązana, zgodnie z projektowanym art. 130j ust. 4 ustawy – Prawo bankowe do przekazania uzasadnienia odmowy udzielenia wsparcia do podmiotu wnioskujące, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego oraz Komisji Nadzoru Finansowego. Umożliwia to wskazanym, zainteresowanym podmiotom uzyskanie wyjaśnień i informacji w tym zakresie. Projektowany art. 130k ust. 1 ustawy – Prawo bankowe wprowadza otwarty katalog zadań organu zarządzającego systemem ochrony. Do zadań organu zarządzającego będzie należało w szczególności: zarządzanie systemem ochrony, reprezentowanie systemu ochrony, zapewnienie zgodności działalności uczestników systemu ochrony z postanowieniami umowy systemu ochrony, podejmowanie działań koniecznych do zapewnienia bezpieczeństwa depozytów gromadzonych u uczestników systemu ochrony, podejmowanie działań koniecznych dla zapewnienia płynności i wypłacalności każdego uczestnika systemu ochrony, czy wspieranie udziału uczestników systemu ochrony w procesach przymusowej

		restrukturyzacji i przejęć banków, o których mowa w art. 146b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe. Projektowany art. 130k ust. 3 ustawy – Prawo bankowe wskazuje, że zasady dostępu uczestników systemu ochrony do informacji o ryzyku utraty przez uczestnika systemu ochrony płynności i wypłacalności określi umowa systemu ochrony. Taki przepis zapewni autonomię w kształtowaniu stosunków przez uczestników systemu ochrony. Projektowany art. 130k ust. 4-6 ustawy – Prawo bankowe nakłada na organ zarządzający systemem ochrony obowiązek sporządzania informacji o systemie ochrony według stanu na koniec każdego roku obrotowego oraz jej przekazywania do Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Ze względu na ustawowe zadania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, w szczególności możliwość prowadzenia przymusowej restrukturyzacji w sytuacji, gdy wszczęto ją wobec uczestnika systemu ochrony lub gdy uczestnik systemu ochrony występuje jako podmiot przejmujący, o którym mowa w art. 174 ust. 1 ustawy o BFG, Bankowy Fundusz Gwarancyjny otrzymuje jedynie informacje o wysokości środków zgromadzonych w funduszu pomocowym i ich wykorzystaniu. Wskazać należy, że zakres informacji o systemie ochrony, został ograniczony w stosunku do art. 113 ust. 7 lit. e rozporządzenia nr 575/2013. Projektowany art. 130k ust. 7 ustawy – Prawo bankowe dopuszcza możliwość wykorzystania przez organ zarządzający systemem ochrony infrastruktury organizacyjnej i zasobów kadrowych uczestników systemu ochrony w zakresie swoich kompetencji. Takie uprawnienie daje możliwość zoptymalizowania kosztów działania organu zarządzającego systemem ochrony. Projektowany art. 130k ust. 8-10 ustawy – Prawo bankowe umożliwia organowi zarządzającemu systemem ochrony weryfikację zasadności oraz możliwości wydatkowania środków zgromadzonych w funduszu pomocowym w celu ich przekazania na wsparcie uczestnika systemu ochrony. Na potrzeby tej weryfikacji, przepis umożliwia organowi zarządzającemu systemem ochrony, pozyskiwanie od uczestników systemu ochrony

		informacji niezbędnych do wykonywania powierzonych mu zadań, określonych w projektowanym art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy – Prawo bankowe. Dopuszczenie możliwości bezpośredniego zwrócenia się przez organ zarządzający systemem ochrony do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego lub Komisji Nadzoru Finansowego o określone informacje lub dane związane z działalnością banku, wobec którego planowane jest podjęcie działań, o których mowa w projektowanym art. 130b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, ma na celu zredukowanie obciążeń uczestników systemu ochrony związanych z nałożeniem na nich dodatkowych wymogów informacyjnych, a ponadto wpisuje się w ideę współpracy systemu ochrony z uczestnikami sieci bezpieczeństwa finansowego na rzecz zapewnienia stabilności systemu finansowego przez realizację ustawowych kompetencji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego i Komisji Nadzoru Finansowego. Wskazać należy, że w stosunku do ustawy o bankach spółdzielczych zakres uprawnień przysługujących organowi zarządzającemu systemem ochrony jest mniejszy, ponieważ funkcje tego systemu zostały znacząco ograniczone z uwagi na inny względem sektora banków spółdzielczych reżim regulacyjny, w jakim funkcjonują banki komercyjne oraz większą skalę ich działalności. Projektowany art. 130k ust. 11 ustawy – Prawo bankowe określa zakres wykorzystania przez organy systemu ochrony informacji, o których mowa w projektowanym art. 130k ust. 8-10 ustawy – Prawo bankowe. Projektowany art. 130k ust. 12 ustawy – Prawo bankowe zobowiązuje uczestników systemu ochrony, członków organów jednostki zarządzającej oraz osoby zatrudnione w tej jednostce oraz inne osoby, które zapoznały się z informacjami stanowiącymi tajemnice prawnie chronione, do zachowania ich w tajemnicy. Projektowany art. 130l ust. 1 ustawy – Prawo bankowe poddaje funkcjonowanie systemu ochrony nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego. Nadzór ten sprawowany jest na zasadach określonych zarówno w przepisach projektowanego rozdziału 10a ustawy – Prawo bankowe, jak i zgodnie z przepisami

		ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Głównym celem nadzoru nad systemem ochrony jest zapewnienie weryfikacji zgodności działalności tego systemu z przepisami ustawy. Projektowany art. 130l ust. 2 ustawy – Prawo bankowe reguluje tryb wykonywania czynności kontrolnych przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Czynności te mogą być wykonywane po okazaniu przez tych pracowników legitymacji służbowej, a także doręczeniu upoważnienia wydanego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Zgodnie z projektowanym art. 130l ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe KNF, w ramach sprawowanego nadzoru, może kierować do jednostki zarządzającej zalecenie podjęcia środków koniecznych do przywrócenia płynności płatniczej systemu ochrony. Ponadto, KNF może przekazać jednostce zarządzającej opinię na temat konieczności zwiększenia funduszu pomocowego funkcjonującego w ramach systemu ochrony. Przedmiotowa opinia ma charakter niewiążący, wynika to z dobrowolnego charakteru uczestnictwa w systemie ochrony oraz pełnej autonomii tego systemu w zakresie gromadzenia i angażowania środków pieniężnych na realizację swoich celów, w tym udzielania wsparcia. W efekcie KNF, obserwując wydarzenia na rynku finansowym, otrzymuje uprawnienie do wyrażenia w formie opinii swojego stanowiska w przedmiocie konieczności zwiększenia zasobów funduszu pomocowego. Nie jest jednak zasadnym, by rzeczzone stanowisko było wiążące dla autonomicznej i prywatnoprawnej struktury projektowanego systemu ochrony, który może wziąć przekazaną opinię pod uwagę i na zasadach określonych w umowie systemu ochrony (zgodnie z projektowanym art. 130h ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe), dokapitalizować fundusz pomocowy, ale może także uznać, że nie jest to konieczne, bądź na dany moment niemożliwe np. z uwagi na sytuację i plany finansowe uczestników systemu ochrony. Tym samym opinia KNF, w projektowanym przypadku nie implikuje żadnej powinności po stronie systemu ochrony, także w zakresie konieczności odniesienia się do niej. Podobnie jak uczestnictwo w

		systemie ochrony jest dobrowolne, tak samo kształtowanie polityki finansowej tego systemu powinno takie być. Projektowany art. 130l ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe określa zamknięty katalog uprawnień KNF względem systemu ochrony oraz członków organu zarządzającego tego systemu, przysługujących w przypadku stwierdzenia, że organy systemu ochrony nie realizują zaleceń KNF, albo gdy ich działalność narusza przepisy prawa, umowę systemu ochrony lub statut lub stwarza zagrożenie dla interesów uczestników tego systemu. Uprawnienia te obejmują wystąpienie do właściwego organu z wnioskiem o odwołanie albo odwołanie przez KNF członków organu zarządzającego, zawieszenie tych członków w czynnościach do czasu podjęcia uchwały w przedmiocie wniosku o ich odwołanie, a także uchylenie decyzji o uznaniu systemu ochrony. Zgodnie z projektowanym art. 130l ust. 5 ustawy – Prawo bankowe Komisji Nadzoru Finansowego przysługuje dodatkowo uprawnienie do zawieszenia w czynnościach członków organu zarządzającego systemu ochrony, w przypadku przedstawienia takiej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe, a także gdy taki członek spowoduje znaczne straty majątkowe w systemie ochrony. Projektowany art. 130l ust. 6 ustawy – Prawo bankowe zobowiązuje Komisję Nadzoru Finansowego do odwołania członka organu zarządzającego systemu ochrony, gdy wystąpią przesłanki odmowy przez Komisję zgody na powołanie członka zarządu banku określone w art. 22b ust. 3 pkt 1-3 ustawy – Prawo bankowe. Rozwiązanie takie zapewnia spełnienie, przez członków organu zarządzającego systemem, wymogów, co do zasady zgodnych z wymogami dla członków zarządu banku.
Art. 138aa	po art. 138a dodaje się art. 138aa w brzmieniu: „Art. 138aa. Niezależnie od działań przewidzianych w niniejszej ustawie w przypadku stwierdzenia, że bank hipoteczny dokonuje naruszeń przepisów ustawy z	Jednocześnie po art. 138 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe projektuje się dodanie art. 138aa , w myśl którego niezależnie od sankcji przewidzianych na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo

	dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, Komisja Nadzoru Finansowego stosuje sankcje administracyjne określone w tej ustawie.”.	bankowe, Komisja Nadzoru Finansowego stosuje sankcje administracyjne określone w Ustawie w przypadku stwierdzenia, że bank hipoteczny dokonuje naruszeń przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych.
Art. 6 - ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe		
Art. 440 ust. 2	w art. 440 w ust. 2: a) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie: „3) kategoria trzecia: a) podkategoria pierwsza: pozostałe należności z tytułu środków objętych ochroną gwarancyjną innych niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji; b) podkategoria druga: pozostałe należności wynikające z umów rachunku bankowego; c) podkategoria trzecia: odsetki od należności ujętych w kategoriach, o których mowa w pkt 1-2, oraz lit. a i b niniejszego punktu; d) podkategoria czwarta: inne należności, jeżeli nie podlegają zaspokojeniu w innych kategoriach, w szczególności podatki i inne daniny publiczne oraz pozostałe należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne; 4) kategoria czwarta: a) podkategoria pierwsza: odsetki od należności ujętych w pkt 3 lit. d, a także sądowe i administracyjne kary grzywny oraz należności z tytułu darowizn i zapisów, b) podkategoria druga: należności jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe , oraz jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 22d ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających , wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;	Art. 6 projektu wprowadza zmiany do ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, m.in. w zakresie nadania nowego brzmienia wprowadzeniu do wyliczenia w art. 442 w ust. 1. Powyższe ma na celu implementację art. 4 ust. 1 dyrektywy 2019/2162, określającego wymóg zrównania pozycji wierzycieli z tytułu listów zastawnych oraz wierzycieli z tytułu instrumentów pochodnych. Jednocześnie zmiana ta pociąga za sobą zmianę przepisu dotyczącego kolejności zaspokajania roszczeń z osobnej masy upadłości, w związku z czym zaproponowano nowe brzmienie art. 448. Zmiany w art. 440 ust. 2 mają na celu podział dotychczasowej kategorii trzeciej w skład której wchodziły m.in. należności z tytułu umów rachunku bankowej objętych ochroną gwarancyjną inne niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy o BFG, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, należności z tytułu pozostałych umów rachunku bankowego należące do podmiotów wymienionych w art. 22 ust. 1 ustawy o BFG, a także pozostałe należności które nie podlegają zaspokojeniu w innych kategoriach. Takie rozwiązanie w sposób nieuprawniony pogarszało sytuację wierzycieli z tytułu umów rachunku bankowego, względem innych wierzycieli. W ocenie ustawodawcy z uwagi na szczególną rolę umowy rachunku bankowego w obrocie gospodarczym, należności z tego tytułu powinny być uprzywilejowane względem innych należności. Umowa rachunku bankowego jest podstawową usługą oferowaną przez banki, i jest oparta na zaufaniu deponenta do banku oraz systemu finansowego. Proponowana zmiana mająca na celu uprzywilejowanie należności z tytułu umowy rachunku bankowego zmniejsza ryzyko utraty środków przez podmioty powierzające swoje środki bankowi w

		przypadku jego upadłości i tym samym zmniejsza ryzyko utraty zaufania do systemu finansowego. W ramach zmiany wprowadza się podkategorię I w której znajdą się pozostałe należności z tytułu środków objętych ochroną gwarancyjną innych niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji – w skład tej podkategorii wejdą należności dużych przedsiębiorców ponad wysokość gwarantowanej kwoty. W podkategorii II znajdą się pozostałe należności wynikające z umów rachunku bankowego tj. należności podmiotów wymienionych w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. W podkategorii III znajdą się odsetki od należności ujętych w podkategorii I oraz II. W podkategorii IV znajdą się należności obecnie ujęte w kategorii III po wyłączeniu należności określonych w podkategorii I oraz II. Brzmienie modyfikowanego pkt 4 wynika z konieczności dostosowania go do zmienionego pkt 3. Proponowana zmiana art. 440 ust. 2 pkt 4 prawa upadłościowego uzupełnia zaproponowaną już wcześniej zmianę art. 440 ust. 2 pkt 3 (podział obecnej trzeciej kategorii na 4 podkategorie). Zgodnie z proponowaną zmianą art. 440 ust. 2 pkt 4 prawa upadłościowego, dotychczasowa kategoria czwarta zostanie podzielona na dwie podkategorie. W skład podkategorii I wejdą należności z tytułu odsetek od należności ujętych w art. 440 ust. 2 pkt 3 lit. d, a także sądowe i administracyjne kary grzywny oraz należności z tytułu darowizn i zapisów. Wskazany w tym przepisie zakres należności został dostosowany do projektowanej zmiany art. 440 ust. 2 pkt 3. Jednocześnie podkategorią II w art. 440 ust. 2 pkt 4 objęte zostaną należności jednostki zarządzającej systemem ochrony (zarówno banków komercyjnych i spółdzielczych).
Art. 442 ust. 1	w art. 442 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:	Uzasadnienie wskazano powyżej.

	„W razie ogłoszenia upadłości banku hipotecznego osobną masę upadłości, która służy zaspokojeniu roszczeń wierzycieli z listów zastawnych oraz roszczeń z tytułu umów o instrument pochodny, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, tworzą.”	
Art. 442a ust. 2	w art. 442a w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Przepisu ust. 1 nie stosuje się do potrącenia wierzytelności z tytułu instrumentów pochodnych, w przypadku których zostały spełnione warunki określone w art. 18a ust. 1 ustawy o listach zastawnych, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych.”	Zmiana w art. 442a w ust. 2 w zdaniu pierwszym oraz w art. 446b w ust. 1 w pkt 2 ma charakter dostosowujący do nowej terminologii odnoszącej się do instrumentu pochodnego na gruncie Ustawy.
Art. 446b w ust. 1 pkt 2	w art. 446b w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) syndyk może zawierać umowy dotyczące instrumentów pochodnych, o których mowa w art. 442a ust. 2.”;	Uzasadnienie wskazano powyżej.
Art. 448	w art. 448 otrzymuje brzmienie: „Art. 448. Z osobnej masy upadłości zaspokaja się kolejno: 1) koszty likwidacji osobnej masy upadłości, które obejmują także wynagrodzenie kuratora, oraz odsetki i inne należności uboczne z listów zastawnych oraz z tytułu okresowych płatności odsetkowych dokonywanych w ramach instrumentów pochodnych; 2) roszczenia z listów zastawnych według ich wartości nominalnej oraz roszczenia z tytułu instrumentów pochodnych.”.	Uzasadnienie wskazano powyżej.
Art. 458 ust. 2	6) w art. 458 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Zagraniczne należności publicznoprawne zaspokaja się w kategorii trzeciej podkategorii czwartej.”..	Zmiana wynika z wprowadzania do kategorii rozróżnienia na podkategorie.
Art. 10 – ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych		
Art. 4 pkt 27, 33 i 34.	pkt 27 otrzymuje brzmienie: „27) pośrednim nabyciu akcji – rozumie się przez to uzyskanie statusu podmiotu dominującego w podmiocie posiadającym akcje spółki publicznej lub w innym podmiocie będącym wobec tego podmiotu podmiotem dominującym albo nabycie lub objęcie	Przeniesieniu do ustawy o ofercie publicznej niektórych pojęć uregulowanych dotychczas w rozporządzeniu Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz

	akcji spółki publicznej przez podmiot bezpośrednio lub pośrednio zależny;”, w pkt 32 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 33 i 34 w brzmieniu: „33) wzywającym – rozumie się przez to podmiot ogłaszający wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej; 34) podmiocie pośredniczącym – rozumie się przez to podmiot prowadzący działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, za pośrednictwem którego wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej jest ogłaszane i przeprowadzane.”;	warunków nabywania akcji w wezwaniach (Dz. U. poz. 2114) – pkt 33 i 34. Pkt 27 - zmiana ta jest spowodowana potrzebą doprecyzowania regulacji odnoszących się do sytuacji, w której następuje faktyczne przejęcie kontroli nad spółką publiczną i ma na celu wzmocnienie ochrony akcjonariuszy mniejszościowych przez eliminację praktyk, które naruszają ich interes, ale są zgodne z literą prawa.
Art. 11a ust. 9	w art. 11a w ust. 9 w zdaniu drugim wyrazy „art. 77–79” zastępuje się wyrazami „art. 77–79f”;	Z miana wynikowa - zaktualizowanie zawartego w tym przepisie odesłania przez uwzględnienie tam, obok art. 77-79 ustawy o ofercie publicznej, także dodawanych do tej ustawy art. 79a-79f.
Art. 72a	po art. 72 dodaje się art. 72a w brzmieniu: „Art. 72a. 1. Nabycie akcji spółki publicznej, której akcje są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, może nastąpić w wyniku wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej spółki, zwanego dalej „wezwaniami dobrowolnymi”. 2. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, że wezwanie to zostaje ogłoszone pod warunkiem, że do dnia wskazanego w treści tego wezwania, nie później jednak niż do zakończenia przyjmowania zapisów w odpowiedzi na to wezwanie, właściwy organ: 1) udzieli zezwolenia na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, 2) udzieli zgody lub zezwolenia na nabycie akcji będących przedmiotem tego wezwania, albo 3) nie zgłosi sprzeciwu wobec nabycia akcji będących przedmiotem tego wezwania. 3. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, że wezwanie to zostaje ogłoszone pod warunkiem wyrażenia do dnia wskazanego w treści tego wezwania, nie później jednak niż do zakończenia przyjmowania zapisów w odpowiedzi na to wezwanie, wymaganej przepisami prawa, zgody na nabycie akcji	Wprowadzenie mechanizmu wezwania dobrowolnego na wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej

	przez walne zgromadzenie lub inny organ stanowiący lub nadzorujący wzywającego. 4. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, że wezwanie to zostaje ogłoszone pod warunkiem, że do dnia wskazanego w treści tego wezwania, nie później jednak niż do zakończenia przyjmowania zapisów w odpowiedzi na to wezwanie, zostanie: 1) podjęta przez walne zgromadzenie lub radę nadzorczą spółki, której akcje są objęte tym wezwaniem, uchwała w określonej sprawie; 2) zakończone z określonym skutkiem inne wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki należącej do tej samej grupy kapitałowej co spółka, której akcje są objęte tym wezwaniem dobrowolnym, ogłoszone na terytorium państwa należącego do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) przez wzywającego lub spółkę należącą do tej samej co wzywający grupy kapitałowej; 3) zawarta przez spółkę, na której akcje to wezwanie jest ogłaszane, umowa określona w treści warunku, w tym umowa organizacyjna. 5. Wezwanie dobrowolne może zawierać zastrzeżenie, określające minimalną liczbę akcji objętą zapisami, po której osiągnięciu podmiot nabywający akcje zobowiązuje się do nabycia tych akcji. Minimalna liczba akcji określona w tym wezwaniu wraz z liczbą akcji posiadanych przez podmioty zależne od podmiotu nabywającego akcje lub wobec niego dominujące, podmioty będące osobami trzecimi, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 3 lit. a, lub podmioty będące stronami zawartego z nimi porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, nie może stanowić więcej niż suma 50% ogólnej liczby głosów. 6. W przypadkach, o których mowa w ust. 2–5, wzywający może zastrzec możliwość nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie dobrowolne mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku. 7. Wzywający jest obowiązany przekazać niezwłocznie agencji informacyjnej informację o ziszczeniu lub nieziszczeniu się warunku, w terminie	

	określonym w treści wezwania dobrowolnego, lub o podjęciu przez wzywającego decyzji o nabywaniu akcji w tym wezwaniu mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku. 8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio do otrzymania zamieszczonego w treści wezwania dobrowolnego zawiadomienia właściwego organu o udzieleniu albo nieudzieleniu zezwolenia na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, lub o udzieleniu zgody lub zezwolenia albo nieudzieleniu zgody lub zezwolenia na nabycie akcji będących przedmiotem tego wezwania, albo o braku sprzeciwu albo sprzeciwie wobec nabycia akcji będących przedmiotem tego wezwania.”;	
Art. 73	art. 73 otrzymuje brzmienie: „Art. 73. 1. W przypadku przekroczenia progu 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, akcjonariusz lub podmiot, który pośrednio nabył akcje, jest obowiązany, w terminie trzech miesięcy od przekroczenia 50% ogólnej liczby głosów, do ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej spółki, zwanego dalej „wezwaniami obowiązkowymi”. 2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie powstaje w przypadku gdy udział akcjonariusza lub podmiotu, który pośrednio nabył akcje, w ogólnej liczbie głosów ulegnie zmniejszeniu do nie więcej niż 50% ogólnej liczby głosów, w wyniku podwyższenia kapitału zakładowego, zmiany statutu spółki lub wygaśnięcia uprzywilejowania jego akcji, w terminie trzech miesięcy od przekroczenia tego progu. 3. Jeżeli przekroczenie 50% ogólnej liczby głosów nastąpiło w wyniku dziedziczenia, a w przypadku Skarbu Państwa także innego zdarzenia prawnego niż nabycie lub pośrednie nabycie akcji, połączenie lub podział spółki, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie w przypadku, gdy po takim przekroczeniu udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu; termin wykonania tego obowiązku liczy się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów.	Ustanowienie progu 50% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu jako próg przejęcia kontroli, skutkujący obowiązkiem ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji („wezwanie obowiązkowe”).

	4. Udział w ogólnej liczbie głosów powodujący obowiązek ogłoszenia wezwania obowiązkowego ustala się na koniec dnia, w którym doszło do przekroczenia 50% ogólnej liczby głosów. 5. Obowiązek, o którym mowa ust. 1, nie powstaje w przypadku przekroczenia progu 50% ogólnej liczby głosów w wyniku ogłoszenia wezwania dobrowolnego do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej.”;	
Art. 73a	po art. 73 dodaje się art. 73a w brzmieniu: „Art. 73a. Odstąpienie od ogłoszonego wezwania jest niedopuszczalne, chyba że po jego ogłoszeniu inny podmiot ogłosił po wyższej cenie wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę pozostałych akcji spółki publicznej i w wezwaniu tym nie zastrzeżono żadnego warunku.”;	Dodanie art. 73a ustawy o ofercie publicznej jest związane ze zmianą art. 77 tej ustawy (uchylenie ust. 3).
Art. 74	uchyla się art. 74;	Konsekwencja zaproponowanej w projektowanym art. 73 tej ustawy zmiany obowiązującego progu, po przekroczeniu którego zaistniałby obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji.
Art. 75 ust. 3	w art. 75 w ust. 3: a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Obowiązek, o którym mowa w art. 73, nie powstaje w przypadku nabywania akcji.”; b) w pkt 6 skreśla się wyrazy „i art. 74 ust. 5”;	Zmiany wynikająca z uchylecia art. 74 tej ustawy.
Art. 76 ust. 1, 1a i ust. 2	w art. 76: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W zamian za akcje będące przedmiotem wezwania do zapisywania się na zamianę pozostałych akcji spółki mogą być nabywane wyłącznie akcje innej spółki publicznej lub inne papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzone do obrotu w alternatywnym systemie obrotu dające prawo głosu w spółce publicznej.”; b) uchyla się ust. 1a, c) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Wezwanie musi przewidywać możliwość sprzedaży akcji przez podmiot zgłaszający się w odpowiedzi na to wezwanie, po cenie ustalonej zgodnie z art. 79 ust. 1, 2 i 3a oraz art. 79a.”;	Zmiany wynikają ze zmiany konstrukcji wezwania obowiązkowego w projektowanym art. 73 oraz uchylecia art. 74 tej ustawy.

Art. 77 ust. 1, 2, 2a, 3-7	w art. 77: a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Ogłoszenie wezwania następuje po ustanowieniu na rzecz podmiotu pośredniczącego zabezpieczenia w wysokości nie mniejszej niż 100% wartości akcji, które mają być przedmiotem wezwania. Ustanowione zabezpieczenie zapewnia możliwość zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po upływie terminu nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie. Ustanowienie zabezpieczenia jest dokumentowane zaświadczeniem banku lub innej instytucji finansowej udzielającej zabezpieczenia lub pośredniczącej w jego udzieleniu. 2. Wezwanie jest ogłaszane i przeprowadzane za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego.”, b) po ust. 2 dodaje się ust 2a w brzmieniu: „2a. Podmiot pośredniczący realizuje zabezpieczenie wyłącznie na rzecz podmiotu, który złożył zapis w odpowiedzi na wezwanie.”, c) uchyla się ust. 3–7;	Doprecyzowanie przepisów o zabezpieczeniu wezwań, w celu podwyższenia poziomu ochrony akcjonariuszy mniejszościowych
Art. 77a-77h	po art. 77 dodaje się art. 77a–77h w brzmieniu: „Art. 77a. 1. Podmiot pośredniczący jest obowiązany do przekazania Komisji w postaci elektronicznej, opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, zawiadomienia o zamiarze ogłoszenia wezwania. Do zawiadomienia podmiot pośredniczący załącza treść wezwania oraz zaświadczenie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 zdanie trzecie. 2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane za pomocą systemu teleinformatycznego umożliwiającego składanie powiadomień, do którego dostęp jest zapewniany przez Komisję na jej stronie internetowej. 3. W przypadku zaistnienia zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, za pomocą systemu teleinformatycznego, przekazanie zawiadomienia następuje na adres poczty elektronicznej wskazany w tym celu przez Komisję na jej stronie internetowej. Niezwłocznie po ustaniu zdarzeń uniemożliwiających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1,	Dodawane art. 77a, art. 77c i art. 77d mają na celu doprecyzowanie obowiązków podmiotu pośredniczącego i jego roli w wezwaniu. Dodawany art. 77b zawiera częściowo regulacje zawarte obecnie w mającym zostać uchylonym art. 78, ponadto przepis ma na celu zwiększenie kompetencji KNF w odniesieniu do wezwań przez możliwość zgłoszenia żądania dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia wezwania. Art. 77e ma na celu wprowadzenie solidarnej odpowiedzialności wszystkich podmiotów zobowiązanych do ogłoszenia wezwania, także wówczas, gdy wezwanie ogłosił tylko jeden podmiot, będący stroną porozumienia. Art. 77f ma na celu umożliwienie podmiotom należącym do tej samej grupy kapitałowej co wzywający kształtowania wzajemnych relacji w procesie nabywania akcji objętych wezwaniem w sposób, który pozwalałby im na sprawne przeprowadzenie tego wezwania. Art. 77g i 77h zawiera przepisy, co do zasady tożsame z obecnym brzmieniem ust. 4 w art. 77 tej ustawy.

	zawiadomienie to przekazuje się ponownie za pomocą systemu teleinformatycznego. 4. Podmiot pośredniczący po przekazaniu Komisji zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 24 godzin, przekazuje agencjom informacyjnym, w celu publikacji, informację zawierającą: 1) firmę (nazwę) wzywającego, a w przypadku wzywającego będącego osobą fizyczną – jego imię i nazwisko; 2) liczbę akcji, na którą ogłoszone będzie wezwanie; 3) dane podmiotu pośredniczącego w wezwaniu; 4) cenę, po jakiej wzywający zamierza nabywać akcje, oraz stosunek zamiany. 5. Agencja informacyjna publikuje informacje określone w ust. 4 w serwisie bezpłatnym i dostępnym dla wszystkich inwestorów na niedyskryminacyjnych warunkach. 6. Po opublikowaniu przez jedną z agencji informacyjnych informacji określonych w ust. 4, podmiot pośredniczący publikuje te informacje na swojej stronie internetowej. 7. Przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, następuje najpóźniej na 17 dni roboczych przed planowanym dniem ogłoszenia wezwania. Art. 77b. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, Komisja może, w terminie 10 dni roboczych od dnia przekazania zawiadomienia, zgłosić żądanie wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania lub przekazania wyjaśnień dotyczących jego treści lub dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia, w terminie określonym w żądaniu, nie krótszym niż 2 dni robocze. 2. W uzasadnionych przypadkach Komisja może wydłużyć termin 10 dni roboczych, o którym mowa w ust. 1, o nie więcej niż 5 dni roboczych. 3. W przypadku zgłoszenia przez Komisję żądania przekazania wyjaśnień dotyczących treści wezwania, termin 10 dni roboczych, o którym mowa ust. 1, ulega przedłużeniu do 15 dni roboczych.	

	4. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, doręczone podmiotowi pośredniczącemu, uważa się za doręczone wzywającemu. Żądanie jest doręczane niezwłocznie i może zostać doręczone za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 77a ust. 2. 5. Treść żądania zmiany ceny lub stosunku zamiany proponowanych w wezwaniu Komisja udostępnia na swojej stronie internetowej. 6. W sprawach nieuregulowanych w przepisach ustawy, do postępowania administracyjnego w przedmiocie zgłoszenia żądania wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania lub dokonania zmiany rodzaju lub wysokości zabezpieczenia, przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 10, art. 31, art. 61 § 4, art. 78–79a, art. 81 i art. 81a. Art. 77c. 1. Podmiot pośredniczący, po upływie 17 dni roboczych od dnia przekazania Komisji zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, przekazuje treść wezwania co najmniej jednej agencji informacyjnej w celu ogłoszenia jego treści w serwisie bezpłatnym i dostępnym dla wszystkich inwestorów na niedyskryminacyjnych warunkach. 2. W przypadku zgłoszenia przez Komisję żądania wprowadzenia niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania z terminem jego wypełnienia przypadającym po upływie 17 dni roboczych od dnia przekazania Komisji, zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, termin, o którym mowa w ust. 1, ulega przedłużeniu do następnego dnia roboczego po dniu, w którym zostało wykonane żądanie Komisji. 3. Podmiot pośredniczący ogłoszoną treść wezwania publikuje na swojej stronie internetowej do dnia zakończenia przyjmowania zapisów. Art. 77d. 1. Transakcja nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w ramach wezwania następuje nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia przyjmowania zapisów. 2. Podmiot pośredniczący podejmuje czynności niezbędne do wydania papierów wartościowych i środków pieniężnych należnych podmiotowi, który	

	odpowiedział na wezwanie, oraz do przeniesienia akcji nabywanych w wyniku wezwania na rzecz wzywającego w terminie, o którym mowa w ust. 3. 3. Wydanie papierów wartościowych i środków pieniężnych w zamian za akcje objęte zapisami w ramach wezwania oraz akcji nabywanych w wyniku wezwania (zakończenie wezwania) następuje w terminie 3 dni roboczych od dnia transakcji nabycia akcji objętych zapisami. Art. 77e. Podmioty będące stronami porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, które ogłosiły wspólnie wezwanie: 1) odpowiadają solidarnie za zapłatę ceny akcji proponowanej w wezwaniu; 2) mogą w treści wezwania określić proporcje, w jakich nastąpi nabycie akcji przez każdy z tych podmiotów. Art. 77f. Wzywający może wskazać w treści wezwania podmiot wchodzący w skład jego grupy kapitałowej, który będzie nabywał akcje będące przedmiotem wezwania. W przypadku, gdy wzywającym jest fundusz inwestycyjny, wzywający może wskazać w treści wezwania inny fundusz inwestycyjny zarządzany przez to samo towarzystwo funduszy inwestycyjnych jako podmiot, który będzie nabywał akcje będące przedmiotem wezwania. Wzywający i podmiot wskazany przez wzywającego odpowiadają solidarnie za zapłatę ceny akcji proponowanej w wezwaniu. Art. 77g. W okresie między dokonaniem zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, a zakończeniem wezwania, wzywający oraz podmioty określone w art. 79 ust. 2 pkt 1: 1) mogą nabywać akcje spółki, której dotyczy wezwanie, jedynie w ramach tego wezwania i w sposób w nim określony; 2) nie mogą zbywać akcji spółki, której dotyczy wezwanie, ani zawierać umów, z których mógłby wynikać obowiązek zbycia przez nie tych akcji, w czasie trwania wezwania; 3) nie mogą nabywać pośrednio akcji spółki publicznej, której dotyczy wezwanie.	

	Art. 77h. 1. Po ogłoszeniu wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej, zarząd spółki, której akcje są przedmiotem wezwania, przekazuje informację o tym wezwaniu wraz z jego treścią przedstawicielom zakładowych organizacji zrzeszających pracowników spółki, a w przypadku braku takiej organizacji – bezpośrednio pracownikom w sposób zwyczajowo przyjęty w spółce. 2. W przypadku gdy akcje będące przedmiotem wezwania są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w innym państwie członkowskim, wzywający jest obowiązany zapewnić na terytorium tego państwa szybki i łatwy dostęp do wszelkich informacji i dokumentów, które są przekazywane do publicznej wiadomości w związku z wezwaniem, w sposób określony przepisami tego państwa członkowskiego. 3. Po nabyciu akcji objętych zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie wzywający jest obowiązany zawiadomić w trybie, o którym mowa w art. 69, o liczbie akcji nabytych w wezwaniu oraz procentowym udziale w ogólnej liczbie głosów osiągniętym w wyniku wezwania.”;	
Art. 78	uchyla się art. 78;	Konsekwencja zmian zaproponowanych w projektowanym art.77b tej ustawy.
Art. 79 ust. 1, 2, 3, 3a i 3b, 4, 4a 4d, 4f, 5, 5a, 6, 6a i 8	w art. 79: a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Cena akcji proponowana w wezwaniu: 1) w przypadku gdy którekolwiek z akcji spółki są przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, nie może być niższa od: a) średniej ceny rynkowej z okresu 3 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, w czasie których dokonywany był obrót tymi akcjami na rynku głównym, oraz b) średniej ceny rynkowej z okresu 6 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, w czasie których dokonywany był obrót tymi akcjami na rynku głównym, albo	Zmiany art. 79 ust. 1, 2, 4, 4a, 4d i 4f wynikają z innych zmian przewidzianych projektem, do których odsyłają przedmiotowe regulacje. Uchylenie ust. 3 jest związane z zaproponowaną zmianą pkt 1 lit. a w ust. 1 tego art. Dodawane ust. 3a i 3b mają na celu wprowadzenie dodatkowej zasady, w myśl której, w przypadku, gdy ceny giełdowe dla akcji spółki przejmowanej zostały ustalone na mniej niż określonej szczegółowo liczbie dni sesyjnych w okresie obliczeniowym cena minimalna powinna odpowiadać wartości przedsiębiorstwa obliczonej na podstawie wyceny przejmowanej spółki sporządzonej przez firmę audytorską. Zmiany w ust. 5 i 6 oraz dodanie ust. 5a i 6a mają na celu dostosowanie obowiązujących przepisów do zmian w zakresie wezwań na zamianę akcji oraz uregulowanie w

	c) średniej ceny rynkowej z krótszego okresu – jeżeli obrót akcjami spółki był dokonywany na rynku głównym przez okres krótszy niż określony w lit. b; 2) w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie ceny zgodnie z pkt 1 albo w przypadku spółki, w stosunku do której zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne lub ogłoszono upadłość – nie może być niższa od ich wartości godziwej. 2. Cena akcji proponowana w wezwaniu nie może być również niższa od: 1) najwyższej ceny, jaką za akcje będące przedmiotem wezwania podmiot obowiązany do jego ogłoszenia, podmioty od niego zależne lub wobec niego dominujące, podmioty będące osobami trzecimi, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 3 lit. a, lub podmioty będące stronami zawartego z nim porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, zapłaciły lub zobowiązały się do zapłacenia, w okresie 12 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1, albo 2) najwyższej wartości rzeczy lub praw, które podmiot obowiązany do ogłoszenia wezwania lub podmioty, o których mowa w pkt 1, wydały lub zobowiązały się do wydania, w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania, w okresie 12 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1.”, b) uchyla się ust. 3, c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu: „3a. W przypadku gdy w okresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, obrót akcjami spółki publicznej był dokonywany na mniej niż jednej trzeciej sesji i jeżeli na co najmniej jednej trzeciej z tych sesji występowała co najmniej 5% różnica cen tych akcji na zamknięciu notowań w stosunku do ceny zamknięcia na poprzedniej sesji w tym okresie, cena minimalna nie może być niższa od ich wartości godziwej. Jeżeli wolumen obrotu akcjami spółki na rynku regulowanym lub w alternatywnym systemie obrotu publikowany przez spółkę prowadzącą rynek regulowany lub alternatywny system obrotu, w okresie 6 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o	sposób kompleksowy zasad ustalania wartości akcji, których własność zostanie przeniesiona w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania. Zmiana w ust. 8 jest zmianą dostosowującą do przewidzianej projektem nowelizacji art. 76 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej.

	którym mowa w art. 77a ust. 1, stanowił mniej niż 1% wszystkich akcji spółki dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzonych do alternatywnego systemu obrotu, cena minimalna nie może być niższa od ich wartości godziwej. 3b. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3a, wartość godziwą akcji wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska. Przepisy art. 79a ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.”, d) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Cena proponowana w wezwaniu może być niższa od ceny ustalonej zgodnie z ust. 1, 2 i 3a oraz art. 79a w odniesieniu do akcji stanowiących co najmniej 5% wszystkich akcji spółki, które będą nabyte w wezwaniu od osoby zgłaszającej się na wezwanie, jeżeli wzywający tak ustali z tą osobą.”, e) w ust. 4a: – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy średnia cena rynkowa akcji ustalona zgodnie z ust. 1 pkt 1 znacznie odbiega od wartości godziwej tych akcji z powodu:”, – część wspólna otrzymuje brzmienie: „– wzywający może zwrócić się do Komisji z wnioskiem o udzielenie zgody na zaproponowanie w wezwaniu ceny niespełniającej kryteriów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2.”, f) ust. 4d otrzymuje brzmienie: „4d. W przypadku wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 i 3, wniosek może zostać złożony nie później niż w terminie miesiąca od powstania obowiązku ogłoszenia wezwania.”, g) ust. 4f otrzymuje brzmienie: „4f. W przypadku udzielenia przez Komisję zgody, o której mowa w ust. 4b, cena proponowana w wezwaniu może być niższa od ceny określonej w decyzji Komisji udzielającej zgody, w odniesieniu do akcji stanowiących co najmniej 5% wszystkich akcji spółki, które będą nabyte w wezwaniu od osoby zgłaszającej się na wezwanie, jeżeli wzywający tak ustali z tą osobą.”, h) ust. 5 otrzymuje brzmienie:	

	„5. Za cenę proponowaną w wezwaniu na zamianę wszystkich pozostałych akcji uważa się wartość papierów wartościowych, których własność zostanie przeniesiona w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania.” i) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. Wzywający może określić różne ceny lub stosunki zamiany proponowane w wezwaniu wyłącznie ze względu na różne prawa wynikające z nabywanych akcji lub związane z nimi obowiązki.”, j) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Wartość akcji, których własność zostanie przeniesiona w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania, ustala się.”, k) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu: „6a. W przypadku, o którym mowa w ust. 6 pkt 2 wartość godziwą akcji wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska. Przepisy art. 79a ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.”, l) ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do akcji spółki publicznej niedopuszczonych do obrotu zorganizowanego oraz innych niż akcje papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzonych do obrotu w alternatywnym systemie obrotu dających prawo głosu w spółce nabywanych w zamian za akcje będące przedmiotem wezwania do zapisywania się na zamianę wszystkich pozostałych akcji.”	
Art. 79a–79f	„Art. 79a. 1. W przypadku gdy wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki publicznej było poprzedzone – w okresie 12 miesięcy poprzedzających przekazanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 77a ust. 1 – pośrednim nabyciem akcji tej spółki przez podmiot obowiązany do jego ogłoszenia lub podmioty, o których mowa w art. 79 ust. 2 pkt 1, cena akcji proponowana w wezwaniu nie może być również niższa od ceny pośredniego nabycia, jaką podmioty te zapłaciły lub zobowiązały się do zapłacenia.	Dodawane art. 79a–79d ustawy o ofercie publicznej odnoszą się w szczególności do kwestii obliczania ceny w wezwaniu, w przypadku pośredniego nabywania akcji spółek publicznych, zmiany ceny proponowanej w wezwaniu i zmiany stosunku zamiany oraz zmiany treści wezwania dobrowolnego przez wzywającego. Zmiany te zmierzają do wprowadzenia jednoznacznego obowiązku uwzględnienia przy ustalaniu ceny minimalnej w wezwaniu również ceny pośredniego nabycia akcji, co przyczyni się do zwiększenia pewności obrotu i ochrony interesów wszystkich akcjonariuszy.

	2. Cenę pośredniego nabycia wyznacza, wybrana przez wzywającego, firma audytorska, która określa ją w odniesieniu do wartości godziwej akcji nabytych pośrednio, na dzień, w którym nastąpiło pośrednie nabycie akcji spółki publicznej. 3. Wycenę pośredniego nabycia sporządzoną przez firmę audytorską, udostępnia się na stronie internetowej podmiotu pośredniczącego od dnia ogłoszenia treści wezwania do dnia jego zakończenia. 4. W przypadku, o którym mowa ust. 1, w treści wezwania zamieszcza się oświadczenie wzywającego o uwzględnieniu ceny pośredniego nabycia przy ustalaniu ceny w wezwaniu, wraz ze wskazaniem firmy audytorskiej, która wyznaczyła tę cenę. Art. 79b. 1. Wzywający może, w drodze ogłoszenia dokonanego zgodnie z art. 77c ust. 1 i 2, w terminie od dnia ogłoszenia wezwania do dnia zakończenia przyjmowania zapisów, dokonywać zmiany ceny akcji proponowanej w wezwaniu lub zmiany stosunku zamiany, nie częściej jednak niż co 5 dni roboczych, przy czym pierwsza zmiana ceny może nastąpić najwcześniej 5 dni po rozpoczęciu przyjmowania zapisów. Informacje o zmianie ceny lub stosunku zamiany podmiot pośredniczący niezwłocznie przekazuje do agencji informacyjnej w celu ogłoszenia i udostępnia na swojej stronie internetowej oraz w miejscu przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem. 2. Cena, po jakiej mają być nabywane akcje, może być zmieniona bez zachowania terminu, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy inny podmiot ogłosił wezwanie, którego przedmiotem są te akcje. 3. W przypadku gdy inny podmiot ogłosił wezwanie, osoba, która złożyła zapis w odpowiedzi na wezwanie, jest uprawniona do cofnięcia złożonego zapisu, jeżeli nie nastąpiło przeniesienie praw z akcji. 4. W przypadku gdy nowa cena, o której mowa w ust. 1: 1) jest wyższa od ceny określonej w wezwaniu przed zmianą – wzywający jest obowiązany zapłacić tę nową cenę wszystkim osobom, które zapisały się na sprzedaż akcji, zanim ogłoszono zmianę ceny, z tym jednak, że	Dodawany art. 79e reguluje kwestie związane ze zmianą treści wezwania, w szczególności dopuszczalny zakres tych zmian oraz możliwy termin ich wprowadzenia, a także sposób ich ogłoszenia. Dodawany art. 79f ustawy o ofercie publicznej odnosi się do terminu przyjmowania zapisów w wezwaniu. Wskazane zagadnienia uregulowane są w rozporządzeniu Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz warunków nabywania akcji w wezwaniach, przy czym przepisy te uzupełniono o rozwiązania odnoszące się również do wezwań dobrowolnych, które aktualnie nie podlegają regulacjom nowelizowanej ustawy.

	osobom, które wcześniej uzyskały prawo do otrzymania ceny wyższej od nowej ceny – wzywający jest obowiązany zapłacić tę wyższą cenę; 2) jest niższa od ceny określonej w wezwaniu przed zmianą – wzywający jest obowiązany zapłacić wszystkim osobom, które zapisały się na sprzedaż akcji, zanim ogłoszono zmianę ceny, cenę, po której zapisały się na sprzedaż akcji, z tym jednak, że osobom, które wcześniej uzyskały prawo do otrzymania ceny wyższej od ceny, po jakiej się zapisały – wzywający jest obowiązany zapłacić tę wyższą cenę. 5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się, jeżeli zmiana ceny nastąpiła po nabyciu przez wzywającego akcji w ramach wezwania. 6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do zmiany stosunku zamiany. 7. W przypadku zmiany ceny akcji proponowanej w wezwaniu lub zmiany stosunku zamiany, wysokość ustanowionego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1, niezwłocznie uzupełnia się do wysokości nie niższej niż 100% wartości akcji, które są przedmiotem wezwania. Art. 79c. 1. Wzywający, który w okresie 6 miesięcy po zakończeniu wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki, bezpośrednio lub pośrednio nabył po cenie wyższej niż cena określona w tym wezwaniu kolejne akcje tej spółki, w inny sposób niż w wezwaniu, jest obowiązany, w terminie miesiąca od tego nabycia, do zapłacenia różnicy ceny wszystkim osobom, które zbyły akcje w tym wezwaniu, z wyłączeniem osób, od których akcje zostały nabyte po cenie obniżonej w przypadkach określonych w art. 79 ust. 4 i 4f. 2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, spoczywa również na podmiocie z grupy kapitałowej, w skład której wchodzi wzywający, oraz podmiocie będącym stroną porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5, którego stroną jest wzywający, który bezpośrednio lub pośrednio nabył po cenie wyższej niż cena określona w tym wezwaniu kolejne akcje tej spółki, w inny sposób niż w wezwaniu.	

	3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie powstaje w przypadku nabycia akcji w trybie określonym w art. 83. Art. 79d. 1. W przypadku uwzględnienia prawomocnym wyrokiem sądu powództwa o zapłatę wyższej ceny w wezwaniu niż ustalona przez wzywającego na podstawie art. 79 lub art. 79a, podmiot, który był zobowiązany do ogłoszenia wezwania, jest obowiązany do zapłaty różnicy ceny wszystkim osobom, które zbyły akcje w wezwaniu, niezależnie od tego, czy to one wytoczyły powództwo, w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. 2. Odpis prawomocnego wyroku, uwzględniającego powództwo, wraz z uzasadnieniem, sąd doręcza również Komisji. Komisja udostępnia na swojej stronie internetowej komunikat, w którym informuje o tym wyroku oraz o ustalonej przez sąd cenie akcji. Art. 79e. 1. Wzywający może zmienić treść wezwania dobrowolnego w zakresie: 1) terminów transakcji nabycia akcji w wezwaniu, przypadających przed upływem terminu przyjmowania zapisów; 2) sposobu i terminów przyjmowania zapisów w wezwaniu. 2. W przypadku wezwania obowiązkowego wzywający może dokonać zmiany, o której mowa w ust. 1 pkt 1. 3. Zmiany treści wezwania dokonuje się w drodze ogłoszenia zgodnie z art. 77a ust. 4. 4. Informacje o zmianie treści wezwania, po ich ogłoszeniu przez agencję informacyjną, podmiot pośredniczący niezwłocznie udostępnia w miejscach przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem oraz na swojej stronie internetowej. 5. Wzywający może dokonać zmiany treści wezwania, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie później niż na 5 dni roboczych przed terminem pierwszej transakcji nabycia akcji w wezwaniu. Osoba, która złożyła zapis, ma prawo uchylić się od skutków złożonego zapisu w drodze pisemnego oświadczenia składanego w miejscu złożenia zapisu, w terminie 2 dni roboczych od dnia	

	ogłoszenia zmiany treści wezwania przez agencję informacyjną. 6. Wzywający może dokonać zmiany treści wezwania, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie później niż na 5 dni roboczych przed zakończeniem przyjmowania zapisów zgodnie z wezwaniem. 7. Treść wezwania może zostać zmieniona w zakresie, o którym mowa w ust. 1, bez zachowania terminów, o których mowa w ust. 5 i 6, w przypadku gdy inny podmiot ogłosił wezwanie do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji tej samej spółki. Art. 79f. 1. Przyjmowanie zapisów rozpoczyna się nie wcześniej niż w pierwszym i nie później niż w 5 dniu roboczym po ogłoszeniu treści wezwania zgodnie z art. 77c ust. 1. 2. Termin przyjmowania zapisów w wezwaniu nie może być krótszy niż 30 dni i nie dłuższy niż 70 dni. 3. Termin przyjmowania zapisów w wezwaniu dobrowolnym może ulec wydłużeniu o czas niezbędny do udzielenia zezwolenia albo zgody lub czas niezbędny do niezgłoszenia sprzeciwu, o których mowa w art. 72a ust. 2, jednak nie więcej niż do 120 dni – jeżeli bezskutecznie upłynął wskazany w treści wezwania termin, w jakim miało nastąpić udzielenie zezwolenia albo zgody lub niezgłoszenie sprzeciwu. 4. Termin przyjmowania zapisów w wezwaniu może ulec skróceniu, jeżeli przed jego upływem zapisami złożonymi w odpowiedzi na wezwanie zostały objęte wszystkie pozostałe akcje spółki publicznej. 5. Podmiot pośredniczący publikuje na swojej stronie internetowej oraz przekazuje w celu ogłoszenia do agencji informacyjnej informację o: 1) wydłużeniu terminu przyjmowania zapisów – nie później niż na 7 dni przed upływem pierwotnego terminu; 2) skróceniu terminu przyjmowania zapisów – nie później niż na 7 dni przed upływem skróconego terminu. 6. Informację o skróceniu albo wydłużeniu terminu przyjmowania zapisów podmiot pośredniczący niezwłocznie udostępnia na swojej stronie internetowej	

	oraz w miejscach przyjmowania zapisów w odpowiedzi na wezwanie.”;	
Art. 80 ust. 1 i 2	w art. 80 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Zarząd spółki publicznej, której akcje są przedmiotem wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji, jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia wezwania, przekazać Komisji oraz do publicznej wiadomości, stanowisko dotyczące ogłoszonego wezwania wraz z podaniem podstaw tego stanowiska. Stanowisko zarządu spółki przedstawiane jest równocześnie przedstawicielom zakładowych organizacji zrzeszających pracowników spółki, a w przypadku braku takiej organizacji – bezpośrednio pracownikom w sposób zwyczajowo przyjęty w spółce. 2. Stanowisko zarządu spółki, oparte na informacjach podanych przez wzywającego w treści wezwania, zawiera w szczególności opinię dotyczącą wpływu wezwania na interes spółki, w tym zatrudnienie w spółce, strategicznych planów wzywającego wobec spółki i ich prawdopodobnego wpływu na zatrudnienie w spółce oraz na lokalizację prowadzenia jej działalności, jak również stwierdzenie, czy zdaniem zarządu cena proponowana w wezwaniu odpowiada wartości godziwej spółki, przy czym dotychczasowe notowania giełdowe nie mogą być jedynym miernikiem tej wartości.”;	Zmiana ust. 1 i 2 w art. 80 ustawy o ofercie publicznej ma charakter dostosowawczy do proponowanych zmian innych przepisów ustawy o ofercie publicznej. Niezależnie od tego w ust. 1 zaproponowano zmianę terminu w ciągu, którego zarząd spółki publicznej, której akcje są przedmiotem wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji, jest obowiązany przekazać Komisji oraz do publicznej wiadomości, stanowisko dotyczące ogłoszonego wezwania wraz z podaniem podstaw tego stanowiska.
Art. 81	art. 81 otrzymuje brzmienie: „Art. 81. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzory wezwań, o których mowa w art. 11a ust. 9, art. 72a ust. 1, art. 73 ust. 1 oraz art. 91 ust. 5, sposób składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu, sposób realizacji obowiązków informacyjnych przez podmioty pośredniczące oraz dopuszczalne rodzaje zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1, uwzględniając konieczność zapewnienia możliwości właściwej oceny warunków transakcji, zapewnienia równych uprawnień podmiotów odpowiadających na te wezwania, bezpieczeństwa obrotu oraz możliwości rozliczenia transakcji, a także możliwości zaspokojenia	Zmiana brzmienia upoważnienia ustawowego poza zmianami o charakterze dostosowawczym do innych zmian zaproponowanych w tej ustawie (głównie przeniesienie części przepisów obowiązującego rozporządzenia do nowelizowanej ustawy), przewiduje rozszerzenie jego zakresu przedmiotowego przez określenie wzoru wezwania, o którym mowa w art. 11a ust. 9 tej ustawy, oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia wezwania. Jednocześnie odstąpiono od upoważnienia do określenia w rozporządzeniu warunków nabywania akcji w wezwaniach. W szczególności warunki, jakie mogą zostać zastrzeżone w wezwaniu, zostały określone wprost w ustawie, w projektowanym art. 72a.

	się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po zakończeniu wezwania.”;	
Art. 82 ust. 2, 2a i 5.	w art. 82: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Cenę przymusowego wykupu akcji dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym ustala się zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b oraz art. 79a. Cenę przymusowego wykupu akcji wprowadzonych wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu ustala się zgodnie z art. 79 ust. 2, 3a i 3b, art. 79a oraz art. 91 ust. 6–8.”, b) w ust. 2a dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Przepisu ust. 2 nie stosuje się.”, c) w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Przymusowy wykup jest ogłaszany i przeprowadzany za pośrednictwem podmiotu prowadzącego działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który jest obowiązany – nie później niż na 14 dni roboczych przed rozpoczęciem przymusowego wykupu – do równoczesnego zawiadomienia o zamiarze jego ogłoszenia Komisji oraz odpowiednio spółki prowadzącej rynek regulowany albo podmiotu organizującego alternatywny system obrotu, gdzie notowane są dane akcje, a jeżeli akcje spółki są notowane na kilku rynkach regulowanych lub w kilku alternatywnych systemach obrotu – wszystkie te spółki lub podmioty.”	W art. 82 ust. 2 oraz art. 83 ust. 4 doprecyzowano zasady ustalania ceny minimalnej przymusowego wykupu i odkupu akcji spółek z alternatywnego systemu obrotu przez przywrócenie kryterium najwyższej ceny zapłaconej w okresie 12 miesięcy i najwyższej wartości rzeczy lub praw wydanych w zamian za akcje w okresie 12 miesięcy przed ogłoszeniem wykupu lub odkupu. Ponadto, zmiany przepisów dotyczących przymusowego wykupu oraz przymusowego odkupu polegają w szczególności na uzupełnieniu odpowiednio odesłań zawartych w art. 82 ust. 2 i art. 83 ust. 4 ustawy o ofercie publicznej o odesłanie do dodawanego art. 79a tej ustawy, przez co przy ustalaniu ceny przymusowego wykupu oraz przymusowego odkupu będzie brana pod uwagę cena pośredniego nabycia. Dodanie w art. 82 w ust. 2a ustawy o ofercie publicznej zdania drugiego jest zmianą wynikową - w ust. 2 omawianej jednostki redakcyjnej zrezygnowano bowiem ze sformułowania „z zastrzeżeniem ust. 2a”. W art. 82 ust. 5 rozszerzono zakres podmiotowy tego przepisu przez odniesienie do podmiotu lub podmiotów organizujących alternatywny system obrotu.
Art. 83.	w art. 83: a) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Akcjonariusz spółki, której akcje zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, żądający wykupienia akcji na zasadach, o których mowa w ust. 1–3, jest uprawniony do otrzymania ceny nie niższej niż określona zgodnie z art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b oraz art. 79a. Akcjonariusz spółki, której akcje zostały wprowadzone wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu, żądający wykupienia akcji na zasadach, o których mowa w ust. 1–3, jest uprawniony do otrzymania ceny nie niższej niż określona zgodnie z art. 79 ust. 2, 3a i 3b, art. 79a oraz art. 91 ust. 6–8.”, b) w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Przepisu ust. 4 nie stosuje się.”;	Zmiana art. 83a ust. 4, jest zmianą dostosowawczą i wynika z projektowanego uchylecia w art. 79 ust. 3, do którego odsyła zmieniany przepis oraz uzupełnienia tego odwołania o ust. 3a i 3b w art. 79, które w tym przypadku również powinny mieć zastosowanie.

Art. 83a ust. 4.	w art. 83a w ust. 4 wyrazy „art. 79 ust. 1–3” zastępuje się wyrazami „art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b”;	Zmiana art. 83a ust. 4, wynika z projektowanego uchylecia w art. 79 ust. 3, do którego odsyła zmieniany przepis oraz uzupełnienia tego odwołania o ust. 3a i 3b w art. 79, które w tym przypadku również powinny mieć zastosowanie.
Art. 88a.	art. 88a otrzymuje brzmienie: „Art. 88a. Podmiot obowiązany do ogłoszenia wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1, do dnia jego ogłoszenia lub do dnia, w którym jego udział w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej, w której przekroczył określony w tym przepisie próg ogólnej liczby głosów, ulegnie zmniejszeniu do nie więcej niż 50%, nie może bezpośrednio lub pośrednio nabywać akcji tej spółki.”;	Zmiana art. 88a ma na celu jego dostosowanie do zmian zawartych w tej ustawie dotyczących przepisów, do których odsyła przedmiotowa regulacja.
Art. 89 ust. 1, 2-2b.	w art. 89: a) w ust. 1: – uchyla się pkt 2, – pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) akcji spółki publicznej, nabytych w wezwaniu po cenie ustalonej z naruszeniem art. 79–79b.”, b) ust. 2–2b otrzymują brzmienie: „2. Podmiot, który przekroczył próg ogólnej liczby głosów, o którym mowa w art. 73, lub gdy w przypadku, o którym mowa w art. 73 ust. 3, jego udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu, nie może wykonywać prawa głosu z wszystkich akcji spółki publicznej, chyba że wykona w terminie obowiązki określone w art. 73 ust. 1 lub zajdzie zdarzenie, o którym mowa w art. 73 ust. 2. 2a. Zakaz wykonywania prawa głosu, o którym mowa w ust. 2, dotyczy także wszystkich akcji spółki publicznej posiadanych przez podmioty zależne od akcjonariusza lub podmiotu, który nie wykonał obowiązków określonych w art. 73 ust. 1 lub 3, a także akcji spółki publicznej posiadanych przez podmioty będące osobami trzecimi, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 3 lit. a, oraz wszystkie strony porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5. 2b. W przypadku nabycia lub objęcia akcji spółki publicznej z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 77g pkt 3 albo art. 88a, albo niezgodnie z art. 77g pkt 1, podmiot, który nabył lub objął akcje, oraz	Zmiany w art. 89 ustawy o ofercie publicznej mają na celu dostosowanie do zmiany zawartej w tej ustawie dotyczącej przepisów, do których odsyła przedmiotowa regulacja, polegającej na zmianie konstrukcji wezwań, oznaczającej m.in. wprowadzenie tzw. wezwań następczych w miejsce tzw. wezwań uprzednich (projektowany art. 73 ust. 1).

	podmioty od niego zależne nie mogą wykonywać prawa głosu z tych akcji.”;	
Art. 90a ust. 1.	w art. 90a w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie: „- przepisu art. 73 nie stosuje się, z tym że w takim przypadku podmiot nabywający akcje jest obowiązany do ogłoszenia i przeprowadzenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę wszystkich pozostałych akcji spółki zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, w którym spółka publiczna ma siedzibę, z zastrzeżeniem ust. 2.”;	Zmiana w art. 90a ust. 1 wynika z projektowanego uchylecia art. 74.
Art. 91 ust. 5, 7 i 7a.	w art. 91: a) w ust. 5 w zdaniu drugim wyrazy „art. 77–79” zastępuje się wyrazami „art. 77–79f”, b) ust. 7 otrzymuje brzmienie: „7. W przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie ceny zgodnie z ust. 6, a także w przypadku spółki, w stosunku do której otwarte zostało postępowanie restrukturyzacyjne lub ogłoszono upadłość, cena akcji nie może być niższa od ich wartości godziwej.”, c) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu: „7a. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, wartość godziwą akcji wyznacza wybrana przez wzywającego firma audytorska.”;	Zmiana w art. 91 ust. 5 ma na celu dostosowanie regulacji dotyczącej wezwania, które akcjonariusz lub akcjonariusze żądający umieszczenia w porządku obrad walnego zgromadzenia lub innego właściwego organu stanowiącego spółki sprawy podjęcia uchwały o zniesieniu dematerializacji akcji są obowiązani uprzednio ogłosić, do innych zmian zawartych w tej ustawie, polegających na dodaniu art. 79a–79f, które odnoszą się w szczególności do kwestii obliczania ceny w wezwaniu, w przypadku pośredniego nabywania akcji spółek publicznych, zmiany ceny proponowanej w wezwaniu i zmiany stosunku zamiany oraz zmiany treści wezwania dobrowolnego przez wzywającego. Z kolei zmiana ust. 7 oraz dodanie ust. 7a w tej jednostce redakcyjnej ma na celu dalsze ujednolicenie zasad ustalania ceny w odniesieniu do spółek notowanych na rynku regulowanym i w alternatywnym systemie obrotu.
Art. 96 ust. 7 i 7a.	w art. 96: a) ust. 7 otrzymuje brzmienie: „7. Kara, o której mowa w ust. 6, nie może być nałożona, jeżeli od wydania decyzji, o których mowa w ust. 1, 1e lub 1f, upłynęło więcej niż 12 miesięcy.”, b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu: „7a. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, 1e lub 1i, przez podmiot, o którym mowa w tych przepisach, Komisja może nałożyć karę, o której mowa w ust. 6, na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję członka zarządu tego podmiotu. Przepisu ust. 7 nie stosuje się.”;	Zmiany przewidziane w art. 96 ust. 7 i 7a ustawy o ofercie publicznej mają na celu uniezależnienie możliwości nałożenia kary na osobę pełniącą funkcję członka zarządu lub rady nadzorczej spółki publicznej od wcześniejszego nałożenia kary na samą spółkę.
Art. 97 ust. 1	w art. 97 w ust. 1: a) uchyla się pkt 3, b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a–3c w brzmieniu:	Zmiany przepisów art. 97 ustawy o ofercie publicznej w zakresie sankcji administracyjnych mają m.in. na celu wprowadzenie odpowiedzialności za naruszenie

	„3a) nie wykonuje lub niewłaściwie wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 77a, 3b) bezpośrednio lub pośrednio nabywa lub zbywa akcje z naruszeniem art. 77d, 3c) nie dokonuje w terminie zapłaty różnicy w cenie akcji, w przypadku określonym w art. 79c lub art. 79d ust. 1,” c) pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) nie ogłasza lub nie przeprowadza wezwania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 i 3,” d) uchyla się pkt 5a, e) pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7) wbrew żądaniu, o którym mowa w art. 77b ust. 1, 2 lub 3, w określonym w nim terminie nie wprowadza niezbędnych zmian lub uzupełnień w treści wezwania albo nie przekazuje wyjaśnień dotyczących jego treści albo nie zmienia rodzaju lub wysokości zabezpieczenia,” f) uchyla się pkt 8, g) pkt 9–10 otrzymują brzmienie: „9) w wezwaniu, o którym mowa w art. 11a ust. 9, art. 72a, art. 73 lub art. 91 ust. 5, proponuje cenę niższą niż określona na podstawie art. 79 ust. 1, 2, 3a i 3b oraz art. 79a, a w przypadku wezwania, o którym mowa w art. 91 ust. 5, dotyczącego akcji spółki publicznej, której akcje zostały wprowadzone wyłącznie do alternatywnego systemu obrotu, proponuje cenę niższą niż określona zgodnie z art. 91 ust. 5–8, 9a) bezpośrednio lub pośrednio nabywa lub obejmuje akcje z naruszeniem art. 77g pkt 1 lub 3 albo art. 88a, 10) nabywa akcje własne z naruszeniem trybu, terminów i warunków określonych w art. 73, art. 79, art. 79a lub art. 91 ust. 5,”.	obowiązków wynikających z zaproponowanych nowych regulacji, dotyczących przykładowo postępowania podmiotu pośredniczącego (art. 97 ust. 1 pkt 3a-3c), ogłaszania wezwania (art. 97 ust. 1 pkt 5), zmian w treści wezwania (art. 97 ust. 1 pkt 7) czy też ceny proponowanej w wezwaniu (art. 97 ust. 1 pkt 9). Ponadto uchylono lub zmodyfikowano przepisy odsyłające do uchylonego art. 74 ustawy o ofercie publicznej.
Art. 11 – ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym		
Art. 7 ust. 1 pkt 3	W art. 7 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) posiadają co najmniej wykształcenie wyższe i tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera lub tytuł równorzędny;”	W art. 7 ust. 1 pkt 3 wprowadzona została zmiana w zakresie wymagań, jakie powinna spełniać osoba powoływana na stanowisko Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, które dotyczą także Zastępców Przewodniczącego KNF. Zmiana polega na zrezygnowaniu z dookreślenia kierunku wymaganego wykształcenia wyższego jako prawniczego lub ekonomicznego, z jednoczesnym wprowadzeniem

		wymogu posiadania tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera lub innego równorzędnego.
Art. 20	w art. 20: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Kształtowanie wysokości wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji, jego Zastępców i pracowników Urzędu Komisji oraz wynagrodzeń członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, powinno zapewnić sprawne wykonywanie nadzoru nad rynkiem finansowym i realizację celów określonych w art. 2.”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Członkowie Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, otrzymują miesięczne wynagrodzenie w wysokości do 100% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.)). Wysokość miesięcznego wynagrodzenia każdego z członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, jest obliczana proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu. 1b. Do wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1a, nie stosuje się art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1637 oraz z 2021 r. poz. 1834).”, c) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród, a także sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia dla członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2, oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń, uwzględniając	Wprowadzona zmiana ma na celu stworzenie normy prawnej ustanawiającej obowiązek wypłaty wynagrodzenia dla członków Komisji Nadzoru Finansowego, którzy dotychczas wykonywali swe obowiązki nieodpłatnie. Rozwiązanie to ma na celu zapewnienie wysokiej jakości działań podejmowanych przez te osoby w ramach wykonywanych zadań związanych z nadzorem nad rynkiem finansowym. Wysokość wynagrodzenia będzie doprecyzowana w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów, jednakże zostaje ona ustawowo określona w wysokości do 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość wypłacanego wynagrodzenia obliczana będzie proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu. Dodatkowo Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród, a także sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia dla członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.), oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń, uwzględniając organizację Urzędu Komisji i Komisji, konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań Urzędu Komisji i Komisji w zakresie sprawowanego nadzoru oraz poziom płac w instytucjach nadzorowanych.

	organizację Urzędu Komisji i Komisji, konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań Urzędu Komisji i Komisji w zakresie sprawowanego nadzoru oraz poziom płac w instytucjach nadzorowanych.”.	
Art. 12 – ustawa z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego		
Art. 26a	w art. 26a wyrazy „W latach 2022-2027” zastępuje się wyrazami „W latach 2023-2027”;	Z uwagi na to, że w ustawie budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 270) nie został wskazany limit skarbowych papierów wartościowych, o którym mowa w art. 26a oraz 26c ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, wymagane jest pilne uzupełnienie przepisów tej ustawy tak, aby było możliwe w 2022 r. wyemitowanie i przekazanie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych skarbowych papierów wartościowych na finansowanie zadań w niej określonych, w jak najkrótszym terminie. Przedstawione propozycje przepisów, które zabezpieczą płynność finansowania realizowanych zadań. Projektowane zmiany przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego mają na celu doprecyzowanie zasad przekazywania wsparcia przedsiębiorstwom górniczym na zadania określone w ww. ustawie o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w roku 2022 r. i począwszy od roku 2023.
Art.26aa	po art. 26a dodaje się art.26aa w brzmieniu: „Art. 26aa. W roku 2022 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin, na jego wniosek, skarbowe papiery wartościowe celem ich przekazania przedsiębiorstwu, o którym mowa w art. 8 ust. 1, na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa, jeżeli jest to niezbędne do realizacji jego zadań określonych w ustawie, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 270), z tym że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 800 000 tys. zł. Przepisy art. 26a ust. 2-7 stosuje się odpowiednio.”;	W przepisie doprecyzowano, że w roku 2022 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin, na jego wniosek, skarbowe papiery wartościowe celem ich przekazania przedsiębiorstwu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ww. ustawy, na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa, jeżeli jest to niezbędne do realizacji jego zadań określonych w tej ustawie, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 270), oraz określono, że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 800 000 tys. zł.

Art. 26b	w art. 26b skreśla się wyrazy „, o których mowa w art. 5f ustawy”;	Zmiana redakcyjna
Art. 26c	art. 26c otrzymuje brzmienie: „Art. 26c. W latach 2023–2031 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać przedsiębiorstwu górniczemu objętemu systemem wsparcia, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin, skarbowe papiery wartościowe na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa w celu finansowania dopłat do wysokości określonej w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy.”	Dodawany przepis wskazuje, że minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin będzie mógł przekazać skarbowe papiery wartościowe przedsiębiorstwu górniczemu objętemu systemem wsparcia na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa w celu finansowania dopłat, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej
art. 26ca-26cc	po art. 26c dodaje się art. 26ca-26cc w brzmieniu: „Art. 26ca. W roku 2022 minister właściwy do spraw finansów publicznych może przekazać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin, na jego wniosek, skarbowe papiery wartościowe celem ich przekazania przedsiębiorstwu górniczemu objętemu systemem wsparcia na podwyższenie kapitału zakładowego tego przedsiębiorstwa w celu finansowania dopłat, w ramach limitu określonego w art. 5 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r., z tym że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 5 200 000 tys. zł. Art. 26cb. Minister właściwy do spraw gospodarki złożami kopalin może zlecić na podstawie umowy Bankowi Gospodarstwa Krajowego otwarcie i prowadzenie rachunku papierów wartościowych dla skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w art. 26aa i art. 26ca, lub świadczenie innych usług związanych z tymi papierami wartościowymi. Art. 26cc. W przypadku nieprzekazania w roku 2022 przez ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin skarbowych papierów wartościowych zgodnie z art. 26aa i art. 26ca, podlegają one zwrotowi na rachunek wskazany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”	W przepisie określono, że wartość nominalna nowo wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych na ten cel nie może przekroczyć kwoty 5 200 000 tys. zł. Określono w nim również upoważnienie dla Ministra właściwego do spraw gospodarki złożami kopalin do zlecenia, na podstawie umowy, Bankowi Gospodarstwa Krajowego otwarcia i prowadzenia rachunku papierów wartościowych dla skarbowych papierów wartościowych.
Art. 26e	art. 26e otrzymuje brzmienie:	Z uwagi na to, że Minister Aktywów Państwowych kieruje działem - gospodarka złożami kopalin i sprawuje nadzór właścicielski nad podmiotami będącymi

	„Art. 26e. 1. System wsparcia stanowi pomoc publiczną i podlega notyfikacji do Komisji Europejskiej. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki złożami kopalni jest właściwy w zakresie pomocy publicznej udzielonej w formie dopłat, w tym do dochodzenia zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami w przypadku obowiązku zwrotu pomocy oraz jej egzekwowania.”	beneficjentami wsparcia określonego w ww. ustawie wprowadzono jednoznaczne postanowienia wskazujące, że minister właściwy do spraw gospodarki złożami kopalni jest właściwy w zakresie udzielonej pomocy publicznej, w tym do dochodzenia zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy publicznej wraz z odsetkami w przypadku obowiązku zwrotu pomocy oraz jej egzekwowania.
Art. 13 - ustawa z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach		
Art. 74 ust. 9	w art. 74 dodaje się ust. 9 w brzmieniu: „9. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do obligacji: 1) stanowiących zobowiązania kwalifikowalne, o których mowa w art. 2 pkt 90a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.); 2) które przestały spełniać wymóg, o którym mowa w art. 72c ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 575/2013.”;	Zmiana w art. 74 ust. 9 wyłącza stosowanie ust. 2 tego artykułu. Ma to na celu zapewnienie spójności pomiędzy ustawą o obligacjach, a ustawą o BFG oraz prawem unijnym. Zgodnie z art. 72b ust. 2 lit. 1 rozporządzenia nr 575/2013 zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o ile (...) przepisy regulujące dane zobowiązania nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w innych przypadkach niż niewypłacalność lub likwidacja danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Rozwiązanie to nie zawęży zatem katalogu rodzajów instrumentów dłużnych, które mogą stanowić podstawę powstania zobowiązania kwalifikowalnego – może to być zarówno dłużny papier wartościowy, w tym obligacja, oraz inny instrument wywołujący skutki prawne takie jak dłużne instrumentów finansowe (np. pożyczka). Art. 74 ust. 2 stanowi, że jeżeli emitent jest w zwłoce z wykonaniem w terminie, w całości lub części, zobowiązań wynikających z obligacji, obligacje podlegają, na żądanie obligatariusza, natychmiastowemu wykupowi w części, w jakiej przewidują świadczenie pieniężne; obligatariusz może żądać wykupu obligacji również w przypadku niezawinionego przez emitenta opóźnienia nie krótszego niż 3 dni, chyba że warunki emisji wskażą krótszy okres. W związku z tym należy ocenić, że zobowiązania wynikające z obligacji nie spełniają warunku określonego w ww. art. 72b ust. 2 lit. 1 rozporządzenia nr 575/2013, a tym samym nie mogą zostać zaliczone do zobowiązań kwalifikowalnych. Ogranicza to katalog rodzajów

		instrumentów dłużnych, z jakich mogą wynikać zobowiązania kwalifikowalne, przez wyłączenie z niego obligacji w rozumieniu ustawy o obligacjach. W szczególności powoduje to ograniczenie możliwości pozyskania zobowiązań kwalifikowalnych w formie innej niż fundusze własne w przypadku małych i średnich podmiotów, w tym banków spółdzielczych, których możliwości plasowania emisji na rynkach zagranicznych są ograniczone, w związku z czym w praktyce emitują wyłącznie papiery wartościowe kierowane do podmiotów krajowych. Wyłączenie stosowania art. 74 ust. 2 zapobiegne niepożądanemu skróceniu okresu, w jakim – zgodnie z art. 72c ust. 1 rozporządzenia 575/2013 – zobowiązanie mogłoby zostać zaliczone jako zobowiązanie kwalifikowalne (tj. zobowiązania, które w pełni kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych muszą co do zasady cechować się rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym co najmniej rok), a także zapewni spójność z reżimem wydawania zezwoleń na obniżenie instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, zgodnie z art. 78a rozporządzenia nr 575/2013 (tj. uprawnienie organu przymusowej restrukturyzacji do wydania zezwolenia na wezwanie do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu przez danego emitenta instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych – gdy zostały spełnione warunki dla udzielenia takiego zezwolenia. Reżim ma na celu zapewnienie by dany emitent w wystarczającym stopniu zabezpieczał swoją działalność i wykazywał oczekiwaną przez organ przymusowej restrukturyzacji zdolność do pokrycia straty, dlatego w sytuacji obniżenia instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych w jego bilansie wymagana jest zgoda tego organu).
Art. 75 ust. 6	w art. 75 dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do obligacji: 1) stanowiących zobowiązania kwalifikowalne, o których mowa w art. 2 pkt 90a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji,	Dodawany art. 75 ust. 6 wyłącza stosowanie ust. 1 pkt 2 tego artykułu. Wynika to z analogicznych przesłanek jak w przypadku art. 74 ust. 9, z uwagi na art. 75 ust. 1 pkt 2, który przewiduje, że obligacje wieczyste stają się wymagalne w przypadku zwłoki emitenta w wypłacie wynikających z obligacji świadczeń pieniężnych przysługujących obligatariuszom.

	2) które przestały spełniać wymóg, o którym mowa w art. 72c ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 575/2013.”	Projektowane przepisy (art. 74 ust. 9 lit. b i art. 75 ust. 6 lit. b ustawy o obligacjach) wyłączają stosowanie odpowiednio art. 74 ust. 2 i art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy o BFG w odniesieniu do wynikających z obligacji zobowiązań, które po objęciu i opłaceniu przez obligatariusza spełniają kryteria kwalifikowalności, na cały okres do terminu zapadalności, a nie jedynie na czas faktycznego zaliczenia zobowiązania na potrzeby wymogu MREL. Przyjęcie odmiennego rozwiązania skutkowałoby niepożądanym skróceniem okresu, w jakim – w myśl art. 72c ust. 1 znowelizowanego rozporządzenia 575/2013 – zobowiązanie mogłoby zostać zaliczone na potrzeby przedmiotowego wymogu w związku z art. 72c ust. 4 tego rozporządzenia. Dodatkowo przyjęte podejście jako jedyne pozwala na zachowanie spójności z reżimem wydawania zezwoleń na obniżenie instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych określonym w art. 78a znowelizowanego rozporządzenia nr 575/2013.
Art. 14 – ustawa z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych		
Art. 5 ust. 11	„11. W przypadku podatników, o których mowa w art. 4 pkt 1–8, podstawę opodatkowania obniża się o wartość aktywów w postaci: 1) nabytych przez podatnika obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U z 2020 r. poz. 842, z późn. zm.); 2) kredytów lub pożyczek udzielonych przez podatnika Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.”.	Skuteczne przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji wymaga niekiedy zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG. W celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, a w szczególności w celu ich zbycia tworzony jest podmiot zarządzający aktywami (art. 224 ust. 2 ustawy o BFG). Zgodnie z art. 42 ust. 6 BRRD, stosując instrument wydzielenia praw majątkowych/aktywów, organ ds. przymusowej restrukturyzacji określa należność, za jaką aktywa i zobowiązania są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 BRRD i zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. W celu pozyskania środków na zapłatę należności przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej przymusową restrukturyzacją możliwe jest wyemitowanie obligacji przez podmiot zarządzający aktywami (art. 42 ust. 7

		BRRD). Brak możliwości utworzenia podmiotu zarządzającego aktywami w niektórych przypadkach mogłoby wykluczyć przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji. W sytuacji braku możliwości przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji alternatywą dla banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej zagrożonych upadłością pozostaje ich likwidacja w ramach postępowania upadłościowego oraz wypłata środków gwarantowanych. W przypadku banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych o dużej wysokości zobowiązań z tytułu depozytów gwarantowanych może okazać się, że środki zgromadzone na funduszach gwarancyjnych banków lub kas okażą się niewystarczające i konieczne będzie zebranie składek nadzwyczajnych z sektora bankowego lub sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (art. 291-292 ustawy o BFG). Z punktu widzenia wpływów do budżetu państwa taka sytuacja jest niekorzystna. Pobór składek nadzwyczajnych powoduje zmniejszanie się zysków sektora finansowego co pośrednio przekłada się na niższe wpływy od banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych (CIT). Wskazana sytuacja ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście banków komercyjnych, które są jednymi z największych płatników CIT. Należy zauważyć, że składka na BFG jest jedną z głównych składowych obciążeń banków, obok podatku CIT oraz podatku od niektórych instytucji finansowych (tzw. podatku bankowego). Możliwość emisji obligacji przez BFG zwiększy elastyczność w zakresie kształtowania wielkości obowiązkowej składki, przez co w sytuacji pogorszonej koniunktury będzie można ją zredukować (tak jak ma to miejsce w 2021 r.), co poprawi sytuację podmiotów w sektorze, a że zredukowane środki zostaną zrekompensowane emisją obligacji – nie będzie miało to istotnego wpływu na ryzyko systemowe. Dodatkowo, potencjalne zmniejszenie składki na BFG oraz zyski odsetkowe z tytułu wykupionych przez banki obligacji mogą wpłynąć na poprawę wyników banków, co

		przełoży się na wyższe wpływy z podatku CIT, a to z kolei wpłynie korzystnie na budżet państwa. Ponadto, proponowana zmiana ma na celu zwiększenie zaangażowania sektora finansowego w proces przymusowej restrukturyzacji m.in. poprzez nabywanie przez banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, krajowe zakłady ubezpieczeń, krajowe zakłady reasekuracji, oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji czy główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych oddziałów reasekuracji, obligacji wyemitowanych przez BFG lub podmiot zarządzający aktywami. W przypadku nabywania powyższych obligacji należy wskazać, że podaż takich papierów dłużnych będzie miała co do zasady charakter wyjątkowy i będzie uzależniona wyłącznie od prowadzenia przez BFG działań, w szczególności w ramach przymusowej restrukturyzacji. W konsekwencji możliwość obniżenia podstawy opodatkowania o aktywa w postaci emitowanych przez BFG lub podmiot zarządzający aktywami obligacji, czy też udzielonych tym podmiotom kredytów lub pożyczek nie będzie mogła być podstawą do budowania przez banki i inne podmioty wskazane w wyłączeniu strategii biznesowej nakierowanej na zmniejszanie obciążeń fiskalnych. Celem proponowanej regulacji jest przede wszystkim stworzenie BFG możliwości wykorzystania wszystkich instrumentów związanych z ustawowymi zadaniami, w szczególności instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie stabilności na rynku finansowym. Utrudnienia w postaci braku możliwości uzyskania szybkiego finansowania zewnętrznego dla podmiotu zarządzającego aktywami mogą przełożyć się na brak możliwości zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia aktywów, a co za tym idzie na niepowodzenie całego procesu przymusowej restrukturyzacji.
Art. 15 – ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji		

Art. 2 pkt 71a	w art. 2 po pkt 71 dodaje się pkt 71a w brzmieniu: „71a) umowy finansowe – następujące umowy: a) umowy będące instrumentami finansowymi w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, b) niebędące instrumentami finansowymi, o których mowa w lit. a, umowy dotyczące obrotu towarami, c) niebędące instrumentami finansowymi, o których mowa w lit. a, opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward oraz inne prawa majątkowe, których cena lub wartość zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości składnika majątku, usługi, prawa lub udziału, d) umowy pożyczki międzybankowej, jeżeli termin spłaty pożyczki wynosi 3 miesiące albo jest krótszy, e) umowy ramowe, których przedmiotem jest zawieranie umów, o których mowa w lit. a – d;”;	Dodanie w art. 2 pkt 71a wynika z konieczności prawidłowej implementacji definicji „umów finansowych” (art. 2 pkt 100 BRRD), które dotychczas w zawężający sposób zostały zdefiniowane w art. 144b ust. 1 ustawy o BFG implementującym art. 71a BRRD. Dodawany w art. 8 ust. 1 pkt 8a dodaje Radzie BFG kompetencje przewidziane w art. 287 ust. 2 ustawy o BFG.
Art. 67 ust. 1 pkt 1	„w art. 67 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji” zastępuje się wyrazami „zobowiązań kwalifikowalnych”.	Korekta językowa, w efekcie implementacji BRRD2 w ustawie z dnia 8 lipca o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2021 poz. 1598), wymóg MREL zmienił nazwę na „<i>minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych</i>” względem wcześniejszej nomenklatury (przed nowelizacją ustawy o BFG w projekcie UC23), czyli „<i>minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji</i>”. Tym samym niniejsza zmiana ma na celu korektę niespójności językowej tj. nadać właściwą nazwę określanemu przez BFG wymogowi – w sposób tożsamy z innymi przepisami ustawy o BFG.
Art. 70 ust. 2a, 3 i 4	w art. 70 ust. 2a otrzymuje brzmienie: „2a. Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli zobowiązania kwalifikowalne spełniają warunki, o których mowa w art. 98 ust. 21 pkt 1, oraz: 1) zaistniały warunki, o których mowa w art. 101 ust. 7-9, lub okoliczności, o których mowa w art. 102 ust. 1 lub 4, lub	Korekta redakcyjna, obecnie obowiązujący art. 70 ust. 2a ustawy o BFG nie uwzględnia w sposób bezsprzeczny warunku z art. 70 ust. 2 pkt 2, jak również okoliczności z art. 70 ust. 2 pkt 1. Tym samym przepis w obecnym brzmieniu może wprowadzać wątpliwości, co będzie skutkowało nieprawidłowym jego stosowaniem. Zaproponowany zapis pozwoli w sposób jednoznaczny i bezsprzeczny określić dyspozycję tego przepisu, a tym samym prawidłowo go zastosować.

	2) bez dokonania umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych podmiot nie spełnia warunków kontynuowania działalności, lub 3) kontynuacja działalności podmiotu wymaga nadzwyczajnego wsparcia ze środków publicznych.” w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 2a pkt 2, uznaje się, że podmiot nie spełnia warunków kontynuowania działalności, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki:”, ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Nie uznaje się za nadzwyczajne wsparcie ze środków publicznych, o którym mowa w ust. 2 pkt 3 i ust. 2a pkt 3, udzielenia na podstawie odrębnych przepisów pomocy wypłacalnemu podmiotowi w celu przeciwdziałania poważnym zakłóceniom w gospodarce i utrzymania stabilności finansowej w formie, o której mowa w art. 101 ust. 13 pkt 3, o ile wsparcie to jest proporcjonalne do skali zakłóceń, ma charakter zapobiegawczy i czasowy oraz nie służy pokryciu strat, które podmiot poniósł lub poniesie w bliskiej przyszłości.”;	Ponadto w wyniku zmiany w art. 70 ust. 2a uzupełniono ust. 3 i 4 tego artykułu o odwołania do odpowiednio ust. 2a pkt 2 i ust. 2a pkt 3.
Art. 70a ust. 1 pkt 9 i ust. 7. Art. 212a ust. 1 pkt 9 i ust. 7	w art. 70a: a) w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „sposób pozwalający” zastępuje się wyrazami „wskazanie sposobu pozwalającego”, b) w ust. 7 wyraz „mu” zastępuje się wyrazem „im”; w art. 212a: a) w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „sposób pozwalający” zastępuje się wyrazami „wskazanie sposobu pozwalającego”, b) w ust. 7 wyraz „mu” zastępuje się wyrazem „im”;	Korekta językowa. decyzja w przedmiocie umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych zawiera „sposób pozwalający” na identyfikację instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, podczas gdy powinna zawierać „wskazanie takiego sposobu”. Jest to zmiana wyłącznie precyzująca. Ponadto zmianie ulega także zaimek.
Art. 92 ust. 9	w art. 92 w ust. 9 w zdaniu pierwszym po wyrazach „okoliczności określonych w ust. 3” dodaje się wyrazy „i 3a”;	W art. 92 ust. 8 jest mowa o „okolicznościach wskazanych w ust. 3 i 3a” natomiast w ust. 9 tego przepisu, o „okolicznościach określonych w ust. 3”.

		Odesłania w obydwu tych przepisach powinny być tożsame, co zapewnia zaproponowana korekta.
Art. 101 ust. 5 pkt 4 i ust. 12a	w art. 101: a) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) naruszenie określonego przez Fundusz minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych;”, b) ust. 12a otrzymuje brzmienie: „12a. Decyzje w sprawach umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych oraz zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji zawierają oszacowanie.”;	Zmiany w art. 101 mają na celu uspoźnienie stosowanych w ustawie o BFG pojęć, eliminując tym samym ewentualne wątpliwości interpretacyjne, które mogłyby wystąpić przy obecnym brzmieniu.
Art. 112 ust. 3 pkt 1 i 2, ust. 8 i 9	– pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) udzieleniu gwarancji całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z wszystkimi lub wybranymi prawami majątkowymi lub zobowiązaniami podmiotu w restrukturyzacji, jego podmiotów zależnych, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami;”, – w pkt 2 po wyrazach „art. 188 ust. 5” dodaje się wyrazy „i 5a”, c) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie: „8. Jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem spełnienia przez Fundusz świadczenia z tytułu gwarancji, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 7, Fundusz nabywa z mocy prawa spłaconą wierzytelność wynikającą z udzielonego kredytu, pożyczki lub wyemitowanych i objętych obligacji do wysokości dokonanej zapłaty, wraz z przedmiotem zabezpieczenia ustanowionym przez pożyczkobiorcę, kredytobiorcę lub podmiot zarządzający aktywami oraz innymi prawami związanymi z nabytą wierzytelnością. 9. Gwarancja, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 7, może także obejmować spłatę kredytu, pożyczki lub wykup obligacji, wraz z odsetkami umownymi oraz innymi kosztami związanymi z kredytem, pożyczką lub obligacjami. Wyплаты z tytułu gwarancji są	Zmiana w art. 112 ust. 1 pkt 1 ma na celu rozszerzenie zakresu gwarancji udzielanej osobom trzecim przez BFG ze środków funduszy przymusowej restrukturyzacji. Dotychczasowe przepisy ograniczały zakres takiej gwarancji do gwarancji spłaty kredytu lub pożyczki udzielanej, gdy taki kredyt lub pożyczka były udzielane podmiotowi w restrukturyzacji, jego podmiotom zależnym, instytucji pomostowej, podmiotowi zarządzającemu aktywami lub podmiotowi przejmującemu. Projektowane przepisy dodają możliwość udzielenia przez BFG osobom trzecim gwarancji spłaty zobowiązań podmiotu zarządzającego aktywami, gdy zobowiązania takie wynikają z obligacji wyemitowanych przez ten podmiot. Gwarancja taka byłaby ograniczona do zobowiązań powstałych z tytułu obligacji nabytych jedynie w obrocie pierwotnym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy o ofercie publicznej. Zmiana w znaczącym stopniu zwiększy operacyjność instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci podmiotu zarządzającego aktywami z uwagi na rozszerzenie możliwości pozyskania przez ten podmiot finansowania. Zmiana w pkt 2 ma charakter wynikowy i jest związana z koniecznością uzupełnienia odesłań zawartych w tym przepisie do nowego brzmienia art. 188 ustawy o BFG (przekazania środków do instytucji pomostowej w sytuacji jej partycypacji w przymusowej restrukturyzacji, tj. przeniesienia do instytucji pomostowej zobowiązań,

	pomniejszane o spłaty kredytu dokonane przez kredytobiorcę lub pożyczkobiorcę lub kwotę dokonanych płatności z tytułu wyemitowanych obligacji oraz o kwoty uzyskane przez kredytodawcę, pożyczkodawcę lub podmiot, który nabył obligacje, w wyniku zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia tego kredytu, pożyczki lub z przedmiotu zabezpieczenia tych obligacji.”;	praw majątkowych lub przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji). Zmiana konstrukcji art. 188 ustawy o BFG wynika natomiast z konieczności zapewnienia jego zgodności z nowym brzmieniem art. 179 ustawy o BFG, który dotyczy analogicznej sytuacji, tylko w momencie, gdy podmiotem partycypującym nie jest instytucja pomostowa tylko podmiot przejmujący w rozumieniu ustawy o BFG. W efekcie odesłanie zawarte w art. 112 ust. 3 pkt 2 ustawy o BFG powinno obejmować swoim zakresem nie tylko art. 188 ust. 5, ale też ust. 5a tego artykułu ustawy o BFG. Zmiany w art. 112 ust. 8 i 9 są konsekwencją zmiany wprowadzonej w art. 112 ust. 1 pkt 3 ustawy o BFG, w wyniku której BFG może udzielić osobom trzecim gwarancji spłaty zobowiązań z tytułu obligacji wyemitowanych przez podmiot zarządzający aktywami i nabytych przez te osoby trzecie. W efekcie tej zmiany należało także dostosować przepisy w ust. 8 i 9 ww. artykułu ustawy o BFG przez wskazanie, że przedmiotem gwarancji, a co za tym idzie czynności podejmowanych przez BFG z tytułu udzielenia tej gwarancji, jest także emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami.
Art. 121 pkt 1 lit. a i pkt 2	w art. 121: a) w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) przepisów art. 212, art. 223, art. 233, art. 236, art. 237, art. 255 § 1, art. 397, art. 399 § 3, art. 400, art. 401, art. 430 § 1 oraz przepisów tytułu IV działów I i II Kodeksu spółek handlowych,” b) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących bankami nie stosuje się przepisów art. 34 ust. 2, art. 124, art. 124a i art. 124c ustawy - Prawo bankowe;”;	Zmiana w art. 121 pkt 1 lit. a ustawy o BFG polega na zmianie zakresu wyłączeń dotyczących stosowania k.s.h., z uwagi na wprowadzany art. 113 ust. 1f ustawy o BFG. Mianowicie, art. 113 ust. 1f ustawy o BFG umożliwia BFG dokonanie zmian w umowie lub w statucie spółki podmiotu w restrukturyzacji bez konieczności podjęcia uprzedniej uchwały wspólników lub uchwały walnego zgromadzenia i uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców. Dodanie nowych wyłączeń dotyczy art. 255 § 1 oraz art. 430 § 1 k.s.h., które uzależniają obecnie skuteczność dokonania przez BFG zmian w umowie lub statucie spółki podmiotu w restrukturyzacji od uprzedniego podjęcia uchwały wspólników bądź walnego zgromadzenia oraz ich wpisu do rejestru przedsiębiorców. Wprowadzenie art. 113 ust. 1f ustawy o BFG powoduje, że uchwały Zarządu BFG w przedmiocie zmian w umowie lub statucie spółki podmiotu w restrukturyzacji są skuteczne już od momentu ich zamieszczenia przez

		BFG i podmiot w restrukturyzacji na swoich stronach internetowych, niezależnie od uzyskania stosownych wpisów w rejestrze przedsiębiorców. Mając na uwadze zapewnienie spójności art. 113 ust. 1f z przepisami k.s.h. należy więc wyłączyć stosowanie art. 255 § 1 oraz art. 430 § 1 k.s.h. Zmiana art. 121 pkt 2 polega na zmianie zakresu wyłączeń dotyczących stosowania ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, z uwagi na konieczność zapewnienia skutecznego i szybkiego stosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji. Art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe stanowi, że zmiana statutu banku wymaga zezwolenia KNF. Zmiana statutu banku działającego zarówno w formie spółki akcyjnej, jak i spółdzielni dla swej ważności wymaga wpisu w rejestrze przedsiębiorców. W konsekwencji dokonanie wpisu musi być poprzedzone uzyskaniem przez bank stosownego zezwolenia KNF, co w znacznym stopniu opóźnia rejestrację zmian statutu. Z perspektywy organu ds. przymusowej restrukturyzacji skuteczne zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w szczególności instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa, wymagać może konieczności dokonania szybkich zmian w statucie banku, np. ze względu na strukturę transakcji uzgodnioną z podmiotem przejmującym. Mając na uwadze powyższe ograniczenia wynikające m.in. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, w nowelizacji przepisów ustawy o BFG znalazł się przepis art. 113 ust. 1f ustawy o BFG umożliwiający BFG dokonanie skutecznych zmian w statucie podmiotu w restrukturyzacji bez uzyskania uprzedniego wpisu w rejestrze przedsiębiorców. W konsekwencji, mając na uwadze zapewnienie możliwości szybkiego i skutecznego stosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji należy również wyłączyć wymóg uzyskiwania przez podmiot w restrukturyzacji uprzedniego zezwolenia KNF w przypadku dokonywania zmian w statucie. Zgodnie z motywem 84 BRRD organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny posiadać wszystkie niezbędne uprawnienia, które mogą być wykonywane przy stosowaniu instrumentów restrukturyzacji i

		uporządkowanej likwidacji. Takim uprawnieniem jest niewątpliwie odejście od wymogu uzyskania zezwolenia KNF oraz konstytutywnego wpisu w rejestrze przedsiębiorców w przypadku dokonywania zmian w statucie banku. Mając na uwadze zapewnienie spójności art. 113 ust. 1f ustawy o BFG z przepisami prawa bankowego należy więc wyłączyć stosowanie art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.
Art. 131 ust. 1b	w art. 131 ust. 1b otrzymuje brzmienie: „1b. Członkowie europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji uwzględniają globalną strategię przymusowej restrukturyzacji dla grupy przyjętą przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji państw trzecich w celu realizacji zadania, o którym mowa w art. 127 ust. 2 pkt 9.”;	Zmiana w art. 131 w ust. 1b ma charakter językowy, usuwa fragment, który może wprowadzać w błąd. Jednocześnie funkcjonalna definicja właściwego organu przymusowej restrukturyzacji państw trzecich znajdująca się w art. 2 pkt 86 ustawy o BFG tj. „wykonujący zadania z zakresu przymusowej restrukturyzacji”, sprawia, że to dookreślenie (usuwany fragment) nie jest konieczne.
Art. 206 ust. 1 pkt 6	w art. 206 w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „kontrahentów centralnych” zastępuje się wyrazem „CCP”;	Zmiana w art. 206 w ust. 1 w pkt 6 ma charakter językowy – uspoźnia stosowaną w ustawie o BFG siatkę pojęć, tj. zarówno ustawa o BFG, jak również inne akty prawne posługują się pojęciem CCP, nie natomiast „kontrahent centralny”.
Art. 225a	po art. 225 dodaje się art. 225a w brzmieniu: „Art. 225a. 1. W przypadku zabezpieczenia kredytów objętych instrumentem przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, hipoteką lub zastawem rejestrowym, z dniem przeniesienia tych kredytów wskazanym w decyzji, o której mowa w art. 225 ust. 1, na podmiot zarządzający aktywami przechodzą odpowiednio hipoteki lub zastawy rejestrowe. Przepisów art. 79 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204 oraz z 2021 r. poz. 1177 i 1978) oraz art. 17 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz. U. z 2018 r. poz. 2017) nie stosuje się. 2. Do chwili ujawnienia podmiotu zarządzającego aktywami odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów, spełnienie świadczenia do rąk wierzyciela ujawnionego odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów ma skutek względem podmiotu zarządzającego aktywami.	Dodawany art. 225a wynika z charakteru procesu przymusowej restrukturyzacji oraz wydzielenia praw majątkowych jako instrumentu przymusowej restrukturyzacji. W szczególności wskazać należy, że czynności podejmowane w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji, w sytuacji zagrożenia banku upadłością, muszą charakteryzować się dużą efektywnością czasową. Wskazać należy, że instrument wydzielenia praw majątkowych to instrument, który co do zasady nie funkcjonuje samodzielnie i stosowany jest wspólnie z innymi instrumentami przymusowej restrukturyzacji (art. 110 ust. 2 ustawy o BFG). Wydzielenie praw majątkowych polega na dokonaniu transferu określonych aktywów podmiotu w restrukturyzacji do odrębnej spółki zarządzającej aktywami (ang. asset management vehicle) w celu umożliwienia zastosowania bądź zwiększenia skuteczności innego narzędzia przymusowej restrukturyzacji, np. zbycia przedsiębiorstwa czy utworzenia instytucji pomostowej. Spółka zarządzająca aktywami jest odrębną osobą prawną, do której

	Wierzyciel ujawniony odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów jest zobowiązany dokonać niezwłocznie rozliczenia z podmiotem zarządzającym aktywami. 3. W razie wygaśnięcia hipoteki albo zastawu rejestrowego przed ujawnieniem podmiotu zarządzającego aktywami odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów, podmiot zarządzający aktywami jest obowiązany dokonać wszelkich czynności umożliwiających wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej albo zastawu rejestrowego z rejestrów zastawów. 4. Podmiot zarządzający aktywami oraz Fundusz na swoich stronach internetowych zamieszczają informację o skutkach wydania przez Fundusz decyzji, o której mowa w art. 225 ust. 1, wskazując w szczególności na zakres przejętych praw majątkowych i zobowiązań. 5. Niezwłocznie po przeniesieniu kredytów zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym, które zostały objęte instrumentem przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, podmiot zarządzający aktywami jest obowiązany dokonać wszelkich czynności w celu ujawnienia podmiotu zarządzającego aktywami odpowiednio w księdze wieczystej albo w rejestrze zastawów. 6. Z chwilą zawiadomienia sądu, sądu polubownego lub organu prowadzącego postępowanie administracyjne, o zastosowaniu instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, podmiot zarządzający aktywami wstępuje z mocy prawa w miejsce podmiotu w restrukturyzacji do postępowań cywilnych, administracyjnych, sądowo-administracyjnych oraz przed sądami polubownymi, dotyczących hipotek lub zastawów rejestrowych zabezpieczających kredyty, które zostały objęte instrumentem przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, bez konieczności uzyskania	transferowane są wybrane prawa majątkowe, w przypadku, gdy zgodnie z art. 223 ustawy o BFG: 1) likwidacja praw majątkowych mogłaby mieć istotny niekorzystny wpływ na sytuację na rynku, w szczególności na ceny takich praw majątkowych; 2) przeniesienie praw majątkowych do podmiotu zarządzającego aktywami jest konieczne dla kontynuowania działalności podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej lub 3) przeniesienie praw majątkowych do podmiotu zarządzającego aktywami zwiększy przychody z tych praw. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów są jedną z podstawowych kategorii aktywów bankowych, które mogą być przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami. Jednym z podstawowych sposobów zabezpieczenia spłaty kredytu są zaś zabezpieczenia rzeczowe, w tym hipoteka i zastaw rejestrowy. W przypadku zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych w odniesieniu do wierzytelności kredytowych banku poddanego przymusowej restrukturyzacji, do podmiotu zarządzającego aktywami na podstawie decyzji BFG mogą zostać przeniesione wierzytelności nawet z tysięcy umów kredytowych zabezpieczanych przez odpowiednią ilość hipotek lub zastawów rejestrowych. Ze względu na dużą liczbę wierzytelności mogącą być przedmiotem zastosowania instrumentu przeniesienia praw majątkowych oraz z uwagi na czas trwania postępowania wieczystoksięgowego i wpisu do rejestru zastawów, czas na ujawnienie w odpowiednich rejestrach wierzytelności rzeczowych podmiotu zarządzającego aktywami może być nieakceptowalnie długi i zagrozić uzyskaniu finansowania przez podmiot zarządzający aktywami w przypadku, gdy podmiot ten miałby pozyskać finansowanie na zasadach rynkowych. W praktyce oznacza to, że wskazane przyczyny formalnoprawne mogą utrudniać lub uniemożliwiać zastosowanie instrumentu wydzielenia praw majątkowych, a tym samym w konsekwencji w

	zezwoleń strony przeciwnej albo osoby trzeciej, która ma interes prawny.”;	niektórych przypadkach niemożliwym byłoby przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji w sytuacji zagrożenia upadłością banku, co do którego byłby wypełnione ustawowe przesłanki przymusowej restrukturyzacji, a jedynym rozwiązaniem zapewniającym skuteczność działań restrukturyzacyjnych np. z uwagi na strukturę aktywów i pasywów tej instytucji byłoby właśnie zastosowanie instrumentu wydzielenia praw majątkowych. Wyłączenie zastosowania art. 79 ust. 1 zdanie drugie ustawy o księgach wieczystych i hipotece, który przewiduje konstytutywny charakter wpisu do księgi wieczystej, nie naruszy zasady pewności obrotu cywilnoprawnego wierzytelnościami z uwagi na wyjątkowy charakter proponowanego rozwiązania (wyłącznie sytuacja ekstraordynaryjna – wszczęcie przymusowej restrukturyzacji przez podmiot publiczny tj. Bankowy Fundusz Gwarancyjny w sytuacji zagrożenia niekontrolowaną upadłością danej instytucji) oraz szczególnie status podmiotu zarządzającego aktywami będącego podmiotem nadzorowanym przez BFG. Podobnie należy odnieść się do wyłączenia art. 17 ust. 1 zdanie drugie ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów. Ponadto, ochronę interesów dłużnika rzeczowego zapewnia art. 225a ust. 2 i 3. Mianowicie sytuacja prawna dłużnika rzeczowego na skutek ww. przelewu wierzytelności nie ulegnie zmianie do chwili ujawnienia cesjonariusza w odpowiednim rejestrze tj. spełnienie świadczenia do rąk wierzyciela ujawnionego w rejestrach będzie mieć skutek względem podmiotu zarządzającego aktywami. Ponadto wierzyciel ujawniony w rejestrze będzie zobowiązany dokonać niezwłocznie rozliczenia z podmiotem zarządzającym aktywami. W razie wygaśnięcia hipoteki albo zastawu rejestrowego przed ujawnieniem cesjonariusza w odpowiednim rejestrze, podmiot zarządzający aktywami obowiązany będzie dokonać wszelkich czynności umożliwiających wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej albo zastawu rejestrowego z rejestrów zastawów. Oznacza to, że cesjonariusz musi wydać dokument mogący stanowić podstawę wykreślenia hipoteki albo zastawu

		rejestrowego. Jednocześnie wskazać należy, że analogiczne rozwiązanie zostało przewidziane w art. 43a ustawy o Narodowym Banku Polskim. W efekcie powyższego, art. 225a w swoim zakresie, podobnie jak przy przejęciu przedsiębiorstwa lub przy utworzeniu instytucji pomostowej, opisuje szczegóły procesu, jakim jest wydzielenie praw majątkowych (w tym ujęciu hipoteki i zastawy rejestrowe), które wiąże się z wstąpieniem przez podmiot zarządzający aktywami w prawa i obowiązki podmiotu w restrukturyzacji w zakresie nabytych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań, włączając wstąpienie w postępowania sądowe oraz administracyjne. Celem tworzenia tych przepisów było zachowanie analogii do obowiązującego przepisu art. 43a ustawy o Narodowym Banku Polskim, jak również art. 70a ustawy o BFG - ze względu na charakter postępowania, jakim jest przymusowa restrukturyzacja, w tym imperatyw szybkości postępowania i przepisy ustawy o BFG (za dyrektywą BRRD), decyzja o zastosowaniu określonych instrumentów przymusowej restrukturyzacji stanowiąca serię zoperacjonalizowanych działań jest skuteczna tylko przy uzasadnionym wyłamaniu się powszechnie panujących zasad działania. Zastosowany w przypadku projektowanych przepisów art. 225a mechanizm sukcesji niezbędny jest dla zapewnienia kontynuacji działalności prowadzonej przy wykorzystaniu wydzielonych praw majątkowych.
Art. 226 ust. 3 i 3a	w art. 226: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Wynagrodzenie ustalone zgodnie z ust. 1, podmiot zarządzający aktywami płaci na rzecz: 1) podmiotu w restrukturyzacji, albo 2) podmiotu przejmującego, albo 3) podmiotu, który został przejęty zgodnie z art. 174 ust. 1 pkt 3, albo 4) instytucji pomostowej – w formie i w terminie ustalonych w decyzji Funduszu o przeniesieniu praw majątkowych, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia przeniesienia.”, b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:	Zmiany wprowadzane w art. 226 ust. 3 mają na celu rozszerzenie katalogu podmiotów, na rzecz których podmiot zarządzający aktywami zobowiązany jest zapłacić wynagrodzenie za przekazywane aktywa. Poza podmiotem w restrukturyzacji oraz instytucją pomostową wynagrodzenie takie w wyniku nowelizacji będzie można przekazać również podmiotowi przejmującemu lub podmiotowi, którego udziały zostały przejęte w ramach procesu przymusowej restrukturyzacji. Rozszerzenie katalogu podmiotów zwiększy skuteczność działań przymusowej restrukturyzacji. Dodawany ust. 3a w art. 226 dostosowuje przepisy ustawy do dyrektywy BRRD poprzez zapewnienie pełnej

	„3a. Zapłata wynagrodzenia może nastąpić w szczególności przez objęcie przez podmioty wskazane w ust. 3 instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmiot zarządzający aktywami.”;	implementacji art. 42 ust. 7 zdanie drugie BRRD, zgodnie z którym należność zapłacona przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją może być wypłacona w formie długu wyemitowanego przez podmiot zarządzający aktywami.
Art. 229a	po art. 229 dodaje się art. 229a w brzmieniu: „Art. 229a. Podmiot zarządzający aktywami może emitować obligacje na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 18a albo na podstawie odrębnych ustaw.”;	Zmiany w art. 229a-229g i analogiczne w art. 316a-316c polegają na dodaniu dwóch nowych rozdziałów precyzujących: 1. Zasady i tryb emisji obligacji przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny (z gwarancją Skarbu Państwa). 2. Zasady i tryb emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami na potrzeby przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji. Możliwe źródła finansowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (dalej: „BFG”) oraz podmiotu zarządzającego aktywami są regulowane w sposób szczegółowy przez system prawa krajowego i prawa Unii Europejskiej. Jak wskazuje art. 270 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz.U. z 2020 r. poz. 842 oraz z 2021 r. poz. 680, 1177, 1535 i 1598, dalej: „ustawa o BFG”) źródłami finansowania BFG są w szczególności środki pozyskane z tytułu zaciągniętych pożyczek, kredytów i z tytułu emisji obligacji. Mając na uwadze przewidziane w art. 5 ustawy o BFG zadania BFG związane z zapewnieniem stabilności krajowego systemu finansowego poprzez gwarantowanie depozytów oraz prowadzenie działań w zakresie przymusowej restrukturyzacji, istotne jest ustanowienie, w ramach określonych przez przepisy prawa polskiego i unijnego, możliwości finansowania zadań BFG również poprzez ww. środki. W szczególności poprzez efektywną możliwość emisji obligacji przez BFG zapewnienie finansowania awaryjnego na wypadek wyczerpania środków na właściwych funduszach BFG lub braku

		możliwości pozyskania środków z innych źródeł wskazanych w art. 270 ust. 1 (niedostępność, czy nieopłacalność). Celem obniżenia kosztów przeprowadzenia emisji obligacji i zapewnienia jej sprawnej realizacji, konieczne jest więc wprowadzenie, w szczególności do ustawy o BFG, przepisów regulujących zasady i tryb emisji obligacji własnych BFG w oparciu o szczególny tryb oraz zasady emisji w stosunku do trybu określonego w ustawie o obligacjach¹, uwzględniający możliwość objęcia tych papierów gwarancjami Skarbu Państwa, a także emisji obligacji emitowanych przez podmiot zarządzający aktywami w oparciu o szczególny tryb oraz zasady w stosunku do trybu określonego w ww. ustawie. Ad. 1. Emisja obligacji przez BFG (z możliwością objęcia ich gwarancją Skarbu Państwa) BFG wypełniając zadania ustawowe określone w art. 5 ustawy o BFG działa w sferze prawa publicznego. Jest osobą prawną utworzoną na podstawie ustawy w celu wykonywania zadań publicznych. Biorąc pod uwagę powyższe, jest podmiotem w stosunku do którego nie można ogłosić upadłości, o której mowa art. 6 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.). Ponadto BFG od 2014 r. został uznany przez Komisję Europejską (Eurostat) za jednostkę sektora <i>general government</i>, czyli odpowiednik krajowego sektora finansów publicznych, a od 1 stycznia 2022 r. staje się jednostką sektora finansów publicznych. Zatem w przypadku braku środków na finansowanie zadań określonych w ustawie o BFG prawdopodobnie to Skarb Państwa musiałby udzielić wsparcia BFG. W związku z powyższym, słusznym rozwiązaniem jest wprowadzenie alternatywnego sposobu pozyskania przez BFG awaryjnego finansowania np. szybkiego i prostego sposobu emisji obligacji, który pozwoli na skuteczne przeprowadzenie emisji. Ponadto biorąc pod uwagę zasady i tryb emisji papierów wartościowych oraz możliwość sprzedaży emisji przy niskich kosztach jej obsługi, w zasadzie jest to możliwe jedynie przy udziale gwarancji Skarbu Państwa (gwarancja Skarbu Państwa

¹ Ustawa z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, oraz z 2021 r. poz. 187).

		dla emisji obligacji przez BFG, nie zostanie uznana za pomoc przyznawaną przez państwo członkowskie UE lub przy użyciu zasobów państwowych, która naruszałaby zasady konkurencji określone w art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdyż BFG nie jest przedsiębiorcą, a podmiotem prawa publicznego realizującego zdania nałożone ustawą). Z tych też powodów proponuje się wprowadzenie dodatkowych – obok dalej dostępnej emisji na podstawie ustawy o obligacjach – regulacji w zakresie emisji obligacji, które mogłyby być, po spełnieniu pewnych warunków, gwarantowane przez Skarb Państwa. Należy mieć na uwadze, że gwarancja Skarbu Państwa istotnie zwiększa atrakcyjność rynkową emitowanych papierów dla potencjalnych nabywców, umożliwia szybkie przeprowadzenie emisji obligacji w momencie wyczerpania możliwości pozyskania środków na finansowanie określonych ustawowo działań BFG z innych źródeł (wskazanych w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG), przy znacznie niższych kosztach związanych z organizacją takiej emisji, czy niższym oprocentowaniu takiej emisji i relatywnie krótkim czasie organizacji emisji. Emisja obligacji objętych gwarancją Skarbu Państwa możliwa byłaby, o ile minister właściwy ds. budżetu zaakceptowałby warunki takiej emisji. Spełnienie warunku gwarancji miałoby natomiast miejsce wyłącznie w momencie braku możliwości spłaty zobowiązań przez BFG z tytułu zapadających obligacji. Przez wyjątkowy charakter takiej emisji rozumie się, że środki z emisji pozyskiwane byłyby wyłącznie na realizację zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 7 ustawy o BFG tj. – Wykonywanie przez BFG obowiązków wynikających z gwarantowania depozytów, w szczególności dokonywanie wypłaty środków gwarantowanych deponentom w momencie spełnienia warunku gwarancji; – prowadzenie przymusowej restrukturyzacji; – prowadzenie innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego. Ponadto, kolejnym warunkiem koniecznym do skorzystania z takiego źródła finansowania będzie

		utrudniona możliwość, bądź brak celowości – niewydajność, zwiększenia zasobów BFG z przeznaczeniem na interwencje z innych źródeł, tzn.: w postaci krótkoterminowego kredytu z Narodowego Banku Polskiego (art. 270 ust. 1 pkt 6 ustawy o BFG) w przypadku wypłaty środków gwarantowanych lub w formie pożyczki z budżetu państwa w przypadku realizacji przymusowej restrukturyzacji lub wypłaty środków gwarantowanych (zgodnie z art. 270 ust. 1 pkt 7 ustawy o BFG) oraz składek nadzwyczajnych w ograniczonej ustawowo kwocie dla obu ww. form interwencji. Wymienione powyżej źródła środków finansowych na interwencje cechują ograniczenia o charakterze kwotowym (12,0 mld zł dla pożyczki z budżetu państwa – zapisane w budżecie na rok 2021) lub czasowym (maksymalnie 1 rok dla kredytu udzielonego przez NBP), zaś przewidywana w ustawie o BFG możliwość poboru składki nadzwyczajnej w krótkim okresie może stanowić istotne obciążenie dla podmiotów z sektora bankowego, zagrażając ich stabilności finansowej – utrata rentowności, czy w efekcie niespełnienie wymogów adekwatności kapitałowej, co sprawia, że z punktu widzenia działań stabilizacyjnych podejmowanych przez BFG ta forma może nie być wydajna, a nawet stać w sprzeczności z celami przymusowej restrukturyzacji określonymi w art. 66 ustawy o BFG, czy zadaniami BFG wskazanymi w art. 4 ustawy o BFG (Celem działalności BFG jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji). Tym samym BFG będzie musiał każdorazowo ocenić i uzasadnić dlaczego w danym sanie faktycznym to właśnie emisja obligacji w projektowanym trybie jest bardziej optymalnym rozwiązaniem niż inne źródła wskazane w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG. W Polsce emisja dotyczyłaby głównie sytuacji konieczności wypłaty depozytów 1-2 banków jednocześnie, lub upadłości średniego lub dużego banku komercyjnego, gdy łączna suma depozytów objętych

		systemem gwarantowania depozytów w sposób istotny będzie przewyższać środki zgromadzone przez system na ten cel. Warto także zwrócić uwagę na podobne rozwiązania instytucjonalne w państwach UE (np. w Szwecji), zgodnie z którymi podmiotem odpowiedzialnym za gwarantowanie depozytów oraz przeprowadzanie procesu przymusowej restrukturyzacji jest podmiot ściśle powiązany z ministerstwem finansów. W konsekwencji, emitowane przez te instytucje obligacje są traktowane jako emisje własne Skarbu Państwa. Zabezpieczeniem emisji obligacji przez BFG byłyby dochody BFG z tytułu pobieranych składek w kwotach określonych w tzw. ścieżce dojścia, prezentowanej w dokumentach akceptowanych przez Radę BFG i regularnie przekazywanych do Ministerstwa Finansów. W perspektywie inwestycyjnej (5, 10 lub 15 lat) kształtować się one będą w przedziale ok. 2 300,0 – 5 250,0 mln zł w skali roku, w pełni umożliwiając pokrycie kosztów emisji obligacji własnych, zarówno w zakresie spłaty bieżących odsetek, jak i spłaty kapitału (w momencie zapadalności obligacji – w formie skumulowanej lub poprzez systematyczny wykup części obligacji na podstawie zawartego w liście emisyjnym prawa do corocznego wcześniejszego wykupu). Z uwagi na powyższe, gwarancja Skarbu Państwa obsługi obligacji BFG jest analogiczna do innych gwarancji Skarbu Państwa funkcjonujących w naszym systemie prawnym, a mianowicie: – gwarancji wypłaty zobowiązań z obligacji emitowanych przez BGK na zasilenie Krajowego Funduszu Drogowego, przewidzianej w ustawie z dnia 27 października 1994 r. <i>o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym</i> (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268, z 2021 r. poz. 802, 1005, 1595), – gwarancji wypłaty zobowiązań z obligacji emitowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na zasilenie Funduszu Kolejowego, przewidzianej w ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. <i>o Funduszu Kolejowym</i> (Dz. U. z 2017 r. poz. 510, z 2019 r. poz. 1123, z 2020 r. poz. 462, 1747, z 2021 r. poz. 802), czy

		– gwarancji udzielanych za zobowiązania Polskich Linii Kolejowych S.A. zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o <i>poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne</i> (Dz. U. z 2021 r. poz. 442, 1535). We wszystkich powyższych przypadkach środki pozyskane z zagwarantowanych obligacji, czy kredytów służą finansowaniu zadań publicznych (budowa dróg, autostrad i linii kolejowych), ale źródłem spłaty zaciąganych zobowiązań są środki własne ww. Funduszy lub PLK S.A. nie zaś środki przekazywane bezpośrednio przez budżet państwa w wysokości gwarantującej całkowitą ich spłatę. Dlatego też w powyższych przypadkach dokonywana jest analiza ryzyka wypłat przez Skarb Państwa z tytułu udzielanych gwarancji, biorąca pod uwagę przede wszystkim możliwość samodzielnej spłaty zobowiązań przez podmiot je zaciągający w oparciu o dokumenty dostarczone wraz z wnioskiem o udzielenie gwarancji. Ad. 2. Emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami na potrzeby przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji. Zapewnienie skutecznego przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji może wymagać zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG, co będzie skutkowało koniecznością pozyskania finansowania przez utworzony przez BFG podmiot zarządzający wydzielonymi aktywami (w niektórych stanach faktycznych finansowanie przez BFG z funduszu przymusowej restrukturyzacji banków może okazać się niewystarczające lub niedostępne), w tym celu emisja obligacji przez ten podmiot staje się najbardziej optymalnym sposobem pozyskania środków do zapłaty wynagrodzenia za przejmowane przez ten podmiot prawa majątkowe. Podmiot zarządzający aktywami jest tworzony w celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, a w

		szczegółności w celu ich zbycia (art. 224 ust. 2 ustawy o BFG). Organ do spraw przymusowej restrukturyzacji (BFG) stosując instrument wydzielenia praw majątkowych/ aktywów, określa należność, za jaką aktywa i zobowiązania są przenoszone z podmiotu w restrukturyzacji (objętego postępowaniem określonym w ustawie o BFG) do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 BRRD i zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. W celu pozyskania środków na zapłatę należności przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej przymusową restrukturyzacją (podmiotu w restrukturyzacji), możliwe jest wyemitowanie obligacji przez podmiot zarządzający aktywami (art. 42 ust. 7 BRRD). Brak możliwości zastosowania instrumentu w formie podmiotu zarządzającego aktywami np. z uwagi na brak możliwości pozyskania przez ten podmiot finansowania, mógłby wykluczyć przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji. Celem proponowanej regulacji jest więc przede wszystkim stworzenie BFG możliwości wykorzystania wszystkich instrumentów związanych z ustawowymi zadaniami, w szczególności instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie stabilności na rynku finansowym. Utrudnienia w postaci braku możliwości uzyskania szybkiego finansowania zewnętrznego dla podmiotu zarządzającego aktywami mogą przełożyć się na brak możliwości zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia aktywów, a co za tym idzie na niepowodzenie całego procesu przymusowej restrukturyzacji i znaczące konsekwencje dla całego rynku finansowego i jego stabilności. Proponuje się więc, analogicznie jak w przypadku obligacji emitowanych przez BFG (proponowane przepisy art. 316a i nast. ustawy o BFG), wprowadzić możliwość emisji obligacji podmiotu zarządzającego aktywami na dwa sposoby: 1) na podstawie odrębnych ustaw (w szczególności ustawy o obligacjach) albo

		2) na zasadach określonych w nowym Rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG, jednak wyłącznie w przypadku skierowania takiej emisji do klientów profesjonalnych. Zasady zaproponowane w nowym Rozdziale 18a wynikają z: 1) propozycji, aby emisja taka skierowana była wyłącznie do podmiotów profesjonalnych, które posiadają doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwą ocenę ryzyka, z którym się one wiążą, 2) charakteru i zadań podmiotu zarządzającego aktywami, który powoływany jest w szczególności w celu przejmowania aktywów od podmiotu w restrukturyzacji albo od instytucji pomostowej za wynagrodzeniem i zarządzania tymi aktywami. Istotne jest przy tym, że jest to spółka kapitałowa powoływana przez BFG, który posiada w niej udziały lub akcje. Również w sytuacji, gdy BFG nie jest jedynym akcjonariuszem lub udziałowcem tego podmiotu, BFG przysługują uprawnienia uregulowane w art. 224 ust. 6 ustawy o BFG tj.: zatwierdzania statutu albo umowy spółki; wyboru albo zatwierdzenia powołania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami; określania zasad wynagradzania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami oraz zakresu ich obowiązków; zatwierdzania strategii i profilu ryzyka podmiotu zarządzającego aktywami, 3) możliwości pokrywania przez BFG z funduszy przymusowej restrukturyzacji, w niezbędnym zakresie, kosztów działalności podmiotu zarządzającego aktywami, jeżeli nie osiąga on wystarczających przychodów z zarządzania lub nie zarządza przeniesionymi prawami majątkowymi. Zabezpiecza to środki niezbędne do prowadzenia i kontynuowania działalności przez podmiot zarządzający aktywami, niezależnie od osiągniętych przychodów.

		Dodatkowo, należy podkreślić, że efektywne przeprowadzenie procesu przymusowej restrukturyzacji z wykorzystaniem instrumentu w postaci podmiotu zarządzającego aktywami wymaga szybkiego pozyskania środków przez ten podmiot, w szczególności w formie przeprowadzenia emisji obligacji. Wynika to z przepisów art. 226 ust. 3 ustawy o BFG, zgodnie z którym wynagrodzenie za przejmowane przez podmiot zarządzający aktywa powinien on zapłacić na rzecz podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przeniesienia aktywów. Zaproponowany w rozdziale 18a ustawy o BFG tryb i warunki przeprowadzenia emisji obligacji umożliwiają szybkie pozyskanie środków przez podmiot zarządzający aktywami, z zachowaniem ochrony praw obligatariuszy (w szczególności na gruncie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi regulujących rejestrowanie obligacji oraz powstawanie i przenoszenie praw z tych instrumentów), co z kolei zapewni skuteczne przeprowadzenie procesu przymusowej restrukturyzacji. Zatem zasadne jest wyłączenie przepisów ustawy o obligacjach, w szczególności regulujących uprawnienia obligatariuszy (Rozdział V – Zgromadzenie obligatariuszy). Przedstawione powyżej zmiany w zakresie zasad i trybu emisji obligacji przez BFG oraz dodatkowo przez podmiot zarządzający aktywami, ukierunkowane są na kompleksową rozbudowę istniejącego katalogu regulacji w tym zakresie, z uwzględnieniem optymalizacji warunków emisji obligacji emitowanych w związku z prowadzeniem działań w zakresie przymusowej restrukturyzacji. Mogą one w znaczący sposób przyczynić się do rozszerzenia możliwości prawidłowego wykonywania przez BFG kompetencji ustawowych. Ad. 2. Emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami na potrzeby przeprowadzenia skutecznej przymusowej restrukturyzacji. Dodanie art. 229a potwierdza, że podmiot zarządzający aktywami będzie mógł dokonać emisji obligacji w trybie i na zasadach określonych w dodawanym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG albo na podstawie odrębnych

		ustaw. Rozwiązanie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z dyrektywą BRRD na podstawie której do polskiego porządku prawnego został w 2016 roku wprowadzony instrument przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG oraz możliwość utworzenia przez organ przymusowej restrukturyzacji (BFG) podmiotu zarządzającego aktywami, gdzie te prawa mogą zostać przeniesione. Do zastosowania instrumentu wydzielenia praw majątkowych konieczne jest pozyskanie finansowania przez podmiot zarządzający wydzielonymi aktywami, w tym celu emisja obligacji przez ten podmiot staje się najbardziej optymalnym sposobem pozyskania środków do zapłaty wynagrodzenia za przejmowane przez ten podmiot prawa majątkowe.
Art. 229b	w dziale III po rozdziale 18 dodaje się rozdział 18a w brzmieniu: „Rozdział 18a Zasady i tryb emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami Art. 229b. 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o obligacjach – rozumie się przez to obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami, których nabywcą może być wyłącznie klient profesjonalny, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a-m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. 2. Do obligacji, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187).	Dodanie art. 229b ust. 1 wprowadza zasadę, że emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami może być skierowana wyłącznie do podmiotów profesjonalnych w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. a-m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, z późn. zm., dalej: „ustawa o obrocie”), które posiadają doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwą ocenę ryzyka, z którym się one wiążą. Regulacja ma więc za zadanie chronić inwestorów detalicznych przed inwestowaniem w papiery wartościowe obciążone ryzykiem oraz emitowane w specyficznej sytuacji tj. w ramach przymusowej restrukturyzacji przez podmiot celowy utworzony na określony czas, wyłącznie na okoliczność zarządzania prawami majątkowymi podmiotu w restrukturyzacji, które będą nabywane m.in. za środki uzyskane z tej emisji. Dodanie art. 229b ust. 2 ma na celu wprowadzenie wyłączeń w zakresie stosowania ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych na zasadach określonych w proponowanym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG. Podobny zabieg legislacyjny został zastosowany w art. 39w pkt 3 ustawy z dnia 27

		października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268, z 2021 r. poz. 802, 1005, 1595). Zgodnie z przepisami tej ustawy Bank Gospodarstwa Krajowego (dalej: „BGK”) może emitować obligacje w imieniu i na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego. Obligacje te mogą być gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa. Zasadność wyłączenia ustawy o obligacjach do obligacji emitowanych przez BGK na rzecz tego funduszu wynika z charakteru i zadań BGK oraz zmniejszenia ryzyka tych instrumentów finansowych w przypadku objęcia ich gwarancją/poręczeniem Skarbu Państwa. Natomiast, w przypadku obligacji emitowanych przez podmiot zarządzający aktywami należy zauważyć, że podmiot ten jest tworzony przez BFG w celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami. BFG jest natomiast podmiotem zaufania publicznego tj. osobą prawną utworzoną na podstawie ustawy w celu wykonywania zadań publicznych. BFG wypełniając zadania ustawowe określone w art. 5 ustawy o BFG działa ponadto w sferze prawa publicznego. Tym samym transparentność i wiarygodność BFG jako instytucji właścicielskiej względem podmiotu zarządzającego aktywami jest wystarczająca, aby uzasadnić niniejsze wyłączenie i wprowadzić uproszczony tryb emisji, właściwy względem zadań i wymagań jakie będą postawione przed podmiotem zarządzającym aktywami. Celem emisji jest, by obligatariusz udzielić pożyczki podmiotowi zarządzającemu aktywami na realizację zadań z zakresu przymusowej restrukturyzacji.
Art. 229c	Art. 229c. 1. Obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami są papierami wartościowymi, w których podmiot zarządzający aktywami stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela takiego papieru i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia pieniężnego. 2. Obligacje, o których mowa w ust. 1: 1) mogą być oprocentowane w postaci dyskonta lub odsetek; 2) są emitowane jako obligacje imienne lub na okaziciela;	Dodanie art. 229c ust. 1-5 ma za zadanie określić podstawowe warunki odnoszące się do wyemitowanych przez podmiot zarządzający aktywami obligacji tj. wskazanie w ust. 1, że emitentem tych obligacji jest podmiot zarządzający aktywami, który staje się dłużnikiem obligatariusza (podmiotu profesjonalnego, który nabył obligację), tym samym powstaje stosunek zobowiązaniowy, w którym podmiot zarządzający aktywami, jako dłużnik jest zobowiązany świadczyć na rzecz obligatariusza z tytułu nabytej obligacji określone świadczenia pieniężne tj. odsetki w ustalonej kwocie (gdy takie odsetki zostały przewidziane) oraz spełnienie

	3) są emitowane w formie zdematerializowanej poprzez zarejestrowanie w depozycie papierów wartościowych prowadzonym zgodnie z przepisami ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub systemie rejestracji papierów wartościowych prowadzonym przez podmiot zagraniczny, w szczególności w centralnym depozycie papierów wartościowych; 4) są emitowane na rynku krajowym lub na rynkach zagranicznych; 5) są nominowane w walucie polskiej lub w walutach innych krajów należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju. 3. Obligacje imienne mogą być emitowane w formie dokumentu, jeżeli jest to dopuszczalne na danym rynku. 4. Obligacje emitowane na rynku krajowym są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, o ile podmiot zarządzający aktywami nie postanowi inaczej w warunkach emisji. 5. Do powstawania oraz przenoszenia praw z obligacji emitowanych w formie zdematerializowanej stosuje się przepisy o obrocie instrumentami finansowymi, z wyjątkiem obligacji emitowanych na rynkach zagranicznych, do których stosuje się prawo właściwe dla emisji tych obligacji.	obowiązku wykupu takiej obligacji w określonym terminie. Oznacza to, że utworzony przez BFG podmiot zarządzający aktywami zaciąga dług u obligatariusza i zobowiązuje się spłacić ten dług (wraz z odsetkami, o ile takie odsetki zostały wskazane w warunkach emisji) w określonym terminie. Zakłada się możliwość emisji przez podmiot zarządzający aktywami obligacji nieoprocentowanych albo oprocentowanych. Dlatego także art. 229d ust. 3 pkt 7 oraz 10 wskazuje, że obligacje mogą nie być oprocentowane, a przepis ten odnosi się tylko do sytuacji gdy takie oprocentowanie istnieje. Dodanie art. 229c ust. 2 pkt 1-5 wskazuje, że obligacje wyemitowane przez podmiot zarządzający aktywami mogą być oprocentowane, a takie oprocentowanie określa się w postaci dyskonta lub odsetek, tzn. oprocentowanie (inaczej: kupon) – stopa procentowa wskazująca, ile odsetek jest wypłaconych obligatariuszowi. Dyskonto natomiast odnosi się to tzw. obligacji zerokuponowych tj. obligacji, w których nie przewiduje się odsetek. Obligatariusz w terminie wykupu otrzymuje sumę równą wartości nominalnej. Taka obligacja sprzedawana jest poniżej wartości nominalnej. W takiej sytuacji stosowany jest termin: „sprzedaż z dyskontem”. Ponadto podmiot zarządzający aktywami będzie mógł emitować zarówno obligacje imienne - mniej uniwersalne, które trafiają do konkretnego inwestora (na obligacji widnieją jego dane personalne), jak i obligacje na okaziciela - najmniej sformalizowany rodzaj papierów wartościowych. Obligacje będą mogły być emitowane zarówno na rynku krajowym jak i rynku zagranicznym, w walucie polskiej lub w walutach innych krajów należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, pozwoli to nie zawęźać liczby potencjalnych inwestorów (nabywców tych obligacji). Dodanie art. 229c ust. 3 potwierdza, że obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami są co do zasady emitowane w formie zdematerializowanej na zasadach określonych w ust. 2 pkt 3 tj. w depozycie papierów wartościowych lub rejestrowane przez zagraniczne podmioty prowadzące system rejestracji papierów wartościowych, w szczególności centralne depozyty papierów wartościowych, jednak w przypadku

		obligacji imiennych – mogą być emitowane również w formie dokumentu, jeżeli jest to dopuszczalne na danym rynku. Dodanie art. 229c ust. 4 ma na celu uregulowanie kwestii dot. obrotu obligacjami, które zostaną wyemitowane przez podmiot zarządzający aktywami. Wskazuje się, że co do zasady obligacje emitowane na rynku krajowym są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, jednak w tym przypadku istnieje ograniczenie wskazujące, że podmiot zarządzający aktywami może w warunkach emisji z uwagi na np. identyfikację pewnych ryzyk, charakter, czy cel danej emisji postanowić, że te obligacje nie będą dopuszczone do obrotu. Dodanie art. 229c ust. 5 potwierdza, że do powstawania oraz przenoszenia praw z obligacji emitowanych w formie zdematerializowanej przez podmiot zarządzający aktywami stosuje się przepisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Wyjątkiem są tutaj obligacje emitowanych na rynkach zagranicznych, do których stosuje się prawo właściwe dla emisji tych obligacji.
Art. 229d	Art. 229d. 1. Podmiot zarządzający aktywami określa warunki emisji obligacji dotyczące treści świadczeń wynikających z obligacji i sposób ich realizacji. 2. Warunki emisji zawierają w szczególności: 1) datę emisji; 2) powołanie podstawy prawnej emisji; 3) walutę, w której następuje emisja obligacji; 4) wartość nominalną jednej obligacji; 5) wielkość emisji; 6) cenę emisyjną lub sposób jej ustalenia; 7) wysokość oprocentowania lub sposób jego obliczania, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji; 8) terminy, sposoby i warunki sprzedaży; 9) określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych; 10) datę, od której nalicza się oprocentowanie obligacji danej emisji, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji; 11) termin i warunki wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu;	Dodanie art. 229d ma na celu uregulowanie warunków emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami. Warunki emisji co do zasady określają świadczenia wynikające z obligacji, sposób ich realizacji oraz związane z nimi prawa i obowiązki emitenta oraz obligatariuszy. Tym samym określone w art. 229d ust. 2 warunki emisji będą bezpośrednio wpływać na treść umownego stosunku prawnego wynikającego z umowy emisyjnej, z której wynika zobowiązanie emitenta (podmiotu zarządzającego aktywami) do wydania obligacji na rzecz inwestora (obligatariusza) oraz zobowiązanie inwestora do zapłaty ceny emisyjnej, a także na treść samego wystawianego dokumentu obligacji tj. m.in. waluty, w której następuje emisja obligacji; wysokości oprocentowania lub sposobu jego obliczania, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji; określenia sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych; terminu i warunków wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu; czy informacji o zabezpieczeniu obligacji lub braku takiego

	12) informację o zabezpieczeniu obligacji lub braku takiego zabezpieczenia. 3. Podmiot zarządzający aktywami informuje o warunkach emisji przez: 1) podanie ich do publicznej wiadomości, publikując je na stronie internetowej podmiotu zarządzającego aktywami lub na stronie internetowej Funduszu lub 2) przekazanie ich do podmiotów, do których będzie kierowana emisja obligacji. 4. Emisja następuje z dniem rozliczenia zaoferowanych do nabycia obligacji oraz w kwocie równej wartości nominalnej zbytych obligacji.	zabezpieczenia. Zaprezentowany katalog ma charakter otwarty i określa wyłącznie niezbędne informacje i postanowienia, które powinny się znaleźć w warunkach emisji. W pozostałym i szczegółowym zakresie inne postanowienia będą wynikać już z danego stanu faktycznego związanego z emisją oraz postanowień pomiędzy stronami na zasadzie swobody kontraktu.
	Art. 229e. Sprzedaż obligacji może być dokonywana w trybie: 1) oferty publicznej, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12); 2) proponowania nabycia obligacji w inny sposób niż określony w pkt 1.	Dodanie art. 229e określa podstawowy model sprzedaży obligacji przez podmiot zarządzający aktywami, który będzie opierać się na ofercie publicznej, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 1). Zgodnie z w/w przepisem rozporządzenia ofertą publiczną jest komunikat skierowany do odbiorców w dowolnej formie i za pomocą dowolnych środków, przedstawiający wystarczające informacje na temat warunków oferty i oferowanych papierów wartościowych, w celu umożliwienia inwestorowi podjęcia decyzji o nabyciu lub subskrypcji tych papierów wartościowych. W jej realizacji mają zastosowanie przepisy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, jednakże ze względu na skierowanie emisji wyłącznie do klienta profesjonalnego, nie będą miały zastosowania przepisy o konieczności publikacji prospektu zgodnie z art. 1 ust. 5 w/w rozporządzenia i związane z tym rozporządzeniem przepisy ustawy o ofercie publicznej. Z uwagi na efektywność, ograniczenia czasowe i wagę działań związanych z przymusową restrukturyzacją, podmiot zarządzający aktywami będzie miał także

		możliwość proponowania nabycia obligacji w inny sposób niż drogą oferty publicznej.
Art. 229f	Art. 229f. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu. 2. Podmiot zarządzający aktywami może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia.	Dodanie art. 229f ma na celu uregulowanie zagadnień związanych z wykupem obligacji. Wskazuje się, że z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu, co jest zgodne z założeniem dot. celu ich emisji, mianowicie związanej z przeprowadzeniem procesu przymusowej restrukturyzacji i pozyskaniem krótkookresowego finansowania przez podmiot zarządzający aktywami celem nabycia wydzielonych przez BFG praw majątkowych. Tożsame <i>ratio legis</i> stoi za art. 229f ust. 2 tj. podkreślenie, że podmiot zarządzający aktywami może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia.
Art. 229g	Art. 229g. Jeżeli dzień, w którym na podstawie warunków emisji powstaje obowiązek wykonania czynności, przypada na dzień ustawowo wolny od pracy albo sobotę, termin wykonania tej czynności upływa w pierwszym dniu roboczym po tym dniu.”.	Dodanie art. 229g ma charakter techniczny i odnosi się do kwestii właściwego liczenia terminów celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych na etapie stosowania przepisów.
Art. 234 ust. 1 i 234a	w art. 234 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Fundusz przekazuje na rzecz podmiotu w restrukturyzacji albo podmiotu rezydualnego: 1) wynagrodzenie, o którym mowa w art. 174 ust. 5, w części uiszczanej w formie świadczenia pieniężnego, 2) wynagrodzenie, o którym mowa w art. 190, 3) inne przychody z przymusowej restrukturyzacji – po potrąceniu kosztów przymusowej restrukturyzacji związanych z zastosowaniem instrumentów przejęcia przedsiębiorstwa lub instytucji pomostowej.”; po art. 234 dodaje się art. 234a w brzmieniu: „Art. 234a. 1. W przypadku zastosowania instrumentu wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4, środki z tytułu wynagrodzenia, o którym mowa w art. 226 ust. 1, podmiot zarządzający aktywami przekazuje, za pośrednictwem Funduszu, podmiotom wskazanym w art. 226 ust. 3, gdy taki	Proponowana zmiana art. 234 ust. 1 ustawy o BFG ma na celu wyłączenie z zakresu tej regulacji wynagrodzenia przekazywanego przez podmiot zarządzający aktywami w związku z przeniesieniem praw majątkowych lub zobowiązań do tego podmiotu i związane jest z odrębnym uregulowaniem zasad przekazywania tych środków nowym ust. 1a w tym artykule. Dodawany art. 234a ust. 1 ustawy o BFG wprowadza zasadę przekazywania przez podmiot zarządzający aktywami środków z tytułu wynagrodzenia do podmiotów wskazanych w art. 226 ust. 1 ustawy o BFG, za pośrednictwem BFG, pod warunkiem, że taki sposób zapłaty wynagrodzenia zostanie wskazany w decyzji BFG o zastosowaniu instrumentu przeniesienia praw majątkowych lub zobowiązań do podmiotu zarządzającego aktywami. Projektowany art. 234a ust. 2 ustawy o BFG umożliwia BFG potrącenie kosztów przymusowej restrukturyzacji z wynagrodzenia, które podmiot zarządzający aktywami

	sposób zapłaty wynagrodzenia zostanie wskazany w decyzji, o której mowa w art. 225 ust. 1. 2. Fundusz może, w odniesieniu do środków, o których mowa w ust. 1, dokonać potrącenia kosztów przymusowej restrukturyzacji.”;	przekazuje, za pośrednictwem BFG, do podmiotów wskazanych w art. 226 ust. 3 tej ustawy.
Art. 270 ust. 2	W art. 270 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Fundusz może emitować obligacje na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 7 albo na podstawie odrębnych ustaw.”.	Zmiana art. 270 ust. 2 jednoznacznie potwierdza, że BFG ma uprawnienie do emitowania obligacji, których emisja odbywa się w trybie i na zasadach określonych w dodawanym rozdziale 7 w dziale V ustawy o BFG albo na podstawie odrębnych ustaw, w tym przypadku ustawy obligacjach – emisja standardowa.
Art. 287	w art. 287: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Docelowy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach wynosi 2,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, przy czym poziom ten może być obniżany przez Radę Funduszu do poziomu nie niższego niż 1,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.”, b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu: „2a. Rada Funduszu, obniżając poziom docelowy środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, bierze pod uwagę w szczególności: 1) bieżący poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach; 2) wysokość środków zgromadzonych przez systemy ochrony instytucjonalnej i systemy ochrony, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9a ustawy – Prawo bankowe; 3) sytuację ekonomiczno-finansową sektora bankowego; 4) stanowisko jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe. 2b. Rada Funduszu, przed ustaleniem poziomu docelowego środków systemu gwarantowania	Projektowany przepis art. 287 ust. 2 ustawy o BFG wprowadza możliwość obniżenia poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach do poziomu nie niższego niż 1,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych, objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, z zastrzeżeniem warunków wskazanych w ust. 2a i 2b. Rada BFG zyska tym samym uprawnienie do obniżenia poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach. Z uwagi na kształt przedmiotowego uprawnienia polegającego na obniżaniu ww. poziomu środków, który został określony ustawą na poziomie 2,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, działania Rady BFG będą mogły jedynie prowadzić do zmniejszania określonego ustawowo obciążenia sektora finansowego z tytułu składek na system gwarantowania depozytów w bankach i oddziałach banków zagranicznych, objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów. Jednocześnie przedmiotowa zmiana wprowadza mechanizm uelastycznia poziomu kwoty systemu gwarantowania depozytów, umożliwiając obniżenie tego poziomu w określonych granicach, w sytuacji zmiany kondycji sektora bankowego. Rada BFG może tym samym dostosować obciążenie banków do poziomu identyfikowanego ryzyka w systemie bankowym. Projektowany art. 287 ust. 2a ustawy o BFG wskazuje na okoliczności, które Rada BFG bierze pod uwagę, dokonując obniżenia poziomu docelowego środków

	depozytów w bankach, zasięga opinii Komitetu Stabilności Finansowej, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym.”;	systemu gwarantowania depozytów w bankach i jest to w szczególności: 1) bieżący poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach; 2) wysokość środków zgromadzonych przez systemy ochrony instytucjonalnej utworzone zgodnie z art. 130c ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe; 3) aktualna sytuacja w sektorze bankowym; 4) stanowisko jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. W ramach projektowanego przepisu, uprawnienie Rady BFG do obniżenia poziomu docelowego środków systemu gwarantowania depozytów w bankach będzie uwzględniało szereg okoliczności wskazanych w przepisie, które zapewniają, aby ewentualne obniżenie poziomu docelowego uwzględniało elementy bezpieczeństwa środków gwarantowanych w bankach, a także aktualną sytuację w sektorze bankowym. Dodawany art. 287 ust. 2b ustawy o BFG nakłada na Radę BFG obowiązek zasięgnięcia opinii Komitetu Stabilności Finansowej, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 140, z późn. zm.). Proponowany przepis gwarantuje zmniejszenie uznaniowości skorzystania przez Radę BFG z uprawnienia, o którym mowa w art. 8 ust. 1a.
Rozdział 7 Art. 316a	Po art. 316 dodaje się rozdział 7 w brzmieniu: „Rozdział 7 Zasady i tryb emisji obligacji gwarantowanych przez Skarb Państwa Art. 316a. 1. Fundusz, w celu uzyskania środków na realizację zadań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7, może emitować obligacje na rynku krajowym i na rynkach zagranicznych. 2. Fundusz może emitować obligacje także w celu refinansowania zobowiązań z tytułu pozyskania środków ze źródeł, o których mowa art. 270 ust. 1 pkt 6-9, gdy środki te zostały przeznaczone na realizację zadań wskazanych w ust. 1.	Dodanie art. 316a ust. 1-4 ma na celu uregulowanie w zakresie specjalnego – uproszczonego względem ustawy o obligacjach – trybu emisji obligacji przez BFG, który będzie ograniczony wyłącznie do realizacji zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7, w tym refinansowania zobowiązań pozyskanych na realizację tych zadań oraz extraordinaryjnego stanu faktycznego tj. obarczonego koniecznością spełnienia warunków określonych w art. 316c. W ust. 3 wskazuje się, że zobowiązania BFG z tytułu wyemitowanych obligacji w tym trybie będą objęte gwarancją Skarbu Państwa. W tym kontekście należy zauważyć, że BFG jest uznawany przez Eurostat od 2014 r. za jednostkę sektora instytucji rządowych i samorządowych – <i>general government</i>, a od

	3. Zobowiązania Funduszu z tytułu obligacji, o których mowa w ust. 1 i 2, są objęte gwarancją Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 4. Do gwarancji, o której mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2021 r. poz. 442 i 1535), z wyjątkiem art. 43b, art. 44, art. 45 i art. 46 tej ustawy, które stosuje się odpowiednio. 5. Gwarancja, o której mowa w ust. 3, jest udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych z obligacjami, o których mowa w ust. 1 i 2. 6. Fundusz jest zwolniony z obowiązku ustanowienia zabezpieczenia do gwarancji, o której mowa w ust. 3, i wniesienia opłaty prowizyjnej. 7. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonej gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części. 8. Do emisji przez Fundusz obligacji, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się odpowiednio art. 39p–39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268 oraz z 2021 r. poz. 802, 1005, 1595),.	1 stycznia 2022 r. BFG stanie się jednostką sektora finansów publicznych. Tym samym środki BFG są traktowane w świetle prawa polskiego i prawa Unii Europejskiej, jako środki publiczne. Zatem w przypadku braku środków na finansowanie zadań określonych w ustawie o BFG prawdopodobnie to Skarb Państwa musiałby zapewnić wsparcie. W związku z powyższym, słusznym rozwiązaniem – także dla finansów publicznych – jest wprowadzenie alternatywnego sposobu pozyskania przez BFG awaryjnego finansowania np. szybkiego i prostego sposobu emisji obligacji, który pozwoli na skuteczne przeprowadzenie emisji, gwarancja Skarbu Państwa znacząco zwiększy atrakcyjność takich obligacji. Emisja obligacji przez BFG umożliwi więc szybkie pozyskanie środków na finansowanie określonych ustawowo działań BFG stanowiąc alternatywę dla źródeł finansowania określonych w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG w przypadku ich niedostępności, czy braku wydajności z punktu widzenia celów i zadań BFG. Dodanie art. 316a ust. 2 ma na celu umożliwić przeznaczenie środków z emisji obligacji także na refinansowanie zobowiązań finansowych BFG. Taka ewentualność mogłaby dotyczyć: pożyczki krótkoterminowej z NBP, pożyczki z budżetu państwa, pożyczki od innych systemów gwarantowania depozytów a także wcześniej wyemitowanych obligacji BFG. Aktualnie proponowane przepisy dotyczące przeznaczenia emisji obligacji BFG przewidują możliwość przeznaczenia pozyskanych środków z obligacji wyłącznie na realizację zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 7 ustawy o BFG tj.: wykonywanie przez BFG obowiązków wynikających z gwarantowania depozytów (...), prowadzenie przymusowej restrukturyzacji, prowadzenie innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego. Powyższe rozwiązanie umożliwiłoby elastyczne działanie BFG w przypadku realizacji różnych, niekorzystnych scenariuszy makroekonomicznych. W przypadku pożyczki z NBP, takie finansowanie mogłoby mieć charakter pomostowy w stosunku do docelowej emisji obligacji BFG. W przypadku pilnej potrzeby pozyskania finansowania przez BFG, z równoczesnym wymogiem

		wydłużonego okresu spłaty pozyskanego finansowania, rozwiązaniem byłoby właśnie umożliwienie pokrycia obligacjami dotychczasowych zobowiązań Funduszu (np. z pożyczki z budżetu państwa), zapewniając stabilne działanie BFG i nie przenosząc w sposób natychmiastowy kosztów na sektor finansowy, co mogłoby negatywnie wpłynąć na jego stabilność. Projektowane rozwiązanie rozkłada w czasie konieczność pokrycia tych zobowiązań przez sektor, nie powodując skokowego zwiększenia składek na BFG. Dodanie art. 316a ust. 4 wprowadza wymóg, że do udzielanej gwarancji nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2021 r. poz. 442 i 1535), z wyjątkiem stosowanych odpowiednio art. 43b, art. 44, art. 45 i art. 46 tej ustawy. Wyłączenie jest tożsame względem zastosowanego w art. 21aa ustawy dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. z 2021 r. poz. 1010). Wynika to z charakteru takiej emisji, która będzie miała co do zasady następować wyłącznie w sytuacji kryzysowej, gdy skala wydarzeń na rynku finansowym skutkująca koniecznością interwencji ze strony BFG będzie w rozmiarach przewyższających wysokość środków znajdujących się na właściwych funduszach BFG, natomiast możliwości pozyskania alternatywnego finansowania przez BFG będą utrudnione lub ekonomicznie nieopłacalne. Specyfika sytuacji kryzysowych na rynku finansowym wymaga co do zasady szybkiego i efektywnego działania, ponieważ wyłącznie natychmiastowa interwencja może zapobiec efektowi zarażenia, tym samym ekspansji kryzysu także na inne, wcześniej stabilne podmioty. Zastosowanie przepisów ww. ustawy do gwarancji udzielanej BFG wydłużyłoby czas emisji do potencjalnie kilku miesięcy, co czyniłoby już taką emisję bezprzedmiotową. Dodanie art. 316a ust. 5 wskazuje, że gwarancja będzie udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych z obligacjami. Takie uformowanie gwarancji

		najlepiej spełni swoją rolę zachęcając jak największą liczbę podmiotów rynkowych do nabycia obligacji wyemitowanych przez BFG. Zapis jest tożsamy z innymi występującymi w systemie prawnym przy tego typu gwarancjach np. art. 21aa ustawy dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. z 2021 r. poz. 1010). Dodanie art. 316a ust. 6 i 7 wynika ze szczególnego charakteru gwarancji udzielanej dla BFG oraz celu samej emisji, która będzie realizowania awaryjnie dla utrzymania stabilności krajowego systemu finansowego a środki z niej uzyskane będą wykorzystane na realizację przez BFG ustawowych zadań w postaci prowadzenia przymusowej restrukturyzacji lub realizacji zobowiązań systemu gwarantowania depozytów. Należy zauważyć, że w przypadku braku środków na finansowanie tych zadań prawdopodobnie to Skarb Państwa musiałby zapewnić ich pokrycie. Tym samym emisja obligacji przez BFG ogranicza koszty po stronie budżetu, dlatego konieczność wniesienia przez BFG opłaty prowizyjnej od tej gwarancji, o której mowa w art. 2c ww. ustawy nie byłaby celowa. Z tożsamyh względów BFG nie będzie zobowiązany do udzielenia zabezpieczenia. BFG wypełniając zadania ustawowe określone w art. 5 ustawy o BFG działa w sferze prawa publicznego. Jest osobą prawną utworzoną na podstawie ustawy w celu wykonywania zadań publicznych. Biorąc pod uwagę powyższe, jest podmiotem w stosunku do którego nie można ogłosić upadłości, o której mowa art. 6 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.). Ponadto zabezpieczeniem emisji obligacji przez BFG byłyby dochody BFG z tytułu pobieranych składek w kwotach określonych w tzw. ścieżce dojścia, prezentowanej w dokumentach akceptowanych przez Radę BFG i regularnie przekazywanych do Ministerstwa Finansów. W perspektywie inwestycyjnej (5, 10 lub 15 lat) kształtować się one będą w przedziale ok. 2 300,0-5 250,0 mln zł w skali roku, w pełni umożliwiając pokrycie kosztów emisji obligacji własnych, zarówno w zakresie spłaty bieżących odsetek, jak i spłaty kapitału (w momencie zapadalności obligacji – w formie skumulowanej lub poprzez systematyczny wykup części

		obligacji na podstawie zawartego w liście emisyjnym prawa do corocznego wcześniejszego wykupu). Z tych względów udzielanie przez BFG zabezpieczenia do gwarancji nie znajduje uzasadnienia. Natomiast ust. 6 ma charakter awaryjny na okoliczność, jakby ze względów makroekonomicznych BFG utracił płynność np. poprzez brak możliwości zwiększenia wysokości składek, ponieważ ich zwiększenie mogłoby się wiązać z wywołaniem kryzysu w sektorze bankowym. Na taką okoliczność musi istnieć przepis umożliwiający umorzenie wierzytelności Skarbu Państwa. Jest to zgodne ze wskazaną okolicznością, że ostatecznie to Skarb Państwa jest gwarantem stabilności krajowego rynku finansowego i odpowiada za depozyty klientów objęte ochroną gwarancyjną. Dodanie art. 316a ust. 8 określa w jakim trybie będą emitowane obligacje BFG tj. stosując odpowiednio przepisy art. 39p–39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268 oraz z 2021 r. poz. 802, 1005, 1595). Wskazane odwołanie określa wszystkie niezbędne elementy związane z emisją i sprzedażą obligacji tj. określenie podmiotów tworzących stosunek zobowiązaniowy, w tym przypadku BFG, który stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela takiego papieru i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia pieniężnego. Także kwestie związane z oprocentowaniem i cechami emisji, prowadzeniem ewidencji, listem emisyjnym, sprzedażą. Odwołanie do odpowiedniego stosowania ma także na celu wprowadzenie wyłączeń w zakresie stosowania ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych na zasadach określonych w proponowanym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG (art. 39w pkt 3 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym). Zgodnie z przepisami tej ustawy BGK może emitować obligacje w imieniu i na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego. Obligacje te mogą być gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa. Zasadność wyłączenia ustawy o obligacjach do obligacji emitowanych przez BGK na rzecz tego funduszu wynika z charakteru i zadań

		BGK oraz zmniejszenia ryzyka tych instrumentów finansowych w przypadku objęcia ich gwarancją/poręczeniem Skarbu Państwa. Takie same argumenty przemawiają za tożsamym wyłączeniem dla BFG. Wyłącza się także art. 39p ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym tj. instytucję uprzedniej akceptacji warunków emisji przez ministra właściwego do spraw budżetu, wyłączenie to wynika z zaproponowania regulacji szczegółowej w tym zakresie w art. 316c.
Art. 316b	Art. 316b. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu. 2. Fundusz może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia, z zastrzeżeniem ust. 3. 3. Nie podlegają umorzeniu obligacje nabywane przez Fundusz w ramach transakcji warunkowych, w których Fundusz zgadza się wobec drugiej strony na odkup lub sprzedaż własnych obligacji, w związku z zarządzaniem aktywami lub pasywami Funduszu.	Dodanie art. 316b podobnie jak w przypadku art. 229f odnoszącego się do emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami, ma na celu uregulowanie zagadnień związanych z wykupem obligacji wyemitowanych w tym przypadku przez BFG. Wskazuje się, że z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu, co jest zgodne z założeniem dot. celu ich emisji, mianowicie związanej z pozyskaniem awaryjnego finansowania przez BFG na realizację ustawowych zadań. Tożsame <i>ratio legis</i> stoi za art. 316b ust. 2 i 3 tj. podkreślenie, że BFG może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia, lub w ramach transakcji warunkowych, w których BFG zgadza się wobec drugiej strony na odkup lub sprzedaż, w związku z zarządzaniem własnymi aktywami lub pasywami.
Art. 316c	Art. 316c. 1. Dokonanie przez Fundusz emisji obligacji, o których mowa w art. 316a ust. 1 lub 2, wymaga wyrażenia zgody przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych i akceptacji warunków emisji przez ministra właściwego do spraw budżetu. 2. Zarząd Funduszu, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 5, po uzyskaniu akceptacji Rady Funduszu, może wnioskować o udzielenie zgody i akceptację warunków emisji, o których mowa w ust. 1, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki: 1) emisja obligacji, o których mowa w art. 316a ust. 1 lub 2, jest niezbędna do realizacji przez Fundusz zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7 lub	Dodanie art. 316c określa zasady obejmowania obligacji wyemitowanych przez BFG gwarancją Skarbu Państwa. Możliwość taką wskazuje art. 316a ust. 3 (emisja w specjalnym trybie określona w przepisach art. 316a), natomiast stan faktyczny, kiedy to będzie możliwe wynika art. 316c ust. 1-3, które jasno wskazują, że będzie to sytuacja ekstraordynaryjna, gdy z określonych względów inne źródła finansowania BFG wskazane w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG będą niedostępne – utrudnione pozyskanie finansowania z tych źródeł (może to wynikać np. z potrzebnego czasu na ich realizację, sytuacji makroekonomicznej, czy wolumenu potrzebnych środków), niewydajne tj. ich realizacja okazałaby się niecelowa w rozumieniu – mniej efektywna, droższa

	refinansowania zobowiązań z tytułu pozyskania środków ze źródeł, o których mowa art. 270 ust. 1 pkt 6-9, gdy środki te zostały przeznaczone na realizację tych zadań; 2) pozyskanie środków z innych źródeł finansowania Funduszu, o których mowa w art. 270 ust. 1, jest w danej sytuacji utrudnione, nieefektywne lub byłoby sprzeczne z celami przymusowej restrukturyzacji wskazanymi w art. 66; 3) wymaga tego utrzymanie stabilności finansowej. 3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, udzielając zgody, o której mowa w ust. 1, bierze pod uwagę: 1) przedstawione przez Fundusz uzasadnienie w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2; 2) możliwość samodzielnej obsługi obligacji przez Fundusz; 3) sytuację na rynku finansowym wskazującą na konieczność pozyskania dodatkowych środków przez Fundusz.	ekonomicznie, bardziej czasochłonna lub przede wszystkim skutkowała negatywnie na rynek np. w postaci znaczącego ryzyka efektu zarażenia kryzysem stabilnych podmiotów w wyniku pobrania składek nadzwyczajnych, czy znaczącego zwiększenia wysokości składek <i>ex ante</i> pobieranych w kolejnych latach na fundusz gwarancyjny banków, czy fundusz przymusowej restrukturyzacji banków. Należy bowiem każdorazowo mieć na uwadze, że wymienione w art. 270 ust. 1 potencjalne źródła pozyskania przez BFG środków na interwencje cechują zawsze jakieś ograniczenia np. o charakterze kwotowym (12,0 mld zł dla pożyczki z budżetu państwa – zapisane w budżecie na rok 2021) lub czasowym (maksymalnie 1 rok dla kredytu udzielonego przez NBP), natomiast przewidywana w ustawie o BFG możliwość poboru składki nadzwyczajnej w krótkim okresie może stanowić istotne obciążenie dla podmiotów z sektora bankowego, zagrażając ich stabilności finansowej – utrata rentowności, czy w efekcie niespełnienie wymogów adekwatności kapitałowej, co sprawia, że z punktu widzenia działań stabilizacyjnych podejmowanych przez BFG ta forma może nie być wydajna, a nawet stać w sprzeczności z celami przymusowej restrukturyzacji określonymi w art. 66 ustawy o BFG, czy zadaniami BFG wskazanymi w art. 4 ustawy o BFG (Celem działalności BFG jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji). Z tego względu zasadnym jest zapewnienie awaryjnej możliwości finansowania na wypadek sytuacji, gdy dany stan faktyczny na rynku finansowym nie będzie odpowiadał katalogowi możliwości pozyskania przez BFG finansowania a właściwe fundusze BFG okażą się niewystarczające. W takim stanie faktycznym BFG będzie musiało dokonać oceny jak w najbardziej optymalny sposób sfinansować swoją interwencję, aby zapewnić długoterminową stabilność finansową na rynku. Możliwość pozyskania awaryjnego finansowania w formie emisji obligacji jest rozwiązaniem optymalnym, które nie jest obciążone ww. ryzykami i w pewnych stanach faktycznych może być

		najodpowiedniejsze. Skarb Państwa, jako ostateczny gwarant stabilności krajowego systemu finansowego, po ocenie ryzyka ewentualnej wypłaty oraz ocenie aktualnej sytuacji na rynku finansowym, udzieli gwarancji spłaty zobowiązań z tytułu tej emisji. Przepis art. 316c ust. 3 precyzuje zasady akceptacji przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych udzielenia w imieniu Skarbu Państwa gwarancji spłaty obligacji wyemitowanych przez BFG. Należy podkreślić, że emisja obligacji przez BFG miałyby zawsze wyjątkowy charakter tj. środki z emisji pozyskiwane byłyby wyłącznie na realizację określonych zadań BFG wskazanych a art. 5 ust. 1 pkt 1, 4 i 7, czyli związanych z wypłatą depozytów gwarantowanych dla deponentów danej instytucji, prowadzeniem przymusowej restrukturyzacji, czy innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego. Ponadto taka emisja byłaby możliwa jedynie w sytuacji utrudnienia możliwości, bądź brakiem wydajności lub celowości zwiększenia zasobów BFG z przeznaczeniem na interwencje z innych źródeł. Taki zapis oddaje intencję projektodawcy, który nie wyklucza, że może nastąpić sytuacja, gdy finansowanie z innych źródeł będzie dostępne, jednak w danej sytuacji okazałoby się niewydajne lub niecelowe np. pobranie przez BFG składek nadzwyczajnych wiązałoby się z efektem zarażania kryzysem innych banków funkcjonujących na rynku, podobnie jak konieczność zwiększenia składek <i>ex ante</i> na BFG na potrzeby spłaty kredytu z NBP. Ponadto dbając o stan finansów publicznych, minister właściwy do spraw instytucji finansowych dokona także oceny ryzyk związanych z udzieleniem takiej gwarancji. Niemniej istotnym elementem oceny będzie także sytuacja na rynku finansowym, której konsekwencją będzie konieczność pozyskania dodatkowych środków przez BFG na ewentualne interwencje i realizację ustawowych zadań.
Art. 320 ust. 4 pkt 12	w art. 320 w ust. 4 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu: „12) jednostce zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa	Dodawany przepis art. 320 w ust. 4 w pkt 12 umożliwi BFG przekazanie informacji stanowiących tajemnicę zawodową na rzecz jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1-2 tej ustawy lub

	w art. 130b ust. 2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 130k ust. 2 tej ustawy.”;	zadań organu zarządzającego, określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i pkt 5 tej ustawy.
Art. 320a pkt 10	w art. 320a w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu: „10) jednostce zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, i wsparcia, o którym mowa w art. 130b ust. 2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego, określonych w art. 130 k ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 130k ust. 2 tej ustawy.”.	Dodawany przepis art. 320a w pkt 10 umożliwi BFG przekazanie informacji stanowiących jednocześnie tajemnicę zawodową i tajemnicę bankową na rzecz jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 130e ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, w zakresie informacji niezbędnych do realizacji celu, o którym mowa w art. 130b ust. 1-2 tej ustawy, lub zadań organu zarządzającego, określonych w art. 130k ust. 1 pkt 3 i pkt 5 tej ustawy.
Art. 16. Ustawa z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej		
Art. 6 ust. 1	w art. 6 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) organami władzy publicznej lub podmiotami wykonującymi, na podstawie przepisów prawa, decyzji administracyjnej lub porozumienia, zadania organów władzy publicznej;”.	Zmiana w ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej polega na doprecyzowaniu kręgu podmiotów wskazanych w dotychczasowym art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, z którymi Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej i Prezes Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej współdziałają przy wykonywaniu zadań.
Art. 17. Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym		
Art. 11 i 13	1) w art. 11 w ust. 3 uchyla się pkt 4; 2) w art. 13 w ust. 2 uchyla się pkt 2.	Zmiany wyłącznie o charakterze porządkowy, wynikającym z przewidzianego w projekcie braku wyodrębniania w ramach art. 73 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej przypadku z pkt 2 (zbycia akcji w liczbie powodującej osiągnięcie nie więcej niż 33% ogólnej liczby głosów), do którego to przepisu odwoływały się uchylane przepisy
Art. 18. - ustawa z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych		
Art. 11 ust. 5	w art. 11 ust. 5: 1) w pkt 11 uchyla się lit. c; 2) uchyla się pkt 12; 3) w pkt 13 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) dokonanie aktualizacji oszacowania, o którym mowa w art. 19f ust. 8 tej ustawy,”	Art. 17 projektu wprowadza zmiany w ustawie – Prawo zamówień publicznych Proponowane zmiany w zakresie określonym w: art. 11 ust. 5 pkt 11 lit. c (skreślenie całej jednostki redakcyjnej odnoszącej się do powierzenia przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywania pośrednictwa w zakresie czynności wymienionych w art. 5 i art. 6 ustawy - Prawo bankowe, w imieniu i na rzecz banku w restrukturyzacji, oraz czynności

		związanych z działalnością prowadzoną przez firmę inwestycyjną w restrukturyzacji, w tym z prowadzoną przez nią działalnością maklerską). • art. 11 ust. 5 pkt 12 (skreślenie całej jednostki redakcyjnej odnoszącej się do zamówień udzielane przez instytucję pomostową, o której mowa w art. 2 pkt 26 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 2 pkt 46 tej ustawy). • art. 11 ust. 5 pkt 13 lit. a, polegającej na dodaniu wyrazu „aktualizacji”; zmiana wynika z tego, że w celu zastosowania rządowych instrumentów stabilności będzie wykorzystane oszacowanie, o którym mowa w art. 137 ustawy o BFG, a w przypadku zaistnienia istotnej zmiany BFG zleci podmiotowi przygotowującemu oszacowanie jedynie dokonania jego aktualizacji.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie maksymalnej wysokości stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego
hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości**

Na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ..) zarządza się, co następuje:

§ 1. Maksymalna wysokość stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości nie może przekraczać poziomu 84%.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1947).

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415 oraz z 2021 r. poz....), zwanej dalej „ustawą”, minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej, odmienną od określonej w art. 13 ust. 2 ustawy, maksymalną wysokość stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości w dniu:

- 1) jego udzielania – w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką,
- 2) nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu – w przypadku nabywania wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką

– uwzględniając wysokość obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego w rozumieniu przepisów o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym oraz konieczność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego i jego stabilności.

Upoważnienie ma charakter fakultatywny, a akt wykonawczy może być wydany w przypadku stwierdzenia konieczności zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego i jego stabilności.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy wysokość pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką w dniu jego udzielania lub odpowiednio w dniu nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu, w sytuacji gdy następuje nabycie przez bank hipoteczny wierzytelności z tytułu takiego kredytu, nie może przekraczać (100%) bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości. Jednocześnie w projektowanym ust. 3 ww. artykułu zawarto fakultatywne upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia. W rozporządzeniu tym, wydawanym po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej, będzie możliwe określenie niższej, wyrażonej w procentach, maksymalnej wysokości wskaźnika określającego dopuszczalny stosunek wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości. Analogicznie jak w ust. 2, wskaźnik określony w drodze rozporządzenia fakultatywnego, będzie odnosił się do stosunku wysokości pojedynczego kredytu

zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości w dniu jego udzielenia (w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką) lub nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu (przy nabywaniu wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką).

W odniesieniu do terminu wejścia w życie rozporządzenia proponuje się, aby weszło ono w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (§ 2 projektu).

W projektowanym rozporządzeniu przyjęto założenie, że maksymalna wysokość stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości nie może przekraczać poziomu 84%. Przy ustalaniu tej wartości uwzględniono wysokość obowiązującego wskaźnika bufora antycyklicznego w rozumieniu przepisów o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm) należy wskazać, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204),

projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie maksymalnej wysokości stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznego wartości nieruchomości Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Niezgoda, Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w Ministerstwie Finansów, tel. 22 694 5828, e-mail: jaroslaw.niezgoda@mf.gov.pl	Data sporządzenia 2 lutego 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.) Nr w Wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Realizacja upoważnienia ustawowego zawartego w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „Ustawą”. Rozporządzenie określi maksymalną wysokość stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznego wartości nieruchomości.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym, rozporządzenie umożliwia określenie niższej niż wynikająca z art. 13 ust. 2 Ustawy, wyrażonej w procentach, maksymalnej wysokości wskaźnika określającego dopuszczalny stosunek wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznego wartości nieruchomości. Analogicznie jak w ust. 2 Ustawy, wskaźnik określony w drodze rozporządzenia fakultatywnego, będzie odnosił się do stosunku wysokości pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznego wartości nieruchomości w dniu jego udzielenia (w przypadku udzielania kredytów zabezpieczonych hipoteką) lub w dniu nabycia wierzytelności z tytułu takiego kredytu (przy nabywaniu wierzytelności innych banków z tytułu udzielonych przez nie kredytów zabezpieczonych hipoteką).

Rozporządzenie jest wydane po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Regulacje szczegółowe dotyczące maksymalnej wysokości stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznego wartości nieruchomości są niejednolite a proces rozwoju rynków krajowych obligacji zabezpieczonych przebiega nierównomiernie w krajach UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki hipoteczne w formie spółek akcyjnych	5	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF (stan na 14.09.2021 r.)	Jednorazowy koszt dostosowania rozwiązań informatycznych; długofalowe korzyści ze zwiększenia bezpieczeństwa.
Powiernicy	-	brak	

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania: Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)

Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Projekt nie będzie miał wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt nie wpłynie na sektor dużych przedsiębiorstw						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
Niemierzalne		Poprawa bezpieczeństwa listów zastawnych jako instrumentu finansowego						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Zmiana nieznacznie zwiększy obciążenia regulacyjne w bankach hipotecznych w związku z obowiązkiem przestrzegania przepisów w zakresie maksymalnej wysokości stosunku pojedynczego kredytu zabezpieczonego hipoteką do bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, jednakże proponowana zmiana wpłynie jednocześnie na wzrost bezpieczeństwa emitowanych listów zastawnych.

9. Wpływ na rynek pracy

Nie dotyczy

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie

Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary wskazane w pkt 10.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowane wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi z dniem wejścia w życie, a zatem po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz testu
równowagi pokrycia i testu płynności**

Na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki oraz sposób przeprowadzania:

- 1) rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, w tym terminy, dla których jest on przeprowadzany;
- 2) testu równowagi pokrycia i testu płynności.

§ 2. 1. Rachunek zabezpieczenia listów zastawnych przeprowadza się odrębnie na dzień sporządzenia rachunku oraz dla każdego z następujących terminów: 3, 6, 12, 18, 24 i 36 miesięcy.

2. Test równowagi pokrycia przeprowadza się na dzień sporządzenia testu.

3. Test płynności przeprowadza się za okresy 6 i 12 miesięczne.

§ 3. Szczegółowe warunki oraz sposób przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, testu równowagi pokrycia i testu płynności określa załącznik do rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1947).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 2015 r. w sprawie przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz testu równowagi pokrycia i testu płynności (Dz. U. poz. 2360), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.).

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia
(poz.)

A. Sposób przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, testu równowagi pokrycia oraz testu płynności

Rachunek zabezpieczenia listów zastawnych, test równowagi pokrycia oraz test płynności jest przeprowadzany zgodnie z poniższymi tabelami:

dane w tys. zł¹⁾

I	Rachunek zabezpieczenia listów zastawnych	Stan na dzień ...	Stan na dzień ... (+ 3 miesiące)	Stan na dzień ... (+ 6 miesięcy)	Stan na dzień ... (+ 12 miesięcy)	Stan na dzień ... (+ 18 miesięcy)	Stan na dzień ... (+ 24 miesiące)	Stan na dzień ... (+ 36 miesięcy)
I.1	Wartości nominalne ²⁾ (bez odsetek)							
I.1.1	Listy zastawne w obrocie							
I.1.2	Aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych							
I.1.3	Aktywa zastępcze ³⁾							
I.1.4	Instrumenty pochodne ⁴⁾							

¹⁾ Z wyjątkiem danych prezentowanych w pozycjach: I.1.6, I.1.7 i II.8, których wartość wyrażana jest procentowo.

²⁾ Dla wartości nominalnych jako stan na dzień należy podać saldo na dany dzień.

³⁾ Środki banku hipotecznego, o których mowa w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „ustawą”, wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy, stanowiące podstawę emisji listów zastawnych.

⁴⁾ Instrumenty pochodne, o których mowa w art. 18 ust. 4 ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych.

I.1.5	Szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji							
I.1.6	Poziom zabezpieczenia listów zastawnych aktywami (I.1.2/ I.1.1)							
I.1.7	Łączny poziom zabezpieczenia listów zastawnych (I.1.2 + I.1.3 + I.1.4 + I.1.5)/ I.1.1							
I.2	Odsetki ⁵⁾							
I.2.1	Odsetki od listów zastawnych w obrocie ⁶⁾							
I.2.2	Odsetki od aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych							
I.2.3	Odsetki od aktywów zastępczych ³⁾							
I.2.4	Odsetki od instrumentów pochodnych ⁴⁾							
I.2.5	Poziom zabezpieczenia odsetek od listów zastawnych (I.2.2 + I.2.3 + I.2.4 - I.2.1)							
I.3	Dopuszczalna wysokość zabezpieczenia w postaci aktywów zastępczych ⁷⁾							
I.3.1	Środki wymienione w art. 18 ust. 3 ustawy wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych							

⁵⁾ Dla wartości odsetek jako stan na dzień należy podać jednodniowe odsetki, tj. odsetki należne wyłącznie za dzień, na który rachunek jest przeprowadzany. Analogicznie należy podawać odsetki za kolejne dni, za które rachunek jest przeprowadzany.

⁶⁾ Koszt z tytułu odsetek od znajdujących się w obrocie listów zastawnych, o którym mowa w art. 18 ust. 2 ustawy.

⁷⁾ Kwota środków, o których mowa w art. 18 ust. 3 ustawy, które zostały wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych i które mogą stanowić podstawę emisji listów zastawnych.

I.3.2	Odsetki od listów zastawnych w obrocie przypadające do wypłaty w okresie kolejnych 180 dni							
I.3.3	Wysokość nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a ustawy							
I.3.4	Poziom pokrycia nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a ustawy (I.3.3 - I.3.2)							
I.3.5	Dopuszczalna wysokość aktywów zastępczych ⁷⁾ (I.3.1 - I.3.3)							

II	Test równowagi pokrycia	Stan na dzień ...	Stan na dzień ... wzrost kursów walutowych ⁸⁾	Stan na dzień ... spadek kursów walutowych ⁹⁾
II.1	Listy zastawne w obrocie			
II.2	Aktywa stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych			
II.3	Aktywa zastępcze ³⁾			
II.4	Instrumenty pochodne ⁴⁾			
II.5	Szacowane koszty utrzymania programu emisji listów zastawnych i szacowane koszty administrowania tym programem w przypadku jego likwidacji ¹⁰⁾			
II.6	Wymagalne a niewypłacone odsetki od listów zastawnych w obrocie			
II.7	Wysokość nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a ustawy			
II.8	Wynik testu równowagi pokrycia (II.2 + II.3 + II.4 + II.7) / (II.1 + II.5 + II.6)			

⁸⁾ Wzrost kursów walutowych o większą z dwóch wartości: 20% albo maksymalny roczny wzrost kursu walutowego w okresie ostatnich 12 miesięcy (bank hipoteczny określa tę wartość, stosując kursy średnie NBP).

⁹⁾ Spadek kursów walutowych o większą z dwóch wartości: 20% albo maksymalny roczny spadek kursu walutowego w okresie ostatnich 12 miesięcy (bank hipoteczny określa tę wartość, stosując kursy średnie NBP).

¹⁰⁾ Wartość oszacowana indywidualnie przez bank hipoteczny, która obejmuje w szczególności koszty wynagrodzenia kuratora i uwzględnia skalę działalności banku hipotecznego.

III	Test płynności	Stan na dzień ...	Stan na dzień ... wzrost kursów walutowych ⁸⁾	Stan na dzień ... spadek kursów walutowych ⁹⁾	Stan na dzień ... wzrost referencyjnych stóp procentowych o 400 punktów bazowych	Stan na dzień ... spadek referencyjnych stóp procentowych o 400 punktów bazowych
III.1	Test płynności 6M					
III.1.1	Odsetki od listów zastawnych w obrocie przypadające do wypłaty w okresie kolejnych 180 dni					
III.1.2	Wartość nominalna ¹¹⁾ listów zastawnych w obrocie z terminem wymagalności w okresie kolejnych 180 dni					
III.1.3	Koszty likwidacji osobnej masy upadłości za okres kolejnych 180 dni					
III.1.4	Aktywa zastępcze ³⁾					
III.1.5	Wysokość nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a ustawy					
III.1.6	Płatności z tytułu instrumentów pochodnych za kolejne 180 dni ⁴⁾					
III.1.7	Wynik testu płynności 6M (III.1.4 + III.1.5 + III.1.6) - (III.1.1 + III.1.2 + III.1.3)					
III.2	Test płynności 12M					
III.2.1	Odsetki od listów zastawnych w obrocie przypadające do wypłaty w okresie kolejnych 12 miesięcy					

¹¹⁾ Wartości nominalne listów zastawnych należy wykazywać w przedłużonych terminach wymagalności, o których mowa w art. 18 ust. 3aa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U. z ...).

III.2.2	Wartość nominalna ¹¹⁾ listów zastawnych w obrocie z terminem wymagalności w okresie kolejnych 12 miesięcy					
III.2.3	Zobowiązania wobec wierzycieli z listów zastawnych wymagalne, a niezapłacone przed dniem ogłoszenia upadłości banku hipotecznego ¹²⁾					
III.2.4	Koszty likwidacji osobnej masy upadłości za okres kolejnych 12 miesięcy					
III.2.5	Aktywa zastępcze ³⁾					
III.2.6	Wysokość nadwyżki, o której mowa w art. 18 ust. 3a ustawy					
III.2.7	Płatności z tytułu instrumentów pochodnych za kolejne 12 miesięcy ⁴⁾					
III.2.8	Odsetki od aktywów stanowiących podstawę emisji listów zastawnych za kolejne 12 miesięcy					
III.2.9	Spłaty kapitału z tytułu aktywów stanowiących podstawę emisji listów zastawnych za kolejne 12 miesięcy					
III.2.10	Wynik testu płynności 12M (III.2.5 + III.2.6 + III.2.7 + III.2.8 + III.2.9)-(III.2.1 + III.2.2 + III.2.3 + III.2.4)					

¹²⁾ O ile nie została ogłoszona upadłość banku, za dzień ogłoszenia upadłości należy przyjmować dzień na który przeprowadzany jest test.

B. Szczegółowe warunki przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, testu równowagi pokrycia oraz testu płynności

1. W rachunku zabezpieczenia listów zastawnych dla stanów wykazywanych w kolumnach na dzień ... +18, +24, +36 miesięcy dane są przedstawiane w celu umożliwienia szacunkowego monitorowania wymogów, o których mowa w art. 18 ust. 1, 1a i 2 ustawy w perspektywie +18, +24, +36 miesięcy. Prezentacja tych danych ma na celu dostarczenie informacji niezbędnych dla określenia przez bank hipoteczny zasad zarządzania aktywami i pasywami w sposób zapewniający pokrycie emitowanych listów zastawnych zgodnie z przepisami ustawy, w terminach do 12 miesięcy.
2. W celu zapewnienia monitorowania określonych w art. 18 ustawy składników rachunku zabezpieczenia listów zastawnych na poziomie zapewniającym bezpieczeństwo wyemitowanych listów zastawnych, uwzględniając sposób przeprowadzania rachunku zabezpieczenia określony w rozporządzeniu, bank hipoteczny określa wewnętrzne limity utrzymywania odpowiedniej nadwyżki zabezpieczenia listów zastawnych na pokrycie:
 - a) ryzyka walutowego, wynikającego w szczególności z niedopasowania walutowego wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką oraz praw i środków, o których mowa w art. 18 ust. 3, 3a i 4 ustawy, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, w stosunku do zobowiązań banku hipotecznego z tytułu listów zastawnych znajdujących się w obrocie;
 - b) ryzyka stopy procentowej, polegającego na braku dopasowania warunków oprocentowania wierzytelności banku hipotecznego zabezpieczonych hipoteką oraz praw i środków, o których mowa w art. 18 ust. 3, 3a i 4 ustawy, wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, w stosunku do zobowiązań banku hipotecznego z tytułu listów zastawnych znajdujących się w obrocie.
3. W przypadku rachunku zabezpieczenia listów zastawnych obejmującego terminy przyszłe, to jest: 3 miesiące, 6 miesięcy, 12 miesięcy, 18 miesięcy, 24 miesiące, 36 miesięcy należy prezentować prognozy oparte na następujących założeniach:
 - a) dla określenia wartości spłaty kredytów i odsetek zgodnie z harmonogramem spłat uwzględnia się przewidywane przez bank hipoteczny opóźnienia w spłatach, a także spłaty przedterminowe,

- b) do prognozy przyszłych sald odsetkowych, dla terminów do 12 miesięcy, przyjmuje się wartość odpowiedniej stopy procentowej z dnia sporządzania prognozy, a dla terminów dłuższych niż 12 miesięcy bank hipoteczny przyjmuje własne oszacowania lub WIBOR 1Y. Bank hipoteczny dla terminów do 12 miesięcy przyjmuje odpowiednią wartość kursu wymiany walut z dnia sporządzenia prognozy, a dla terminów dłuższych niż 12 miesięcy bank hipoteczny przyjmuje własne oszacowania lub prognozy rynkowe.
4. Rachunek zabezpieczenia, test równowagi pokrycia oraz test płynności listów zastawnych jest sporządzany dla wszystkich walut obcych łącznie, to jest w ujęciu zagregowanym, w jednej kalkulacji.
 5. Waluty obce są przeliczane na złote według kursu średniego ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski odpowiednio na dzień sporządzenia rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz na dzień przeprowadzenia testu równowagi pokrycia i testu płynności.
 6. Wymienione w pozycjach I.1.2, II.2, III.2.8 i III.2.9 aktywa, stanowiące zabezpieczenie listów zastawnych obejmują sumę sald wartości nominalnych wierzytelności wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych i stanowiących zabezpieczenie, z pominięciem wierzytelności zakwalifikowanych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 81 ust. 2 pkt 8 lit. c ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217) do kategorii „stracone”.
 7. W pozycjach I.1.4 i II.4 wartość nabytych instrumentów pochodnych, o których mowa w art. 18 ust. 4 ustawy, należy prezentować w wartościach nominalnych netto, to jest w przypadku, gdy instrument może być dekomponowany na hipotetyczny kredyt i depozyt, w rachunku zabezpieczenia listów zastawnych należy wykazać wartość będącą różnicą pomiędzy wartością nominalną tego kredytu a depozytu.
 8. W pozycji I.2.4 ujmuje się odsetki nominalne naliczone netto, tj. w przypadku, gdy instrument może być dekomponowany na kredyt i depozyt, różnice między hipotetycznymi odsetkami naliczonymi dla kredytu i depozytu.
 9. W pozycji III.1.1 i pozycji III.2.1 ujmuje się naliczone memoriałowo odsetki z tytułu listów zastawnych znajdujących się w obrocie za okres od daty, na którą sporządzany jest test płynności, do daty wynikającej z definicji przeprowadzanego testu lub daty wymagalności kapitału, jeśli jest datą wcześniejszą. Dla potrzeb obliczenia odsetek od listów zastawnych

przyjmuje się wysokość stóp procentowych ustalonych dla najbliższych płatności odsetkowych i obowiązujących dla poszczególnych serii listów zastawnych w obrocie na dzień sporządzenia testu.

10. W pozycji III.2.8 ujmuje się naliczone memoriałowo odsetki z tytułu aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych za okres od daty, na którą sporządzany jest test płynności, do daty wynikającej z definicji przeprowadzanego testu lub daty spłaty całkowitej, jeśli jest datą wcześniejszą. Dla potrzeb obliczenia odsetek przyjmuje się wysokość stóp procentowych ustalonych dla najbliższych płatności odsetkowych od poszczególnych wierzytelności na dzień sporządzenia testu.
11. Tabele określone w części A załącznika mają zastosowanie do przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz testu równowagi pokrycia i testu płynności zarówno w odniesieniu do hipotecznych, jak i publicznych listów zastawnych. Kalkulacje przeprowadza się w odrębnych tabelach dla hipotecznych i publicznych listów zastawnych, a poszczególne kategorie (wartości) zawarte w tabelach należy odnosić odpowiednio do hipotecznych listów zastawnych i ich zabezpieczenia oraz publicznych listów zastawnych i ich zabezpieczenia.

U Z A S A D N I E N I E

Na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, szczegółowe warunki oraz sposób przeprowadzania:

- 1) rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, w tym terminy, dla których jest on przeprowadzany,
- 2) testu równowagi pokrycia i testu płynności

– mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wyemitowanych listów zastawnych.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Projekt rozporządzenia zastąpi dotychczasowe rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 2015 r. w sprawie przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz testu równowagi pokrycia i testu płynności (Dz. U. poz. 2360), które na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.) utraci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy, bank hipoteczny przeprowadza, w każdym dniu roboczym, rachunek zabezpieczenia listów zastawnych w celu monitorowania wypełniania w perspektywie długookresowej wymogów, o których mowa w art. 18 ust. 1, 1a i 2 ustawy.

Na podstawie art. 25 ust. 2 ustawy, bank hipoteczny ustala, czy – na dzień dokonania ustalenia – wiarytelności banku hipotecznego oraz prawa i środki, o których mowa w art. 18 ust. 3, 3a i 4 ustawy, wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, wystarczają na:

- 1) pełne zaspokojenie posiadaczy listów zastawnych (test równowagi pokrycia) oraz
- 2) pełne zaspokojenie posiadaczy listów zastawnych w przedłużonych terminach wymagalności, o których mowa w art. 446 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (test płynności).

Test równowagi pokrycia jest przeprowadzany nie rzadziej niż co 6 miesięcy, natomiast test płynności – nie rzadziej niż co 3 miesiące (art. 25 ust. 4 ustawy). W myśl art. 25 ust. 5 ustawy, wyniki testu równowagi pokrycia i testu płynności uznaje się za pozytywne, jeżeli po ich przeprowadzeniu ustalono, że na dzień dokonania ustalenia wierzytelności banku hipotecznego oraz prawa i środki, wpisane do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, wystarczają na pełne zaspokojenie posiadaczy listów zastawnych. Rachunek zabezpieczenia listów zastawnych oraz test równowagi pokrycia i test płynności, na podstawie art. 25 ust. 6 ustawy, są przeprowadzane odrębnie dla hipotecznych listów zastawnych i dla publicznych listów zastawnych.

Projektodawca przyjął, że rachunek zabezpieczenia listów zastawnych przeprowadza się odrębnie na dzień sporządzenia oraz dla każdego z następujących terminów: 3, 6, 12, 18, 24 i 36 miesięcy (§ 2 ust. 1 projektu – odesłanie do załącznika do rozporządzenia). Test równowagi pokrycia przeprowadza się natomiast na dzień sporządzenia (§ 2 ust. 2 projektu), a test płynności przeprowadza się za okresy 6 i 12 miesięczne, co również zostało określone w załączniku do rozporządzenia (§ 2 ust. 3 projektu).

Projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (§ 4 projektu).

Projektodawca przyjął, że załącznik do projektowanego rozporządzenia będzie składać się z dwóch części:

- „A. Sposobu przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, testu równowagi pokrycia oraz testu płynności,
- B. Szczegółowych warunków przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, testu równowagi pokrycia oraz testu płynności.”

Część A załącznika obejmuje wzór tabelaryczny dotyczący przeprowadzania kalkulacji: rachunku zabezpieczenia listów zastawnych (I), testu równowagi pokrycia (II) oraz testu płynności (III) w podziale na test płynności 6M (III.1) oraz test płynności 12M (III.2).

Bank hipoteczny, przeprowadzając test równowagi pokrycia i test płynności, uwzględnia koszty likwidacji osobnej masy upadłości oraz różnice walutowe i oprocentowania, jeżeli takie

różnice pomiędzy składnikami osobnej masy upadłości a zobowiązaniami z listów zastawnych nie będą zabezpieczone przez odpowiednie transakcje zabezpieczające przed ryzykiem zmiany stopy procentowej lub ryzykiem walutowym (art. 25 ust. 3 ustawy).

Konstrukcja tabeli w kalkulacji testu równowagi pokrycia i testu płynności nie przewiduje odrębnego wykazywania różnic walutowych i oprocentowania pomiędzy składnikami osobnej masy upadłości a zobowiązaniami z listów zastawnych w części pokrytej instrumentami pochodnymi. Instrumenty te lub realizowane z nich płatności są wykazywane odpowiednio w pozycji II.4, III.1.6 oraz III.2.7 tabeli. W części niepokrytej tymi instrumentami, różnice te zostaną uwzględnione wynikowo, odpowiednio w pozycji II.8, III.1.7 lub III.2.10 tej tabeli.

Test równowagi pokrycia, ze względu na jego charakter, w odróżnieniu od testu płynności nie zawiera pozycji obejmującej założenia w sprawie zmian stóp procentowych.

Zgodnie ze wzorem tabelarycznym oraz odnośnikami nr 8 i 9, dla kalkulacji odnośnie do ryzyka stopy procentowej oraz ryzyka walutowego, przyjęto założenia odpowiednio wzrostu o większą z dwóch wartości: 20% lub maksymalny roczny wzrost (odpowiednio spadek) kursu w okresie ostatnich 12 miesięcy. Bank hipoteczny ustala te wartości, stosując kursy średnie NBP.

W części B załącznika określono natomiast szczegółowe warunki (zasady), które bank hipoteczny winien stosować przy dokonywaniu kalkulacji objętych wzorem. Kalkulacja odbywa się zgodnie z przepisami rozporządzenia oraz z uwzględnieniem przepisów ustawy.

Zgodnie z pkt 1 w części B załącznika projektodawca proponuje, aby dla stanów wykazywanych powyżej 12 miesięcy, prezentowane dane miały na celu dostarczenie informacji niezbędnych dla określenia przez bank hipoteczny zasad zarządzania aktywami i pasywami w sposób zapewniający pokrycie emitowanych listów zastawnych zgodnie z przepisami ustawy, w terminach do 12 miesięcy.

W części B załącznika, bank hipoteczny obowiązany jest również określić wewnętrzne limity utrzymywania odpowiedniej nadwyżki zabezpieczenia listów zastawnych na pokrycie ryzyka walutowego oraz ryzyka stopy procentowej. Obejmują one konieczność utrzymywania odpowiedniej nadwyżki zabezpieczenia oraz odpowiednie zarządzanie aktywami i pasywami w działalności banku hipotecznego dla neutralizacji ww. ryzyk niedopasowania. Rozwiązania te, zgodnie z oczekiwaniami inwestorów, mają znaczenie w aspekcie transparentności zarządzania przepływami finansowymi oraz monitorowania bezpieczeństwa listów zastawnych przez bank hipoteczny.

Należy wskazać, iż sprecyzowanie szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania testów równowagi pokrycia i testów płynności wzmacnia prawidłowe monitorowanie stanu aktywów oraz środków płynnych banku hipotecznego. Umożliwia również potwierdzenie, że bank kontynuuje niezakłóconą obsługę należności z tytułu listów zastawnych. W przypadku, gdy wyniki testów równowagi pokrycia lub testów płynności nie są pozytywne, zgodnie z przepisami ustawy, powiernik zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.) należy wskazać, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie przeprowadzania rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz testu równowagi pokrycia i testu płynności Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Niezgoda, Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w Ministerstwie Finansów, tel. 22 694 5828, e-mail: jaroslaw.niezgoda@mf.gov.pl	Data sporządzenia 2 lutego 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe art. 25 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.) Nr w Wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Realizacja upoważnienia ustawowego wymaganej ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „Ustawą”. Rozporządzenie określi zasady i terminy przeprowadzania testu płynności i testu równowagi pokrycia oraz sposobu prowadzenia rachunku zabezpieczenia listów zastawnych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym, banki hipoteczne emitujące listy zastawne będą podlegały obowiązkowi prowadzenia rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz przeprowadzania okresowych testów płynności i równowagi pokrycia.

Rachunek zabezpieczenia listów zastawnych wskazuje na zdolność banku hipotecznego do prawidłowego regulowania zobowiązań.

Testy spełniają podobną rolę, przy czym dodatkowo w przypadku upadłości banku hipotecznego, wynik testu stanowi wskazanie, czy spełnione zostały przesłanki dla wszczęcia trybu zaspokajania wierzycieli zgodnie z art. 442 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Regulacje szczegółowe prowadzenia testów płynności i równowagi pokrycia na okoliczność upadłości emitenta nie znajdują odpowiedników w regulacjach europejskich.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki hipoteczne w formie spółek akcyjnych	5	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF (stan na 14.09.2021 r.)	Jednorazowy koszt dostosowania rozwiązań informatycznych; długofalowe korzyści ze zwiększenia bezpieczeństwa.
Powiernicy	-	brak	Obowiązek kontroli wyników testów oraz sposobu prowadzenia rachunku zabezpieczenia listów zastawnych oraz obowiązek informowania Komisji Nadzoru Finansowego w sytuacji braku pozytywnego

			wyniku któregoś z testów.									
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji												
Projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania: Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów.												
6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	<i>Łącznie (0-10)</i>
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Projekt nie będzie miał wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń												
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	<i>Łącznie (0-10)</i>				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt nie wpłynie na sektor dużych przedsiębiorstw										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.										
Niemierzalne		Poprawa bezpieczeństwa listów zastawnych jako instrumentu finansowego										

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Zmiana nieznacznie zwiększy obciążenia regulacyjne w bankach hipotecznych w związku z obowiązkiem przeprowadzania okresowych testów płynności i testów równowagi pokrycia, jednakże proponowana zmiana wpłynie jednocześnie na wzrost bezpieczeństwa emitowanych listów zastawnych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Nie dotyczy		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary wskazane w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi z dniem wejścia w życie, a zatem po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego przez banki
hipoteczne**

Na podstawie art. 33c ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego przez banki hipoteczne.

§ 2. Banki hipoteczne przekazują Komisji Nadzoru Finansowego w przypadku informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „ustawą”, dane obejmujące:

- 1) wartość aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, w tym rodzaj i wartość aktywów podstawowych oraz aktywów zastępczych, w podziale na poszczególne waluty;
- 2) wartość aktywów podstawowych według rodzaju zabezpieczenia, w podziale na poszczególne waluty;
- 3) wartość aktywów zastępczych według rodzaju zabezpieczenia, w podziale na poszczególne waluty;
- 4) liczbę oraz wskazanie podmiotów będących stronami czynności na instrumentach pochodnych uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych zgodnie z art. 18a ust. 1 ustawy, ograniczających ryzyko walutowe i ryzyko stopy procentowej, dokonanych w okresie od daty przekazania przez bank hipoteczny poprzedniej informacji, zawierający informacje dotyczące dokonanych operacji lub wdrożonych przez bank hipoteczny procedur dotyczących zawierania transakcji w odniesieniu do instrumentów pochodnych, zabezpieczających ryzyko związane z emisją listów zastawnych;
- 5) potwierdzenie spełniania przez bank hipoteczny wymogów, o których mowa w art. 18 ust. 3a-3d ustawy, w formie sprawozdania obejmującego rachunek przepływów pieniężnych;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1947).

- 6) informację o spełnianiu przez bank hipoteczny wymogów dotyczących limitów, o których mowa w art. 15 ust. 2, art.17 ust. 1, art.17a, art. 18 ust. 1 i 1a oraz art. 23 ust. 1 ustawy wraz ze wskazaniem aktualnych poziomów tych limitów na dzień jej sporządzenia;
- 7) informację o stanie rachunku zabezpieczenia listów zastawnych, o którym mowa w art. 25 ust. 1, sporządzoną zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy;
- 8) informacje o wynikach testu równowagi pokrycia i testu płynności, o których mowa w art. 25 ust. 2 ustawy, sporządzoną zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 7 pkt 2 ustawy;
- 9) wartość zobowiązań z tytułu wyemitowanych listów zastawnych, w podziale na poszczególne waluty.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 33c ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 33c ust. 1 ustawy, mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa wyemitowanych listów zastawnych.

Upoważnienie ma charakter fakultatywny, a przepisy wykonawcze, które mogą być wydane na jego podstawie mogą przyczynić się do ujednolicenia zakresu informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego przez banki hipoteczne. Rozwiązanie w postaci fakultatywnego upoważnienia ustawowego pozwoli także na możliwie szybkie dostosowanie zakresu przekazywanych informacji do ewentualnych nowych standardów emisji listów zastawnych na poziomie europejskim. Rozwiązanie to umożliwi dostosowanie zakresu szczegółowych informacji także do zmieniających się uwarunkowań rynkowych.

Art. 33c ust. 1 ustawy, zobowiązuje bank hipoteczny do przekazywania do Komisji Nadzoru Finansowego informacji dotyczących emisji listów zastawnych oraz określa zakres tych informacji. Zgodnie z art. 33c ust. 2 ustawy informacje te przekazywane są również w przypadku ogłoszenia upadłości lub oddalenia przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości, albo wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji.

Jednocześnie kwestie dotyczące zakresu informacji mogą zostać uszczegółowione w akcie wykonawczym wydawanym, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, na podstawie art. 33c ust. 4 ustawy. Przyjęte rozwiązanie umożliwia dostosowanie w szczegółowym zakresie katalogu informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego w związku ze sprawowanym nadzorem nad działalnością banku hipotecznego w zakresie emitowania listów zastawnych, w toku funkcjonowania implementowanych rozwiązań dyrektywy 2019/2162.

Warto zauważyć, że art. 10 ust. 2 ustawy przewiduje przepisy dostosowujące dotyczące pierwszego terminu przekazania tych informacji przez banki hipoteczne.

Wśród przekazywanych przez bank hipoteczny informacji znajdują się między innymi informacje na temat wartości aktywów stanowiących zabezpieczenie listów zastawnych, w tym rodzaj i wartość aktywów podstawowych oraz aktywów zastępczych, w podziale na poszczególne waluty (§ 2 pkt 1 projektu), a także informacje dotyczące wartości zobowiązań z tytułu wyemitowanych listów zastawnych, w podziale na poszczególne waluty (§ 2 pkt 9 projektu).

W odniesieniu do terminu wejścia w życie rozporządzenia zaproponowano termin 14 dni od dnia ogłoszenia (§ 3 projektu).

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.) należy wskazać, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego przez banki hipoteczne Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Niezgoda, Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w Ministerstwie Finansów, tel. 22 694 5849, e-mail: jaroslaw.niezgoda@mf.gov.pl	Data sporządzenia 2 lutego 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe art. 33c ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.) Nr w wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Realizacja upoważnienia ustawowego wymaganego ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „Ustawą”. Rozporządzenie określi szczegółowy zakres informacji przekazywanych Komisji Nadzoru Finansowego przez banki hipoteczne.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym, banki hipoteczne emitujące listy zastawne będą podlegały obowiązkowi przekazywania do Komisji Nadzoru Finansowego informacji dotyczących emisji listów zastawnych.

Informacje te bank hipoteczny przekazuje również w przypadku ogłoszenia upadłości lub oddalenia przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości, albo wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji.

Fakultatywne upoważnienie ustawowe umożliwiające, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, wydanie aktu wykonawczego, pozwoli na dostosowanie w szczegółowym zakresie katalogu przekazywanych informacji w związku ze sprawowanym nadzorem nad działalnością banku hipotecznego w zakresie emitowania listów zastawnych, w toku funkcjonowania implementowanych rozwiązań dyrektywy 2019/2162.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Regulacje szczegółowe dotyczące przekazywania do organu nadzoru informacji dotyczących emisji listów zastawnych są niejednolite a proces rozwoju rynków krajowych obligacji zabezpieczonych przebiega nierównomiernie w krajach UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki hipoteczne w formie spółek akcyjnych	5	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF (stan na 14.09.2021 r.)	Jednorazowy koszt dostosowania rozwiązań informatycznych; długofalowe korzyści ze zwiększenia bezpieczeństwa.
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Rozszerzenie nadzoru nad wykonywaniem działalności w zakresie emisji listów zastawnych oraz spełnianiem przez banki hipoteczne wymogów ustawowych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji													
Projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania: Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów.													
6. Wpływ na sektor finansów publicznych													
(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania		Projekt nie będzie miał wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
		Skutki											
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt nie wpłynie na sektor dużych przedsiębiorstw											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.											
Niemierzalne		Poprawa bezpieczeństwa listów zastawnych jako instrumentu finansowego											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Zmiana nieznacznie zwiększy obciążenia regulacyjne w bankach hipotecznych w związku z obowiązkiem przeprowadzania okresowych testów płynności i testów równowagi pokrycia, jednakże proponowana zmiana wpłynie jednocześnie na wzrost bezpieczeństwa emitowanych listów zastawnych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Nie dotyczy		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary wskazane w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi z dniem wejścia w życie, a zatem po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu informacji o emisjach listów zastawnych udostępnianych
przez banki hipoteczne oraz sposobu ich prezentacji**

Na podstawie art. 33d ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z 2021 r. poz. 2140 oraz z 2022 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres informacji o emisjach listów zastawnych udostępnianych przez banki hipoteczne;
- 2) sposób prezentacji informacji, o których mowa w pkt 1.

§ 2. Bank hipoteczny udostępnia, na swojej internetowej, informacje o emisjach listów zastawnych zawierające:

- 1) wartość puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz łączną kwotę nominalnych wartości listów zastawnych znajdujących się w obrocie, w tym wartość nominalną odpowiednio hipotecznych i publicznych listów zastawnych oraz wartość wymagalnych zobowiązań z tytułu listów zastawnych;
- 2) numery serii znajdujących się w obrocie listów zastawnych (kody ISIN) w podziale na poszczególne waluty;
- 3) rozkład geograficzny aktywów stanowiących zabezpieczenie udzielonych kredytów w podziale na poszczególne województwa, rodzaj takich aktywów i kwocie związanych z nimi kredytów, w podziale na poszczególne waluty, oraz informacje na temat metody wyceny takich aktywów;
- 4) opis i ocenę różnych kategorii ryzyka związanego z daną emisją listów zastawnych, w tym ryzyka stopy procentowej i ryzyka walutowego oraz ryzyka kredytowego i ryzyka płynności, dokonanych w okresie od daty udostępnienia przez bank hipoteczny poprzedniej informacji;
- 5) strukturę terminów zapadalności aktywów wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, w tym średnia ważona długość życia (w latach), wartość nominalna aktywów, z uwzględnieniem ich zapadalności, oraz ich wartość w poszczególnych kwartałach danego

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1947).

roku, terminy zapadalności listów zastawnych, w podziale na kwoty oraz poszczególne waluty, a także zdarzenia, których wystąpienie powoduje przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych;

- 6) poziom dostępnego, wymaganego oraz ustanowionego nadzabezpieczenia, w podziale na rodzaj aktywów stanowiących nadzabezpieczenie;
- 7) udział kredytów, w przypadku których nastąpiło niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz kredytów, w przypadku których nastąpiło opóźnienie w spłacie wynoszące więcej niż 90 dni, we wszystkich kredytach uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie, z podaniem ich wartości i waluty.

§ 3. 1. Informacje o emisji listów zastawnych bank hipoteczny umieszcza w osobnej, wyodrębnionej w tym celu zakładce.

2. Udostępniana w formie dokumentu w postaci elektronicznej informacja jest opatrzona podpisem zaufanym, podpisem osobistym lub kwalifikowanym podpisem elektronicznym osób działających w imieniu banku hipotecznego.

§ 4. Udostępnianie przez banki informacje o emisjach listów zastawnych są sporządzane w sposób prawdziwy, rzetelny i kompletny.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 33d ust. 2 *ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych* (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej „Ustawą”, minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, szczegółowy zakres informacji o emisjach listów zastawnych oraz sposób ich prezentacji, mając w szczególności na względzie, aby informacje te umożliwiały inwestorom przeprowadzenie oceny ryzyka związanego z emisją listów zastawnych.

Upoważnienie ma charakter fakultatywny, a przepisy wykonawcze, wydane na jego podstawie mogą przyczynić się do ujednolicenia zakresu informacji publikowanych przez banki hipoteczne. Rozwiązanie w postaci fakultatywnego upoważnienia ustawowego pozwoli także na możliwie szybkie dostosowanie zakresu udostępnianych informacji do ewentualnych nowych standardów ujawniania informacji o emisjach listów zastawnych na poziomie europejskim albo do standardów, które banki hipoteczne będą stosowały w praktyce. Rozwiązanie to umożliwi dostosowanie zakresu szczegółowych informacji także do zmieniających się uwarunkowań rynkowych.

Zgodnie z **art. 33d ust. 1** Ustawy, określony zostanie katalog informacji, które bank hipoteczny zamieszcza na swojej internetowej w zakresie dotyczącym emisji listów zastawnych. Dane te bank hipoteczny będzie zamieszczał nie później niż do końca każdego kwartału, według stanu na ostatni dzień kwartału poprzedniego. Zapewni to inwestorom nabywającym listy zastawne dostęp do odpowiednich informacji o emitowanych listach zastawnych i dokonanie odpowiedniej oceny ryzyka związanego z inwestycją w tę kategorię instrumentów finansowych.

Wśród przedstawianych przez bank hipoteczny informacji znajdują się informacje w szczególności na temat wartości puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz łączną kwotę nominalnych wartości listów zastawnych znajdujących się w obrocie, w tym wartość nominalną odpowiednio hipotecznych i publicznych listów zastawnych oraz wartość wymagalnych zobowiązań z tytułu listów zastawnych, numerach serii znajdujących się w obrocie listów zastawnych (kody ISIN) w podziale na poszczególne waluty, rozkładzie geograficznym aktywów stanowiących zabezpieczenie udzielonych kredytów w podziale na

poszczególne województwa, rodzaj takich aktywów i kwocie związanych z nimi kredytów, w podziale na poszczególne waluty, oraz informacje na temat metody wyceny takich aktywów, strukturze terminów zapadalności aktywów wpisanych do rejestru zabezpieczenia listów zastawnych, w tym średnia ważona długość życia (w latach), wartość nominalna aktywów, z uwzględnieniem ich zapadalności, oraz ich wartość w poszczególnych kwartałach danego roku, terminy zapadalności listów zastawnych, w podziale na kwoty oraz poszczególne waluty, a także zdarzenia, których wystąpienie powoduje przedłużenie terminu zapadalności listów zastawnych oraz poziomie dostępnego, wymaganego oraz ustanowionego nadzabezpieczenia, w podziale na rodzaj aktywów stanowiących nadzabezpieczenie (§ 2 projektu).

Projektodawca przyjął, że dokument udostępniany w formie elektronicznej, zawierający informacje o emisji listów zastawnych bank hipoteczny umieści w osobnej, wyodrębnionej w tym celu zakładce, i opatrzy podpisem zaufanym, podpisem osobistym lub kwalifikowanym podpisem elektronicznym osób działających w imieniu banku hipotecznego (§ 3 projektu).

Dodatkowo, udostępnianie przez banki informacje o emisjach listów zastawnych będą sporządzane w sposób prawdziwy, rzetelny i kompletny (§ 4 projektu).

W odniesieniu do terminu wejścia w życie rozporządzenia zaproponowano termin 14 dni od dnia ogłoszenia (§ 5 projektu).

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), dlatego projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.) należy wskazać, że projektodawca nie przewiduje, aby

projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie szczegółowego zakresu informacji o emisjach listów zastawnych udostępnianych przez banki hipoteczne oraz sposobu ich prezentacji Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Niezgoda, Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w Ministerstwie Finansów, tel. 22 694 5849, e-mail: jaroslaw.niezgoda@mf.gov.pl	Data sporządzenia 2 lutego 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe art. 33d ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415, z późn. zm.) Nr w Wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Realizacja upoważnienia ustawowego zawartego w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, zwanej dalej „Ustawą”. Rozporządzenie określi szczegółowy zakres informacji o emisjach listów zastawnych udostępnianych przez banki hipoteczne oraz sposób ich prezentacji.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym, banki hipoteczne emitujące listy zastawne będą podlegały obowiązkowi udostępniania, na swojej internetowej, informacji o emisjach listów zastawnych, mając w szczególności na względzie, aby informacje te umożliwiały inwestorom przeprowadzenie oceny ryzyka związanego z emisją listów zastawnych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Unia Europejska ma stosunkowo duży rynek obligacji zabezpieczonych, a wiele państw członkowskich od dawna posiada krajowe systemy prawne (oraz tradycje) dotyczące emisji obligacji zabezpieczonych. Zakres informacji o emisjach listów zastawnych udostępnianych przez banki hipoteczne w krajach UE jest jednak niejednorodny, a proces rozwoju rynków obligacji zabezpieczonych przebiega nierównomiernie.

Na rynku UE spotykanych jest kilka różnych modeli emisji obligacji zabezpieczonych (listów zastawnych). W ramach poszczególnych modeli występują istotne różnice, dotyczące m.in. cech strukturalnych obligacji, zabezpieczenia ryzyka związanego z programem emisji, nadzabezpieczenia oraz zapadalności listów zastawnych.

Obecnie, w celu ujednolicenia zakresu publikowanych informacji o emisjach listów zastawnych, banki hipoteczne używają formularza *Harmonised Transparency Template* (HTT), który jest znormalizowanym na skalę światową formularzem w formacie Excel, wykorzystywanym przez emitentów, którym przyznano oznaczenie obligacji zabezpieczonych, do ujawniania informacji na temat swoich programów emisji obligacji zabezpieczonych. Definicje i format ujawnianych informacji są ustandaryzowane w celu zwiększenia porównywalności i przejrzystości między emitentami i między jurysdykcjami. Standaryzacja ułatwia inwestorom badanie *due diligence*, zwiększając ogólną przejrzystość na rynku obligacji zabezpieczonych. HTT jest regularnie aktualizowany, tak aby był zawsze na bieżąco z wymogami regulacyjnymi i rynkowymi.

Źródło:

<https://coveredbondlabel.com/issuers/harmonised-transparency-template/> .

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki hipoteczne w formie spółek akcyjnych	5	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF (stan na 14.09.2021 r.)	Stosowanie nowych rozwiązań na zasadach określonych w rozporządzeniu, wzmocnienie potencjału banków hipotecznych w zakresie emisji listów zastawnych, jednorazowy koszt dostosowania rozwiązań informatycznych
Komisja Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Rozszerzenie nadzoru nad wykonywaniem działalności w zakresie emisji listów zastawnych oraz spełnianiem przez banki hipoteczne wymogów ustawowych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania: Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Związкови Banków Polskich, Krajowemu Związкови Banków Spółdzielczych, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

Źródła finansowania	Projekt nie będzie miał wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt nie wpłynie na sektor dużych przedsiębiorstw						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
Niemierzalne		Poprawa bezpieczeństwa listów zastawnych jako instrumentu finansowego						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Zmiana nieznacznie zwiększy obciążenia regulacyjne w bankach hipotecznych w związku z obowiązkiem udostępniania informacji o emisjach listów zastawnych, jednakże proponowana zmiana wpłynie jednocześnie na wzrost bezpieczeństwa emitowanych listów zastawnych.

9. Wpływ na rynek pracy

Nie dotyczy

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary wskazane w pkt 10.		

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego
Planowane wykonanie przepisów rozporządzenia nastąpi z dniem wejścia w życie, a zatem po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)
Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, sposobu i trybu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia

Na podstawie art. 81 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983 i 2140) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wzory wezwań, o których mowa w art. 11a ust. 9, art. 72a ust. 1, art. 73 ust. 1 oraz art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, zwanej dalej "ustawą", sposób i tryb składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalne rodzaje zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy.

2. Wzór wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, o którym mowa w:

- 1) art. 11a ust. 9 ustawy – stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) art. 72a ust. 1 ustawy – stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) art. 73 ust. 1 ustawy – stanowi załącznik nr 3 do rozporządzenia;
- 4) art. 91 ust. 5 ustawy – stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) banku powierniczym – rozumie się przez to bank powierniczy, o którym mowa w art. 3 pkt 36 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, 355, 680, 1505, 1595 i 2140);
- 2) czasie trwania wezwania – rozumie się przez to okres od dnia ogłoszenia wezwania do dnia zakończenia przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1947).

- 3) wezwaniu – rozumie się przez to wezwania, o których mowa w art. 11a ust. 9, art. 72a ust. 1, art. 73 ust. 1 oraz art. 91 ust. 5 ustawy.

§ 3. 1. Zapis na sprzedaż lub zamianę akcji jest składany w podmiocie prowadzącym rachunek papierów wartościowych dla osoby składającej zapis lub rachunek zbiorczy, na którym są zapisane akcje należące do osoby składającej zapis. W przypadku gdy osoba składająca zapis na sprzedaż lub zamianę akcji posiada akcje zapisane na rachunkach papierów wartościowych lub rachunkach zbiorczych prowadzonych przez różne podmioty, zapis na sprzedaż lub zamianę akcji jest składany w każdym z tych podmiotów i odnosi się do akcji będących przedmiotem zapisu zapisanych na rachunkach papierów wartościowych lub rachunkach zbiorczych prowadzonych przez dany podmiot. W przypadku gdy podmiot prowadzący rachunek papierów wartościowych lub rachunek zbiorczy nie świadczy usługi maklerskiej, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, przepisy § 4 stosuje się odpowiednio.

2. Podmiot prowadzący rachunek papierów wartościowych lub rachunek zbiorczy po przyjęciu zapisu:

- 1) ustanawia nieodwołalną blokadę akcji będących przedmiotem zapisu do dnia zakończenia wezwania, o którym mowa w art. 77d ust. 3 ustawy, albo skutecznego cofnięcia zapisu przez osobę składającą zapis;
- 2) przekazuje niezwłocznie, w postaci elektronicznej, do podmiotu pośredniczącego informacje o:
 - a) przyjętych zapisach, zawierające indywidualny numer zapisu,
 - b) liczbie akcji poszczególnych rodzajów objętych zapisem,
 - c) dacie i miejscu przyjęcia zapisu.

3. Osoba zgłaszająca się na wezwanie otrzymuje potwierdzenie złożenia zapisu od podmiotu prowadzącego rachunek papierów wartościowych lub rachunek zbiorczy, o którym mowa w ust. 1.

§ 4. 1. W przypadku gdy osoba składająca zapis na sprzedaż lub zamianę akcji posiada akcje zapisane na rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczym prowadzonym przez bank powierniczy, zapis na sprzedaż lub zamianę akcji jest składany w podmiocie, z którym ta osoba ma zawartą umowę o świadczenie usługi maklerskiej, o której mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

2. Osoba składająca zapis składa w podmiocie, o którym mowa w ust. 1, również dyspozycję ustanowienia nieodwołalnej blokady akcji będących przedmiotem zapisu do dnia zakończenia wezwania, o którym mowa w art. 77d ust. 3 ustawy, albo skutecznego cofnięcia zapisu przez osobę składającą zapis. Dyspozycję tę podmiot, o którym mowa w ust. 1, przekazuje niezwłocznie, w postaci elektronicznej, do banku powierniczego, prowadzącego rachunek papierów wartościowych dla osoby składającej zapis lub rachunek zbiorczy, na którym są zapisane akcje należące do osoby składającej zapis. Bank powierniczy przekazuje niezwłocznie podmiotowi, o którym mowa w ust. 1, w postaci elektronicznej, potwierdzenie ustanowienia blokady.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, po przyjęciu zapisu przekazuje niezwłocznie, w postaci elektronicznej, do podmiotu pośredniczącego potwierdzenie ustanowienia blokady oraz informacje, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 2.

4. Osoba zgłaszająca się na wezwanie otrzymuje od podmiotu, o którym mowa w ust. 1, potwierdzenie złożenia zapisu.

§ 5. Dopuszczalnymi rodzajami zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy, są:

- 1) blokada środków pieniężnych na rachunku inwestycyjnym wzywającego;
- 2) blokada akcji dopuszczonych do obrotu na płynnym rynku, w rozumieniu art. 2 pkt 17 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 84);
- 3) blokada obligacji emitowanych przez Skarb Państwa lub inne państwo członkowskie albo państwo należące do OECD, zdeponowanych na rachunku inwestycyjnym;
- 4) gwarancja bankowa;
- 5) gwarancja ubezpieczeniowa;
- 6) poręczenie bankowe.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER FINANSÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz warunków nabywania akcji w wezwaniach (Dz. U. poz. 2114), które traci moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia
(poz.)

Załącznik nr 1

WZÓR

WEZWANIE DO ZAPISYWANIA SIĘ NA SPRZEDAŻ AKCJI
zgodnie z art. 11a ust. 9 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach
wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o
spółkach publicznych

1. Oznaczenie akcji objętych wezwaniem, ich rodzaju i emitenta, ze wskazaniem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia jedna akcja danego rodzaju
.....
.....
.....
2. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres wzywającego albo adres do doręczeń – w przypadku wzywającego będącego osobą fizyczną
.....
.....
.....
3. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres podmiotu nabywającego akcje albo adres do doręczeń – w przypadku nabywającego będącego osobą fizyczną
.....
.....
.....
4. Firma, siedziba, adres, numery telefonu oraz adres poczty elektronicznej podmiotu pośredniczącego
.....
.....
.....
5. Procentowa liczba głosów z akcji objętych wezwaniem i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć w wyniku wezwania, ze wskazaniem akcji zdematerializowanych i liczby głosów z tych akcji
.....
.....
.....
6. Wskazanie minimalnej liczby akcji objętej zapisami, po której osiągnięciu podmiot nabywający akcje zobowiązuje się nabyć te akcje, i odpowiadającej jej liczby głosów – jeżeli została określona

.....
.....
.....
7. Łączna, procentowa liczba głosów z akcji i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć po przeprowadzeniu wezwania

.....
.....
.....
8. Określenie proporcji, w jakich nastąpi nabycie akcji przez każdy z podmiotów – jeżeli na podstawie wezwania akcje zamierza nabywać więcej niż jeden podmiot

.....
.....
.....
9. Cena, po której będą nabywane akcje objęte wezwaniem, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnienia akcja danego rodzaju

.....
.....
.....
10. Cena, od której, zgodnie z art. 79 ustawy, nie może być niższa cena określona w pkt 9, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnienia akcja danego rodzaju, ze wskazaniem podstaw ustalenia tej ceny

.....
.....
.....
11. Czas trwania wezwania, w tym termin przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem, ze wskazaniem, czy i przy spełnieniu jakich warunków nastąpi skrócenie lub przedłużenie terminu przyjmowania zapisów

.....
.....
.....
12. Wskazanie podmiotu dominującego wobec wzywającego

.....
.....
.....
13. Wskazanie podmiotu dominującego wobec podmiotu nabywającego akcje

14. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką wzywający posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

.....
.....
.....

15. Łączna, procentowa liczba głosów z akcji i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką wzywający zamierza osiągnąć wraz z podmiotem dominującym i podmiotami zależnymi, po przeprowadzeniu wezwania

.....
.....
.....

16. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

.....
.....
.....

17. Łączna, procentowa liczba głosów z akcji i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć, wraz z podmiotem dominującym i podmiotami zależnymi, po przeprowadzeniu wezwania

.....
.....
.....

18. Wskazanie rodzaju powiązań między wzywającym a podmiotem nabywającym akcje – jeżeli są to różne podmioty, oraz między podmiotami nabywającymi akcje

.....
.....
.....

19. Wskazanie rodzajów podmiotów, o których mowa w § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, sposobu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia (Dz. U. poz.), w których akcjonariusz może złożyć zapis, oraz opis sposobu składania zapisów w wezwaniu

.....
.....
.....

20. Wskazanie terminów, w jakich w czasie trwania wezwania podmiot nabywający akcje będzie nabywał akcje od osób, które odpowiedziały na wezwanie

.....
.....
.....

21. Wskazanie, czy wzywający jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności

.....
.....
.....

22. Wskazanie, czy podmiot nabywający akcje jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności

.....
.....
.....

23. Oświadczenie podmiotu nabywającego akcje o ziszczeniu się wszystkich warunków nabycia akcji w wezwaniu lub o otrzymaniu wymaganego zawiadomienia o braku zastrzeżeń wobec nabycia akcji, lub o otrzymaniu wymaganej decyzji właściwego organu o udzieleniu zgody na nabycie akcji, lub o otrzymaniu decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, lub wskazanie, że wezwanie jest ogłoszone pod warunkiem ziszczenia się warunków lub otrzymania wymaganych decyzji lub zawiadomień, oraz wskazanie terminu, w jakim, według najlepszej wiedzy wzywającego, ma nastąpić ziszczenie się warunków i otrzymanie wymaganych zawiadomień o braku zastrzeżeń lub decyzji o udzieleniu zgody na nabycie akcji lub decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania

.....
.....
.....

24. Wskazanie warunków, pod jakimi wezwanie jest ogłaszane, ze wskazaniem, czy wzywający przewiduje możliwość nabywania akcji w wezwaniu mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku, oraz określenie terminu, w jakim warunek powinien się ziścić, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania

.....
.....
.....

25. Szczegółowe zamiary wzywającego w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania

.....
.....
.....

25. Szczegółowe zamiary podmiotu nabywającego akcje w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania

.....
.....
.....

26. Wskazanie możliwości odstąpienia od wezwania

.....
.....
.....

27. Szczegółowy opis ustanowionego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy, jego rodzaju i wartości oraz wzmianka o przekazaniu Komisji Nadzoru Finansowego zaświadczenia o ustanowieniu zabezpieczenia

.....
.....
.....

28. Inne informacje, które wzywający uznaje za istotne dla inwestorów

.....
.....
.....

.....

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu wzywającego)

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu nabywającego)

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu pośredniczącego)

WZÓR

WEZWANIE DO ZAPISYWANIA SIĘ NA SPRZEDAŻ LUB ZAMIANĘ AKCJI
zgodnie z art. 72a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach
wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o
spółkach publicznych

1. Oznaczenie akcji objętych wezwaniem, ich rodzaju i emitenta, ze wskazaniem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia jedna akcja danego rodzaju
.....
.....
.....
2. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres wzywającego albo adres do doręczeń – w przypadku wzywającego będącego osobą fizyczną
.....
.....
.....
3. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres podmiotu nabywającego akcje albo adres do doręczeń – w przypadku nabywającego będącego osobą fizyczną
.....
.....
.....
4. Firma, siedziba, adres, numery telefonu oraz adres poczty elektronicznej podmiotu pośredniczącego
.....
.....
.....
5. Określenie proporcji, w jakich nastąpi nabycie akcji przez każdy z podmiotów – jeżeli na podstawie wezwania akcje zamierza nabywać więcej niż jeden podmiot
.....
.....
.....
6. Cena, po której będą nabywane akcje objęte wezwaniem, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia akcja danego rodzaju
.....
.....
.....
7. Cena, od której, zgodnie z art. 79 ustawy, nie może być niższa cena określona w pkt 6, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa

głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia akcja danego rodzaju, ze wskazaniem podstaw ustalenia tej ceny

8. Czas trwania wezwania, w tym termin przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem, ze wskazaniem, czy i przy spełnieniu jakich warunków nastąpi skrócenie lub przedłużenie terminu przyjmowania zapisów

9. Wskazanie podmiotu dominującego wobec wzywającego

10. Wskazanie podmiotu dominującego wobec podmiotu nabywającego akcje

11. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką wzywający posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

12. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

13. Wskazanie rodzaju powiązań między wzywającym a podmiotem nabywającym akcje – jeżeli są to różne podmioty, oraz między podmiotami nabywającymi akcje

14. Wskazanie rodzajów podmiotów, o których mowa w § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, sposobu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia (Dz. U. poz.), w których akcjonariusz może złożyć zapis, oraz opis sposobu składania zapisów w wezwaniu

.....
.....
.....
15. Wskazanie terminów, w jakich w czasie trwania wezwania podmiot nabywający akcje będzie nabywał akcje od osób, które odpowiedziały na wezwanie

.....
.....
.....
16. Termin i sposób zapłaty za nabywane akcje – w przypadku akcji innych niż zdematerializowane

.....
.....
.....
17. Określenie rodzaju oraz wartości papierów wartościowych, które będą wydawane w zamian za nabywane akcje, oraz zasad dokonania ich wyceny – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
18. Parytet zamiany lub szczegółowy sposób jego ustalenia – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
19. Wskazanie przypadków, w których parytet zamiany może ulec zmianie – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
20. Tryb i sposób dokonania zamiany – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
21. Oświadczenie wzywającego, iż zapewnił możliwość rozliczenia transakcji zamiany – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
22. Wskazanie, czy wzywający jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności

.....
.....
.....
23. Wskazanie, czy podmiot nabywający akcje jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności
.....
.....
.....

24. Oświadczenie podmiotu nabywającego akcje o ziszczeniu się wszystkich warunków nabycia akcji w wezwaniu lub o otrzymaniu wymaganego zawiadomienia o braku zastrzeżeń wobec nabycia akcji, lub o otrzymaniu wymaganej decyzji właściwego organu o udzieleniu zgody na nabycie akcji, lub o otrzymaniu decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, lub wskazanie, że wezwanie jest ogłoszone pod warunkiem ziszczenia się warunków lub otrzymania wymaganych decyzji lub zawiadomień, oraz wskazanie terminu, w jakim, według najlepszej wiedzy wzywającego, ma nastąpić ziszczenie się warunków i otrzymanie wymaganych zawiadomień o braku zastrzeżeń lub decyzji o udzieleniu zgody na nabycie akcji lub decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania
.....
.....
.....

25. Wskazanie warunków, pod jakimi wezwanie jest ogłaszane, ze wskazaniem, czy wzywający przewiduje możliwość nabywania akcji w wezwaniu mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku, oraz określenie terminu, w jakim warunek powinien się ziścić, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania
.....
.....
.....

26. Szczegółowe zamiary wzywającego w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania
.....
.....
.....

27. Szczegółowe zamiary podmiotu nabywającego akcje w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania
.....
.....
.....

28. Wskazanie możliwości odstąpienia od wezwania
.....
.....
.....

29. Szczegółowy opis ustanowionego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy, jego rodzaju i wartości oraz wzmianka o przekazaniu Komisji Nadzoru Finansowego zaświadczenia o ustanowieniu zabezpieczenia

.....
.....
.....

30. Inne informacje, które wzywający uznaje za istotne dla inwestorów

.....
.....
.....

.....

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu wzywającego)

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu nabywającego)

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu pośredniczącego)

WZÓR

WEZWANIE DO ZAPISYWANIA SIĘ NA SPRZEDAŻ LUB ZAMIANĘ AKCJI
zgodnie z art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach
wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o
spółkach publicznych

1. Oznaczenie akcji objętych wezwaniem, ich rodzaju i emitenta, ze wskazaniem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia jedna akcja danego rodzaju
.....
.....
.....
2. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres wzywającego albo adres do doręczeń – w przypadku wzywającego będącego osobą fizyczną
.....
.....
.....
3. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres podmiotu nabywającego akcje albo adres do doręczeń – w przypadku nabywającego będącego osobą fizyczną
.....
.....
.....
4. Firma, siedziba, adres, numery telefonu oraz adres poczty elektronicznej podmiotu pośredniczącego
.....
.....
.....
5. Określenie proporcji, w jakich nastąpi nabycie akcji przez każdy z podmiotów – jeżeli na podstawie wezwania akcje zamierza nabywać więcej niż jeden podmiot
.....
.....
.....
6. Cena, po której będą nabywane akcje objęte wezwaniem, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia akcja danego rodzaju
.....
.....
.....
7. Cena, od której, zgodnie z art. 79 ustawy, nie może być niższa cena określona w pkt 6, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa

głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu, do jakiej uprawnia akcja danego rodzaju, ze wskazaniem podstaw ustalenia tej ceny

8. Czas trwania wezwania, w tym termin przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem, ze wskazaniem, czy i przy spełnieniu jakich warunków nastąpi skrócenie lub przedłużenie terminu przyjmowania zapisów

9. Wskazanie podmiotu dominującego wobec wzywającego

10. Wskazanie podmiotu dominującego wobec podmiotu nabywającego akcje

11. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką wzywający posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

12. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

13. Wskazanie rodzaju powiązań między wzywającym a podmiotem nabywającym akcje – jeżeli są to różne podmioty, oraz między podmiotami nabywającymi akcje

14. Wskazanie rodzajów podmiotów, o których mowa w § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, sposobu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia (Dz. U. poz.), w których akcjonariusz może złożyć zapis, oraz opis sposobu składania zapisów w wezwaniu

.....
.....
.....
15. Wskazanie terminów, w jakich w czasie trwania wezwania podmiot nabywający akcje będzie nabywał akcje od osób, które odpowiedziały na wezwanie

.....
.....
.....
16. Termin i sposób zapłaty za nabywane akcje – w przypadku akcji innych niż zdematerializowane

.....
.....
.....
17. Określenie rodzaju oraz wartości papierów wartościowych, które będą wydawane w zamian za nabywane akcje, oraz zasad dokonania ich wyceny – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
18. Parytet zamiany lub szczegółowy sposób jego ustalenia – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
19. Wskazanie przypadków, w których parytet zamiany może ulec zmianie – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
20. Tryb i sposób dokonania zamiany – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
21. Oświadczenie wzywającego, iż zapewnił możliwość rozliczenia transakcji zamiany – jeżeli wezwanie przewiduje zapisywanie się na zamianę akcji

.....
.....
.....
22. Wskazanie, czy wzywający jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności

.....
.....
.....
23. Wskazanie, czy podmiot nabywający akcje jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności
.....
.....
.....

24. Oświadczenie podmiotu nabywającego akcje o ziszczeniu się wszystkich warunków nabycia akcji w wezwaniu lub o otrzymaniu wymaganego zawiadomienia o braku zastrzeżeń wobec nabycia akcji, lub o otrzymaniu wymaganej decyzji właściwego organu o udzieleniu zgody na nabycie akcji, lub o otrzymaniu decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, lub wskazanie, że wezwanie jest ogłoszone pod warunkiem ziszczenia się warunków lub otrzymania wymaganych decyzji lub zawiadomień, oraz wskazanie terminu, w jakim, według najlepszej wiedzy wzywającego, ma nastąpić ziszczenie się warunków i otrzymanie wymaganych zawiadomień o braku zastrzeżeń lub decyzji o udzieleniu zgody na nabycie akcji lub decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania
.....
.....
.....

25. Szczegółowe zamiary wzywającego w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania
.....
.....
.....

26. Szczegółowe zamiary podmiotu nabywającego akcje w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania
.....
.....
.....

27. Wskazanie możliwości odstąpienia od wezwania
.....
.....
.....

28. Szczegółowy opis ustanowionego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy, jego rodzaju i wartości oraz wzmianka o przekazaniu Komisji Nadzoru Finansowego zaświadczenia o ustanowieniu zabezpieczenia
.....
.....
.....

29. Inne informacje, które wzywający uznaje za istotne dla inwestorów

.....
.....
.....

.....

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu wzywającego)

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu nabywającego)

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu pośredniczącego)

WZÓR

WEZWANIE DO ZAPISYWANIA SIĘ NA SPRZEDAŻ AKCJI
zgodnie z art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach
wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz
o spółkach publicznych

1. Oznaczenie akcji objętych wezwaniem, ich rodzaju i emitenta, ze wskazaniem liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub w innym właściwym organie stanowiącym spółki publicznej, do jakiej uprawnia jedna akcja danego rodzaju

.....
.....
.....

2. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres wzywającego albo adres do doręczeń – w przypadku wzywającego będącego osobą fizyczną

.....
.....
.....

3. Imię i nazwisko lub firma (nazwa), miejsce zamieszkania (siedziba) oraz adres podmiotu nabywającego akcje albo adres do doręczeń – w przypadku nabywającego będącego osobą fizyczną

.....
.....
.....

4. Firma, siedziba, adres, numery telefonu oraz adres poczty elektronicznej podmiotu pośredniczącego

.....
.....
.....

5. Procentowa liczba głosów z akcji objętych wezwaniem i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć w wyniku wezwania, ze wskazaniem akcji zdematerializowanych i liczby głosów z tych akcji

.....
.....
.....

6. Łączna, procentowa liczba głosów z akcji i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć po przeprowadzeniu wezwania

.....
.....
.....

7. Określenie proporcji, w jakich nastąpi nabycie akcji przez każdy z podmiotów – jeżeli na podstawie wezwania akcje zamierza nabywać więcej niż jeden podmiot

.....
.....
.....

8. Cena, po której będą nabywane akcje objęte wezwaniem, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub w innym właściwym organie stanowiącym spółki publicznej, do jakiej uprawnia akcja danego rodzaju

.....
.....
.....

9. Cena, od której, zgodnie z art. 79 lub art. 91 ust. 6 lub 7 ustawy, nie może być niższa cena określona w pkt 8, określona odrębnie dla każdego z rodzajów akcji o tożsamych uprawnieniach co do prawa głosu – jeżeli akcje objęte wezwaniem różnią się pod względem liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub w innym właściwym organie stanowiącym spółki publicznej, do jakiej uprawnia akcja danego rodzaju, ze wskazaniem podstaw ustalenia tej ceny

.....
.....
.....

10. Czas trwania wezwania, w tym termin przyjmowania zapisów na akcje objęte wezwaniem, ze wskazaniem, czy i przy spełnieniu jakich warunków nastąpi skrócenie lub przedłużenie terminu przyjmowania zapisów

.....
.....
.....

11. Wskazanie podmiotu dominującego wobec wzywającego

.....
.....
.....

12. Wskazanie podmiotu dominującego wobec podmiotu nabywającego akcje

.....
.....
.....

13. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką wzywający posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

.....
.....
.....

14. Łączna, procentowa liczba głosów z akcji i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką wzywający zamierza osiągnąć wraz z podmiotem dominującym i podmiotami zależnymi, po przeprowadzeniu wezwania

.....
.....
.....

15. Procentowa liczba głosów z akcji oraz odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje posiada wraz z podmiotem dominującym, podmiotami zależnymi lub podmiotami będącymi stronami zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy

.....
.....
.....

16. Łączna, procentowa liczba głosów z akcji i odpowiadająca jej liczba akcji, jaką podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć, wraz z podmiotem dominującym i podmiotami zależnymi, po przeprowadzeniu wezwania

.....
.....
.....

17. Wskazanie rodzaju powiązań między wzywającym a podmiotem nabywającym akcje – jeżeli są to różne podmioty, oraz między podmiotami nabywającymi akcje

.....
.....
.....

18. Wskazanie rodzajów podmiotów, o których mowa w § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, sposobu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia (Dz. U. poz.), w których akcjonariusz może złożyć zapis, oraz opis sposobu składania zapisów w wezwaniu

.....
.....
.....

19. Wskazanie terminów, w jakich w czasie trwania wezwania podmiot nabywający akcje będzie nabywał akcje od osób, które odpowiedziały na wezwanie

.....
.....
.....

20. Termin i sposób zapłaty za nabywane akcje – w przypadku akcji innych niż zdematerializowane

.....
.....
.....

21. Wskazanie, czy wzywający jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności

.....
.....
.....

22. Wskazanie, czy podmiot nabywający akcje jest podmiotem dominującym albo zależnym wobec emitenta akcji objętych wezwaniem, z określeniem cech tej dominacji albo zależności

.....
.....
.....

23. Oświadczenie podmiotu nabywającego akcje o ziszczeniu się wszystkich warunków nabycia akcji w wezwaniu lub o otrzymaniu wymaganego zawiadomienia o braku zastrzeżeń wobec nabycia akcji, lub o otrzymaniu wymaganej decyzji właściwego organu o udzieleniu zgody na nabycie akcji, lub o otrzymaniu decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, lub wskazanie, że wezwanie jest ogłoszone pod warunkiem ziszczenia się warunków lub otrzymania wymaganych decyzji lub zawiadomień, oraz wskazanie terminu, w jakim, według najlepszej wiedzy wzywającego, ma nastąpić ziszczenie się warunków i otrzymanie wymaganych zawiadomień o braku zastrzeżeń lub decyzji o udzieleniu zgody na nabycie akcji lub decyzji o udzieleniu zgody na dokonanie koncentracji przedsiębiorców, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania

.....
.....
.....

24. Wskazanie warunków, pod jakimi wezwanie jest ogłaszane, ze wskazaniem, czy wzywający przewiduje możliwość nabywania akcji w wezwaniu mimo nieziszczenia się zastrzeżonego warunku, oraz określenie terminu, w jakim warunek powinien się ziścić, nie dłuższego niż termin zakończenia przyjmowania zapisów w ramach wezwania

.....
.....
.....

25. Szczegółowe zamiary wzywającego w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania

.....
.....
.....

26. Szczegółowe zamiary podmiotu nabywającego akcje w stosunku do spółki, której akcje są przedmiotem wezwania

.....
.....
.....

27. Szczegółowy opis ustanowionego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy, jego rodzaju i wartości oraz wzmianka o przekazaniu Komisji Nadzoru Finansowego zaświadczenia o ustanowieniu zabezpieczenia

.....
.....
.....

28. Inne informacje, które wzywający uznaje za istotne dla inwestorów

.....
.....
.....

.....

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu wzywającego)

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu nabywającego)

.....

.....

(podpisy osób działających
w imieniu podmiotu pośredniczącego)

UZASADNIENIE

Obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz warunków nabywania akcji w wezwaniach (Dz. U. poz. 2114), zwane dalej „obowiązującym rozporządzeniem”, stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 81 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ofercie publicznej”.

Upoważnienie ustawowe zawarte w ustawie o ofercie publicznej zostanie zmienione wraz z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Zmiana brzmienia upoważnienia ustawowego przewiduje rozszerzenie jego zakresu przedmiotowego o określenie wzoru wezwania, o którym mowa w art. 11a ust. 9 tej ustawy, sposobu i trybu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia. Jednocześnie ustawodawca zrezygnował z przekazania do uregulowania w drodze aktu wykonawczego warunków nabywania akcji w wezwaniach oraz sposobu realizacji obowiązków informacyjnych przez podmioty pośredniczące. Powyższe wynika z tego, że warunki, jakie mogą zostać zastrzeżone w wezwaniu, zostały określone wprost w ustawie, w projektowanym art. 72a ustawy o ofercie publicznej. Podobnie w ustawie zostały określone zasady informowania przez podmioty pośredniczące o wezwaniu oraz zmianach w tym wezwaniu. Mając na celu ochronę akcjonariuszy odpowiadających na wezwanie, wytyczne dotyczące treści rozporządzenia wskazują w szczególności na konieczność zapewnienia zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po zakończeniu wezwania.

Projektowane rozporządzenie, co do zasady, powtarza przepisy zawarte w obowiązującym rozporządzeniu, dlatego szczegółowe omówienie przepisów projektowanego rozporządzenia nastąpi przez porównanie projektowanych rozwiązań z odpowiednimi przepisami obowiązującego rozporządzenia.

§ 1 ust. 1 określa zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia, zgodny ze zmienioną treścią upoważnienia ustawowego zawartego w art. 81 ustawy o ofercie publicznej. W **§ 1 ust. 2** wskazano załączniki do rozporządzenia, które zawierają wzory poszczególnych wezwań.

W **§ 2** zawarto słowniczek. W stosunku do obowiązującego rozporządzenia nie zawiera on definicji „podmiotu pośredniczącego” ani „wzywającego”, ponieważ te określenia zostaną zdefiniowane na poziomie ustawy o ofercie publicznej. Słowniczek nie zawiera również definicji „agencji informacyjnej”, „zawiadomienia o braku zastrzeżeń wobec nabycia akcji” oraz „decyzji właściwego organu o udzieleniu zgody na nabycie akcji”, ponieważ z projektowanego rozporządzenia usunięto przepisy, które odwoływały się do tych pojęć.

§ 3 i § 4 projektowanego rozporządzenia dotyczą sposobu składania zapisów na sprzedaż lub zamianę akcji i są one odpowiednikami § 9 i § 10 obowiązującego rozporządzenia. Jednocześnie w **§ 3 ust. 2 pkt 1 i § 4 ust. 2** pojęcie „dnia rozrachunku nabycia akcji” zastąpiono

pojęciem „dnia zakończenia wezwania”, zgodnie z siatką pojęciową używaną w art. 77d ustawy o ofercie publicznej.

§ 5 projektowanego rozporządzenia stanowi realizację upoważnienia ustawowego w zakresie określenia dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. W tym zakresie projektowany przepis wprowadza zamknięty katalog zabezpieczeń, do których odnosi się art. 77 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, gdyż z uwagi na bardzo krótkie terminy rozliczania transakcji nabycia akcji objętych zapisami złożonymi w ramach wezwania nie każda spośród znanych prawu polskiemu form zabezpieczenia gwarantuje wykonanie w terminie zobowiązania nabycia akcji, wynikających z ogłoszonego wezwania.

Zgodnie z **§ 6** rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik nr 1 określa nowy wzór wezwania, nieprzewidziany do tej pory w obowiązującym rozporządzeniu. Jest to wzór wezwania na sprzedaż akcji w sytuacji, o której mowa w art. 11a ust. 9 ustawy o ofercie publicznej, tj. przypadku gdy akcje, które zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Polsce bez zgody ich emitenta, przestaną być przedmiotem obrotu na innym rynku regulowanym, na którym zostały dopuszczone do obrotu na wniosek ich emitenta. W tym przypadku podmiot, który złożył wniosek o dopuszczenie akcji do obrotu bez zgody ich emitenta będzie miał obowiązek złożenia wezwania na sprzedaż akcji, które zostały nabyte w wyniku transakcji zawartych w obrocie na rynku regulowanym na terytorium Polski i są zapisane na rachunkach papierów wartościowych prowadzonych na tym terytorium. Jednocześnie art. 11a ust. 9 ustawy o ofercie publicznej nakazuje w takim przypadku odpowiednie stosowanie przepisów art. 77–79f ustawy o ofercie publicznej, dlatego wzór wezwania jest zasadniczo tożsamy z pozostałymi wzorami określonymi w projektowanym rozporządzeniu. W wezwaniu tym nie przewidziano jednak obowiązku podawania informacji dotyczących zamiany akcji, ponieważ w tym przypadku ustawa o ofercie publicznej przewiduje jedynie możliwość ogłoszenia wezwania na sprzedaż akcji.

Załącznik nr 2 określa wzór wezwania dobrowolnego, o którym mowa w art. 72a ustawy o ofercie publicznej. Wzór ten został określony analogicznie do obecnie funkcjonującego wzoru wezwania na sprzedaż lub zamianę akcji w przypadku przekroczenia progu 33% głosów w spółce. Wzór ten nie będzie jednak zawierał informacji o procentowej liczbie głosów z akcji oraz o minimalnej liczbie akcji objętej zapisami, jakie podmiot nabywający akcje zamierza osiągnąć w wyniku wezwania, ponieważ z treści art. 72a ustawy o ofercie publicznej wynika, że celem wezwania ma być nabycie 100% akcji spółki publicznej. Ponadto wezwanie nie będzie zawierało informacji o sposobie postępowania w przypadku objęcia zapisami liczby akcji większej niż wskazanej w wezwaniu. Skoro wezwanie będzie obejmować wszystkie akcje spółki, to nie jest możliwe wystąpienie takiej sytuacji.

Załącznik nr 3 określa wzór wezwania obowiązkowego, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej. Będzie on zawierał informacje analogiczne jak w załączniku nr 2.

Załącznik nr 4 określa wzór wezwania do zapisywania się na sprzedaż akcji zgodnie z art. 91 ust. 5 ustawy o ofercie publicznej. Stanowi on odpowiednik załącznika nr 1 do obowiązującego rozporządzenia.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów będących odpowiednikami § 4 i § 5 obowiązującego rozporządzenia, dotyczących warunków, jakie mogą zostać zastrzeżone w wezwaniu oraz terminów przyjmowania zapisów. Przepisy te zostały bowiem przeniesione do ustawy o ofercie publicznej, odpowiednio do jej art. 72a i art. 79f.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera także odpowiednika § 6 obowiązującego rozporządzenia. Nowe brzmienie przepisów ustawy o ofercie publicznej przewiduje bowiem jeden próg 50% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, którego przekroczenie będzie skutkować obowiązkiem ogłoszenia wezwania na wszystkie pozostałe akcje spółki. Skoro wezwanie będzie obejmować wszystkie akcje spółki, to nie jest możliwe wystąpienie sytuacji, o której mowa w tym przepisie, tj. objęcie zapisami liczby akcji większej niż wskazanej w wezwaniu.

Również § 7 i § 8 obowiązującego rozporządzenia, dotyczące zmiany treści wezwania i zmiany ceny, po jakiej mają być nabywane akcje, nie znalazły się w projektowanym rozporządzeniu, ponieważ odpowiadające im przepisy zostały przeniesione do ustawy o ofercie publicznej – odpowiednio do art. 79e i art. 79b.

Ze względu na przeniesienie przepisu § 11 obowiązującego rozporządzenia do art. 77d ustawy o ofercie publicznej, projektowane rozporządzenie nie zawiera także przepisu dotyczącego terminów dokonania transakcji wynikających z wezwania i rozliczenia tych transakcji.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów. Zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42 – Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt rozporządzenia nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt rozporządzenia nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Projekt nie będzie miał wpływu na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, sposobu i trybu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Krzysztof Kopera, Naczelnik Wydziału Rynku Kapitałowego Departament Rozwoju Rynku Fi w Ministerstwie Finansów, tel. 22 694 5390, e-mail: krzysztof.kopera@mf.gov.pl	Data sporządzenia 2 lutego 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe Art. 81 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983, z późn. zm.) Nr w Wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie wzorów wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej, szczegółowego sposobu ich ogłaszania oraz warunków nabywania akcji w wezwaniach (Dz. U. poz. 2114), zwane dalej „obowiązującym rozporządzeniem”, stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 81 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1983, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ofercie publicznej”.

Upoważnienie ustawowe zawarte w ustawie o ofercie publicznej zostanie zmienione wraz z wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Celem projektu jest wykonanie upoważnienia ustawowego w znowelizowanym brzmieniu.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zmiana brzmienia upoważnienia ustawowego przewiduje rozszerzenie jego zakresu przedmiotowego o określenie wzoru wezwania, o którym mowa w art. 11a ust. 9 tej ustawy, sposobu i trybu składania i przyjmowania zapisów w wezwaniu, oraz dopuszczalnych rodzajów zabezpieczenia. Jednocześnie odstąpiono od upoważnienia do określenia w rozporządzeniu warunków nabywania akcji w wezwaniach oraz sposobu realizacji obowiązków informacyjnych przez podmioty pośredniczące. Warunki, jakie mogą zostać zastrzeżone w wezwaniu, zostały określone wprost w ustawie, w projektowanym art. 72a ustawy o ofercie publicznej. Podobnie w ustawie zostały określone zasady informowania przez podmioty pośredniczące o wezwaniu oraz zmianach w tym wezwaniu. Mając na celu ochronę akcjonariuszy odpowiadających na wezwanie, wytyczne dotyczące treści rozporządzenia wskazują w szczególności na konieczność zapewnienia zaspokojenia się z przedmiotu zabezpieczenia niezwłocznie po zakończeniu wezwania.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych w tym zakresie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podmioty ogłaszające wezwania na sprzedaż lub zamianę akcji.	niemożliwa do oszacowania		Konieczność stosowania nowych wzorów wezwań

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt rozporządzenia zostanie przekazany Urzędowi Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Rzecznikowi Finansowemu, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Regulacji Energetyki, Rzecznikowi Małych i Średnich Przedsiębiorców, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie Papierów Wartościowych S.A. w Warszawie, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, Izbie Domów Maklerskich, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Związkowi Banków Polskich, Radzie Banków Depozytariuszy, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, BondSpot, Towarowej Giełdzie Energii, Izbie Rozliczeniowej Giełdy Towarowych,

Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Związkowi Maklerów i Doradców, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, CFA Society Poland, Krajowej Radzie Biegłych Rewidentów, Stowarzyszeniu Compliance Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce i Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska.
Czas trwania konsultacji zostanie wyznaczony na 14 dni od dnia udostępnienia projektu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych powodujących zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor dużych przedsiębiorstw.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorstw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na wyżej wymienione obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak		

ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia

**w sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i
jego Zastępców oraz wynagrodzeń dla członków Komisji Nadzoru Finansowego**

Na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059 oraz z 2021 r. poz. 680, 815, 1598 i 2140) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na:

- 1) wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, zwanego dalej „Przewodniczącym Komisji”, i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród;
- 2) wynagrodzenia dla członków Komisji Nadzoru Finansowego, zwanych dalej „członkami Komisji”, oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń.

§ 2. Wysokość środków przeznaczonych na dany rok budżetowy na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców ustala się jako iloczyn rocznego wynagrodzenia Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców na dany rok budżetowy oraz wskaźnika 2,25.

§ 3. Wysokość wynagrodzenia Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców ustala się na podstawie kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość określa ustawa budżetowa, i mnożnika kwoty bazowej, zwanego dalej „mnożnikiem”.

§ 4. Wynagrodzenie Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców składa się z wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

§ 5. 1. Wynagrodzenie zasadnicze Przewodniczącego Komisji stanowi iloczyn kwoty bazowej, o której mowa w § 3, i mnożnika 6,2.

2. Wynagrodzenie zasadnicze Zastępców Przewodniczącego Komisji stanowi iloczyn kwoty bazowej, o której mowa w § 3, i mnożnika 5,7.

§ 6. 1. Dodatek funkcyjny Przewodniczącego Komisji stanowi iloczyn kwoty bazowej, o której mowa w § 3, i mnożnika 2,0.

2. Dodatek funkcyjny Zastępców Przewodniczącego Komisji stanowi iloczyn kwoty bazowej, o której mowa w § 3, i mnożnika 1,6.

§ 7. 1. Wysokość nagród Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców ustala się miesięcznie.

2. Nagroda Przewodniczącego Komisji stanowi 125% jego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

3. Nagroda Zastępców Przewodniczącego Komisji stanowi 125% ich wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

§ 8. Kwoty wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego oraz nagród dla Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców zaokrągla się do 10 groszy w górę.

§ 9. Wysokość środków przeznaczonych na dany rok budżetowy na wynagrodzenia dla członków Komisji ustala się jako sumę rocznego wynagrodzenia każdego członka Komisji na dany rok budżetowy.

§ 10. 1. Członkowie Komisji otrzymują miesięczne wynagrodzenie w wysokości 100% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.¹⁾).

2. Wysokość miesięcznego wynagrodzenia każdego z członków Komisji jest obliczana proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu.

3. Wysokość miesięcznego wynagrodzenia członka Komisji ustala się według wzoru:

$$W_m = \frac{O_m}{P_m} \times WGN_{t-1},$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

W_m – wysokość miesięcznego wynagrodzenia członka Komisji w danym miesiącu,

O_m – liczba obecności członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu,

P_m – liczba posiedzeń Komisji w danym miesiącu,

WGN_{t-1} – wysokość przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ²⁾

PREZES RADY MINISTRÓW

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 353, 794, 1621, 1981, 2105, 2270 i 2314.

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2019 r. w sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i jego Zastępców (Dz. U. poz. 2503), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. *o nadzorze nad rynkiem finansowym* (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.). Zgodnie z brzmieniem przepisu upoważniającego, Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego Komisji i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród, a także sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia dla członków Komisji, o których mowa w art. 5 ust. 2 ww. ustawy, oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń, uwzględniając organizację Urzędu Komisji i Komisji, konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań Urzędu Komisji i Komisji w zakresie sprawowanego nadzoru oraz poziom płac w instytucjach nadzorowanych.

Z uwagi na zmiany wprowadzone w *ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym* ustawą z dnia (...) o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. (...), która weszła w życie z dniem (...), dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 20 ust. 2 *ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym* zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Z uwagi na powyższe konieczne jest wydanie nowego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w *sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i jego Zastępców oraz wynagrodzeń dla członków Komisji Nadzoru Finansowego* przed datą utraty mocy aktualnie obowiązującego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2019 r. w *sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i jego Zastępców* (Dz. U. poz. 2503).

Celem projektowanego rozporządzenia jest dostosowanie przepisów wykonawczych do nowych rozwiązań ustawowych. W konsekwencji powyższego, wobec braku zmian co do zadań KNF, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego KNF i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród także nie uległ modyfikacjom w stosunku do obowiązującego rozporządzenia. Wysokość mnożnika kwoty bazowej wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego oraz nagród dla Przewodniczącego KNF oraz jego Zastępców pozostała na tym samym poziomie, jak w rozporządzeniu z 2019 r. Uznaje się za zasadne utrzymanie *status quo* w tej materii.

Projektowane rozporządzenie określa sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego KNF i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród.

Zgodnie z § 2 projektu rozporządzenia w danym roku budżetowym wysokość środków przeznaczonych na wynagrodzenia oraz nagrody dla Przewodniczącego KNF i jego Zastępców ustala się jako iloczyn rocznego wynagrodzenia Przewodniczącego KNF i jego Zastępców na dany rok budżetowy oraz wskaźnika 2,25.

Wynagrodzenie zasadnicze Przewodniczącego KNF i jego Zastępców jest ustalane jako iloczyn kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe i mnożników kwoty bazowej określonych w projektowanym rozporządzeniu. Zgodnie z ustawą z dnia 23 grudnia 1999 r. *o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw* (Dz. U. z 2020 r. poz. 1658) kwota bazowa to prognozowane przeciętne wynagrodzenie w państwowej sferze budżetowej, waloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, który może być różny dla poszczególnych grup pracowników. Wysokość kwoty bazowej jest określona co roku w ustawie budżetowej (§ 3).

Zgodnie z § 4 projektu rozporządzenia na wynagrodzenie Przewodniczącego KNF oraz jego Zastępców składają się dwa składniki: wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek funkcyjny.

Zgodnie z § 5 projektu rozporządzenia Przewodniczący KNF będzie otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze stanowiące iloczyn mnożnika 6,2 oraz kwoty bazowej, natomiast wynagrodzenie zasadnicze jego Zastępców będzie wynosiło iloczyn mnożnika 5,7 oraz kwoty bazowej.

Zgodnie z § 6 projektu rozporządzenia dodatek funkcyjny Przewodniczącego KNF stanowi iloczyn mnożnika 2,0 oraz kwoty bazowej. W odniesieniu do Zastępców Przewodniczącego KNF dodatek funkcyjny jest iloczynem mnożnika 1,6 oraz kwoty bazowej.

Zgodnie z § 7 projektu rozporządzenia wysokość nagród Przewodniczącego KNF oraz jego Zastępców jest ustalana miesięcznie. Zarówno Przewodniczący jak i jego Zastępcy otrzymują nagrody w wysokości 125% swojego wynagrodzenia.

Zgodnie z § 8 projektu rozporządzenia kwoty wynagrodzenia oraz nagród zaokrągla się do 10 groszy w górę.

Zgodnie z § 9 wysokość środków przeznaczonych na dany rok budżetowy na wynagrodzenia dla członków Komisji ustala się jako sumę rocznego wynagrodzenia każdego członka Komisji

na dany rok budżetowy.

Zgodnie z § 10 Członkowie Komisji otrzymują miesięczne wynagrodzenie w wysokości 100% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.). Wysokość miesięcznego wynagrodzenia każdego z członków Komisji jest obliczana proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu.

Zgodnie z § 11 rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

Projektowane rozporządzenie nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców ani na rodzinę i osoby niepełnosprawne.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42), projekt rozporządzenia nie wymaga konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i jego Zastępców oraz wynagrodzeń dla członków Komisji Nadzoru Finansowego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Anna Wendler anna.wendler@mf.gov.pl, tel. 22 694 58 14;	Data sporządzenia 2 lutego 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2059, z późn. zm.). Nr w Wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Z uwagi na zmiany wprowadzone w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym ustawą z dnia (...) (Dz. U. poz. (...), która weszła w życie z dniem (...), dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Z uwagi na powyższe konieczne jest wydanie nowego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów *Prezesa Rady Ministrów w sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i jego Zastępców oraz wynagrodzeń dla członków Komisji Nadzoru Finansowego* przed datą utraty mocy aktualnie obowiązującego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2019 r. w sprawie wynagrodzeń i nagród dla Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i jego Zastępców (Dz. U. poz. 2503).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane rozporządzenie określa wysokość środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego KNF i jego Zastępców oraz ustala wysokości tych wynagrodzeń i nagród. Przyjęte w projekcie rozporządzenia regulacje zasadniczo nie różnią się od zawartych w aktualnie obowiązującym rozporządzeniu. Wobec braku zmian co do zadań KNF, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla Przewodniczącego KNF i jego Zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród także nie uległ modyfikacjom w stosunku do obowiązującego rozporządzenia.

Nowe rozporządzenie określa wysokość oraz sposób obliczania wynagrodzeń dla członków Komisji Nadzoru Finansowego, czego nie określa aktualnie obowiązujące rozporządzenie. Zgodnie z nowymi przepisami członkowie Komisji otrzymają miesięczne wynagrodzenie w wysokości 100% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.). Wysokość miesięcznego wynagrodzenia każdego z członków Komisji będzie obliczana proporcjonalnie do udziału danego członka Komisji w posiedzeniach Komisji w danym miesiącu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak informacji w tym zakresie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Konieczność dostosowania się do zmian organizacyjnych.
Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego	1	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego będzie zobowiązany wypłacać wynagrodzenie Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego.

Zastępcy Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego	3	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego będzie zobowiązany wypłacać wynagrodzenie Zastępcom Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego.
Członkowie Komisji Nadzoru Finansowego	9	Ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego będzie zobowiązany wypłacać wynagrodzenie Członkom Komisji Nadzoru Finansowego.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia będzie przedmiotem konsultacji publicznych i opiniowania, w ramach których zostanie przedstawiony m.in. następującym podmiotom: Komisji Nadzoru Finansowego, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznikowi Finansowemu, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Giełdzie Papierów Wartościowych S. A., BondSpot S.A., Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych S.A., Stowarzyszeniu Inwestorów Indywidualnych, Izbie Domów Maklerskich, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Radzie Banków Depozytariuszy, Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów oraz Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych.

Podsumowanie wyników konsultacji znajdzie się w raporcie z konsultacji dostępnym w BIP RCL zakładka RPL.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
duże przedsiębiorstwa							

W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt nie wpłynie na sektor dużych przedsiębiorstw						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, obywateli oraz gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Projekt nie przewiduje zmian w zakresie obciążeń regulacyjnych.								
9. Wpływ na rynek pracy								
Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe			☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		
Omówienie wpływu		Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na wymienione obszary.						
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego								
Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem								
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?								
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana na bieżąco przez Komisję Nadzoru Finansowego.								
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)								
Brak								

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

MINISTER DO SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Konrad Szymański

Sygn. DPUE.920.1719.2021.RS(25)
dot.: RM-0610-18-22 z 11.02.2022 r.

**Pan Łukasz Schreiber
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Konrad Szymański
Minister do Spraw Unii Europejskiej
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pan Mateusz Morawiecki
Prezes Rady Ministrów wykonujący obowiązki Ministra Finansów